

100 000

slov

**Antologie toho nejlepšího
z nakladatelství
E-knihy jedou**

Táto elektronická kniha bola zakúpená v internetovom kníhkupectve **Martinus.sk**

Meno a priezvisko kupujúceho: **Martin Klačko**

E-mail: **sataniq@gmail.com**

Upozorňujeme, že elektronická kniha je dielom chráneným podľa autorského zákona a je určená len pre osobnú potrebu kupujúceho. Kniha ako celok ani žiadna jej časť nesmie byť voľne šírená na internete, ani inak ďalej zverejňovaná. V prípade ďalšieho šírenia neoprávnene zasiahnete do autorského práva s dôsledkami podľa platného autorského zákona a trestného zákonníku.

Veľmi si vážime, že e-knihu ďalej nešírite. Len vďaka Vaším nákupom dostanú autori, vydavatelia a kníhkupci odmenu za svoju prácu. Ďakujeme, že tak prispievate k rozvoju literatúry a vzniku ďalších skvelých kníh.

Ak máte akékoľvek otázky ohľadom použitia e-knihy, neváhajte nás prosím kontaktovať na adrese eknihy@martinus.sk

100 000 SLOV

Antologie toho nejlepšího z nakladatelství E-knihy
jedou

Copyright:

Autor: Kolektiv autorů a autorek

Editor: Martin Koláček

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-079-3 (ePub)

978-80-7512-080-9 (mobipocket)

978-80-7512-081-6 (pdf)

AUTOŘI A AUTORKY

Bergl, Martin

Bílek, Josef

Bílek, Marek

Brauner, Petr, Ing. arch.

Brinda, Robert

Cabicar, Martin Macek

Galambica, Ivan

Garguláková, Dana

Glet, Jiří

Grant, Jiří

Chotutický, Z. M.

Javorská, Jana

Kaffe, Janiel

Kiml, Tomáš

Koláček, Martin

Kufa, David

Kýr, Karel

Navrátilová, Lucie

Novák, Erik Dominik

Öllmann, Müllan

Pelikánová, Karla

Rýdel, Matouš

Rynt, Milan

Rýznarová, Miloslava

Scheuer, Petr

Slik, Major

Smitalová, Jitka

Strnad, Martin

Šach, Pavel

Šebela, Jiří

Šilar, Miroslav

Škrlant, Jan

Tesař, Michal

Vlasák, Ladislav

Votruba, Jiří London

100 000 SLOV	2
Autoři a autorky	4
Dennis Smrdidech na závodech (M. M. Cabicar)	9
Šlapka (Jana Javorská)	18
Sňatkový podvodník (Ivan Galambica)	20
Sedmero plastových panen (Martin Kolářek)	35
Story o posvátných kozách (Karel Kýr)	39
Na stráži smíchu (Josef Bílek, Ladislav Vlasák)	42
Inženýr (Miroslav Šilar)	43
Jak jsem si ochočil draka (Petr Scheuer)	45
Zabila jsem tě – jsi mrtvý (Dana Garguláková)	52
B1 a čtyři sestry (Z. M. Chotutický)	57
Tajemství „němého“ tam-tamu (Karel Kýr)	62
My (Milan Rynt)	64
Důležitost snídaně (Martin Strnad)	67
Povánoční horor (Jitka Smitalová)	69
Platýz v drogerii (M. M. Cabicar)	71
Svobodná Evropa (Pavel Šach)	79
Poprvé (Michal Tesař)	81
Závislost (Marek Bílek)	83
Opravdové setkání v kosmu - podle nepravdivé události (Robert Brinda)	95
Kosatka (Ivan Galambica)	98
Žít a nechat žít (Martin Kolářek)	103

Samota a šílenství (David Kufa)	110
Jak jsem viděl světlo života (Tomáš Kiml)	115
Škádlení hada (Matouš Rýdel)	117
Pes baskervillský a hrad Rýzmburk (Miloslava Rýznarová)	119
Fuck You, Jingle Bells... (Milan Rynt)	122
Zajíček Ouško (Jan Škrlant)	123
Náhody (Jiří Grant)	127
Král střelců (Major Slik)	132
Zůstali jsme jen kamarádi (Jiří Glet)	139
Jauvejs aneb Jahodový koláč (Jana Javorská)	142
Za tajemstvím nitra Komorní hůrky (Jiří London Votruba)	144
Smích při manželských povinnostech (Pavel Šach)	147
Brána zahrady (Erik Dominik Novák)	149
To bylo jednou v létě (Tomáš Kiml)	150
Třináct týdnů v suchém domě (Martin Bergl)	151
Nákup v obchodním centru (Ing.arch. Petr Brauner)	154
Stvoření světa a zánik lidstva (Žán Efel a Müllan Öllmann)	156
Et omnia vanitas (Lucie Navrátilová)	160
Kámen, nůžky, papír (Janiel Kaffe)	168
PODĚBRADKA (Z. M. Chotutický)	182
O lásce, (ne)štěstí a jiných trampotách (Karla Pelikánová)	191
Stáří (Michal Tesař)	203
Muka (Robert Brinda)	205
Proroctví zmije (Karel Kýr)	207

Milenec a manžel (Jan Škrlant)	210
Čtu (Matouš Rýdel)	219
Kam zmizela slušnost? aneb pocta Bukowskému (Ivan Galambica)	220
Kousky (Milan Rynt)	226
Jak Alex s Markem fotili Danětku (Jiří Šebela)	229
Věci nejsou, jak se zdají být (David Kufa)	231
Moje první homosexuální zkušenost (Müllan Öllmann)	233
Super výlet - plavba parníkem z Děčína do Drážďan (Miloslava Rýznarová)	237
Net (Michal Tesař)	240
Řetěz (Jiří Glet)	242
Přátelství s nekuřákem (Pavel Šach)	243
Posílám ti pusu (Jiří London Votruba)	246
Pusa: Muzikantka	246
Pusa: Prstýnková	247
Pusa: Povídkalka	248
Nesmýslná nenávist (Jiří Grant)	249
Obraz (Tomáš Kiml)	259
Klaun Kostička (Petr Scheuer)	260
Muži tančící se smrtí (Karel Kýr)	266
Koupím hrobku s kuchyní a koupelnou (M. M. Cabicar)	269
Hladová zeď (Martin Koláček)	278

DENNIS SMRDIDECH NA ZÁVODECH (M. M. CABICAR)

Zápis hluchoslepého psa na psí závody

Manželka mi devastuje vnitřnosti

Nápad přihlásit našeho psa Dennise na psí závody byl jednoduše brilantní! Přihlásit se mohl jakýkoli pes. I Dennis. Abyste rozuměli, Dennis není žádný obyčejný pes. Je to superpes.

“Jak se jmenuje?” - zeptala se pořadatelka.

“Dennis.” - odpověděla Kát'a a vrazila mi loket do břicha, až mi došla od žaludku čumkarta, že se přestěhoval na periferii, někam mezi lopatky a to jen protože jsem tiše přidal i příjmení “Smrdidech”.

“Kolik je vašemu pejskovi?” - pokračovala pořadatelka.

“Bude mu 18.”

Další rána a také játra odjela na dovolenou za starým kamarádem žaludkem, ačkoli jsem pouze přepočítal psí na lidský věk a řekl: „Jako Velkému třesku, jsou ze stejného vrhu.“ Je to jediný pes na světě, který je zapsán na seznamu památek UNESCO.

“Ach!” - vydechla a zapisovala si data “Loni jsme tu měli fenku, které bylo 18, a běhala i skákala...”

“Dennis moc neskáče, víte, on má za sebou asi 5 mrtvicí.” - vysvětlila Kát'a. Paní se na něj podívala pohle-dem, který lidé mají jinak vyhrazen pro duchy.

Mezi námi, s těmi mrtvicemi se to trochu přehání. Mrtvice postihuje mozek, což je orgán, který se u Dennise nikdy nejevil jako životně důležitý. Ani jako aktivní. Osobně si myslím, že možná tak první mrtvice po celo-denním běhání dopadla tu jedinou mozkovou buňku a picla jí, ale ty další už jen přišly, splakali nad vejdělkem a pak už jen nadávali na ozvěnu.

„Pejsek asi moc nevidí, že?“

„Na jedno oko vidí hůř.“ – připustila Kát'a a diplomaticky tak zamlčela „na jedno hůř, na druhé vůbec“. Přesto nebylo vhodné zmiňovat, že Dennis vidí asi jako slepec se

zlámanou holí. Ledviny, co dorazily za játry a žaludkem do hrudníku podaly žalobu na cestovku kvůli nevyhovujícím podmínkám.

„Jak reaguje na povely?“ – zkusila ještě pořadatelka.

„Nedávno ještě slyšel tlesknutí.“ – prohlásila Kát'a a zpražila mne pohledem, takže jsem raději spolkl dovětek, jak pařezy na ušním do něj chodí strkat, že je na řadě. Zároveň jsem si kryl slezinu. Ať už je kdekoli.

„Takže se orientuje jen po čichu.“ – pokývala smut-ně hlavou paní s papíry k zápisu.

„No, ehm...“ – odkašlala si Kát'a nervózně „On je to takový t'unt'a a ten čich moc nepoužívá.“ Moderátorka na ní jen zírala.

„Jak se tedy proboha pohybuje??“ – vyhrkla.

„Jako robotický vysavač. Po nárazu vždycky změni směr.“ – vysvětlil jsem ochotně. Kátina pata přistála na mém malíčku u nohy a zaryla ho hluboko do země.

“Já tedy nevím, jak to zvládne” - začala pořadatelka nejistě, poté, co zůstala několik vteřin bez dechu. “Máme mnoho soutěží, a i když jsou většinou jednoduché, vyžadují určitou obratnost...”

“On to zvládne.” - prohlásila Kát'a pevně.

A tak Dennise zapsali.

Disciplína první: přivolání psa

Živý pinball

První disciplína byla jednoduchá: přivolání psa. Byl jsem jako na jehlách, celý nedočkavý. Dennis býval nejvycvičenější pes v parku, reagoval i na gesta, už více jak rok ovšem jediný způsob, jak ho přivolat, je zvednout chodník a sklepat k sobě. Co s ním bude Kát'a dělat, jsem neměl ani tušení. Můžete na něj mávat, můžete před ním poskakovat, můžete řvát nebo i troubit na parní lokomotivu, Dennis bude mít stejnou reakci asi jako kamenný chrlič. Je to jediný superpes na světě, kolem kterého se dokáže nepozorovaně proplížit i čínský novoroční ohňostroj. Ani se nemusí plížit.

Hned na začátku se ukázalo, jak široká škála psů se zde sešla. Byl tu třeba boxer, který přiběhl na zavolání. Ke komukoli, kdo tam byl. Ale našli se opravdu vycvičení psi, třeba drsnosrstý jezevčík, který si našel páníčka na jediný krátký povel. Border kolie, která přiběhla na speciální sig-nál píšťalkou nebo belgický ovčák, co reagoval na pouhá gesta. Když jeho pán upažil, přiběhl a sedl si před něj. Sta-čilo, aby si jen poklepal na stehno a belgický ovčák se mu posadil vedle nohy.

A pak přišel Dennis.

“Nyní je na řadě nejstarší pes naší soutěže.” - uvítala ho pořadatelka s mikrofonem. “Jmenuje se Dennis a je mu 17 let.” Převzala od Káti vodítko, Káťa Dennise podrbala, upravila mu nohy, aby se neskácel a odešla. “Možná to nebude úplně snadné” - pokračovala moderátorka “protože pejsek má za sebou několik mrtvicí a nevidí, ani neslyší a prý ani moc nepoužívá čich...” - její hlas se vytratil, jelikož jí došla absurdita tohoto cvičení. Káťa zmizela mezi lidmi a někam se postavila. “...takže vůbec netuším, co se stane.” - dokončila konsternovaně.

V divácích to zašumělo, někteří se otevřeně smáli, jiní Dennise litovali a další si klepali na hlavu. Pořadatelka pustila Dennise z vodítka. Všechny hlavy se začaly obracet jako na tenise mezi Káťou a Den-nisem. Bylo odpoledne, slunce bylo nízko. Káťa si zakryla dlaněmi oči, aby jí do nich nesvítilo ze strany, jenže jak se dotkla prsty spánků, vypadalo to jako telepatický signál. Umocněný tím, že nezavolala, ani nezapískala, neudělala vůbec nic, jen ten dotek spánků - a Dennis vyrazil. Podle mne prostě přepadl dopředu, když už ho nikdo nedržel na vodítku. Asi jako dominová kostka. Nějaká žena vykřikla. Všichni bez dechu sledovali, jak zabočil, šel dál, znovu zabočil, s naprostou jistotou prošel mezi několika diváky a potom vrazil Kátě přímo mezi nohy, čímž se zastavil. Až po několika vteřinách se strhl potlesk. Dokonce přidali i hvízdání a opravdový jásot.

“To bylo neuvěřitelné!” - ozýval se z reproduktorů hlas “Úplné kouzlo, jak to proboha udělal?” - obrátila se ke mně. “Víte, Dennis je držitelem zvláštního ocenění za symbiózu se svým majitelem.” - plácl jsem, ale byla to pravda. I když jsem také neměl tušení, jak to Káťa dokázala.

Když se lidé rozešli k další disciplíně, přestali si Dennise fotit a drbat, přitočil jsem se k manželce a zeptal se šeptem: “Jak jsi to udělala?” Zakryla si rukou ústa, kdyby někdo odezíral ze rtů a tiše odpověděla: “Jen jsem mu upravila packy, aby vyrazil proti tamté překážce, té se na poslední chvíli vyhnul, málem vrazil do té druhé a o kus dál jsem se postavila.” Vrhla jsem na Káťu pohled plný ob-divu. Ona udělala z Dennise živý pinball! Dokázala dostat psa, který má asi tolik funkčních smyslů jako billiardová koule přesně tam, kam chtěla a bez jediného šťouchnutí. Moje žena je Chuck Norris.

Disciplína druhá: Hledej!

Psi nebo tamanduové?

Tři misky na trávě. Pod jednou z nich je piškot. Vypadalo to jako disciplína, ve které by mohl mít Dennis šanci. Případní sázející ovšem nesmějí zapomínat, že i když má Dennis možná ještě čich, přestože by cokoli našel, není schopen k tomu dojít, protože nemá orientační smysl. Tím nemyslím, že by mu dělalo obtíže nějaké banální doprava, doleva. Tohle je superpes. On občas není schopen rozeznat ani „nahore“ a „dole“.

Káťa si však byla jistá, piškoty s ním dělají zázraky, přebijí i háravou fenu. Dřív jsme před ním nesměli to slovo na „p“ ani říct, aby nezačal šílet, jenže dnes – můžete na něj piškoty i vysypat a neprobere ho to. Slavná je naše vzpomínka, kdy mu Káťa narvala i kousky šunky do každé nosní dírky a nic. Podle všeho měl maximálně nějaký druh mokrého snu.

I v této hře se projeví šampióni. Hned na začátku se vyřítilo k miskám štěně Jack Russell teriéra, neobtěžovalo se čmoucháním, prostě je rozrazilo, až odlétly na všechny strany a sežralo piškot. Asi jako kdybyste mezi misky hodily ruční granát. Úžasná byla i čivava, která piškot našla pod správnou miskou, ovšem nebyla schopná ji odkrýt a dostat se k piškotu, protože miska byla skoro stejně velká, jako ona. To, co předváděla, se ani nedá popsat. Těžko říct, jestli se snažila misku zvednout nebo s ní kopulovat. Svérázný postup zvolila Bordeauxská doga, která moudře přikráčela k miskám, očichala je, nad jednou zůstala stát a dlouze na ní slintla. Načež byla soutěž na 10 minut přerušena kvůli dezinfekci. Absolutním rekordmanem byl „jatrový“ labradorský retrívr. Rasy mám od Káti, která je chodící atlas zvířat, ale možná si ze mě jen dělala srandu. Jatrovka piškot našla, sedla si před něj a položila na misku packu. Jako by tam byly drogy. Ozval se potlesk.

A pak přišel Dennis. Musím říct, že tentokrát už mu všichni drželi palce a stal se nejsledovanějším psem soutěže. Na rozdíl od ostatních psů ho Káťa měla na vodítku, jinak by úplně opustil soutěž. Možná i hranici státu. Ale držela ho volně, aby se nezdálo, že jej jakkoli směřuje. Dennis se motal, párkrát spadl, jednou se přerazil o vlastní hlavu, ale k miskám se prakticky nedostal. Jen jednou už u nich byl na pár desítek centimetrů, jenže pak se zase začal vzdalovat. Po několika minutách fandění všech soutěžících „samá voda“ a „přihořívá“ to vzdala i moderátorka a ukončila jeho výstup.

„Tak bohužel.“ – řekla s úsměvem a začala sklízet misky. „Přesto nejstaršímu pejskovi zatleskáme...“ – ozval se velmi vlažný a rozpačitý potlesk. „...a postoupíme k další –“, strnula uprostřed věty. „On je pryč!“ – vykřikla „Ten piškot je pryč!“ Všichni se kolem ní

nahrnuli a ze všech stran se ozývalo: „Jak je to možné?“ „Co se stalo?“ „Určitě tam byl?“ „Zcela jistě jsem ho tam dávala!“ „Já to viděl!“ „Já taky.“ „Ano, byl tam, také jsem to viděla!“

Pokud do té chvíle byl Dennis určitou zajímavostí, od tohoto okamžiku se stal hotovou senzací. K dovršení všeho mu jeden z diváků našel na pysku cosi, o čem tvrdil, že je drobek z piškotu a lidé si to pak chodili fotit na makro. Mnoho lidí se Káti i mně ptalo, co se to stalo, ale nedokázali jsme jim odpovědět. Když jsme nad tím později debatili, máme teorii. Sice ani nikdo z nás nic neviděl, ničeho si nevšiml, jenže Dennise známe a vidíme, co dokáže. Vzpomínám si na doby, kdy jsem mu házel piškoty a on je vždy chytil ve vzduchu, někdy s výskokem, někdy jen tak hodil hlavou a rafnul úspěšně po piškotu, který už přeletěl jeho hlavu. Měl neuvěřitelný postřeh. A každý den ho musíme hlídat při žrádle, jelikož co chvíli ztratí miskou a pak je nutné ho znovu nasměrovat. Mnohokrát jsem viděl, že v misce nehýbe moc hlavou, on do ní zaboří čumák, tak se opře a po granulích střílí jazykem. Jako mravenečník. Tak-že, teoreticky, stačil zlomek vteřiny, jakkoli nikdo neviděl ho k misce se ani příliš přiblížit, vymrštil svůj blemcák trávou a piškot schramstnul někdy ve chvíli, kdy se motal okolo. Vzhledem k tomu, že nikdo neviděl miskou se ani pohnout, muselo jít zároveň o trik rychle strženého ubrusu, kdy na stole zůstane všechno nádobí. Kdo ví. Možná Dennis infarkty předstíral, abychom mu dali pokoj, nic po něm nechtěli a on si mohl užívat poklidného stáří.

Disciplína třetí: Slalom

Brunetka u tyče

V dalším závodě se sice Dennis moc nevyznamenal, přesto se mu podařilo zapsat do sportovní historie dosud nezaznamenaným výkonem. Nebyl však jediný pes, komu se podařilo excelovat. Osobně se mi nejvíce líbil obrovský novofundlandský pes, který byl vysoký jako samotné tyčky a když mezi ně vešel, dočista je rozklížil. Vůbec mezi nimi nebyl schopen projít, prostě se do slalomu nevešel. Kát'u zase uchvátilo štěně bulteriéra, které přes svůj nízký věk už dokázalo běhat slalom. Bohužel se během obíhání tyček nějak zacyklilo, stále probíhalo mezi nimi a ani majitel, jeho dcera a moderátorka ho nemohli odchytit. Absolutně nejlepší výkon podal knírač malý, černostříbřitý. Byla to neskutečná rychlost, jako by ho vystřelili z praku.

A pak přišel Dennis. Do poslední chvíle jsem se snažil Kát'u přesvědčit, že bych si půjčil od chlápka s Bordeauxskou dogou jeho navinovací vodítko s ocelovým lodním lanem, protáhl ho slalomem, pak by stačilo uvolnit pojistku a Dennise by to katapultovalo skrz v rekordním čase. Mohli jsme vyhrát! Ale Kát'a byla neoblomná, prý by se mohl cestou vzbudit a tak... Takhle Dennis jen přišel k první tyčce a nedokázal ani najít druhou.

Tancoval kolem té první, jako brunetka u tyče, a když ho konečně Kát'a s vodítkem navedla k dalším, úplně se zauzloval. Potom se skácel a jak se mlel, naprosto záhadným způsobem se mu podařilo strhnout celý slalom i s podstavcem. Kát'a i moderátorka se ho snažili z tyček vymotat, ale nakonec vyšel sám, oklepal se a důstojně odkráčel. Pořadatelka byla poněkud otřesená, když si znovu vzala mikrofon a zadýchaným, chvějícím hlasem vysypala:

„Tohle mi nikdo neuvěří, že jsem měla na soutěži psa, co ty svislé slalomové tyče dokázal i podlézt a pře-lézt.“

To je Dennis. Superpes. Oběhnout tyče dokáže kdejaký čokl s pár lety výcviku. Ale kde blbost ostatních psů končí, my začínáme.

Disciplína čtvrtá: Tunel

Jediný pes na světě, který v rovném tunelu dokázal zahnout doleva

Cílem následujícího závodu nebylo jen proběhnout tunelem. Dál bylo nutné pokračovat po dráze, na jejím konci to otočit a vrátit se po druhé dráze, která končila hned vedle startu, tedy tunelu. Tam dokonce čekalo profesionální snímací zařízení, které zaznamenalo čas psa v cíli a zobrazilo aktuální pořadí v digitální výsledkové listině na displeji. Bomba, hned jste pocítili to olympijské vzrušení.

Opět se projevil problém s velikostí. Bordeauxská doga, novofundland'an ani jiní velcí psi se do tunelu prostě nevešli. Naopak čivava se v tunelu zase schovala a odmítala vylézt. Naštěstí zde byla dvouletá Viki, která se ochotně ujala role záchranáře a vlezla dovnitř. Čivava rychle pochopila, že je čas vypadnout, když se objevilo dítě, jenž ukusovalo z housky o velikosti samotné čivavy. Skvěle dráhu proběhl český strakatý, který byl zřejmě ve výcviku, ale stačilo, aby mu páníček hodil do tunelu míček a on ho hladce proběhl. Vůbec nejlepší a nejrychlejší byl opět jezevčík, tentokrát dlouhosrstý a králíčí, říkala Kát'a. Zřejmě bude mezi těma párkama na nožičkách nějaký rozdíl. Vystřelil ze startu a na svých krátkých nožičkách proběhl trať s vítězným časem 13 vteřin a 58 setin sekundy.

A pak přišel Dennis. Největším rizikem této disciplíny bylo, že se Dennis musel pustit z vodítka. A bylo třeba, aby našel vchod do tunelu. Náš dvoučlenný tým formule 1 měl svůj plán: já ho zezadu dovnitř strčil a Kát'a měla z druhé strany lákat na piškoty. Co by mohlo selhat? Kromě toho, že by cestou usnul.

První metr šel opravdu skvěle. Pak se bohužel zastavil a úplně se ztratil. To se nám stává při venčení každou chvíli. Pro všechny ostatní živočichy je ztratit se v rovném tunelu opravdový oříšek, ale tohle je Dennis. Superpes. Kdokoli jiný by si těžko řekl: „Za mnou díra, kterou jsem přišel, přede mnou díra, kam můžu jít, vpravo stěna, vlevo stěna, nahoře stěna, dole stěna... Páni, to je bludiště! To je hotový Mínóův labyrint.“

Musíme si ovšem uvědomit, že hluchoslepý Dennis se ztrátami orientace, poruchami rovnováhy a narkolepsií většinou vůbec netuší, kde zrovna je. Co se týče jeho, stojí na schodu uprostřed obrovské haly. Díky tomu si osvojil nadpřirozenou schopnost vyrazit na úplně rovném chodníku třeba nahoru nebo dolů. Já bych mohl odpřisáhnout, že se dokáže pohybovat i mezi dimenzemi. A tak se Dennis stal historicky prvním psem v dějinách, který v naprosto rovném tunelu odbočil vlevo. A vydal se po levém bočním schodišti směrem dolů. Neptejte se, kde se vzalo. NASA se z toho stále nemůže vzpamatovat. Matematici a fyzici dosud nenašli vysvětlení. Tím se ovšem tunel proměnil v losovací buben, automatickou pračku a Dennis v bílé na čtyřicet během odstředování. Běžel po schodech dolů a tunel se kroutil jako had na rozpálené zemi. Po několika vteřinách ho had vyplivl. I kdyby Dennis měl špičkovou orientaci, centrifuga, kterou právě absolvoval, by ho zcela vykolejila. Potácel se, padal, vstával, udělal kotrmelec – a najednou to píplo. Profesionální zařízení patrně nebylo až tak profesionální, protože mu bylo úplně fuk, odkud mu přiběhne závodník, jestli do cíle nebo z cíle, hlavně, že je doma. Dennis se tak mlel v tunelu, že ho celý posunul, takže ústí tunelu ho vyfluslo přímo proti cílové čáře. Kterou překonal kotrmelcem. Displej ukázal čas „12:16“ a na prvním místě zobrazil hluchoslepého psa se ztrátami orientace, poruchami rovnováhy a narkolepsií. Strhl se potlesk, lidé jásali jako na fotbale a já byl smíchy na všech čtyřech. Jako Dennis. Superpes.

Exhibice: Dogfrisbee

Jako Boss

Následovalo ještě několik disciplín, jako přechod přes kladinu, ve kterém si Dennis raději najal dubléra, jehož role se ochotně ujala Viki. Skok přes tyč, kde předvedl krásný skok, takzvaný horizontální. Velmi podobnou techniku skoku používá například buldozer, rozdíl je jen ten, že Dennis nemá pásy. Proskokový kruh jsme raději vynechali, nicméně měl jsem v rukávu trik, jak Dennise dostat skrz to kolo. Naučil jsem se to v *Angry Birds*. Bohužel, nikde se mi nepodařilo najít dost silný prak. A také provaz, kterým bych na chvíli svázel manželku, jinak by mi Dennise nepůjčila. Mohl též zvládnout přechod přes houpačku, jenže Káťa to zase nedovolila hnidopišským trváním na pravidlech, že pes má houpačku přejít a ne být idiotským majitelem katapultován. Přitom jsme mohli sfouknout dvě disciplíny jednou ranou: přechod přes houpačku a ještě skok přes překážku. Možná i tři překážky, kdybych na jeden konec

houpačky se mnou skočila i manželka, ovšem to by na druhé straně musela držet Dennise Viki a nevím, jestli by se stačila včas pustit.

Poslední akce byla exhibice: Dogfrisbee. Jde vlastně jen o to, že házíte psovi disk, ale běží o samostatný druh sportu. Všichni si to mohli vyzkoušet. Skvělý byl rotvajler, který disk nejen chytil, ale také nakrájel. Disk bravurně chytil a z tlamy mu pak vypadly už jen pokrájené kousky pizzy. Ne nadarmo se o něm říká, že má nejsilnější skus ze všech psů. Bezkonkurenčně nejlepší byla sheltie, která bezchybně chytala disk, i když ho moderátorka házela da-leko od ní. Výskoky sheltie byly famózní, chtěl bych to někdy vidět zpomaleně. Vedle toho probíhala i exhibice profíka s českým fouskem, který ukázal, jak jeho pes ne-jen, že chytí každý disk, ale chytil ho i s odrazem přes pánička třeba v dvoumetrové výšce. Pes se rozeběhl, skočil tomu chlápku na hrud', odrazil se a chňapnul po disku. Neuvěřitelné.

A pak přišel Dennis. Má to vůbec cenu opakovat? Hluchoslepý, bez orientace, rovnováha v čoudu a tak dál... Se stejnou nadějí na úspěch můžete házet disk opuštěné škebli. Bylo jedno, jestli disk házela těsně kolem něj, jednou ho i trefila do čumáku nebo krásný padáček, co přistál přímo před ním. Přesto to moderátorka zkoušela a lidé se nahrnuli okolo, protože čekali: „třeba se zase něco stane“. A stalo se. Po dobré hodině, kdy kolem běhali, štěkali a dováděli desítky a desítky psů to už Dennisovi začalo být podezřelé. Nebyl si úplně jistý, ale něco mu říkalo, že někde tady, v okolí, se možná, ale poměrně dost možná, pohybuje nějaký pes. Rozhodl se to zkusit a štěkl. Dennis jinak neštěká, jen ze spaní. Od doby, co neslyší, je jeho štěkot velmi podivný. Vlastně vůbec nezní jako štěkání, je to trochu jako krátké zavytí. Moderátorka zrovna vypustila z ruky dalšího padáčka a cukla sebou. Dennis seděl v trávě vedle Káti, trochu kýval hlavou, jak se snažil věřit a na-jednou to štěknutí. Odkudsi zprava se v té chvíli, jako na startovní výstřel, vyřítila malá, šedá koule. Odraz, úžasný skok a pejsek držel v tlamě disk, který byl určen Dennisovi. Dopadl dokonale na všechny čtyři a poslušně zamířil k Dennisovi, kde mu disk položil k packám. Vrtěl ocasem, jako by to byl mixér, chvíli se po Dennisovi díval a pak se vrátil na své místo k páníčkoví. Nikdo nebyl schopn slova. Ten pes byl typický voříšek, silniční směska, možná se trochu podobal foxteriérovi, ale vím určitě, že v žádné disciplíně jsem ho neviděl.

„Tak zdá se, že Dennis zde má pomocníka, kterého vůbec nemám zapsaného.“ – divila se moderátorka. A pak jsme se dozvěděli, že tenhle pejsek je z útulku, majitel ho má krátce a všeho se dosud bál, proto ho ani nepřihlásili. Vůbec si nehrál, ostatních psů se spíš stranil. Tohle bylo poprvé, co udělal něco jen tak, sám od sebe. Pořadatelka znovu zkoušela házet disk, ale nic se nestalo. Potom na-jednou znovu: disk již se snášel k zemi a Dennis zase štěk-nul. Voříšek se vyřítil a bezchybně chytil. Opět položil disk před Dennise, vrtění ohonem a návrat k páníčkoví. Tentokrát za plného potlesku.

Byli jsme svědky něčeho neskutečného. Kvůli Dennisovi museli vyvinout zcela novou kategorii stupňů vítězů. Můžete chytat disk v dogfrisbee na bronzovou, stříbrnou nebo dokonce zlatou medaili. Ale vysoko nad nimi trůní Dennis, superpes. Dokáže chytat v nejvyšší kategorii, jakou kdy kdo dosáhl.

Jako Boss.

Epilog

Dennis není můj pes, Dennise jsem vyženil. Dennise jsem musel dobývat, protože jsem věděl, že když si nezískám jeho, nezískám nikdy ani Kát'u, nejbáječnější ženu na světě. Trénoval jsem na něm i žádost o ruku. Tedy o pac-ku. A dostal jsem od něj všechny čtyři! Nicméně pro mne je Dennis rival. Také trochu zneužívám toho, že neumí číst. Doufám.

A já nejsem jeho pán. Přijal mne do smečky, ale ob-čas mi dává najevo, kdo je tu šéf. Svým gentlemanským způsobem. Je to rozhodně nejúžasnější pes, jakého jsem kdy poznal. A také jsem nikdy nepotkal psa, jako je on. To vše díky neuvěřitelně láskyplné péči a výcviku, co mu věnovala má žena. Díky Dennisovi a Kátě jsem poznal, co to je mít psa za opravdového člena rodiny.

ŠLAPKA (JANA JAVORSKÁ)

Zrovna jsem nejasala, když můj manžel začal pracovat jako řidič kamionu a navíc, když trávil většinu času v zahraničí. Ale postupem času jsem si zvykla a chod domácnosti si zařídila podle sebe. Takže nakonec to vypadalo, jako kdybych byla přes týden svobodná a o víkendu vzorná manželka.

Moje pubertální dětičky to přehlížely s klidným nezájmem o společný rodinný život. Ve finále to fungovalo tak, že přes týden mě měly na háku. Ovšem přes moje vyhrožování krutým desperátem, který se v pátek vrátí a zavede jim drsný režim, nehnuly ani brvou a házely na mě poznámky typu: „ Matko neprud'! , Spolkni prášek!, Čekej!, Čoudni si!“ nebo „Arbeit macht frei“ a podobné nejapné hlášky, které mě dokázaly spolehlivě vytočit do nepřítelů.

V ten moment jsem se měnila v rozběsněného Tyranosaura Rexe, pobíhala jsem po bytě a zuřivě se vším třískala a házela, takže to ve finále vypadalo, jako kdyby bytem prolétl hurikán Katrina. Moje děti to jen komentovaly slovy: jasnej přechod. A dál mě pilně ignorovaly. Já jsem si pro změnu pěkně uklidila ten svinčík, co si Katrina s Rexem natropili a aspoň jsem se u toho uklidnila.

O víkendu se ty vlezlé bestie (míněno moje děti a ne Katrinu s Rexem) vlísaly manželovi do přízně, jak moc se jim po něm stýskalo a co že jim to přiveztl. Podle úžasnosti dárku pak setrvaly v jeho dosahu patřičnou dobu.

Když pak přišla řada na mě, vyfasovala jsem tašku plnou smradlavého prádla a na lísání nezbyl čas, protože začal kolotoč praní, žehlení, vaření a nakupování, aby měl náš pán tvorstva vše nachystané k odjezdu. Za to mě občas poplácal po zadku a v noci poctil pětiminutovým sexem, na který jsem se musela patřičně přichystat, abych mu zahrála některou z jeho oblíbených: sestřičku, kurvičku nebo cudnou školačku.

Copak o to, sestřičku a kurvičku bych zmákla levou zadní, ale ta cudná školačka mi ve 43 letech nějak nepřipadala moc reálná. Chtěla jsem ji nahradit paní učitelkou, ale na žádnou ze školních let neměl takové vzpomínky, aby ho vyrajcovaly k sexu. Jen já jsem si tak strašně moc přála, abych mohla vzít do ruky ukazovátka a naložit mu na holou, až by měl prdel rudou jako pavián v říji. Ale na těch pět minut, kdo by to řešil?

A tak se to opakovalo týden co týden, až jsem si našla milence. Jenže jak jinak, než zase kamionáka. Jenže tenhle jezdil většinou po vnitrozemí a měl na mě po večerech čas. Hlavně jsem mu nemusela hrát žádný divadýlko a sex nevypadal jako inseminace krávy Milky za běhu.

Najednou čas plynul úplně jinak a já ani nevěděla, jestli je pondělí nebo pátek. To jsem ještě netušila, jak ošklivě se mi moje bláhové rozpoložení myslí vymstí.

Byl pátek ráno a můj miláček mi zavolal do práce, že dneska končí dřív a jestli chci, můžu za ním přijet na okraj Prahy na jednu čerpací stanici. Bude tam parkovat svůj náklad'ák a pak si spolu můžeme zadovádet někde na hotelu.

Samozřejmě se mi rozblikaly všechny kontrolky a bylo jasné, že dneska už nic neudělám. Vzala jsem si tedy půl dne volna a mazala fofrem domů. Rychle jsem provedla všechny zkrášlující procedury a pak mě napadla myšlenka, udělat mu radost a vzít si na sebe převlek šlapky, který byl nejoblíbenějším mého manžela.

Už jsem se těšila, jak bude příjemně překvapený, až mě uvidí v rudých podvazcích a děrovaném body.

Ve smluvenou dobu jsem se přiřítla na benzinku, zaparkovala auto a rozhlédla se po parkovišti. V řadě na konci parkoviště jsem zahlédla známé vozidlo a vykročila k němu. Zkušeným skokem jsem se vyhoupla na stupačku, otevřela dveře a vklouzla dovnitř. Kupodivu, miláček nikde.

„Hurá! Překvapím ho!“ Zalezla jsem dozadu na lehátko a začala se svlékat. Kolem auta jsem slyšela hovor a věděla, že každou chvíli přijde. Naaranžovala jsem se do pozice dokonalé šlapky a trpělivě roztouženě čekala.

Konečně se otevřely dveře a řidič nastoupil do auta, nastartoval a jel přeparkovat. Krčila jsem se na lehátko a mlčky čekala, až vypne motor. Náhle se zabouchly dveře a cvaknul klíček. Opatrně jsem se vyhrabala z lehátka a rozhlížela se kolem auta. Nikde nikdo. Vezmu za kliku – zamčeno.

„Do prdele!“ zaklela jsem nahlas. V ten moment mi pípla na mobilu esemeska:

„Miláčku musel jsem ještě naložit, zítra jedu záskokem Německo. Už to nestihnu. Promiň. Miluju tě.“

„Sakra, že já kráva vlezla do jinýho auta?“ Pomalu jsem začala zkoumat věci kolem sebe. Všechny mi byly ale povědomé. Pak mi to došlo. Můj manžel se vrátil domů, protože byl pátek a já viděla známé auto a vlezla dovnitř v domnění, že je mého milence.

„Co teď?“ Nezbývalo mi nic jiného, než zavolat manželovi, aby si pro mě přijel.

Udiveně otevřel dveře: „Co tady, proboha, děláš?“ Nechápal, jak jsem se mohla vloupat do jeho miláčka.

„Chtěla jsem tě překvapit.“ Špitla jsem dotčeně, ale byla jsem ráda, že mě konečně vysvobodil. Mohla jsem tady skejsnout dva dny a to by byl malér.

„A proč jsi vlezla tajně dovnitř?“

Poodhalila jsem mu plášť a ukázala jeho oblíbený kostým.

„Tak takhle je to! A já si celou dobu myslel, že pracuješ v kanceláři!“

SŇATKOVÝ PODVODNÍK (IVAN GALAMBICA)

(podle opravdového příběhu)

Jan Průcha byl vzhledově průměrný muž. Věk 33 let, výška 181 cm, váha 85 – 90 kg. Spíše k těm devadesáti kilogramům. Vlasy hnědé, obličej kulatý, slabé brýle s tenkými obroučky. Zvláštní znamení: tetování na pravé ruce, kde má tetovány písmena: ACS. Tolik by mohl znít výtažek z policejního spisu, a také stručný popis podvodníka Jana Průchy. Snad by se slušelo říci, kdyby to byla nějaká právní kvalifikace-sňatkového podvodníka.

Jan Průcha se živil tím, že obíral ženy o peníze. Nikoliv tak, že by jim je bral přímo z peněženek, v okamžiku, kdy se dotýčná nedívala. To on nedělal. To mu nebylo hodno. Jan Průcha vytvářel situace, a to takové, že žena mu nakonec sama peníze dávala. Co dávala, doslova vnucovala. Cpala mu je horem dolem a přemlouvala jej, aby si je vzal. Když je nechtěl, nutila jej, prosila jej, zapřísahala jej, aby si je vzal. Jak to dělal? Naprosto, ale naprosto jednoduše. Používal povětšinou vždy stejný a stále bezpečně fungující postup. Bylo to prosté.

Jan Průcha si vždy dovedl vybrat oběť. To byl začátek jeho úspěchu. Vybíral si pečlivě. Věděl, že žena, kterou si vybere, musí splňovat určitá kritéria. Kupodivu, ani vzhled, ale ani bohatství v tom zásadní roli nehrálo. Bylo mu jedno, jak moc je hubená či nehubená, jestli je na vozíku, nebo třeba šilhá. To neřešil.

Základem bylo, vybrat si, jak on v duchu říkal, „pipku“. Takovou holku, co jde světem, třeba je i trochu zklamaná, věk tak od dvaceti pěti dál, ale spíše po třicítce. Holku co hledá a stále nenachází, takovou, co už se pomalu vzdává svých snů o princi na bílém koni. Holky, co sní o princi na bílém koni, tak to nebylo nic pro našeho Jana Průchu. On hledal mezi děvčaty, co již sní pouze o princi, bez koně, nebo dokonce mezi takovými, které by byly ochotné, snad v případě nouze, vzít za vděk možná i jen tím koněm, kdyby si je tedy ten kůň vzal a žil s nimi. Prostě holky, co mají pocit, že třicítka věk je akorát tak čas na to se vdát, nebo se jít oběsit.

Tady Honza lovil. Chodil na diskotéky, ale spíše a to nejčastěji, lovil na internetu, flirtoval s prodavačkami v obchodech, oslovoval maminky s dětmi na ulici. Měl široký záběr. Ale internet jednoznačně vedl.

Honza byl kádr. V jeden čas dokázal najednou „obhospodařovat“ až pět žen. Ale to se velmi těžko zvládalo. Jeho standardem byly dvě až tři ženy a to pak zvládal všechno v pohodě. Zde je nutno si uvědomit, že Honza měl v každém vztahu určité etapy. Bylo to jako jízda v autě. Nejprve jedeme na jedničku, pak zařadíme dvojkou, pak trojku a tak dál, až jedeme na pětku. No a pak náš milý Honza sebral peníze a obrazně vyřadil na neutrální a nechal auto setrvačností zastavit.

Honza byl z Brna. Takže lovil v Praze, v Budějovicích, v Karlových Varech, a tak různě. Do Brna si jezdil odpočinout, tam nikdy nikoho neměl. Brno bylo tabu.

Když si Honza vyhlédl oběť, tak začal postupně zařazovat jedničku. Sbalit holku nebyl pro něj žádný problém, takže když viděl, že ryba na háčku „zasekla“, založil si na ní speciální notýsek. Honza totiž vystupoval pod různými jmény, povětšinou střídal tři, takže si do notýsku psal, jak se u dotyčné jmenuje, jaké u ní (v budoucnu) používá telefonní číslo a taky historku, kterou jí řekl. Zásadně, ale skutečně zásadně, Honza používal metodu, že když se s nějakou ženou poznal na internetu, tak se on tvářil, že je ostražitý, že si chce JENOM psát, protože se již několikrát napálil, je prostě takový důvěřivec a jestli to dotyčné nevadí, mohou si jen občas hezky napsat. Nic víc. Alespoň zatím. Nikdy na začátek na internetu nedával dívce hned zkraje svoje telefonní číslo a ani jej po ní nevyžadoval. Veškerá komunikace se vedla v kamarádské rovině a Honza byl skutečným přeborníkem na to, na jakou strunu kdy zahrát.

Pak přicházela druhá část. Řekněme druhý stupeň rychlostní. Honza v tento okamžik již napsal dotyčné svoje telefonní číslo. Vysvětlil jí, že dovolat se mu bude obtížné, protože pokud je ve službě, telefon vypíná. Pracuje totiž u Policie ČR. To byla první varianta. Jako druhá bylo to, že pracuje na stavbě, to používal málo, nebo že jezdí s kamionem, to už se celkem dalo použít, ale vůbec nejčastěji a nejraději Honza používal, že pracuje v bance, jako IT specialista se zaměřením na správu sítí. Ona mu na oplátku dala svoje číslo. Honza měl jeden telefon, ale asi dvacet sim karet, které průběžně měnil. Měl v tom dost propracovaný systém.

Nejčastěji byl tedy IT specialista, nebo policista. No a tak si s dotyčnou dopisoval a při tom si občas poslali pár sms zpráv. Honza se ovšem vyhýbal jakékoliv intimitě. Žádné „Broučku“, či „Miláčku“. Dokonce se vyhýbal i zdvořilým jménům. Petru oslovoval „Petro“ a jen výjimečně „Pét’o“. Ale co se týče obsahu konverzace, pouštěl se stále

„hlouběji“ a spíše se snažil, aby to vypadalo, že je to ON, kdo se svěruje, ON, kdo se dává všanc, i když šikovně volenou komunikací zjišťoval o oběti stále více a více informací.

Začínali jít tedy více a více do hloubky a Honza byl velmi kreativní. Když cítil, že by dotyčná chtěla, aby Honza působil citlivě, tak jí psal o tom, jak strávil hezký víkend s dítětem svého bratra, jak to bylo příjemné, že prckovi je pět a bylo to perfektní. Jak už taky uvažuje o vlastní rodině. Psal o tom, jak byli v ZOO a prcek, jak byl nejvíce unesený z takové elektrické lokomotivy, vláčku, který tam vozí děti po zahradě. Cena za projížďku byla stovka, brácha na to neměl, ale Honza neměl to srdce malému to odepřít, takže to zaplatil on a jelo se po zahradě. Jenže jedna jízda byla tomu malému broučkovi málo, takže Honza zaplatil celkem tři, ale potom už zavelel „Dost!“ a se smíchem se šlo na zmrzlinu. Parádní víkend. Tahle historka zabírala často.

Když jeho dotyčná naopak chtěla v Honzovi vidět drsnáka, tak psal, jak strávil s kolegy z banky (Policie, dopravní firmy atd.) perfektní teambulding weekend na jedné horské chatě, kde dělali všechno možné, od lezení na skály až po lety na padáku. Honza kdysi s padákem párkrát skákal, ale teď si dal jenom jeden skok a konec, protože ho bolí noha, jak při dopadu špatně došlápl. Ale rozchodí to.

Když dotyčná chtěla intelektuála, rozepisoval se o koncertu na Pražském jaru. Prostě co kdo chtěl. Honza často používal historky opakovaně, takže používal klávesy ctrl+c a ctrl+v a vkládal příběhy, které psal jedné slečně, do korespondence se slečnou druhou, jen si hlídal jména a povolání, aby to nespletl. Byla to docela zábava. Pro něj. V počítači měl asi dvacet různých historek a občas, když měl po večerech čas, jen tak sedl a připsal další jednu. No a pak je vložil do nějaké korespondence. Docela to byla skutečně legrace.

Již od počátku Honza do svého vyprávění vložil důležitý faktor. A to faktor KAREL. Karel se objevoval skoro v každém jeho vyprávění.

Honza třeba psal o tom, jak o víkendu KARLOVI pomáhal se stavbou jeho chatky. Nebo jak KARLOVI odvážel nějakou skříň. Nebo, jak KARLOVI opravoval počítač. Prostě často musel být zmíněn faktor KAREL. To bylo zásadní a do budoucna nutné. Samozřejmě, že Karel se nevyskytoval zcela všude, ale bylo nutno jej často zmiňovat, protože do budoucna to měla Honzovi přinést peníze.

Honza poskytoval slečnám to, co chtěli číst a pak najednou, z ničeho nic, zařadil další rychlost. Jednoho dne, když už si dopisovali řekněme dva až tři týdny, poslal dívce či ženě sms s textem:

-Dobrou noc :-)-

Nikdy před tím si se svými oběťmi takto nepsal, ale když usoudil, že je čas zařadit další rychlost, tak to prostě udělal. Nic víc tam nepřipsal, jen ta dvě slova a smajlík.

Napsal tedy tuto sms a druhý den, sedl k počítači a na internetu se pak za to omlouval. Moc se omlouval. Vysvětloval, že se s Karlem opil, ne moc, jenom trochu, Karel byl opilý hodně, ale Honza jenom tak popíjel a najednou, jak seděl s Karlem a jeho přítelkyní v baru, když viděl, jak se ti dva k sobě mají, tak se Honzovi zastesklo a přišlo mu to líto a

-...najednou jsem si vzpomněl na tebe, víš. Přišlo mi to strašně líto a strašně smutno, že jsem prostě tak sám a tak, jak jsem tam měl ten mobil, tak jsem ti napsal to přání na dobrou noc. Já vím, že spolu nejsme tak daleko, omlouvám se...alkohol...prostě mi to všechno bylo líto, smutek, samota, víš, možná to znáš...taky už bych chtěl mít někoho, promiň...nerad bych vypadal, jako nějaký ...však víš...ty jsi strašně milá, já nikoho s kým si takhle rozumím snad ještě nikdy nepotkal...mám pocit, že se známe snad milion let, jak ti rozumím a ty mě...promiň, prostě se mi zastesklo...po tobě víš...jsi jediná, kdo mi takto rozumí a kdyby pro nic jiného, tak pro tohle je ten internet skvělý vynález, víš, že mi pomohl Tě poznat, najít Tebe...-

Dost často se mu stalo, že mu již na jeho sms rovnou již večer odpověděla dotyčná stejným přáním, ale když neodpověděla, tak po tomto vysvětlení, které jí Honza podal, v podstatě pokaždé zjihla. Jejich konverzace pak většinou nabrala intimnější směr.

Honza pak zařadil další stupeň. Napsal na internetu dotyčné osobě:

-Ahoj Jani (Pět'ó, Karolíno, Hani, Simčo, Kát'ó, Alčo, Ilonko, atd.). Zítra jedu s Karlem do Tvého města. Karel tam potřebuje něco vyřídit na nějakém úřadě (u příbuzných, u lékaře atd.). Povezu ho tam, protože má nemocnou nohu (ruku, hlavu, rameno atd.) a nemůže řídit. Budu tam asi tři hodiny čekat, než si to Karel vyřídí. Myslíš, že bych Tě mohl pozvat na oběd? -

Tady Honza věděl, že pokud dotyčná přijme, tak má Honza v podstatě zaděláno na výdělek. A dotyčná téměř pokaždé přijala. Někdy, pokud se stalo, že zrovna v navržený den nemohla, ale mohla jindy, tak Honza Karlovi přehodil schůzku a jelo se jindy. Základ byl, aby se Honza s obětí potkali A tak došlo na schůzku.

Honza byl galantní, ženě lichotil, choval se mile a také, to jen tak mimochodem, se jí snažil trochu opít. Jeho cílem bylo jí hned první den dostat do postele. Aby nedošlo k omylu, Honza netrpěl nedostatkem sexu. Že by musel hned brát dívku do postele. Ale měl prostě svůj zaběhnutý systém a v něm byla postel hned první setkání v podstatě nutností. Někdy to bylo trochu složitější, protože Honza si vybíral takový typ dívek, které nejsou zrovna zvyklé hned jít do postele, ale protože Honza se s nimi vlastně znal, ony o něm tolik toho věděly, tak Honza VŽDY dosáhl svého.

Většinou se potkávali kolem poledne, někde v restauraci, ale když už jiskra přeskočila, Honza vše zaplatil, pokud dotyčná chtěla něco zaplatit, Honza zásadně odmítal a urazil by se, pokud by si měl od ní vzít korunu.

-Peníze po tobě nechci...chtěl bych něco jiného...- řekl Honza a choval se velmi intimně.

Pokud přímo dotyčná nenavrhla, kam by mohli spolu jít, tak Honza se zmínil, že Karel jednou tady v Praze (v Budějovicích, Varech, Plzni atd.) prý byl na jakémsi hodinovém hotelu, Honzovi o tom vyprávěl. Honza telefonoval (jako) s Karlem, nechal si vysvětlit cestu a jaká náhoda, bylo to kousek odsud, no a za několik okamžiků již byl sex se vším všudy, na posteli hodinového hotelu.

Nebo taky u dotyčné doma, v případě nouze v autě a jednou dokonce, považte, na lavičce v parku.

Pak Honza odjel. Ale zde začíná začátek konce vztahu Honzy a jeho oběti. I když to tak možná nebude vypadat.

Honza si pak s dotyčnou začal více psát, telefonovat, občas za ní přijel do města, za účelem sexu. Vždy VŠE platil Honza, trval na tom, že ona nebude platit nic. Byl pozorný, vyznával jí lásku (dokonce), lichotil jí a byl velmi, velmi milý. Kupoval květiny, chodil do kina, hladil jí, líbal jí, lichotil jí, byl ochotný se kvůli ní prát a říkal jí ta nejkrásnější slova.

Ale nezapomněl se občas zmínit o Karlovi. Karel je totiž Honzy nejlepší kamarád (ve skutečnosti Honza žádné kamarády neměl). S Karlem se Honza zná již od základky.

Když už byla známost po třetí, či čtvrté schůzce, nasadil Honza další faktor a to faktor VENDULA.

-No on Karel má ségru. Jmenuje se Vendula...- říkal Honza.

Vendula byla v Honzově vyprávění prsatá, frivolní a nepracující pološtětka, která dávala každému muži to, o co měl zájem, v podstatě na potkání. Bylo jí 22 let a střídala partnery jako ponožky. Karel a Honza jí několikrát jeli vyzvedávat z různých nočních podniků a asi tři krát jí jeli vyzvednout do nějakého nevěstince v Německu, kam utekla a pak nevěděla, jak se dostat domů. Prostě Kája a Vendula, to je dvojka. Sourozenci, jak se patří.

Na internetu jednou Honza našel nějakou fotku. Byl to nějaký mladý manželský pár, kde ona, značně vyvinutá a on, takový ňouma, byli u moře a ona vystrkovala ňadra tak, že horní díl plavek zakrýval jen skutečně minimum. Honza tento pár neznal, našel jejich fotku náhodou, ale umístil si to do všech svých profilů na internetu s tím, že pod to připsal Karel a Vendula u moře.

A Honza své nastávající (ano, skutečně již občas mluvili nenápadně o svatbě), říkal, jaký je Karel dobrák a Vendula, jak je to s ní těžké.

A opět se zařazovala další rychlost. Honza a dotyčná si začali spolu vybírat společné bydlení. Honza se totiž rozhodl, že z Ostravy, kde bydlel (ve skutečnosti bydlel v Brně), se přestěhuje někam sem blíže, aby měl blízko ke své milované. A tak začal proces vybírání bytu (baráčku, parcely, usedlosti, atd.).

Objížděli spolu několik adres a nakonec si vybrali domeček. Malý, krásný, sice rozpadlý, ale Honza s Karlem ho opraví a navíc nebyl nijak drahý. Stál necelý milion.

-Chtěl bych, abychom tady SPOLU bydleli...- říkal Honza a dotyčná byla v sedmém nebi.

-Uděláme tady ložnici, tady obývací a tady dětský pokoj, místo pro psa a do dveří udělám vrátka pro kočky, aby měly kudy chodit. A na půdě udělám whirlpool vanu. -

Honza se připravoval, jak všechno SÁM zaplatí. Pokud dotyčná chtěla něčím přispět, Honza to odmítal.

-Víš co? Já teď nemám peníze, budu investovat do toho domu. Chceš-li něco zaplatit, tak zaplat' dovolenou, já zaplatím ten dům, jo a taky zaplatím svatbu. Komplet. Vezmu si na to hypotéku, ale zvládnou to. Plat nemám špatný. Chci, abychom měli kde bydlet, a pak se vezmeme. Říkám Ti, lásko, že si Tě vezme chlap, jak se patří, s bydlením a se vším k tomu. Žádný nuzák. - říkal Honza a dotyčná tedy zaplatila komplet dovolenou. Jelo se k moři.

A hned po návratu od moře, kde se oba měli jako v ráji, Honza zařadil další rychlostní stupeň.

-Potřeboval bych s tebou o něčem mluvit...- začal dramaticky, když oba seděli na večeři v restauraci. Většinou dotyčná zpozorněla.

-Představ si, co se mi stalo. Já jsem asi před pěti lety dělal ručitele jednomu kamarádovi na půjčku a on jí neplatil. Já když se to teď dověděl, tak jsem myslel, že ho zabiju. Hajzla. -

Dotyčná Honzu litovala, ptala se, kolik dělá ten dluh a Honza říkal:

-To je pávě to, dělá to nějakých 420 000 korun -

A ten večer se litovalo. Dotyčná litovala Honzu, ale on řekl, že to nějak vyřeší. Ať se tím ta krásná osoba netrápí.

A skutečně vyřešil. Přišel Karel, že mu ty peníze půjčí. A to je dobře. Protože, jinak by si nemohl Honza koupit ten baráček, protože banka by Honzu jinak vedla jako neplatiče a

nedala by mu hypotéku. Pitomý jeden podpis na ručení před několika lety a Honzovi to málem nyní ohrozilo to, že by si mohl vzít hypotéku na dům. Takže Karel půjčí Honzovi peníze na dluh, Honza to zaplatí a hned poté, ve stejné bance si vezme hypotéku na dům a příští týden ...

-...lásko, můžeme bydlet! -

Občas se stávalo, že již v tento okamžik nabídla dotyčná, že to může být ona, kdo Honzovi půjčí ty peníze, nebo alespoň jejich část. Ale to Honza jasně a kategoricky odmítl a říkal:

-...miláčku, Ty nebudeš peníze do ničeho investovat, Tvoje starost je jenom peníze utrácet. Budeš zařizovat náš společný dům...neboj, tam se utratí až dost-

Honza by si tady mohl již vzít peníze na zaplacení dluhu od své přítelkyně a nepůjčovat si JAKO od Karla, ale to by nebylo ono. Hrozilo, že by dotyčná chtěla třeba jít do té banky s Honzou, nebo by chtěla vidět nějaké dokumenty. Protože to všechno bylo od A do Z vymyšlené, nemohl Honza připustit, aby teď, před finále, dotyčná pojala nějaké podezření. Takže nabízené peníze odmítl, řekl, že nic nechce, že mu je dá či půjčí Karel a celá věc je vyřešená.

A Honza a Karlem se tedy dali do shánění peněz na zaplacení dluhu. A současně se připravovala koupě baráčku. A dotyčná se těšila, připravovala svatbu, jen Honza se jednou, na poslední okamžik omluvil ze společné schůzky. To nikdy před tím neudělal. A dotyčná byla nespá. A Honza poslal sms, s tím, že si musí něco zařídit v Praze (v Brně, v Ostravě, ve Varech, v Liberci...), a že se neplánovaně zdrží a ať pusinka nemá strach. A vypnul si telefon. A jenom dopsal:

-TY PENÍZE SE KOMPLIKUJI-

Tohle všechno bylo dosti složité na pamatování. Ale Honza měl svůj plán. Kdyby mu šlo jenom o to, dostat holku do postele, jistě by to udělal mnohem snadněji. On ale potřeboval od holek něco jiného, nežli obyčejný sex, takže šel tvrdě za svým.

Například trval na své občasné nedostupnosti. Vysvětloval to svým zaměstnáním. Takže si vypínal telefon, i když nemusel a tím se dělal vzácnějším. A tak tomu bylo

i nyní. Dva dny měl vypnutý mobil, ale pak si jej zapnul a zavolał zpět s tím, že jede za svoji kočičkou, že má již všechny starosti vyřešené. A v tento okamžik přerazoval na poslední stupeň, chcete-li, začal naplňovat jednu z posledních kapitol vztahu.

Dotyčná se mohla štěstím zbláznit, když Honzu viděla. Když se přivítali, tak Honza řekl dotyčné, že Karel mu peníze půjčit nemůže, že se něco pokazilo a Karel ty peníze nakonec nemá. Nakonec se ale Karel zachoval, jako opravdový kamarád. Když totiž Honzovi nemohl půjčit peníze, zajistil mu BRIGÁDU. Kde si ty peníze vydělají. Protože oba zařizovali tu brigádu, tak se Honza neozýval. Zařizoval si totiž v práci volno, aby měl čas na tu dobře placenou brigádu.

Tato informace byla pro dotyčnou dívku taková neutrální, ovšem jen do té chvíle, nežli Honza řekl, že ta brigáda je v Anglii.

-To víš, tady se takové peníze vydělat nedají, jako tam. Tady v té banánové republice sotva. Tam vydělám stovku (jako sto tisíc) za měsíc, jen to fikne. –

To už bylo pro dotyčnou ženu docela skličující, ovšem Honza pokračoval:

-Lásko, pojedu tedy teď do Anglie. Budu makat jako barevný a uvidíš, že tak za půl roku mám peníze na ten dluh našetřené, přijedu, všechno poplatím a hned koupíme ten baráček...-

Honza kul železo, dokud bylo žhavé a pokračoval:

-Nevím, jak to bez tebe ten půl rok vydržím, tolik tě mám rád...tak moc...neexistuje nic, co bych na tobě nemiloval, ale pochop, nechci jít do našeho manželství s dluhem. To nejde. Půl roku uběhne, jako voda...-

Takže vlastně Honza nastínil svojí milé, že se půl roku neuvidí. Když jí to začalo v hlavě „šrotovat“, Honza přihodil poslední šrapnel:

-Neboj, možná přijedu dřív. Třeba už za pět měsíců. Skoro tam neutratíme. Pojedeme tam já, Karel a jeho sestra Vendula. Pronajmeme si společně byt, abychom ušetřili. Už jsem něco viděl na netu. Taková 2+kk, jeden pokoj já, jeden oni...-

Honza tedy vlastně sdělil svojí partnerce, že bude pět měsíců sdílet byt s Karlem (budiž) a s jeho prostituující sestrou Vendulou!!! Po této informaci si každá, dosud opuštěná a životem zklamaná žena musela snadno dát dvě a dvě dohromady. Muselo jí být jasné, co se zřejmě stane. Její přítel Honza, který jí tak miluje a ona jeho, se bude pět měsíců potkávat v malém bytě s Vendulou, která přefikne, co jí do cesty přijde a kdo ví, jestli nakonec spolu nezačnou i chodit.

Každá žena by z tohoto rozhodně nebyla nadšená. Ovšem taková, která již má KONEČNĚ před svatbou, má vyhlédnutý baráček, a která o tom všem řekla celému svému okolí, tak taková by z toho byla nejen zklamaná, ale i zdrcená. Zejména proto, že o několik vztahů již dříve přišla, třeba i podobným způsobem.

Vždy se stalo to, že příslušná žena začala hledat jiné způsoby řešení. Přemlouvat Honzu, ať nikam nejezdí a nabízet mu, že se to nějak vyřeší.

Honza je nechal „vydusit“. Čekal týden. Trval na Anglii a chtěl čestně splatit svoje dluhy. Po týdně pak přišel s řešením. Banka je ochotná se dohodnout. Na ten dluh, který vznikl tím, jak Honza ručil, je banka ochotná podepsat splátkový kalendář. To by bylo v pohodě. Ale vlastně díky tomuto škraloupu, nemůže či spíše nechce banka dát 100% hypotéky na dům. Muselo by se na tu hypotéku něco zaplatit a banka by dala třeba jen 60%. Prostě a jednoduše, když by se teď něco zaplatilo, nějaké peníze, tak by se vše vyřešilo a Honza by nikam nemusel jezdit. Navíc Karel a Vendula by odjeli bez něj, takže by se nějakou dobu neviděli.

Honzovy ženy většinou reagovaly každá stejně. Buď si vypůjčily peníze, třeba od rodičů, od známých, kamarádek, nebo rovnou vybraly své úspory a Honzovi je nabídly. Většinou se jednalo o sumu dvě stě až čtyři sta tisíc korun, ale jednou Honza dostal i přes půl milionu. Nabídly mu je, aby je vzal a dal do té banky a NIKAM nejezdil. Koupí si domeček, udělají děťátko a budou všichni spolu.

Honza ale odmítal. Ovšem jen chvíli, aby si to třeba dotyčná nerozmyslela. A nakonec svolil.

-Ano, vezmu si od Tebe ty peníze, ale jen pod podmínkou, že všechno sepíšeme, já ti vše postupně splatím a jako zástavu budeš mít to, že dům bude napůl můj a napůl tvůj. Splácet hypotéku budu samozřejmě já! - říkal Honza, ale ženy ho většinou neposlouchaly.

Byly tak šťastné, že si Honza vzal ty peníze, že netrval na tom, že odjede do té Anglie, že nad nějakým splácením ani nepřemýšlely.

Honza jim dal na závěr podepsat nějaké papíry, prý pro smlouvu o půjčce mezi nimi, nakonec si okopíroval jejich doklady, aby mohl vše vytvořit a aby bylo právně vše v pořádku. Říkal, že sepíše u notáře to uznání dluhu.

Pak si od nich vzal peníze. Na okopírované doklady si ještě koupil nějaké zboží na splátky, pokud mu ho dali, a vypadnul z města pryč.

-Tady mas lekci pipko. Jak si tlusta tak si blba kravo smrdis- napsal jim potom sms. Telefon i sim kartu vyhodil a sešit, kde měl vše k této osobě, spálil. A do daného města byl rozhodnut se dlouho nepodívat.

Jak jistě uznáte, daný systém vyžadoval nutnou dávku inteligence a konspirace. Honza si musel pamatovat, musel umět přetvářku a musel reagovat na nečekané situace. Ale zase mu jeho „práce“ vynášela slušné peníze.

Podvedené ženy se povětšinou neskutečně styděly. Již samo o sobě to, jak naletěly, bylo hrozné. Ale navíc ta skutečnost, že musely před celým svým okolím říci, co je potkalo, přiznat se k tomu, co jim kdo provedl, vedlo dosti často k tomu, že ženy si poplakaly, nakonec se rozhodly před okolím říci, že se spolu rozešli a pokud si ženy peníze pro Honzu někde půjčily, tak je normálně začaly splácet s tím, že říkaly, že jim ty peníze Honza normálně posílá. Prostě běžný rozchod, jak má být.

No, a když se některá z žen rozhodla jít na Policii, tak toho v ruce moc neměla. Věděla, jak se Honza jmenuje. Ale ono to nebylo jeho pravé jméno. Honza se jim představoval různě. Věděla popis, ale ten by mohl odpovídat kde komu. Věděla jeho práci, ale vlastně v ní nikdy nebyla. Když například Honza říkal, že pracuje v bance, tak ani nevěděla v které. Zнала jeho profil na internetu, jenže Honza používal přístup přes wi-fi, nebo v i-

kavárnách, takže Policie, i kdyby chtěla konat (jako že povětšinou ani nechtěla), by měla práci dosti ztíženou. Takže nula od nuly pošla. A pak, ta ostuda! Když už některá na Policii šla, nakonec se sama snažila vše zahrát do ztracena, protože první co začala Policie řešit, je výpověď známých a příbuzných té ženy, aby se dozvěděli, zda nemohou o Honzovi říci nějaké bližší podrobnosti. A protože Policie má své postupy, ne nepodobné slonu v porcelánu, tak si poškozené ženy a dívky raději zanádařovaly na svět, pobřečely do kapesníku, či polštáře a tím to povětšinou končilo.

Zdá se, že to Honzovi muselo procházet do nekonečna. Ale kdepak. Každé ucho se jednou utrhne. Jen je otázka, kdy. A Honza, jak již to tak bývá, „dojel“ na naprostou náhodu. Náhodu, která je sice těžko uvěřitelná, už jen proto, že je skutečně pravdivá, ale na náhodu, která se může stát každému. To bylo tak:

Jedna z dívek, říkejme jí třeba Renata, byla do Honzy zamilovaná až po uši. A tak chtěla Honzu seznámit se svými rodiči. Ale o to Honza rozhodně nestál. Čím méně svědků, tím lépe. To se mu zdálo chytré. No, ale již se to nezdálo chytré rodičům od Renaty. A vlastně ani té Renatě. Takže se domluvili a udělali takovou malinkatou lest. Renata s Honzou šli na večeři do restaurace a její rodiče seděli vedle u vedlejšího stolu. Honzu si prohlédli a popravdě řečeno, moc se jim nezdál. Zejména otcí od Renaty, který byl, k Honzově smůle, vysokým důstojníkem Policie ČR v Českých Budějovicích. Sdělili tedy Renatě svoje stanovisko, ale ona trvala na svém. Dokonce se s rodiči o Honzu pohádala. A když pak Honza přišel s tím, že odjede do Anglie, nakonec Renata přišla za rodiči s prosíkem, aby jí půjčili peníze. Že je má pro Honzu, neřekla a tak rodiče dali Renatě nějakých skoro tři sta tisíc. Dalších asi osmdesát dala Renata ze svého. A tak Honza sbalil peníze a utekl.

Již měl rozpracovanou další oběť, v Liberci. Říkejme jí třeba Soňa. Ale u Soni byl zatím ve fázi: „jestli něco chceš zaplatit, zaplat' dovolenou...“, takže se Soňou se chystal jet na Rhodos. Od Renaty utekl Honza týden před odletem, hned za Budějovicemi jí poslal výsměšnou sms-ku a pádil za Soňou. Udělal si malou dvoudenní přestávku v Brně, odpověděl na několik mailů a rozpracoval další ženy a pak hurá do Liberce.

Renata mezitím v Budějovicích šlela. S pláčem přišla za rodiči a všechno jim řekla. To se ví, že otec chtěl vše rázně řešit, ale přišlo se na to, že vlastně není co. Renata o Honzovi nic nevěděla. Otec nakonec zjistil, že již jsou na něj tři trestní oznámení, že se vždy vydává za někoho jiného, no prostě došlo mu, s kým měla jeho dcera tu čest.

Otec začal jednat. Jedna z podvedených žen byla z Prahy. A otec zjistil, že za několik dní má naplánovaný výslech v Praze. Nějaké doplnění. Na kriminálce, která to vyšetřovala,

seděl jako šéf, otcův kamarád, a tak se otec rozhodl, že pojedete do Prahy, zúčastnit se toho výslechu a zkusí zjistit, co se dá. A tak se v den D vydal do Prahy.

No a tady již příběh končí a osudy se splétají. Honza vyrazil se Soňou do Prahy na letiště a otec od Renaty vyrazil ve stejný den do Prahy na výslech poškozené.

U výslechu otec potěšen nebyl. Vyšetřující policista nechtěl v podstatě nic řešit, říkal, že je to všechno nejasné a složité, že mu šlo jen o doplňující výslech. Ale otce od Renaty zaujala jedna skutečnost. Stejně jako Renata, tedy jeho dcera, tak i nyní tato dívka vypovídala, že zaplatila tomu svému milému dovolenou.

Otci došlo, že přes kontrolu na letišti musel projít dotyčný na svoje pravé doklady. Takže slovo dalo slovo, otec naléhal na nadřízeného tohoto vyšetřujícího kriminalisty a ten dostal příkazem, jet s otcem na letiště a tam něco zjistit.

Moc se mu nechtělo. Argumentoval úředním postupem, a tak podobně, ale rozkaz je rozkaz. Takže oba jeli na letiště.

Denně v Praze odlétá desítky letadel. Ale zrovna náhoda tomu chtěla, že ten den, právě ten den, odlétal Honza se svojí novou přítelkyní Soňou z letiště směr Rhodos. Já vím, že to zní jako vymyšlené, že taková náhoda se nemůže stát, ale ujišťuji váženého čtenáře, že právě taková náhoda se stala.

Otec od Renaty a vyšetřující kriminalista prováděli šetření na letišti a najednou se otec nestačí divit svým očím. Přímo v nástupní hale, dole, před jeho očima, se promenádoval Honza s nějakou ženou. Otec si jej samozřejmě pamatoval, ale tomuhle prostě nechtěl věřit. Ale byla to pravda. Náhoda jaká se stává málokdy, ale tentokrát se stala. Takže kriminalista si vyžádal nějakou posilu a poté konal. Ten den letělo letadlo na Rhodos bez dvou pasažérů. Soni a Honzy.

Honza byl původně jenom zadržený, ale nakonec skončil ve vazbě. Ale zde nastal problém. Sice se spustilo vyšetřování, ale nikam moc nevedlo. Při domovní prohlídce byly nalezeny jen notýsky, kde byly rozpracované „případy“, tedy ženy, které Honza ještě nepodvedl, a kde tedy logicky nebyly ještě žádné důkazy.

Ze tří žen, které Honzu udaly a čtvrté, což byla Renata, se nakonec podařilo dostat to, že jim Honza způsobil škodu více nežli milion, ovšem ani jedna z žen neměla na to, že Honzovi předávala peníze ani svědka, ani potvrzení.

Honza tvrdil, že se jedná o pomstu zhrzených milenek. Že jim dal košem a teď se mu za to mstí. Vyšetřování se vleкло, v počítači Honzy se nic nenašlo, protože shodou okolností Honza nedávno počítač vyměnil. Prostě smůla. Na otázku, proč se jim Honza představoval pokaždé jinak, jiným jménem, Honza odpovídal, že si dělal legraci.

Vypadalo to, že Honza z toho bude venku. Zvláště, když si najal jednoho velmi renomovaného advokáta. Aby ne, peněz na to měl dost.

Ovšem pak se štěstí k Honzovi odvrátilo zády. Kriminalista, který Honzu zatýkal, totiž dostal nápad skutečně prověřit všechny Honzovy odlety z Ruzyně, několik roků zpátky a zjistil, že v průběhu 3 let byl Honza celkem 11 krát odbaven a to na cestu s jedenácti různými ženami. Takže se zjistilo, s kým vším Honza cestoval a tedy i identitu podvedených žen.

Nakonec ho udaly všechny. I ty, které původně nechtěly nic hlásit. A štěstí stálo k Honzovi zády i nadále. Jeho obhajoba se začala hroutit, protože jedna z žen mu předávala peníze v bance, kde to natočily kamery, další mu je dala před kamarádkou, jelikož si to od ní půjčovala, takže zde byl svědek a další žena byla natolik opatrná, že si od Honzy nechala podepsat dlužní úpis. Sice jej podepsal smyšleným jménem, ale byly na něm stopy po tom, že jej prokazatelně držel v ruce.

Prostě Honzovi se to komplikovalo. Na výzvu v televizi se ozvalo ještě pět dalších žen, celkově měl tedy na triku 16 podvodů za skoro deset miliónů.

Dostal osm let nepodmíněně. Peníze se nikdy nenašly. A pointa:

Z těch šestnácti žen, které prokazatelně podvedl, a které ho žalovaly, si nyní s Honzou alespoň občas dopisuje do vězení čtrnáct z nich. Pravidelně si s ním dopisují tři ženy, z těch, které Honza podvedl.

Deset žen z těch šestnácti žen posílá Honzovi balíčky, nebo alespoň jednou mu nějaký balíček poslaly. Dvě neaktivnější ženy Honzovi zcela odpustily, nabídly Honzovi, že si jej vezmou a slíbily mu, že na něj počkají!

Jedna z těchto dvou žen dokonce provádí aktivní kroky k tomu, aby Honza byl propuštěn na svobodu, napsala prezidentovi s žádostí o amnestii a podala dokonce stížnost na kriminalistu, který celý případ vyšetřoval s tím, že její výpověď byla zmanipulovaná, že se spletla, že nic žalovat nechtěla.

Kromě těchto podvedených že, si Honza dopisuje s dvěma dalšími ženami či dívkami, se kterými se seznámil již ve výkonu trestu, a to prostřednictvím inzerce. Jedna z nich je vdaná. U žádné z nich nezatajoval, za co je ve vězení.

Svět nemá logiku.

SEDMERO PLASTOVÝCH PANEN (MARTIN KOLÁČEK)

Archeolog Mrnad seděl na kraji výkopu a spokojeně odpočíval. Břicho vyvalené, jedna chlupatá ruka držela v ruce flašku s kořalkou, tou druhou se drápal na své zpoceně hrudi.

Ano, tohle byl ten správný čas. Po takhle náročné šichtě si to zasloužil. Sáhnul do svého svačínového tlumoku a vytáhl malý placatý předmět.

„Poslední čokoládová tyčinka na světě,“ řekl si pro sebe potichu, „a mám ji jenom já!“

Slavnostně roztrhl obal.

A v tu ránu tam byly. Ve vzduchu se vznášelo sedm postav dokonalých tvarů. Jejich dlouhé blondáté vlasy splývaly k pevným nadržům, z jejich okrouhlých boků vyrůstaly dlouhé štíhlé nohy. Jejich mladistvé obličej s dokonalou pletí nehyzdila jediná vráska.

Sedmero plastových panen.

„Sladký Mrnadíku, dej mi tu čokoládovou tyčinku,“ zažadonila jedna.

„Ne jí, mně dej tu tyčinku,“ řekla druhá.

„Těmhle dvěma? Nikdy! Dej ji mně!“

Panny se začaly překřikovat, jak se každá z nich dožadovala tyčinky.

Mrnad přiblížil tyčinku ke svým ústům. Plastové panny ztuhly, díky čemuž na chvíli vypadaly ještě plastovější.

„Počkej!“ vykřikla jedna, „nejez ji, dokud jsi neslyšel naše návrhy. Je toho tolik, co ti můžeme nabídnout!“

Archeolog položil ruku s tyčinkou zpět na svůj mohutný teřich a ještě více se uvelebil na lehátku. „Poslouchám!“ řekl.

„Já se jmenuji Liposukta,“ prohlásila první, „slyš moji nabídku! Když dáš tyčinku mně, použiji svá kouzla a zařídím, že tvá budoucí žena bude ta nejštíhlejší kráska, jakou kdy svět spatřil. Každý centimetr jejího těla bude perfektně sladěn v dokonalých křivkách. Tuku na sebe bude mít jen tolik, aby skvostně zvýrazňoval kosti. Všichni ti ji budou závidět!“

„Pche, tos toho teda nabídl,“ ušklíbala se druhá, „štíhlá linie sama o sobě neudělá ženu krásnou. Krásnou ji udělá jenom, pokud se dokáže správně obléknout. Jmenuji se Fašizáta a slyš moji nabídku! Když dáš tyčinku mně, tvoje žena bude znát veškeré módní trendy a vždy bude dokonale oblečená. Ať budou v módě brýle velikosti okenního rámu nebo zimní bundičky skvostně odhalující bedra a vystavující ledviny chladnému zimnímu vzduchu, vždy bude tvá žena obdivována pro svoji schopnost držet krok s nejnovějšími trendy.“

„Ale blbost!“ zareagovala třetí, „co je mu platný, že bude jeho žena venku vypadat dobře, když v posteli to bude nechutná příšera? Tam jí žádný blbý bundičky nepomůžou!“

Panna se uklidnila a pokračovala oficiálnějším tónem: „Moje jméno je Epilata. Slyš moji nabídku! Když zvolíš za majitelku své tyčinky mě, tvá žena bude luxusně vyholená po celém těle. Ani jediný chloupek nebude hyzdit její dokonale hladké a čisté tělo.“

„Pořádněj chlap ti kašle na pár chlupů!“ pokračovala čtvrtá, „to se v posteli ztratí. Ale co každého chlapa v posteli zajímá? Přece kozy! Já jsem Implantáta. Slyš moji nabídku! Mohu zajistit, aby tvoje žena měla po celý život dokonale tvarovaná ňadra. Nikdy jí nepovisnou, nikdy neochabnou. Kůže na nich bude dokonale napjatá. Když se na ni přitiskneš, ucítíš, jak v její hrudi pulzuje život!“

„Jasně,“ protestovala pátá, „tomu říkám stereotypy! Každého chlapa zajímá jenom kozy, to určitě! Copak nevíš, že z výzkumů jasně vyplývá, že část těla ženy, která muže zajímá nejvíc, je zadek? Mé jméno je Asklepia a slyš moji nabídku! Když mi dáš do rukou svou čokoládovou tyčinku, tvá žena bude mít dokonalé pozadí. Oblé, hladké na dotek a lesklé na pohled. Navždy bez jediné jizvičky či důlku.“

„Výzkumy!“ uchechtla se šestá, „všichni víme, jak to s výzkumama je. Nikdo ti neřekne pravdu. Stejně všechny chlapy zajímá akorát kunda! Archeologu Mrnade, mé jméno je Labiata. Slyš moji nabídku! Když má ústa obšťastníš svojí čokoládovou tyčinkou, tvá budoucí žena bude mít dokonale tvarované přirození. Její pysky budou malé a úhledné. Její vagínu bys mohl pověsit v galerii vedle těch největších děl renesančních malířů a zcela by je svojí krásou zastínila.“

„Skvělý!“ vysmála se jim sedmá z panen, „takže za pár let budeš mít doma starou seschlou rašpli, co bude mít buď luxusní prdel, kozy nebo píču! A kolem jako bude co? Vrásky a ochablá pleť! Na mě žádná z vás nemá! Jmenuji se Botulotoxina. Slyš moji nabídku,“ panna lehce znejistěla, ale rychle se vrátila k oficiálnímu tónu: „Zajistím, aby tvá žena nikdy nezestárla. Vytvořím jí masku, která bude tak dokonalá, že až ji uložíš do hrobu, její obličej bude stále stejně mladý a krásný, jako když jsi ji potkal. Vyhladím veškeré vrásky a nerovnosti. Jako by byla odlitá z plastu. Dej svoji tyčinku mně a nikdy se nebudeš muset dívat, jak tvá žena stárne!“

Nastalo ticho. Panny čekaly na Mrnadovo rozhodnutí.

„Milé dámy,“ pronesl Mrnad nakonec, „obávám se, že jste přišly poněkud pozdě. Možná jste si toho nevšimly, ale lidstvo už dávno vyhynulo.“

Plastové panny se na sebe překvapeně podívaly.

„Vyhynulo?“ zmateně se zeptala Labiata.

„Přesně tak. Nedávno jsme objevili pozůstatky jejich civilizace a snažíme se zjistit, co je zničilo. Zatím se zdá, že lidé vyhynuli prostě proto, že byli úplně debilní.“

„Na to se dá vyhynout?“ divila se Asklepia.

„Snadno.“

„Takže ty nejsi člověk?“ zareagovala Liposukta, „teda, zdál ses nám nějakéj divnej. Ale myslely jsme, že seš jenom děsně ošklivej.“

„Dámy, jste na planetě opic. Tohle je společnost tvořená opicemi. Já jsem opičák. A my opičáci máme rádi ženy, který jsou:

„Tlustý jako hroch“ usmál se na Liposuktu,

„s pohodlnou bederní rouškou,“ pokrčil rameny směrem k Fašizátě,

„chlupatý jak přerostlej sysel,“ odmítnul Epilátu,

„kozy jim visej až k pasu,“ mávnul rukou směrem k Implantátě,

„ zadek jako čerstvej pomeranč,“ vysmál se Asklepie,

„a pysky jako sloní uši!“ Labiata vypadala, že bude zvracet.

Botulotoxina se hrdě napřímila a při pomyšlení na čokoládovou tyčinku se v jejích ztuhlých ústech začaly tvořit sliny. Věděla, že vyhraje. Vždycky nakonec vyhraje. Několik slin ukáplo z toho mrtvějšiho koutku jejích rtů.

„A co se týče tebe,“ otočil se na Botulotoxinu, „tak ty seš ta největší píča ze všech. Dokážeš si představit ženu, která by byla tak blbá, že zůstane s někým, kdo ji nutí do konce života chodit v masce? To jako čekáš, že přijdu domů a řeknu jí: ‚Ahoj miláčku, seš už pěkně hnusná. Ale domluvil jsem ti na ten tvůj děsnej ksicht ňákou novou fasádu. Aby mi z tebe nebylo blbě, až ještě víc zestárneš?‘ No sorry, ale to bych se sám ze sebe zebli.“

„Ale nezoufejte, dámy,“ Mrnad se blahosklonně usmál na sedmero plastových panen, zatímco spokojeně žvýkal tyčinku, „zkuste to za pár miliónů let. Třeba do té doby stihneme tak zdegenerovat, že budeme chtít naše opičí ženy vyholené, rozřezané, umírající hlady, prošpikované jedovatými chemikáliemi a oblečené v nesmyslech, co poškozují orgány. Do té doby se určitě naučíme i dělat takhle luxusní tyčinky, abychom vám měli co nabídnout.“

STORY O POSVÁTNYCH KOZÁCH (KAREL KÝR)

Seděl jsem s tím mužem již podruhé v kielském přístavu. Poprvé mi vyprávěl o zlatu na Nové Guinei. Pověstný maják na nás opět pomrkával a já jsem si prohlížel muže, který seděl naproti mně. Těch devadesát -i když jsem jeho věk znal- bych mu nehádal.

Tvář samá vráska, vysušená, jako u muže, který pobyl delší dobu v tropech. A opět mne fascinovaly jeho oči. Modré jako chrpy a mladistvé. Oči, které toho viděly tolik, že jsem mohl jen tiše závidět. V sedmnácti odešel z Čech a celý život se toulal po světě. Do sedmdesátky. Pak se usadil v Kielu. A není divu. Pokud vám nevádí časté deště, nikdy na toto město u Baltského moře nezapomenete. Muž naproti mně opět zadýmal z nepostradatelné dýmky a začal vyprávět.

Když někomu řeknu, že nemoc může být vyvolána a opět zažehnána vůlí a že její počátek a konec může být dokonce předem určen, takže nemoc přijde a odejde v přesně předpovězené době, tak se tomu mnoho lidí vysměje. Ale ať se nezlobí, jsou to hlupáci. Ale abych pravdu řekl, i já sám jsem měl o tom pochybnosti. Až do doby, než jsem navštívil Afriku. Tehdy mi jeden kouzelník v severní Rhodesii dokázal skutkem, že nemám pravdu.

Víte, mnozí lidé se na africké kmeny (a vůbec na primitivní kmeny) dívají přes prsty, ale v africkém životě je mnoho nerozřešeného tajemství a pro nás nepochopitelného. A co si bílý muž nechce přiznat, ale dlouhá zkušenost mi to dokázala, že domorodec velmi rychle a dobře pozná povahu a vlohy bílého muže. Kouzelníka v tom vůbec neoklamete. Vždyť jeho práce je založena hlavně na znalosti lidské povahy a jeho pozorovací schopnosti jsou fenomenální. Já jsem měl vždy velký zájem o kouzelnictví a věřte mi, mnohokrát jsem zaznamenal používání nadpřirozených sil, anebo sil, které jsou nám neznámy. Vidím, že se ošíváte a chtěl byste slyšet konkrétní případ. Prosím!

Bylo to před druhou světovou válkou. Jak jsem již naznačil, pobýval jsem u jednoho kmene, ztraceného v nezměrnosti severní Rhodesie. Byl jsem překvapen, když "Mýdlo", chlapec, který mi připravoval koupel a vodu na mytí, vešel do mého stanu a přinesl mi jako první snídani. Bylo to překročení jeho povinností a bylo to něco neobvyklého. Překvapení na mém obličejí bylo jistě vidět, protože Mýdlo začal vysvětlovat:

"Pane, tvůj kuchař a další tři služebníci byli napadeni hroznou chorobou."

"Ale včera večer jsi mne ujišťoval, že všichni čtyři chlapci jsou docela zdraví. Hovořil jsem s nimi u táboráku a všichni jste šli zároveň spát."

"Ano, je to tak," řekl Mýdlo. "Ale ráno jsem mohl vstát jenom já a ostatních čtyř se zmocnili zlí duchové a podle mne ti chlapci jistě zemřou."

Šel jsem se na nemocné chlapce podívat a musel jsem uznat, že Mýdlo nepřeháněl. Měli vysokou horečku a silně oteklé oči. Chtěl jsem jim pomoci, a tak jsem do nich nacpal ricinový olej, pak chinin a aspirin. Ale kluci se jen zpotili a po čtyřadvaceti hodinách byli ještě nemocnější. Začal jsem mít obavy. Bylo jasné, že trpí chorobou, kterou jsem neznal. A nejbližší lékař bydlel přes tři sta kilometrů daleko. Vše nasvědčovalo tomu, že to chlapci nepřežijí.

Na druhý den odpoledne jsem uviděl starého muže, který se blížil k našemu táboru. Měl šedivé vlasy, řídkou bradku a okolo krku šálu z opičích ocasů. Hned jsem poznal kouzelníka z tohoto kraje. S úsměvem mne pozdravil a řekl:

"Jdu se podívat na chlapce, kteří jsou v moci zlých duchů."

Byl jsem překvapen. Náš tábor ležel úplně odloučen a za poslední dva dny nešel nikdo kolem. Pln překvapení jsem šel za starcem do chatrče hochů. Před dveřmi kouzelník zamumlal nějaká "kouzelná slova" a v tanečním rytmu začal podupávat do podlahy. Potom teprve vešel, rozfoukal do vzduchu tři špetky nějakého prášku, posadil se do kouta a chvíli hleděl upřeně na chlapce. Potom vstal a velmi opatrně vzal z malého antilopího růžku, který měl ukrytý pod opičí šálou, dlouhý černý vlas a přetřel jím čelo nejmladšího hochy, který se ani nehýbal. Pak se kouzelník sklonil nad druhým chlapcem, zopakoval své čary... a najednou se ozval v chatrči neobvyklý zvuk. Mečení kůzlete.

Když se po chvíli dotkl malého kuchaře, tak ten také začal mečet. Čtvrtý chlapec zůstal dále nehybně ležet. Kouzelník se ke mně spokojeně obrátil a čekal moje uznání. Nejen, že mne vše překvapilo, ale i zaujalo. Kouzelník se mně obrátil zády, sklonil se nad chlapci, kteří před chvílí zamečeli, provedl nad nimi nějaké pohyby, které jsem nemohl dobře vidět. Podle pohybů loktů a rukou jsem je spíše tušil. Potom vstal, mlčky šel ke dveřím a pokynul mi, abych jej následoval. Několik metrů od chaty se zastavil a zadíval se na dveře, ze kterých vyšel.

Také jsem se podíval na dveře, i když jsem nevěděl proč. Uplynulo pár minut v naprostém tichu. Stál jsem stále vedle starce. Z chaty vyšli dva hoši, nad kterými kouzelník pohyboval rukama. Otok z jejich obličejů docela zmizel, vypadali zdravě. Ani na nás nepohlédli a s hlavami schýlenými studem zmizeli v buši. Tázavě jsem se na kouzelníka podíval.

"Ještě chvíli počkej, pane," řekl mi.

Dlouho jsme nečekali. Za několik minut se oba chlapci vraceli a každý nesl v náruči malé černé kůzle, které žalostně mečelo.

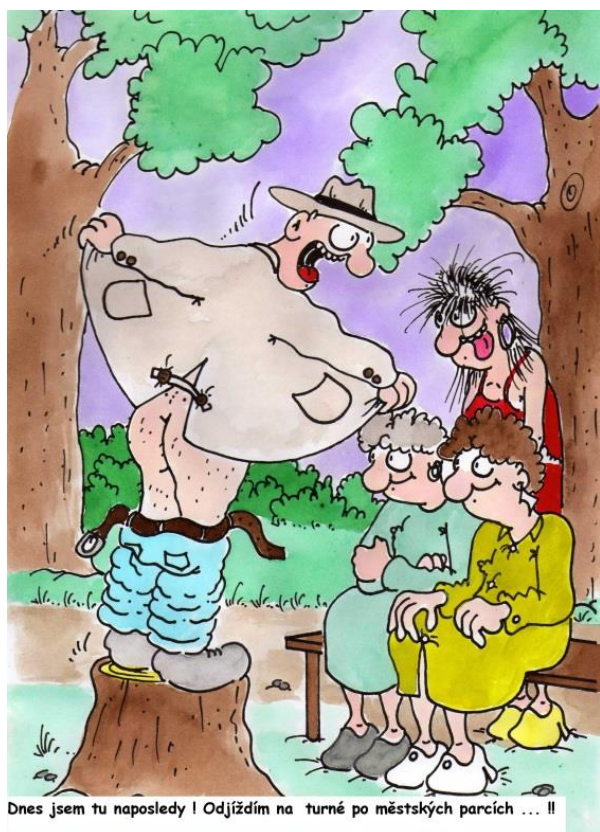
"To jsou posvátná kůzlata," řekl důstojně kouzelník. "Dvojčata, svatá oběť pro velkého boha Monze."

"A odkud ta zvířata mají?" zeptal jsem se.

"Věděli, kde jsou," řekl kouzelník, odplivl si, a ukázal na Mýdlo, který vykukoval u chatrče a pokračoval: "Tam toho jsem viděl v den krádeže u pramene. Pral prádlo. Věděl jsem, že je nevinen. Proto neonemocněl. Ale ti dva v chatrči budou nemocní až do zítřka, aby si to do budoucna lépe zapamatovali. Chlapci, kteří kůzlata přinesli, nekradli, ale o krádeži věděli. Proto jsem je uzdravil už dnes."

Rozloučil se se mnou a odcházel důstojně a vnešeně jako král. Dodnes nevím, jakým způsobem poslal na mé sluhý nemoc. Přesně za čtyřiadvacet hodin, jak kouzelník předpověděl, se oba hoši uzdravili a zahanbeně se pustili do práce.

NA STRÁŽI SMÍCHU (JOSEF BÍLEK, LADISLAV VLASÁK)

INŽENÝR (MIROSLAV ŠILAR)

Spolustolovníky ani místo v jídelně si v lázních člověk nevybírám... To si organizuje místní obslužný personál tak, aby s námi měl co nejméně práce. Rebelie se zde nedoporučuje, lepší je se podvolit, protože by se mohlo lehce stát, že místo očekávané pečinky před vámi přistane třeba keřirová dieta vaší spolustolovnice.

Jste-li obsluhujícím personálu sympatičtí, začnou přemýšlet (ne vždy je to žádoucí, jak se dozvíte za chvíli) a dávat dohromady lidi podle různých kritérií. Při mé první večeři „přemýšlela“ asi i servírka, která pronesla:

„Posadila jsem vás k jednomu pánovi, je to inženýr, tak byste si mohli rozumět.“

A, světe, div se... zanedlouho k mému stolu dorazila postarší, tichá, leč velmi sympatická dáma a člověk, pětáctýřicet, padesát let, kterému sebevědomí už na první pohled nechybělo. Vzájemně jsme se představili a on skutečně nezapomněl uvést u svého jména titul „inženýr“. Tristní bylo, že se rozpovídal a začal oslovovat „pane inženýre“ i mě (asi logicky předpokládal, že v rámci zdejší hierarchie budu také inženýr – nebo, a to mi došlo až vzápětí – o to, aby dostal „sobě rovného“, dokonce servírku požádal – protože dámu u stolu evidentně zvysoka přehlížel). Když mi řekl: „pane inženýre“ podruhé, upozornil jsem ho, že inženýr nejsem – trochu ho to sice zarazilo, ale protože jsem byl nový objekt, tak na to nedbal a ve svých sebestředných řečech pokračoval vesele dál.

Chlubil se plánovanou rekonstrukcí domu, tak jsem mu nabídl, že to by se mu mohl hodit náš firemní katalog s elektroinstalačním materiálem (pane jo, já pracuju i v lázních, to je hrůza...).

„No, to by bylo skvělé, pane inženýre,“ povídá mi – a já na to opět důrazně: *„Já ne-jsem inženýr!“*

„No – jste ještě mladý, třeba taky jednou budete,“ pravil namyšleně. Tím pohár mé trpělivosti definitivně přetekl. Jednou už se mi podobná situace stala, bylo to v práci a jednalo se o našeho významného zákazníka. Tenkrát jsem to nechal plavat, ale teď jsem přešel do útoku.

Dámě naproti bylo trapně za mě, ale já jsem na sobě nedal nic znát. Řekl jsem: *„O. k., až se vrátím, tak vám ten katalog pošlu, ale abych na vás nezapomněl (jako by to snad šlo... ha ha ha), hod'te mi to, prosím, do e-mailu.“* A podal mu služební vizitku. Chvilí na ni zíral, pak nasucho polkl a udiveně pronesl:

„Vy jste doktor???”

To byla nahrávka na smeč! Vstal jsem od stolu, otcovsky ho poklepal po rameni a smířlivě odvětil: *„...třeba taky jednou budete, nejste přece ještě tak starý...“* – a byl jsem rozhodnut nečekat na reakci (v takových případech je lepší ponechat člověka svému osudu) a odejít středem.

Ovšem překvapivě se projevila doposud tichá, decentně vyhlížející dáma, která si zrovna pořádně zavdala minerálky. Jakmile jí začaly cukat koutky, bylo mi jasné, že je zle – a taky že bylo. Vodu v puse už neudržela, dlooooooze vyprskla smíchy a obstříkla komplet celý stůl včetně inženýra.

Myslím, že tu bude legrace.:-)

JAK JSEM SI OCHOČIL DRAKA (PETR SCHEUER)

Bylo to strašné.

Od rána svítilo slunce, nebe modré, sem tam drobný bílý obláček, slabounký vánek čechral větve stromů na naší zahradě a holky zlobily. Že chtějí ven. Adélka si pořád nosila boty, podávala mi je a říkala: Boty. Mladší Marcelka si u botníku nazouvala boty sama, jak už to umějí, nebo spíš neumějí děti, kterým do tří let chybí ještě pár měsíců. Adélce jsem boty bral a vracel je do botníku, Marcelku jsem nechal, ať se snaží, pak přišla znovu Adélka a tak pořád dokola, až jsem nakonec kapituloval, když jsem šel Adélčiny boty vrátit a Marcelka už tam stála, boty nazuté, tkaničky různě propletené a zastrkané do bot, připravená k odchodu.

Ale jen tady, na dvorku, na zahradu nesmíte, dávejte na sebe pozor, nikam nelezte, nic ze země nejezte, nespádněte, chod'te pomalu a buď'te opatrné, kladl jsem jim na srdce, když jsem je pouštěl ven. A byl jsem vlastně rád, že budu mít chvíli čas na vlastní práci a nikdo mě nebude rušit.

Vzpomněl jsem si na ně asi za hodinu, možná skoro za dvě, a vyběhl jsem ven, zkontrolovat je. Jenže na dvorku nebyly. Ani na zahradě jsem je neviděl. Proběhl jsem ji celou skrz naskrz, není moc velká, ale nic. Až potom, potom jsem to uviděl.

Bylo to strašné.

Myslel jsem, že se zblázním. Že se musím zabít. Udělat něco menšího nemá smysl, říkal jsem si. Ale pak jsem se rozhodl zabít jeho. Jenže jak? Možná jsem se doopravdy trochu zbláznil, když jsem utekl pryč, rozhodnutý, že ho najdu a zabiju. Klidně jen vlastníma rukama. Jenže na mně bylo poznat, že nejsem v pořádku, tak mě chytily a odvezli do nemocnice. Na psychiatrii, kam jinam.

Je to drak, je to jeho přirozenost, nemůžete ho za to trestat! Vysvětlovali mi. Já ho ale nechtěl potrestat, já ho chtěl zabít. Tak do mě cpali tlumící prášky a tlumící kecy o tom, že draci jsou prostě takoví. A že to byla moje chyba, nechat děti jen tak na zahradě. A že prý mám právo na pomoc, abych se s tím vyrovnal, tak mě tam drželi a čekali, až se s tím vyrovnám. Nevím, jak dlouho to trvalo, protože jsem často jen ležel v posteli a zíral do stropu, nebo z okna, a nemyslel na nic. Jen na to, že ho musím zabít. Někdy jsem si už ani nevzpomněl, proč to musím udělat, a někdy jsem už ani nevěděl, koho chci zabít.

Nebojte se ho, už je to lepší, slyšel jsem jednou za dveřmi. Všechno jsem vnímal a bylo mi těžko. Nejspíš vysadili tlumící léky. Přivedli za mnou dva policisty, kteří si rozložili svoje věci na stolek, posadili mě na postel a chlápek v bílém plášti se postavil stranou. Poznával jsem ho. Aspoň podle pláště, obličeje ne. Policisté se vyptávali, jak se to stalo, jak je možné, že tam byly samy, jestli si uvědomuju, co jsem zavínil, jestli vím, že nás s manželkou rozvedli, jestli mám něco v plánu, jestli chápu, že tomu pak už nešlo zabránit, a tak dál. Ani jsem pořádně nad jejich otázkami nepřemýšlel. V jednu chvíli se mi dokonce zdálo, že slyším Marcelku, jak se směje. Ohlédl jsem se, ale byl to ten chlap v bílém plášti. Listoval ve svých papírech. Copak? Zeptal se mě. Máte chuť mě zabít?

Ne, zalhal jsem. Ale možná to byla pravda. Chuť, tu jsem k tomu opravdu neměl.

Policisté se sbalili a odešli, že jim to stačí, že mají všechno, co potřebovali.

Co máte v plánu? Zeptal se chlap v bílém plášti. Pokrčil jsem rameny. To, co jsem měl v hlavě, hluboko v hlavě, to nebyl plán. To byla potřeba, neodbytná nutnost. A mluvit jsem o tom nechtěl, s ním už vůbec ne. Kam půjdete? Ptal se dál. A prozradil mi, že domů už se nevrátím, protože v rozsudku o rozvodu mám zákaz se k tomu domu, kde jsem bydlel – takhle přesně to řekl – i jen přiblížit.

To nevádí, řekl jsem. A on znejistěl. Dosud se tvářil málem přívětivě, jako by mě každou chvíli chtěl propustit, ale teď mu pojednou vlídnost z tváře zmizela. Nevadí?! Podivil se. Ale mně to bylo jedno. Nevadí, zopakoval jsem. Nebo co mám dělat? Mám se tam jít vloupat? Na to seru.

A on se usmál. Aha, řekl. A byl znovu přátelský, jako předtím. Ještě mi vysvětlil, že mě čeká soud, a zeptal se mě, jestli chci domů. Teda domů ne, znovu se zasmál. To mi jen tak ujelo, sorry, podíval se na mě jako malý rošťák, skoro spiklenecky, jako na kamaráda. Ale hned ten pocit zaplašil. Je to jenom na vás, řekl opět s vážnou tváří. Když budete mít rozum, bude všechno v pohodě. Časem. Ale pokud rozum mít nebudete... nedopověděl, ale z tónu jeho řeči a z výrazu jeho tváře bylo zřejmé, že kdybych neměl ten správný rozum, čeká mě krušná budoucnost. S tím jsem ale počítal. Jaká jiná budoucnost mě mohla čekat, teď, po tom, co se stalo?

Budu mít rozum, řekl jsem.

No skvělé! Vykřikl a málem i zatleskal. Já věděl, že to nemá cenu!

Co?! Divil jsem se. Ale on jen mávl rukou.

Chtěli jsme vám trošku vypreparovat mozek, abyste se srovnal, řekl, jako by mluvil o tom, co bude k obědu. Ale neudělali jsme to, zašklebil se na mě. Ne, nebyla to omluva, byla v tom hrdość. A hleděl na mě tak pronikavě, že jsem nakonec pochopil.

Děkuju, řekl jsem. Bylo to správně. Přikývl, jako že není zač, a odešel.

Bylo to strašné.

Mně se po těch lécích, po tom zamčeném pokoji a po té posteli, i po tom bílém stropě a po výhledu zamřížovaným oknem stýskalo. Rozhodl jsem se, že zapomenou. Ale první obchod, do kterého jsem vstoupil, byl Army-shop. Vyběhl jsem ven stejně rychle, jako jsem tam vešel, a rozhodl se doopravdy zapomenout. Pak jsem ale venku zaslechl dětský smích – a kdybych nezavřel oči, byl bych se snad vrhl na prvního člověka, který by šel kolem, a uškrtil bych ho. Takhle jsem jen zuřivě tiskl pěsti, až se mi nehty zarývaly do kůže. Bolelo to, ale pomohlo to. Jsem teď asi trošku blázen, tak se s tím musím naučit žít, vysvětloval jsem si to. A uložil jsem si nezapomínat na to, že jsem trošku blázen. A hlídat se. Abych někomu neublížil. Třeba tomu drakovi. I když ten by si to rozhodně zasloužil...

Ubytoval jsem se na hotelu. Peníze jsem měl. Vyrovnaní při takových rozvodech teď platí za manželky stát, jako kompenzaci za tisíce let genderové diskriminace, kdy se ženy musely chovat žensky. Byl to jen zlomek ceny našeho domu, ale nemusel jsem taky dostat nic, takže jsem byl ještě rád.

U soudu jsem neměl advokáta. Tolik peněz to zase nebylo, abych si mohl dovolit je takhle vyhodit. Jenže od soudu jsem advokáta nedostal proto, že peníze prý mám. Draka zastupoval jakýsi vousatý chlap se zlatými brýlemi. Mluvil hezky, plynule, srozumitelně a citlivě, takže ho paní soudkyně poslouchala se zaujetím. Pak se obrátila na mě, jestli k tomu chci něco říct. Řekl jsem, že mi ten drak sežral děti a že je to strašný.

Slyšel jste obhajobu? Zeptala se mě paní soudkyně. Přikývl jsem, že ano. A chcete něco dodat, nebo nemáte žádné námitky? Vyzvala mě opět. Tak jsem odpověděl, že to byly kecy a že je mi z toho špatně a že ten drak je zrůda. Paní soudkyně se narovnala, vlasy na hlavě se jí maličko naježily a zasyčela, že i když jsem poškozený, nedává mi to právo opovrhovat druhými a urážet je.

Nikoho neurážím, řekl jsem.

Urážíte! Řekla ona.

A koho? Zeptal jsem se.

Pana obhájce, draka, mě... vypočítávala na prstech. Je vám to snad málo?!

Ne, vzdychl jsem.

Nebud'te drzý! Napomenula mě a hlas jí přitom přeskočil. A dala do zápisu, že k obhajobě nemám žádné námitky. A že souhlasím s jejími závěry, dala ještě dopsat a podívala se na mě bojovně, jestli mám něco proti.

Drak dostal pokutu. Pokuty za draky platí ministerstvo pro přírodní a jiné živly z kapitoly „náhrady škodných událostí“, a platí se tomu samému ministerstvu do kapitoly „mimořádné a jiné příjmy“. A já? Já dostal podmínku. Za to, že jsem prý zanedbal svoje zákonné povinnosti, spočívající v povinnosti dávat na děti dostatečný

pozor. Nedával jsem dostatečný pozor, protože kdybych dával dostatečný pozor, nemohlo se stát, co se stalo. Drak totiž na dospělé lidi neútočí, jen na děti, to ví každý, a kdybych byl na zahradě s nimi, letěl by jinam a nic by se nestalo, uzavřel soud.

Bylo to strašné.

Díval jsem se na hotelu z okna a nevěděl, koho mám víc nenávidět. Snad jedině sebe, to bych si mohl dovolit. A dostal bych se pak zpátky do zamčeného pokoje, zíral bych na strop a cítil klid a prázdno. Stýskalo se mi po tom, jelikož jsem byl plný zášti. A zlosti, že nemůžu nic dělat. Bezmoc je to nejhorší, co vás může potkat. K domu, co býval náš, se už nesmím ani přiblížit, dokonce ani ke své ženě nesmím, abych se jí zeptal, jak se cítí a jestli mě má ještě ráda, když jsem zavinil tak strašnou věc. Kdo ví, co teď ví, přemítal jsem. Od policistů, od soudu, od kamarádek, od psychiatra... Kdybych na zahradu přišel včas, mohl jsem na draka zaútočit já, to se smí. Možná bych vyhrál já, možná by vyhrál on, to není jisté, ale jistě bych teď nestál bezmocně za hotelovým oknem, nepotil se, neskřípal zuby a neutíral si slzy.

Z psychiatrie mě vyhodili. Blázen prý nikdy nepřizná, že je blázen. Asi měli pravdu. Moje zoufalá bezmoc se tím však ještě prohloubila. Nemohl jsem nic. Ani právo na pomoc, abych se s tím vyrovnal, už jsem neměl. Už mi prý pomohli dostatečně – a jestli to nestačilo, tak si musím poradit sám.

No právě! Smlouval jsem. Já mám právě strach, abych něco neprovedl.

Kdybyste byl nemocný, strach byste neměl, vysvětlil mi ten chlap v bílém plášti. Takže opatrně, protože jako zdravý a za svoje činy plně zodpovídáte.

Odešel jsem tedy s pocitem zodpovědnosti. A bezmoci. Zodpovědné bezmoci. Jde to vůbec, být zodpovědně bezmocný? Ptal jsem se sám sebe. A jde to vůbec, ptát se sám sebe na takové věci? Na tak složité věci?! Dostal jsem strach, že chci sám sebe zničit; že chci, abych se zbláznil. A takové hloupé otázky jsem si zakázal. Nekompromisně. Tak, že když jsem se ocitl na kraji lesa, neptal jsem se sám sebe, kam jdu, a šel jsem. Viděl jsem výstražné cedulky a nápisy, ale dělal jsem, že je nevidím. Jakoby nic jsem kráčel lesem a neotravoval jsem se otázkami, kam jdu, co tam chci dělat a jestli ho chci zabít. A nebo, jak ho chci zabít, když nemám žádnou zbraň. Ani nevím, proč jsem měl strach, že se zblázním, když bych potom směl tam, kam jsem chtěl jít – do zamčeného pokoje se bílým stropem a zamřížovaným oknem. Nevím. Ale neptal jsem se, proč se nechci zbláznit, když bych z toho měl mít radost. Šetřil jsem se takových hloupých otázek a šlapal lesem, až jsem dospěl k zábranám, které jsem nemohl přehlédnout. Stály v cestě a nešlo je obejít. Pokračoval jsem chvíli podél nich. Potkal jsem skupinku směřících se lidí, kteří stáli s kamerami a fotoaparáty na místě, odkud bylo vidět jeskyni, kam drak chodil spát. Někdy. Měl takových jeskyní víc. Ti lidé se mě nejdřív polekali, ale když poznali, že nejsem hlídač ani policista, smáli se i na mě. Já se na ně ovšem nesmál, jen jsem je minul a pokračoval v cestě, tak za mnou cosi pokřikovali, nadávali a házeli po

mně šišky. A znovu se smáli, když mě jedna trefila. Veselí lidičkové. Jenže já měl úplně jinou náladu.

V jeskyni bylo zima, šero a příšerný smrad. Příšerný. Ale už jsem tam byl, tak jsem šel dál. Tma houstla, puch byl stále dusivější, ale já pokračoval do podzemí, do nitra jeskyně, kde na mě čekal drak. Nečekal, ale byl tam. Podle zápachu jich tam mělo být snad deset, ale byl jeden. Krčil se v koutě, jako by měl strach on ze mě. Nejspíš poznal, na co myslím. Jakmile jsem však udělal další krok, naježil se a začal vrčet. Nebo prskat, nebo co to dělal. Nebyl o moc vyšší než já, ale delší ano. Velké oči, obrovská tlama plná zubů, drápy jako medvěd, zamával křídly a natáhl se do výšky, takže byl chvíli skoro dvakrát takový jako já. A smrděl jako hejno tchořů.

Já se posadil na skálu, vzal jsem do ruky pár kamínků a prohlížel si je. Jako by tam nebyl.

Spustil se zpátky na zem a svěsil křídla. Prohlížel si mě. Vzpomněl jsem si, že mám na zádech batoh plný klobás. Nevěděl jsem, na co je s sebou беру. Bylo mi to jedno, když jsem je kupoval, ale teď se hodily.

Chceš? Jednu jsem mu hodil.

Očichal ji, znovu se na mě podíval, pak na klobásu, pak na mě, pak na... Pak najednou udělal prudký pohyb hlavou a klobása byla pryč. Nejspíš ji rovnou spolknul.

To musíš kousat, ať si pochutnáš, ukázal jsem mu, jak se to dělá. Ukousl jsem si, dlouho a názorně žvýkal, aby poznal, co dělám, a pak teprve jsem polkl. Hlasitě a nápadně, aby poznal, co dělám. A hodil jsem mu další klobásu.

Zvedl ji stejně prudce jako předtím, pak ji ale převaloval v hubě, jak se pokoušel ten nicotný kousek masa rozkousat ve svých obřích zubech. Usmíval jsem se, když jsem ho viděl, jak se snaží, ale pak jsem si vzpomněl na holky, na Adélku s Marcelkou, a udělalo se mi strašlivě špatně. Mohlo to být i tím smradem, nevím, ale hodil jsem mu celý batoh, hlavu jsem držel v dlaních a dýchal zhluboka a myslel na to, že ho nemůžu zabít. Nejen proto, že nesmím, ale i proto, že ho zabít nedokážu. Jen tak, holýma rukama.

Pomohlo to. Když vyžral celý batoh a přestal mlaskat, uklidnil jsem se. Přilezl blíž a koukal na mě. Skoro jako pes. Možná se mi to jen zdálo, ale díval jsem se na něj jako na psa. Bylo mi jedno, jestli mi ublíží. Vstal jsem a přistoupil k němu. Koukal pořád stejně. Položil jsem mu dlaň na hlavu. Držel. Vlezl jsem mu na záda a posadil se. On se přizvedl, zamával křídly a vznesl se nad zem – i se mnou!

Bylo to nádherné.

Vlastně hned, když jsem na něj poprvé usedl, jsme spolu vyletěli ven. Unesl mě bez problémů. Vznášeli jsme se vysoko nad lesem, pak nad městem, potom jsme klesali níž,

potom zase výš – a já najednou cítil, že ho řídím. Prostě letěl tak, jak jsem chtěl já. Jak jsem se nakláněl, jak jsem do něj tlačil nebo tahal rukama, nebo jak jsem si přál, nevím. Ale fungovalo to. A v tu chvíli mě cosi napadlo. Nebo, nevím, možná mě to napadlo už dřív a já to před sebou jen tajil, abych to nezavrhl, abych se nad tím nezamyslel, aby mi to rozum nerozmluvil. Nevím. Ale vím, že v tu chvíli jsem úplně jasně věděl, co udělám. Vlastně co uděláme!

A byl to nádherný pocit.

Čekali jsme v křoví před domem se zamřížovanými okny. Díval se na mě pořád jako pes. Jako pes, který neví, co se bude dít, ale který se na to těší. Já hleděl do oken. Do těch bez mříží. A uviděl jsem ho. Teď už jsem poznal i jeho obličej, nejen bílý plášť.

Sežer ho! Řekl jsem drakovi a ukázal tam.

Koukal nechápavě. Strčil jsem si do pusy ruku a začal žvýkat. Tak silně, že jsem se kousl, ale žvýkal jsem dál. Tak dlouho a tak názorně, aby pochopil. Poté jsem znovu ukázal do toho okna.

Běž! A sežer ho! Zopakoval jsem. A řekl jsem to nejspíš dosti důrazně a naléhavě, neboť drak se náhle jaksi nahrbil, jakoby naježil – a vyrazil.

Díval jsem se, jak proletěl zavřeným oknem, jak se tam krátce míhaly stíny a pak to ustalo a byl klid. Trvalo zhruba deset minut, než drak vyletěl ven a vrátil se ke mně. To se ale ve všech oknech svítilo a klidně už ten dům se zamřížovanými okny rozhodně nepůsobil. Dokonce se chvíli poté, co drak vyletěl ven, v tom okně objevila cizí hlava a něco křičela. Mně to ale bylo jedno. Neposlouchal jsem, jako jsem se nedíval drakovi na zakrvácenou tlamu. Bylo mi to jedno. Rychle jsem naskočil a odletěli jsme.

Když se zbavíte bezmoci, je to opojné. Nádherně, neskutečně opojné. Najednou vás nic nedusí, nic vám nedrtí ruce a nic po vás už nešlape jako po kusu špinavého hadru. Jenže se nejdřív musíte tím kusem špinavého hadru stát. Já se tak ovšem zatím necítil. Užíval jsem si ten rozkošný pocit, kdy jsem se nemusel krčit a snášet všechno to šlapání. Nemusel jsem bezmocně polykat svoje námitky, že tohle snášet nechci, nemůžu a nebudu; námitky, které by tvrdě narazily a sklouzly na zem, jako bych je ani nevyslovil.

Když drak žral soudkyni, byl jsem u toho a díval jsem se. Šla venčit psa. Pes utekl včas, ona zůstala. A nechápavě zírala, když se na ni drak vrhl. Ani vykřiknout nestačila, tak neuvěřitelné jí to přišlo. Nevím, jak jsem se tvářil, když jsem se na to díval, ale možná jsem se usmíval. Ty ses zbláznil! Vyčetl jsem si, když jsem si uvědomil, že nekřičím a neutíkám ani pohledem. To víš teprve teď? Odpověděl jsem si. A bylo mi to jedno.

Drak byl ale plný a moc už se do něj nevešlo. Po chvíli zafuněl, zafrkal a odbelhal se od soudkyně. Odešli jsme spolu. Pěšky, jelikož se nemohl ani pořádně hýbat. Ještě jsem se

ohlédl a viděl, že se její pes vrátil. Zdálo se mi, že ho tam slyším mlaskat, ale jistě to nevím, mohl to být jen přelud.

Vybral jsem cestu stranou, mezi křovinami a po polní cestě, abychom zbytečně nebudili pozornost. A možná i proto, že ta cesta vedla kolem domu, kde jsem dřív měl domov. A kde teď byla tma. Prošli jsme zahradou, draka jsem nechal za domem a zazvonil.

Nikdo neotevřel. Udělal jsem to tedy sám. Silou. Vypáčil jsem dveře, jinak bych se domů nedostal. Pak jsem se pro draka vrátil a pozval ho na návštěvu. Svalil se hned kus za dveřmi a chrápal. A páchnul, strašlivě páchnul. Mně to ale bylo jedno. Vzal jsem si v dětském pokoji papír a napsal tenhle svůj příběh o tom, jak jsem si ochočil draka, kterého jsem chtěl zabít.

Píšu, a zvenčí sem doléhá nějaký rachot. Mně je to ale jedno. Slyšel jsem i výzvu z tlapače, ať vyjdeme před dům a vzdáme se, ale kašlu na ně. Já jsem doma! A jestli mi někdo něco chce, ať přijde za mnou! Vlastně ani nevím, co mi chtějí. Co mě čeká. Ani, co bych si přál já sám. Aby se mi přišli omluvit? Aby mi vrátili holky? Ne. Nejspíš čekám, až mi přijdou vysvětlit, že drak za nic nemůže, ale já že jsem měl mít rozum. A že jsem ho neměl. Možná uznají, že jsem se zbláznil. Možná, protože já si to nemyslím. Já myslím, že jsem konečně dostal rozum.

Venku se míhá kužel světla. Vidím kolem domu přecházet jakési postavy, auta přejíždějí sem a tam. A já se usmívám. Vlastně se těším, až přijdou a budou mi něco vysvětlovat. Jak? Jakými slovy to bude teď? Přemítám.

Dole se ozvalo dunivé bouchnutí. Zřejmě vyrazili dveře. Ty, co já vypáčil už předtím. Zbytečná práce, šklebím se. Určitě našli draka. S tím plným břichem ho potáhnou nejméně tři chlapi. Směju se, jak se s ním chudáci nadřou, ale co to? Co je to za rány? Oni tam snad střílí ze samopalů. Proč? Do čeho? Že by... Do draka? Zbláznili se? Vždyť je chráněný, vždyť za to nemůže, je to přece zvíře – a vedl ho blázen!

Slyším rychlé kroky, které za dveřmi strnuly. Zaslechnu jakési kovové cvaknutí, klika se pohnula. Až vejdu, zeptám se jich...

ZABILA JSEM TĚ – JSI MRTVÝ (DANA GARGULÁKOVÁ)

V márnici ve švýcarském Fribourgu, kam se vloupali, aby zachránili svého přítele Roberta a vyrvali ho ze spárů smrti, by se napětí dalo krájet. Robert, kterého Irča tolik milovala, ležel před nimi na otevřeném lehátku schránky pro mrtvolky. Pobýval nějakou dobu mezi lidmi jako duch se zhmotnělým tělem. Nic ale není nekonečné, jeho čas také přišel. Nicméně, má šanci se dostat zpět do svého těla, jež odpočívalo po celou dobu zde, v jakési podivné hibernaci. Nyní Irča odříkala opačně formuli, kterou jej před lety vyvolala ze světa duchů, a s Honzou napjatě čekali, kdy duše splyne s tělem.

Najednou je vyrušil hlas, který se ozval vedle Irči. „Irčo, Honzo, přeji vám hodně štěstí. Doufám, že se s Robertem potkáte co nevidět. Jsi dobrá, odříkalas' to přesně. Přišel jsem se jen rozloučit. Můj čas zde na Zemi právě vypršel.“

Ten známý hlas donutil Honzu i Irču zvednout oči od těla před nimi na postavu objevivší se vedle Irči.

„Miku!“ vykřikla Irča. Na víc se nezmohla.

„Michaeli, zůstaň s námi. Proč musíš odejít?“ ozval se Honza.

„Musím, Honzo. Je čas. Já se vzepřel Madelaine. Věděl jsem, že můj čas zde na zemi podstatně zkrátí. I tak jsem dostal šanci, o jaké se mi ani nesnilo. Poznal jsem vás a za to díky. Slibuji, že nad vámi budu bdít, celý váš život. Pamatujte na to. Jsou věci mezi nebem a zemí, Irčo, vy dva to víte nejlíp. Snad se nebudete divit, když se vám občas stane něco podivného. Když vám s něčím malinko pomůžu. Neopustím vás. Slibuju.“

„Miku! Neodcházej. Nemůžeš... umřít! Já ti pomůžu, dej mi jen trochu víc času, prosím!!“ zalily se Irči oči slzami.

„Promiň, já už jsem mrtvý dávno, to moc dobře víš. Dávejte na sebe pozor a to není fráze. Budu s vámi.“ Přistoupil k Irči a políbil ji na rty. Pak podal ruku Honzovi a přátelsky se objali.

„Miku!“ vykřikla Irča, jakmile si uvědomila, že Michael začíná také mizet.

„Michaeli!“ vykřiknul i Honza.

„Sbohem!“ řekl potichu, ale s úsměvem na rtu Michael a vzápětí na to se ztratil úplně. Irča vydechla zoufalstvím. Napřáhla ruku tam, kde ještě před vteřinou stál Michael, ale chňapla jen do prázdna.

V té samé chvíli si uvědomili realitu. Robert – tu měl dávno BÝT. Jeho tělo se mělo dávno hýbat, jeho duše měla dávno splynout s jeho studeným tělem. V návaznosti na to mělo jeho tělo pomalu dostávat barvu a zahřívát se na LIDSKOU teplotu.

„Honzo!“ vykřikla zoufale Irča, když sklouzla zrakem zpět k Robertovi, jehož ležící ztuhlé tělo nejevilo sebemenší známku pohybu. Ani náznak. Irča se dotkla prsty jeho tváře. Studená jako kus ledu. Podívala se na Honzu a v jeho očích mohla číst jako v zrcadle. Jakoby se v jeho tmavých čertíkovských očích odráželo zoufalství těch jejích. „Kde je? Měl tady dávno být!“ křičela zoufalstvím Irča.

„Klid.“ snažil se ji uklidnit Honza, přestože sám byl v naprostém šoku ze ztráty Michaela a z toho, že nevěděl, co je s Robertem. Měl tady DÁVNO BÝT! „Počkáme ještě chvíli, jistě to chvíli trvá, nepanikař, prosím.“ Sám ale začínal uvnitř sebe panikařit jako nikdy.

„Roberte!“ štkala už Irča a slzy jako hrachy se jí začaly jedna za druhou koulet po tváři. „Vrať se! Čekáme tu na tebe!“ křičela do éteru ztemnělé místnosti. Poté svůj zrak stočila znovu na Honzu: „Honzo! Něco se nepodařilo! Na něco jsem zapomněla. Zpackala jsem to! Všechno je v háji!“

„Nešil! Všechno jsi odříkala správně, já tě kontroloval. Tu formulku jsi mi opakovala tolikrát, že ji umím nazpaměť i já.“

„Tak proč tady není?“ zaječela hystericky Irča.

Honza zakroutil hlavou. „Nevím. TOHLE je vážně divné. VŠECHNO jsme udělali podle plánu. Všechno bylo SPRÁVNĚ! I Michael to potvrdil. NIC jsme nezapomněli.“

„Co když...?“ Irči se hrůzou rozšířily zorničky ještě víc, než je už měla, „co když tu měl s námi být Andreas?“ zírала na Honzu a oči jí málem vypadly z důlků.

„Andreas?“ opáčil Honza.

„No ovšem, Andreas Ziegler. Michael ho pro nás našel. Víš, Robert ti o něm jistě říkal. Ten, co ho před lety postřelil. Tedy nepostřelil, tenkrát to byl Isaak, však víš. Vláďa říkal, že by tu měl být. Prý je za vším vždy nějaký háček. Tak JAKÝ to byl tady, že jsme na něj nepřišli?“

„Ne, nemyslím, že by tu měl být. Michael říkal, že tohle je minulost, a že jeho přítomnost není nutná. A on jako duch by o tom snad něco měl vědět, nemyslíš?“

„Tak proč tu sakra Robert ještě není?“ zaječela Irča.

„Já... nevím.“ Honza se chytnul v návalu zoufalství za hlavu. „Pojď sem.“ Chytnul ji do náruče, aby ji trochu uklidnil. „Nevím, co se stalo, ale myslím, že bychom měli odsud vypadnout. A to co nejrychleji.“

„Nemůžeme teď odejít. NIKAM nejdu! Nehnu se odsud, dokud se Robert nevrátí do svého těla!“ zakřičela Irča přes slzy, vysmekla se Honzovi z náruče a klesla na kolena na zem. Sesunula se jako hromádka neštěstí. V jedné chvíli mě opustil Robert i Michael, znělo jí hlavou. Oba byli pryč. PRYČ. Mrtví. Roberte! Michaeli! Nechci tu bez vás být!

Roberte, JAK mám bez tebe žít? Myslela Irča na právě prožité okamžiky a slzy se hrnuly ven jedna za druhou.

„Všechno probereme potom. Teď se zvedej. Jdeme.“ Ostrý tón Honzova hlasu a síla v ruce, která ji chytila za paži a zvedla zpět na nohy, ji přinutila začít opět uvažovat. „Co je to?“ ztuhla a zaposlouchala se. V dálce jakoby slyšela zvuk sirén.

„Zní to jako policejní siréna. Jdeme. Pohni si. Nemíním se tady nechat ještě zabásnout. Ve vězení bychom Robertovi asi moc nepomohli či nezjistili, co se vlastně stalo. Takže konec řečí. Padáme!“

Húúú húúú húúúú húúúú! Ječivý tón sirén protnul noční vzduch. Srdce v Irčině hrdle se zastavilo v ten samý okamžik, kdy zamkla budovu. Duchapřítomně jedním pohybem ruky odhodila klíče do nedalekého křoví.

Pomaloučku s Honzou odcházeli od budovy, ale zvuk policejní sirény sílil. Přešli ulici a byli už na protějším chodníku.

„A sakra!“ zastavil se Honza hledě směrem za Irču, kde slyšela přibližující se houkající vůz. „Neotáčej se a odpusť, co teď udělám,“ řekl jí potichu a v tom samém zlomku vteřiny ji sevřel v náručí, ústa přitisknul k jejím a líbal ji tak, jako by byli dávní milenci. Irča se zprvu lekla a chtěla ho odstrčit, ale pak si okamžitě uvědomila vážnost situace a pochopila. Musejí předstírat, že jsou milenci, kteří se zde náhodou ocitli. Dobrý nápad! Před policií tak museli vypadat!

Jeho rty byly tak sladké, jako červený pomeranč s medem, řekla by, ale nedovedla ty polibky plně vnímat. Situace to neumožňovala. Žádná JINÁ situace by zase neumožnila, aby ji Honza TAKTO líbal. A tak pouze jeho polibky oplácěla, aby vypadali co nejvěrohodněji.

Najednou okolní tmu, kterou byli přikrytí, protнула světla dvou reflektorů, zvuk sirény ustal a s dupnutím na brzdu kousek od nich zastavil policejní vůz. Takže přece! Sakra! KDO je mohl zavolat? Nikdo je přece neviděl! Vždyť ani uvnitř nerozsvítili – tak jak to, že je tady policie?

Dva uniformovaní policisté vyskočili mrštně z auta a dvěma skoky byli u nich. Spustili na ně německy, načež Irča nerozuměla, co po nich chtějí. Honza jim odpovídal a dle jeho gestikulace vysvětloval situaci – tedy, že se zde pouze zastavil se svou dívkou. Irča divoce těkala očima z Honzy na policisty a zpět. Připadala si jako ve zlém snu. Ten statnější policista, tmavovlasý, vůbec nevypadal, že by jim chtěl uvěřit historku o milencích, kteří se zde vyskytli docela náhodnou. Něco řekl Honzovi a ten se obrátil na Irču: „Chce po nás doklady.“

„Jo, jasně.“ Irča zašmátrala v malinké kabelce, kterou měla pověšenou křížem přes rameno a záda a vytáhla svůj občanský průkaz. Podala jej policistovi a snažila se, seč mohla, aby při tom nebylo znát, jak se jí třese ruka.

Policista si oba doklady chvíli prohlížel a pak znova mluvil s Honzou. Vtom se stalo něco hrozného. Oba dva, policista i Honza, zvýšili vzájemně na sebe hlas.

„Co? Co se stalo?“ Zaječela Irča na Honzu. Ten si jí nevšímal a i nadále gestikuloval a vyměňoval si názory s policistou.

„Tak Honzo! Co se děje?“

To už policista držel Honzu pod paží a cpal ho do vozu, aniž mu vrátil jejich doklady. „Musíme jet s nimi.“

„Co? Ale proč?“ to Irča nestačila ani doříct a druhý policista už ji soukal do auta vedle Honzy.

„Honzo, jsme zatčeni? Co se stalo? Někdo nás viděl? Řekni mi přece, co se děje!“

„No, něco takového. Říkali, že dostali hlášení o vloupání do budovy márnice, sakra – musela to udělat Madelaine – a i když jsem se jim snažil vysvětlit, že jsem pouze na procházce se svou dívkou, moc mi nevěřili. Když jsme jim nato ukázali doklady a oni zjistili, že jsme cizinci, nevěřili nám už vůbec.“

„Půjdeme do vězení?“ Zeptala se potichu Irča, tónem, jako by se ptala na to, zda bude pršet.

„To snad ne, ale minimálně na dvacet čtyři hodin mají právo nás zadržet, než si nás prověří, včetně našich výpovědí.“

„Panebože!“

„Klid.“ Podíval se na ni Honza.

„Ruhig!“ zařval na ně policista sedící vedle nich. „Co chce?“ zeptala se Irča očima Honzy. „Nemáme mluvit.“

Policejní stanice nebyla daleko. Irča si všimla, když vcházeli, hodin na stěně. Bylo právě půl druhé.

Na policejní stanici následoval kolotoč výslechů, čekání v cele předběžného zadržení, dalších výslechů a čekání. Honzovi umožnili jeden telefonát. Zavolal jejich firemnímu právníkovi a chvíli s ním mluvil. Nakonec se vrátil do cely. Irča seděla na lavici, opřená zády o zeď, nohy pokrčené pod bradou.

„Zkus se chvíli prospat. Musíš být utahaná.“

„Nechce se mi spát.“ Zavrtěla hlavou Irča.

„Myslím, že to bude dobré. Musejí nás pustit. Nic proti nám nemají.“

„Snad máš pravdu.“

Tentokrát Honza pravdu měl. Pozdě odpoledne, asi v pět hodin, byli propuštěni. Vrátili jim jejich doklady a s tím, že proti nim nenašli žádný důkaz, je policisté vyprovodili z policejní stanice.

Vrátili se pěšky pro svůj vůz, který prozřetelně zaparkovali pár ulic od márnice. Mlčky nasedli a odjeli do hotelu Alpha.

Irča se zhroutila ve svém pokoji na zem hned za dveřmi. Chvíli seděla nehnutě, naprosto šokovaná a konsternovaná z prožitých předešlých 24 hodin. Po půl hodině netečného sezení se odplazila z předsínky do pokoje. Neobtěžovala se ani vstát, či snad na to neměla sílu? Prostě lezla po čtyřech, plazila se tak, jak byla, po zemi. Vytáhla se na postel a tam zůstala opět nehybně sedět.

„Ťuk ťuk,“ ozvalo se zaklepání na dveře, které se vzápětí otevřely, a před ní se objevil Honza. Voněl mýdlem a kolínskou, zřejmě vylezl právě ze sprchy.

„Ahoj. Jak je ti?“ protnul ticho jeho hlas.

Irča se nenamáhala k němu ani zvednout hlavu.

„Irčo?“

Pomaloučku k němu zvedla pouze oči, hlavu nechala tam, kde ji měla, opřenu o kolena pokrčená pod bradou.

Nezmohla se na odpověď.

„Chceš být sama?“

Irča sklopila oči zpět. Opět z ní nevyšla ani hláska.

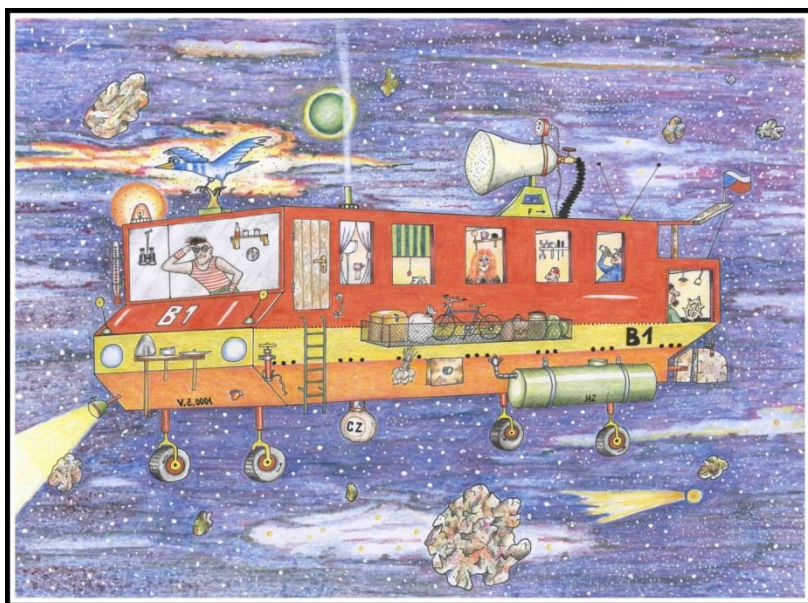
„Mám odejít?“ Honza stál pořád nad ní.

„Ne.“ odpověděla slabě po chvíli.

Honza se posadil vedle ní a dal jí paži kolem ramen. Přitáhnul ji k sobě do náruče. Nebránila se.

„Zabila jsem ho.“ Zašeptala potichu mezi slzami. „Je mrtvý.“

B1 A ČTYŘI SESTRY (Z. M. CHOTUTICKÝ)

První česká kosmická loď právě opouštěla mléčnou dráhu a celé posádky se zmocnil zvláštní pocit. Začínala cesta do neznáma. Obava, zvědavost, strach z hlubin vesmíru a zároveň vědomí, že jsou první, kteří se vydali tak daleko, to vše je naplňovalo něčím, co ještě nikdy nepoznali. Kapitán lodi vydal pokyn k odpočinku, ve službě zůstali jen pozorovatel a kuchařka. Celou posádku ostatně tvořilo pár odvážlivců. Kapitán, kuchařka, pozorovatel, strojník, kormidelník, telefonista a jeden zástupce, který tvrdil, že zná všechno, pro případ, že by někdo ochuravěl. Další člen posádky měl být kněz, ale ten za žádnou cenu nechtěl podstoupit let. Neustále argumentoval tím, co kdyby tam nahoře Bůh nebyl, nebo tam byl někdo jiný? Jak by to potom doma vysvětlil? Ve skutečnosti se ale bál, protože měl sem tam nějaký ten hříšek. Jednou ukradl sousedovi na zahrádce kedlubnu. Také si půjčil v kostele z pokladničky 2, 50Kč na rohlík a dosud nic nevrátil. A co horšího, měl chlípné myšlenky, když potkal paní Magdu. Místo k nebi, obracel svůj zrak na její zadek. V lodi byla ještě kočka udržovaná v umělém spánku, aby se neprožírala a v případě, že by se na palubě objevily myši, měla být vzbuzena.

Plavidlo dostalo název Bedna B1. Někteří nadšenci doma jí neřekli jinak, než náš Modrý pták.

Konstrukce lodi byla v zájmu rozpočtové odpovědnosti velmi jednoduchá, geniálně vyřešená, bez jakékoliv elektroniky. Vše bylo řízeno jen pomocí mozků a rukou zdatných kosmoplavců. Prostor lodi byl dokonale vymyšlen, tvořen z několika oddělených místností. Přední část byla prosklena, aby měl pozorovatel dobrý výhled a mohl včas varovat před blížícím se meteoritem. Uviděl-li v dáli nějaký balvan, který by mohl ohrozit B1, zazvonil na zástupce, kterému vysvětlil situaci. Zástupce se vydal za kormidelníkem a upozornil ho, že bude třeba změnit směr letu a řekl mu, ať nespí, že se vrátí s instrukcemi. Poté podal zprávu kapitánovi, který rozhodl, na kterou stranu se loď vyhne, jestli vpravo nebo vlevo. Tímto jednoduchým postupem zvládala posádka každé úskalí letu.

Za pozorovatelnou se nacházely toalety, lépe řečeno toaleta. Její umístění bylo velmi důležité, protože náš pozorovatel nemusel běžet přes celou loď a tak mohl být stále ve střehu. S vodou se muselo šetřit, proto byl využit vynález profesora R. Makovce. Malý kompresor nasával z vesmírného prostoru kosmické medium, tzv. Makovinu, jak jej sám autor nazval. Toto medium bylo hnáno hadicí 3/4" do injektoru pod mísou a tímto způsobem se vše shromažďovalo ve vaku, který byl po naplnění automaticky, přes uvolňovací páku, vypuštěn do prostoru. Vypadalo to jako poselství pro jiná kosmická plavidla, nebo jiným civilizacím.

Za toaletou byl prostor pro odpočinek. Nedalo se tomu říkat ložnice nebo nocležna, jelikož v kosmických dálavách je čas velmi ošidná věc a tak odpočívající vlastně netušili, jak dlouho spali. V této odpočívárně bylo opět vše velmi jednoduché, dvě palandy, na zemi koberec, malá skříňka pro pyžama a na zdi telefon pro našeho operátora.

Důležitá však byla jídelna s vývařovnou. Krmi zajišťovala kuchařka, která byla do posádky povolána na poslední chvíli, protože kuchař onemocněl těsně před startem. Musela ale slíbit, že nebude flirtovat se členy posádky, což by jistě neprospělo důležitosti této mise. Proto se snažila, aby vypadala co nejošklivěji a za tímto účelem si dokonce nechala vytrhnout tři zuby. Chodila rozcuchaná, v plandavých, věčně umaštěných šatech a snažila se vyjadřovat vulgárně a peprně. To se jí dařilo, protože i na zemi se pohybovala v prostředí, ve kterém se to jadrnými výrazy jen hemžilo. Vařila velmi nezdravá jídla, aby si posádka vytvořila v těle obranné látky proti všem nebezpečnostem, která je mohla potkat. Žádný kosmický bacil neměl šanci.

Předposlední prostor v B1 patřil strojovně, největšímu divu techniky a také nenahraditelnému členu posádky, strojníkovi. Vynálezci a jedinému člověku, který dokázal obsluhovat pohonnou jednotku. Však také dostal za tento vynález dvě Nobelovy ceny. První za tento patent a druhou jako bonus a pobídku, aby konečně prozradil princip celého mechanismu. Náš strojník byl ale neústupný a slíbil, že až se vrátí z výpravy, předá světu svůj objev. Jeden zvěděvec tvrdil, že se mu podařilo v nestřeženém okamžiku nahlédnout do krabice, ve které byl umístěn tento záhadný

motor a uviděl dva válečky naležato, dva nastojato, pár trubiček, zapalovací svíčku a nějakou plechovou krabičku, připevněnou na stěně třemi šroubky M10. Dále směs drátků, dvě tužkové baterie AA a štítek s nápisem „TO JE MOJE“. Jediné, co mohl vidět každý, byl sběrač hvězdného prachu na střeše B1 a pod ním filtr s hadicí vedoucí do strojovny. Vše fungovalo náramně bez poruch a tak proplouvala naše loď vesmírným prostorem stále dál a dál k nekonečnu kosmu.

Za strojovnou byla důležitá místnost, kapitánský můstek. V podstatě se jednalo o malou pracovnu, kterou obýval člověk s velkým mozkiem, kapitán lodi. Ve skutečnosti byl majorem, ale jak už to u inteligentních lidí bývá, toto snížení hodnosti mu nevadilo. Nebyl v žádné politické straně, jen jednou v rybářském spolku a ten byl stejně nucen opustit, jelikož neplatil příspěvky a brigády se zúčastnil jen jednou a stejně vzal před obědem roha. Měl ale strýce váženého poslance, který již přes dvacet let úspěšně řešil v parlamentu všechny důležité otázky. Těsně před volbami se dopsal na přední pozici v různých stranách a tak byl vždy zvolen. Někdy i vícekrát najednou. Disponoval často i několika hlasy a byl proto velmi ceněn, obzvláště když chyběl někomu hlas nebo dva. Často mu někdo přinesl z kantýny nějaký pamlsek se zapíchnutým odznáčkem té či oné strany a hned věděl, že se má vrátit do jednací síně a jak má hlasovat.

Náš velitel lodi ale protekci nepotřeboval. Rozhodoval o směru letu, zda doprava, doleva, nahoru či dolů. Byl to těžký úkol, protože nikdo nevěděl, jestli je vlevo, vpravo, nahoře, nebo dole. Též rozhodoval o tom, co bude k večeri a o tom, kolik je vlastně hodin. Vše zapisoval do deníku, a jelikož toho nebylo mnoho, zaznamenával i drobné příhody a události jako například: Dnes byl silnější kosmický vítr, větry měla i kuchařka a telefonista. Kormidelník usnul ve službě. Toto bylo zjištěno poté, kdy měl odbočit vlevo, neboť strojník hlásil zmenšení množství kosmického prachu nezbytného pro chod motoru a požadoval odbočení, kterého se nedočkal. Dnes, pravděpodobně ve 14, 30 došly nudle.

Docela vzadu se nacházela ještě malá komůrka, místo kormidelníka. Odsud se ovládalo kormidlo pomocí kola a to vlevo nebo vpravo a páka sloužící ke změně směru nahoru či dolů. Geniálně jednoduché. Však také obsluha zařízení, kormidelník, nebyla bytost nejvyššího intelektu, byl ale fyzicky zdatný, neboť ovládat kolo a páku vyžadovalo značnou dávku energie. Snad proto na něho padala únava a občas schrupnul. Dostával také větší porce jídla a jednou týdně zákusek.

B1 klouzala bez problému prostorem. Vše bylo v pohodě, čas ubíhal a nikdo neměl představu, jak dlouho jsou již na cestě. Nikde na obzoru žádná planeta, sem tam nějaký balvan, občas jim z dále zamávala ocasem kometa. Jinak se nedělo vůbec nic. Posádka lodi pomalu začínala rozumět tomu, co je nekonečno. Nikdo ani nevěděl, jakou rychlostí se pohybují, aby mohli zjistit, jak daleko jsou od matičky Země. Rychloměr

totiž vypadl kapitánovi z ruky, když se těsně před startem vyklonil z okna, aby zamával přihlížejícím a truchlícím na rozloučenou.

Let probíhal nadmíru zdařile. Jediná potíž se začala projevovat se zásobami potravin. Nikdo nechtěl pomyslet na to, až jejich bloudící B1 objeví možná v daleké budoucnosti zcela náhodou nějaký kosmický koráb a palubní lékař zjistí, že posádka bídne zahynula hladu. Štěstěna ale přeje odvážným a vyvoleným. Nedaleko totiž, asi ve vzdálenosti dva světelné dny, byla planeta, o které zatím neměli tušení. A tak jak to bývá, pomohla náhoda. Kormidelník zase zdřímnul a opřel se o kormidlo. Lod' se otočila vpravo, aniž by si toho někdo všimnul a zamířila přímo k neznámé planetě. Netrvalo dlouho a pozorovatel vyskočil radostí z toho, co uviděl. „Planeta!“ Hulákal a nedbaje předpisů, řítit se toaletou, kuchyní a strojovnou do kabiny kapitána. Na lodi zavládla radostná nálada. Snad bude na té nazelenalé kouli něco k snědku. Nastala chvíle napětí, jak se koule před nimi zvětšovala, a přistání se blížilo. To by doma čubrněli, kdyby viděli mistrovskou souhru kormidelníka, strojníka a pozorovatele, který navigoval B1 hladce jako z učebnice pro vysoké školy kosmické. Bedna dosedla hebcem na neznámou půdu.

Nadešel slavnostní okamžik opuštění lodi. Byl vylosován jeden, který měl za úkol vystrčit jednu ruku z okna a kdyby zůstala celá a nic by ji neukouslo, vystrčil by druhou s hořící svíčkou. Los padl na zástupce a ostatní si oddychli. Beztoho byl celou dobu téměř nepotřebný, jen ujídal zásoby. Kapitán stáhl okénko a vylosovaný vystrčil třesoucí se ruku. Nic se nepříhodilo, dokonce ani štípnutí od nějaké planetární hmyzí potvory. Svíčka také nezhasla a tak všichni zajásali, poblahopřáli zástupci, že to přežil a rozhodli se po skromném obědě uspořádat poradu co dál. Nikdo nechtěl být pozadu a tak se rozhodlo, že ven půjdou všichni. Jen telefonista a kuchařka se cukali a nechtěli jít. Viděli oba příležitost konečně si užít, neboť se u nich již před nějakou dobou probudila vzájemná sympatie a oba po sobě toužili. Telefonista se totiž často během letu vybavoval s kuchařkou, místo toho, aby se snažil navazovat spojení se zemí, nebo s cizí civilizací, která mu patrně byla fuk, a na drátě chtěl mít jen jídelnu. Neupravený a zanedbaný zevnějšek jeho vyvolené ho přitahoval. Snad to bylo vlivem kosmických větrů, záření, nebo jiného neznámého vlivu. Pravda byla, že mu kuchařka úmyslně snižovala každý den příděl bromu a ostatních látek, které měly udržet posádku v klidu. Teď tady byla chvíle, na kterou čekali. Ne, nikam nejdou, to má čas.

Na neznámou půdu vykročil jako první velitel Bedny. Zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu a zabodl českou vlajku do kypré země. Ostatní volali „Sláva!“ a sborem dvojhlasně zapěli píseň „Hej Slované!“ První česká kolonie a ještě k tomu pořádně velká byla tu.

Všichni se radovali, jelikož na první pohled bylo zřejmé, že neznámá planeta je velmi úrodná. Všude kolem to rostlo a kypělo. Ředkvičky jak balony, kam oko dohlédlo, tam plno ovoce. Kormidelník hned odhadl, že z jedné švestky by se dalo vypálit půl litru slivovice. Všeho zde byl dostatek a tak zavládla všeobecná spokojenost a skvělá nálada.

Po vydatném odpočinku podnikli noví osadníci několik výprav do blízkého okolí a všude čekalo nějaké milé překvapení. V trávě se plazily veselé žížaly a podivní živočichové různých tvarů. Všichni, až na několik výjimek, měli huby od ucha k uchu. Veselo vládlo na této podivné zelené planetě. Většího tvora nebylo ale nikde vidět. A přece žily nedaleko čtyři sestry. Byly celé zelené a moc toho nenamluvily, což, jak se později ukázalo, byla neocenitelná vlastnost. Jmenovaly se Hi, Ha, Ho a Hu. Každý podvečer obcházely zasmušile krajinou, hezky za sebou jako husy a hledaly ženichy. Aby ta první, nejstarší věděla, že jsou stále všechny a žádná se nikde nezakoukala, zvolala poslední v řadě: „Hi!“ Ta před ní: „Ha!“ a druhá v pořadí: „Ho!“ Na to první spokojeně: „Hu, Hu!“ Tímto způsobem se vzájemně kontrolovaly a všechny o sobě věděly. Možná proto se jim dosud nepodařilo sehnat ženicha. A jak se později ukázalo, pár jedinců, kteří byli ještě k mání, raději prchlo na druhou polokouli planety. Vzájemné počítání se opakovalo každých sto metrů, neslo se krajinou jako notový part pro buben, kde to byla samá pomlka. Měly před sebou dost dlouhý pochod a každý den šly jinou cestou. Prostě to rozchodily a měly na to svou metodu.

Zákonitě muselo dojít i k tomu, že jednoho krásného dne se objeví blízko tábořiště B1. Již z dálky slyšelo cvičené pozorovatelovo ucho opakovaně: „Hi, Ha, Ho, HuHu!“ Zvuky se přibližovaly a napětí našich osadníků rostlo. Zanedlouho stanula čtveřice zelených krasavic nedaleko Bedny. Stály tam, chvíli se radily a zvolaly opět: „Hi, Ha, Ho, HuHu!“ Členové posádky nevěděli, co mají dělat, a tak pro jistotu volali také: „Hi, Ha, Ho, HuHu!“ Na ženách bylo hned poznat, že odpověď jim udělala velkou radost a líce se jim ještě více zazelenaly. Kapitán je pozval dál, aby se lépe poznali. Za jediný podvečer se do sebe zakoukali a velitel si mohl před spaním zapsat do deníku: Vezmu si Hu, strojník Ha, kormidelník Ho a pozorovatel Hi. Zástupce ženu nepotřebuje, neboť jak je zkušený a všechno umí, tak je i úměrně starý. Bude dělat našim dětem dědečka.

Od té doby žili naši vesmírní pionýři na planetě šťastně se svými zelenými kráskami. Všem se dařilo a měli kupu dětí. Kosmickou loď B1 pobili prkny, takže vypadala jako luxusní chata uprostřed krásné přírody. Strojník vytrhl z motoru cedulku s nápisem „To je moje“, přepsal ji na „To je naše“ a připevnil ji na první veselý strom. Planetě dali jméno ČEZKO (Česká zelená kolonie). Všude plno malých zelenáčků, jen telefonista s kuchařkou měli děti normálně vybarvené. Dědeček fungoval skvěle, často si s dětmi hrál na schovávanou a to tak důkladně, že ho při jedné hře už vůbec nikdo nikdy nenašel.

Možná se jednou objeví na naší planetě zelení návštěvníci z daleké galaxie. Jistě to budou potomci slavných českých odvážlivců. Poznáte je snadno podle toho, že již při přistávání se budou vyklánět z okna a volat „AHOOOOOJ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!“

Huby od ucha k uchu.

TAJEMSTVÍ „NĚMÉHO“ TAM-TAMU (KAREL KÝR)

Víte, pane, my "civilizovaní" lidé jsme hrozní nadutci. Jsme hrdí na naše technické vymoženosti...Třeba na bezdrátový přenos informací. A stačilo by, aby se do systému vloudila chybička a jsme namydlení. A přitom již po staletí mají přírodní národy přenos informací, nad kterým stojíme v němém úžasu.

Ale budu konkrétní. Vracel jsem se tenkrát z nemocnice v Broken Hill v severní Rhodésii do mého tábora. Před tím, asi v jedenáct dopoledne, přiběhl domorodý pomocník do pokoje lékaře, s kterým jsem se právě bavil.

"Jeden běloch, dozorce na plantáži," začal ten domorodec rozčileně vyprávět, "byl napaden leopardem. Dříve než mu mohli domorodí pomocníci přispěchat na pomoc, dostal se se zvířetem do zuřivého zápasu. Po několika minutách lítého boje se mu podařilo šelmu usmrtit nožem. Dozorce je těžce raněn a domorodci ho nesou do nemocnice."

Lékař se omluvil a odešel se svým barevným asistentem. Ale za pár minut se vrátil a klidně pokračoval v přerušném rozhovoru.

"Co je s tím dozorcem?" zeptal jsem se.

"To je zařízené," odpověděl. "Jeden lékař a dvě ošetřovatelky vyrazili, aby ho přivezli sanitkou."

"Pokud jsem dobře slyšel," řekl jsem, "tak váš asistent pravil, že se ta nehoda stala dnes ráno."

"Ano, slyšel jste dobře," odpověděl lékař. "Byl napaden před dvěma hodinami v Kabendě."

"To je neuvěřitelné," řekl jsem. "Vždyť vesnice Kabenda leží na řece Kafue, a ta je, pokud se nemýlím, od nás vzdálena přes tři sta kilometrů. A jediným spojením mezi Kabendou a Brokem Hill je větším dílem jen vozová cesta, při které stojí dům oblastního komisaře a sem tam nějaká farma."

"Musím vám dát zase za pravdu," řekl lékař. "Víte, za těch dvacet let, co působím v Africe, jsem ještě nepřišel na to, jakým způsobem si domorodci posílají zprávy. Ale Kariho mi přinesl sdělení a podle toho, jak se choval, vím, že je pravdivé. Teď jen doufám, že sanitka přijede včas."

Večer se sanitka vrátila a přivezla dozorce, obrovitého bělocha. Myslím si, že k tomu není co dodávat. My se chlubíme a jsme hrdi na vynálezy, kterými se zabývají šiky vědců. A pak se dostanete do Afriky. A tam narazíte na jiný "bezdrátový" systém, který se vyrovná našemu a často ho v mnohém předčí. Působí přes tajemnou temnotu pralesa, přes horké sucho nekonečných rovin, přes zamořené močály, mohutné řeky a obrovská jezera. K jeho obsluze není zapotřebí vědce ani mechanika. Pouze černých dětí přírody. A několik starých tam-tamů, vydlabaných kmenů, které jsou na obou stranách uzavřeny napjatými kůžemi. V noci postačí oheň, ve dne někdy dým. Často není třeba ani to, takřka nic. Je to něco, co našich pět vychvalovaných smyslů nestačí ani zaznamenat. Jak se to dělá, to vám nepovím. A to jsem byl v Africe několik let.

Při této příležitosti si vzpomínám na story, kterou jsem sice nezažil, ale kterou mi vyprávěl starší přítel, Ital, který žil v Africe několik let přede mnou. Stalo se to v roce 1924 v tehdejší italské Somálsku. Když jednou můj přítel kontroloval tábor Askarů poblíž Mogadiscio, slyšel náhodou, jak jeho somálský sluha říká u ohně Askarům:

"Včera věnoval velký král Angličanů velikému králi Italů dar."

Můj přítel byl zvědavý a začal se sluhu vyptávat. Ten se různě vykrucoval, ale když přítel trval na vysvětlení, sluha mu řekl, že dar je Refuge Bay a mnoho pouště za ní, s tisíci Somálci, kteří tam bydlí.

"Jaké to je hloupé povídání," řekl můj přítel.

Jeho somálský sluha mu začal hned předkládat důkazy. Začal vypočítávat přesnou rozlohu území a k tomuto komplikovanému výpočtu používal jako délkové míry všech svých údů. Před tím se opravdu mluvilo o koloniálních ústupcích Itálii. Avšak, i když šest let probíhala diplomatická jednání v Londýně i Římě, třebaže několik měsíců cestovaly komise po Africe, aby tuto otázku rozřešily, neměl ani guvernér zdání, kolik let nebo měsíců bude ještě jednání trvat a tím méně znal rozlohu území, které mělo být Itálii odstoupeno. Až v srpnu byla uveřejněna zpráva, že Kisimayu a jeho území bylo odstoupeno Itálii. Jak guvernér, tak i můj přítel oněměli úžasem, když zjistili, že podepsání dohody souhlasí přesně s datem, které udal sluha mého přítele dva měsíce předem. Jeho zpráva byla tak přesná, že vypočítal na prstech rukou i nohou rozlohu asi na 32 tisíc čtverečních mil. Úřední zpráva však stanovila rozlohu území na 33 tisíc. Ale rozdíl se dá vysvětlit tím, pane, že sluha mého přítele používal k výpočtu svých tělesných rozměrů. A byl přece tak malý.

MY (MILAN RYNT)

Má ruka řekla: Má lásko Kde jsou tvoje dráty?
ale jícen se zrovna ucpával šesti bochníky chleba
a palec u nohy se vyšplhal až do ucha
miluje šťourání KDE JSTE VŠICHNI! Řval žaludek až zbrunátněl
Evidentně nestačil na to strávit tvoje Ticho
K překvapení všech nakonec vyzvracel všech tvých deset prstů
které jsi mi kdysi v náhlém pominutí smyslů dala
To je konec, zponurněl náš nos a ufetoval se vyčpělou vůní
našeho milování z doby před půl rokem
Naše kilometr vzdálené tvoje oči patřící jim všechno
pozorovaly
udusával jsem hlavou trávu aby nás nepíchala do nohou
a zapomněl přítom
jestli tráva je to nahoře a pak když jsem se zase postavil
tráva byla tvůj obličej
udusané plochy
čáry zlomených a ohnutých stébel v místech
kudy jsem chodil
Moje zuby přede mnou utekly do tvých úst
Jazyk se uříznul, chtěl za nimi, ale nešlo to
Pokusil se vlézt ti mezi nohy
a moje žárlivá ruka ho vzteky rozmačkala na kaši

bříška prstů začala tančit okolo tvé bradavky
ale druhá ruka je žiletkou rozřezala na kousky
a chtěla sama pokračovat
Avšak bradavka náhle zrosolovatěla
Kus mojí hlavy zodpovědný za pochopení věcí nic nechápal
pronásledoval náš penis
Dva opačně jedoucí vlaky odnášely naši hlavu
část našeho dítěte plakala
několik nohou se roztřeseně pokoušelo vstát
zírala jsi bez pohnutí na vnitřek mojí zásuvky
protože jsem ti v ní ukryl tvoje oči
kdežto svoje jsem zakopal
a zakryl je svýma useknutýma rukama
Řekl jsem: Hádej, kdo to je?
a z tvých úst vylezl zelený had plný mých zubů
Hádal se my jsme se ty ses já jsem vy jste oni se hádali
Schody na jeho hřbetě vedly rovnou do našich střev
z nich do střev našeho dítěte z nich do střev všech
ostatních dětí z nich do střev všech střev
Všichni jsme se ztratili v jejich záhybech a nestravitelných
igelitových obalech
KDE JSTE VŠICHNI! Řval žaludek
KDE JSTE VŠICHNI! Chřestily tvoje opuštěné oči
KDE JSTE VŠICHNI! Skřípaly pomíchané zuby bez dásní
KDE JSTE VŠICHNI! Mlaskala břevka která bývala mým jazykem
KDE JSTE VŠICHNI! Plácala bradavka
KDE JSTE VŠICHNI! Zuřil penis
KDE JSTE VŠICHNI! Šustily kusy igelitu

KDE JSTE VŠICHNI! Vrzaly molekuly a vzdalovaly se
KDE JSTE VŠICHNI! Zeptalo se Šílenství,
pečlivě za sebou zavřelo branku a začalo stoupat po schodech
V levé ruce neslo kartáček na zuby a ručník

DŮLEŽITOST SNÍDANĚ (MARTIN STRNAD)

„Aaaahhhh,“ proč mi kruci nezvoní budík? Hmmm, že by vypnuli proud? Blbost, budík mám na baterky.

„Aaaaaaaaahhhhhh,“ mám úplně zalepený oči, musel jsem zaspát. Asi už je stejně pozdě na sprint do školy... No co, tak se překulím, přitáhnou si přikrývku a ... počkat. Kde je? Vlevo, vpravo ani u nohou. Nikde nic. Kruci já snad budu muset doopravdy vstávat.

Posadím se na posteli a zjišťuju, že to vůbec není postel, ale podlaha. Protírám si oči a koukám kolem po bílých zdech prázdného pokoje. Co je to za divnej sen?

„Vzorek homo sapiens sapiens je aktivován. Teplota prostředí snížena ze skladovací na provozní.“ Ozve se najednou odněkud hlas. Zní to jako špatný dabér robotů z Hvězdných Válek. „Palivo pro uhlovodíkový pohon připraveno k přijetí – teď.“

Ze zdi co na ni právě hledím z ničeho nic vyletí ve výši mých očí hnědobílý chrchel velikosti kopacího míče. Rychle uskočím a v podivném projektilu pomalu stékajícím z protější zdi poznávám hodně prudce naservírované celozrnné lupínky s mlékem.

„Co to má znamenat?“ Vypustím svou myšlenku nahlas a dostávám odpověď: „CHYBA: subjekt nepřijímá palivo. Chyba analýzy vstupu palivové nádrže. Pokus číslo 2 zahájen - teď!“

Než se nadám, pleskne mi stejná pochoutka, co právě stéká z jedné ze stěn, na hlavu. Koukám nad sebe, ale stejně jako předtím je povrch stěn i stropu místnosti dokonale hladký. Odkud to kruci přiletělo?

„Je tu někdo?“ Ptám se, než se opět ozve podivný hlas.

„Vzorek spouští tlakově frekvenční komunikační rozhraní před doplněním paliv. Zapisuji do matrice chování.“

„Co kam zapisujete?“

„Startuji komunikaci – hrozí poškození pohonného mechanismu. Přijmi energii, prosím.“

„Jaký pohonný mechanismus? Nejsem stroj ... a hlad nemám!“

„CHYBA: subjekt odmítá otevřít vstup palivové nádrže, je třeba vyplýtvat dosavadní obsah.“

Než hlas domluví, pohne se mi podlaha pod nohama. Pomalu mě přesune ze středu místnosti ke zdi. Vykročím, ale podlaha zrychluje. Už utíkám, když se běžecký pást pod mými chodidly zastaví.

„Přidělování paliva, pokus číslo tři,“ láme hlas slova strojově, zatímco se odlepuju z protější stěny.

Zmoženě sedám na podlahu a lapám dech. Utírám si pot z čela a než mrknu, objeví se na podlaze přede mnou bílá miska s oněmi dvakrát neúspěšně podávanými celozrnnými lupínky a mlékem. Zvednu ji v dlaních a s chutí hltám její obsah.

Zavřu oči. Chci si zase lehnout. Najednou ale ztrácím oporu pod zády a padám do prázdna... Padám a padám. Bác - ležím na podlaze úplně jiné místnosti, nade mnou se sklání člověk v bílém laboratorním plášti, na klopě mu červeně svítí logo mě až moc dobře známé potravinářské firmy NESTLÉ.

POVÁNOČNÍ HOROR (JITKA SMITALOVÁ)

Konečně je po vánocích! Včera bylo Štěpána a já celé svátky pociťovala svírání u srdce a nejasnou obavu. Jako když se má něco hrozného stát.

Dnes poprvé se opět cítím klidná a v pohodě. Po obědě jsem se vydala na malou procházku do blízkého lesa. Je krásně, sluníčko, venku ani živáčka. Všichni nejspíš odpočívají po náročných svátečních hodech. Vykračuji si svižně a v hlavě se mi stále vrací myšlenka na předcházející dny nejistoty. Co to mělo znamenat? Celá rodina je v pořádku, i známí a přátelé, pokud vím, jsou v pohodě. Tak proč?

"Ale", mávnu nad tím v duchu rukou. "Hlavně, že vše dobře dopadlo!"

Najednou za sebou slyším divný zvuk a než se stačím ohlédnout, rozpoznávám supění. Už také vím proč! Běží za mnou dvě individua! Dva muži, zarostlí a nic dobrého jim z očí nekouká! Dávám se do zběsilého běhu, jenže přede mnou je jen les, zpátky do vesnice, kde je pomoc, nemohu! Tam jsou oni a pomalu zkracují vzdálenost. Jsou přece jen o něco mladší.

Utíkám, co mi síly stačí, ráda bych křičela, ale hlas i dech mně zrazují, nejde to!

Chtěla bych se aspoň na chvíli zastavit a popadnout dech! Toužebně vyhlížím vepředu člověka, někoho kdo by mi dokázal pomoci! Víím, že už to dlouho nevydržím, že mi brzy dojdou síly a co potom? V hlavě mám jen jednu myšlenku " uteč, uteč"!

Ještě, že cesta se svažuje dolů a tak nemusím vyvíjet tolik síly. Jenže bohužel je to výhoda i pro mé pronásledovatele! Uvědomuji si, že po asi pěti stech metrech cesta z lesa končí a pokud se mi podaří přeběhnout dalších asi pět set metrů, budu v sousední vesnici! Ale pořád je to dohromady kilometr a já už opravdu nemohu! Navíc vzdálenost mezi mnou a těmi dvěma se zkrátila na tolik, že cítím jejich dech za krkem.

Je konec! Dva páry silných rukou mě svírají a vlečou hlouběji do lesa. Kopu, škrábu, křičím, snažím se vyvléknout, ale nemám šanci! Ruce mě pevně drží a další ruce mně fackují a zároveň strhávají ze mně šaty. Krev mi zaplavuje ústa, kuckám, ale statečně se rvu." Ne! Já se nevzdám! Se mnou to nebudete mít tak jednoduché"! Opakuji si v duchu a znovu se dávám do příšerného řevu.

Muž se rozpřahuje a já dostávám ránu, jako když kopne kůň! V očích mi zablikají jiskřičky, v pravém uchu se ozve strašný výbuch, zároveň s pronikavou bolestí a v hlavě exploduje granát. Pak už se propadám do ticha, kde je jen příjemné teplo a klid!

Probouzí mně zima a úporná bolest hlavy. Slyším slabé hlasy, ale nikdo se mne nedotýká! "Co se stalo? Kde jsem?" Napadá mne. Ztěžka otevírám napuchlé oči a škvírkou pozoruji v mlze dvě postavy, které stojí nade mnou. Muž a žena. V tom se žena sklání a chce se mně dotknout! V hrůze ucuknu, i když vůbec nevím proč?" Proč se jí bojím"?

Žena na mne mluví konejšivým hlasem a po chvíli začínám rozeznávat jednotlivá slova. "Nebojte se nás, už jste v bezpečí: Za chvíli tu bude pomoc, lékař".

"Proč lékař"? Chci se zeptat, ale přes rty mi vyjde jen nesrozumitelný zvuk.

Žena se mně znovu snaží uklidnit a přidává se i muž vedle ní stojící. "Nebojte se paní, neznásilnili vás, naštěstí jsme se tu objevili dřív, než se jim podařilo vás přemocit! Ale bránila jste se statečně, to musím uznat". Dodává s úsměvem.

Jenže já nic nechápu! Jaké znásilnili? Komu jsem se bránila? Proč ležím na zemi a venku?

Žena mi opatrně přitiskuje k tělu nějaký kabát, nebo bundu, kterou jsem přikrytá a ptá se, jestli nechci někomu zavolat, dětem, nebo manželovi? Nevím! Nevím, kdo je to manžel! Nevím, kde bych vzala děti! Proč mi říká paní! Proč tu není se mnou maminka! Vždyť já nikam sama nesmím! Jsem zmatená a k tomu ke všemu mi ještě začíná vibrovat celé tělo a něco strašně řve! Asi se mi brzy rozskočí hlava!

Žena opět něco říká a sahá mi na hrudník, chvíli se přehrabuje pod pokrývkou, pouští na mně zimu a pak ten řev ještě zesílil a žena evidentně spokojenější, něco z mého těla vytahuje a znovu mne pečlivě balí! Ještě slyším slova " haló, s kým mluvím? A potom něco v tom smyslu, že jeho žena je zraněná a za chvíli tu bude lékař, už slyšíme houkačku"!

Pak se opět propadám do milosrdné tmy a je mi opět dobře!

PLATÝZ V DROGERII (M. M. CABICAR)

Vše začalo prostým výrokem, když jsem viděl rozmočený zbytek kostky mýdla a poznamenal, že musíme koupit nové, protože tohle spíš vypadá jako mrtvý platýz. Kátě se to líbilo a napsala si do nákupního seznamu: KOUPIT PLATÝZE. Když jsme pak šli ven, vzpomněla si před drogerií, že musí skočit pro toho platýze. Chvíli jsme na to téma dělali vtipy. V prodejně jsme nemohli najít platýze, tedy pevná mýdla, všude jen tekutá, takže jsme se museli zeptat. Co jsem nečekal, tou dobou už byla manželka tak zblblá, že před obsluhou pronesla: "Máte mrtvého platýze?" Okamžitě jí naštěstí došlo, že řekla pitomost, když obsluha překvapeně zamrkala, začervenala se a hned se opravila: "Teda myslím živýho." Moc to nevylepšila. Obsluha se nervózně rozhlédla po ostraze. "Teda myslím platýze jako mýdlo." Obsluha si odkašlala a chtěla ukázat k tekutým mýdlům. Kát'a už celá červená hned zareagovala: "Ale chci tvrdého, tedy živého platýze... mýdlo." Obsluha se pokusila prchnout. Kát'a zavolala: "Myslím mýdlo! Víte... My totiž máme doma mrtvého platýze, ale nechceme tekutýho, chceme aby nestříkal." Nemusím vyprávět, že tou dobou jsem již byl pod regály a snažil se mrtvý smíchy odplazit ven. Obdobnou touhu jistě měla obsluha. Nakonec Kát'a zničehonic zahlédla, co jsme chtěli koupit, a vykřikla: "No tohle hledáme! Platýz v kostkách!" U pokladny jsme vše vysvětlili. Tedy poté, co jsme tam půl hodiny čekali, jestli se někdo odváží přijít, zatímco zaměstnanci pravděpodobně čekali u monitorů, jestli zmizíme, než přijede odchyt. Ale shrňme si to bodově, jako v každé správné střílečce:

"Máte mrtvého platýze?" FIRST BLOOD!

"Teda myslím živýho." DOUBLE KILL!

"Teda myslím platýze jako mýdlo." MULTI KILL!

"Ale chci tvrdého, tedy živého platýze... mýdlo." MEGA KILL!

"Myslím mýdlo! Víte... My totiž máme doma mrtvého platýze, ale nechceme tekutýho, chceme aby nestříkal." M-M-M-MONSTER KILL!!

"No tohle hledáme! Platýzi v kostkách!" HOLY SHIT!!!

No nic, jdu někam uzavřít životní pojistku, protože je otázka času, kdy s Kát'ou chcípnu smíchy...

Hrozně rád vařím s vínem, ale výpary jsou prevít. Radím vám, nesklánějte se nad pánvičkou, to už radši chlastejte, protože spíš poznáte, kdy máte dost. Při kuchtěni si to uvědomíte, až když pobíháte nazí po bytě obalení mikrofolií, v jedné ruce štouhadlo na brambory, v druhé otvírák na konzervy a křičíte, že jste ultimátní webová aplikace, která může kohokoli štouchnout jako Facebook, otevře každý komprimovaný soubor a navíc je zcela bezpečná, protože má na sobě antivir. Jinak děkuji za optání, celkem rychle to vyprchá, už jsem detoxikoval.

Leze mi mûra po monitoru. Hehehe. Jenže já si dal na plochu wallpaper s banánovou slupkou. Teď už jen čekám, až se k ní dostane a pěkně si namele tu svou muří držku.

"Dobrý den, to je Vaše bábovička?" Otočil jsem se, nebyl jsem zvyklý na pískovišti na tak zdvořilé, až obřadní jednání. Stál tam asi tříletý chlapec, v krátkých nohavicích a temně modrém saku se zlatým erbem na náprsní kapse. Vypadalo to jako uniforma soukromé školy v Anglii. Ukazoval na krásně udělanou bábovičku z velkého kyblíku, která měla nahoře ohoz, takže vypadala jako středověký hrad. Někdo si s ní musel dát dost práce. "Ne," - zavrtěl jsem hlavou "ta není naše." Hoch vážně přikývl a přešel k další rodině: "Dobrý den, není to Vaše bábovička?" Opět zavrtění hlavou. Ještě to zkusil u holčičky s babičkou, ale ani ti se k hradu nehlásili. Postavil se tedy před ní s rukama za zády, v dokonale rovném postoji, odkašlal si a naposledy hlasitě zvolal: "Takže tato bábovička není nikoho?" Nastalo ticho, nikdo se nehlásil. Když si všichni začali zase hrát, zahlédl jsem toho chlapce, jak mu přes tvář přelétl úsměv, rozmáchl se jednou nohou, a vši silou do bábovičky kopl, až se rozprskla a v písku zůstala hluboká rýha. Nadšeně poskočil, rychle se uklonil a odběhl. Za okamžik se k nám z druhého pískoviště donesl jasný hlásek: "Dobrý den! To je Vaše bábovička?"

Viki si u mne na stole nechala slepičku. Není to obyčejná slepička, je to slepička promítačka, když se do ní podíváte, můžete si promítnout spoustu zvířátek, stačí mačkat hřebínek. Ovšem kdo vymyslel umístit kukátko slepičce do řiti, asi fakt nebyl normální. Každému, kdo něco ví o dětech, je jasné, že hračka naučí děti pobíhat mezi domácími zvířaty a čumět jim do pr...avého zadečku, aby viděly malinký obrázek. V případě živé slepice bude mít Viki obrovské štěstí, když uvidí vajíčko. Navíc nejspíš tak zblízka, že bude mít žlutek místo čočky. V případě našeho psa Dennise uvidí akorát ho...rký vzduch, což je zážitek na pár dní v komatu. A to nemluvím o tom, že ji může jednou napadnout čučnout se v ZOO na FULL HD fotky do slona.

Dnes jsem viděl živý kreslený vtip. Nádražím se rozeznávalo hlášení, že byl nalezen občanský průkaz na jméno Renáta Rohanová a kde se má o něj přihlásit. Trvalo dlouho, než jsme se dostali s kočárkem výtahem, podchodem a dalším výtahem do vestibulu, a teď si představte ilustraci svého oblíbeného kreslíře: Na obrázku vidíte hlášení z ampliónů o ztrátě občanského průkazu a u okénka stojí zarostlý a fousatý bezdomovec. Za okénkem je uniformovaný mladý zaměstnanec Českých Drah a přesto, že je muž na druhé straně zjevně opilý, jedná velice trpělivě a korektně, takže pod kresleným vtipem by byl text: "MŮŽETE MI UKÁZAT NĚJAKÝ DALŠÍ DOKLAD, ŽE JSTE RENÁTA ROHATCOVÁ?" Kde v tu chvíli byl Jiránek, Renčín nebo Kantorek?!

Viki tu pobíhá s mobilem a volá: "Táta! Táta!" Normálně by tohle rodičovi udělalo radost, kdyby se jí na telefonu nepodařilo zrovna vymačkat fotku z dovolené, kde je na snímku skupinka čínských prasat. A všem ukazuje, že jsem třetí zleva.

Čekání u lékaře není nic zábavného pro sedmnáctiměsíční dítě, Viki se po chvíli rozkoukala a občas zabrousila do jiných oddělení. Postupně navštívila všechny na patře. Na Urologii jí řekli, že je úplně normální, když se ve svém věku počůrává. Na Stomatologii jí prohlédli všech 6 zubů a pogratalovali, že jich čeká ještě 14. Bude jako Sněhurka a dvě sady trpaslíků. Na Psychiatrii Viki ujistili, že je úplně normální, ale máme se tam zastavit jako rodiče, kteří pošlou k doktorovi samotné batole. Netuším, co jí řekli na Radiologii, ale když přišla, tak celá zářila. Když se vrátila z Revmatologie, prohlásila, že už si v životě nevrzne. Pak musela utíkat před několika zaměstnanci z oddělení Reprodukční medicíny, kteří jinak musí na takovém výsledku makat skoro rok a půl a teď si představte, že k nim jen tak napochoduje na zlatém podnose hotový Reproduktor. Na Patologii ji vůbec nechtěli, přišla jim nějak moc živá. Na gynekologicko-porodnickém se jí ptaly, jestli má s sebou reklamační papíry a slíbili jí, že jí uznají, protože je ještě 7 měsíců v záruce. Chvíli se honila po chodbách s Pediatrem, který stále volal: "Kde máš nožičky? No kde máš nožičky? Ukaž, jak umíš utíkat!" Na Neonatologii jí nechtěli, protože je prý "stará bába". Na Geriatrii Viki moc chválili, že prý ještě žádný pacient nepřišel tak brzo. Na oddělení Lékařské genetiky se jí snažili střelit "něco lepšího než dvojče". Z oddělení Léčby alkoholismu a jiných toxikomanií přišla dost nešťastná, protože se ukázalo, že je závislá na mlíku a bude muset dvakrát týdně chodit do spolku anonymních savců. Na Foniatrii ji dlouho vyšetřovali, ale dostali z ní jenom "mamá", "tatú", "af, af" a "tůdle!", naštěstí jim to stačilo. Nakonec chtěla jít na Mamograf, ale nechtěli ji vzít, že ještě nemá prsa, tak slíbila, že doma má dvě a veliký, tak že si je příště přinese.

Čím to, že spící miminka vypadají tak krásně? Jako ztělesnění pokoje a míru. Dokonce i když břichem leží na medvídkově tlamě, takže ven čouhá jen udušené, bezvládné tělo, levačkou škrtí veselého šaška, což už vypadá nadbytečně vzhledem k tomu, že má vaz v pravém úhlu a králíčkovi se dva prstíky zarývají stále hlouběji do očí. Není to sranda být hračkou. Víte, jak se vyrábí? To vezmete partu vysloužilých mariňáků a zašijete je do plyše.

Přišel jsem na rentgen. U dveří již stál sanitář, který zrovna zvonil, v ruce složku papírů. Byl velmi vážný, až soustrastný. "S čím tam jdete?" - zeptal se mne. "Rameno." - odpovětil jsem. "Tak to je hned. Já mám v sanitce paní na CT, nevypadá to s ní dobře." Konečně přišel otevřít laborant. Automaticky se obrátil k sanitáři: "Tak co pro nás máte?" "CT hlavy, je to infarkt." - odpověděl sanitář a podal mu složku. Laborant se na mne starostlivě podíval a povzbudivě se usmál. "To bude dobré." - pronesl nezávazně. Sanitář zavrtěl hlavou: "Je to už třetí, opravdu to nevypadá dobře." Laborant se na mne znovu podíval a úžasem se mu rozšířily oči. Konečně nahlédl do papírů a hlesl: "No jo, vážně třetí. Při druhém pravostranné postižení..." Vzhlédl ke mně, díval se, jak tam stojím a v obličeji měl výraz, kteří lidé nasazují, když jsou svědky zázraku. "Mám paní přivést?" - zeptal se sanitář. "Cože koho?" - reagoval laborant, který ze mne nemohl spustit oči. "Paní Podhájskou, mám ji v sanitce." Laborant se probral a rychle přehlédl žádanku. Pak obrátil oči v sloup a odušil: "Jistě, přivezte ji. A vy jdete s čím?" "Rameno." - hlesl jsem. "Tak na konec chodby." Když jsem odcházel, slyšel jsem klepání do počítače a mumlání: "Mně tu jebne. Nevím kdy, ale jednou mně tu jebne!"

"PRVNÍ!" - ozvalo se vedle mne ze tmy, sotva jsem zhasl. A tohle mám každý den. Kolikrát jsem v posteli dřív než Káťa, ale vždycky řekne: "A co lampička?" Tak zhasnu, ona bleskově sebou praští do postele a tiše zakřičí, aby nevzbudila malou: "PRVNÍ!" Děsný. Jindy ležím, málem usínám a Káťa: "Nepootevřel bys okno?" Tak se zvednu a manželka: "PRVNÍ!" Grrr. "Dal jsi mobil na nabíječku?" "Doufám, že ano, podívám se..." "PRVNÍ!" Doprčic! "Někdo nevypnul televizi." "Aha." Zvednu se pro ovladač: "PRVNÍ!" Klid, klid, ram-ram... "Svítí ti klávesnice, nevypínáš ji na noc?" "Ale já jí vypínal, jaktože..." "PRVNÍ!" Setelementlaudondonrvetrbasamaremteteherdekfiz! Já bych se vsadil, že tak za 200 let se vedle mne ozve: "Vstávej, je vzkříšení z mrtvých!" Já se leknu, až lebkou prorazím víko rakve a Káťa: "Hihih. PRVNÍ!"

Zde odtrhněte. Tohle prostě miluju. Potraviny v igelitových nebo plastových obalech, které mají malinkatý odchlipovací růžek, jsou neskutečně otravné. Většinou to neodchlipním a po dlouhé snaze musím vzít nůžky a prostě to ufiknout. Právě, když jsem měl v ruce nůžky a sýr, přišla do kuchyně Káťa. Podívala se na mne, otevřela

lednici a hodila mi šunku se slovy: "Až doděláš ten sýr, mohl bys vzít i ji? Říkala, že to chce vzadu nakrátko a vepředu ofinu." Varoval jsem ji, že bych jí mohl taky jednu stříhnout, ale ona zase varovala mne, abych se toho vystříhal, jelikož kdyby vzala nůžky do ruky ona, mohla by mi vyrobit takovou obřízku, že by i ultra ortodoxní židé ke mně chodili na exkurze. "A víš, co by viděli? Nic. Vůbec nic..." A významně dodala: "Fik, fik!"

Nejhorší na houbách je to čištění. Teď jsem z nich musel vybrat jehličí, kůru z borovice, mech, vyděšenou srnu a dost zmateného hajného.

Hledal jsem, kdy se přidávají lišky do kulajdy během vaření. Nakonec jsem našel recept, ale autor uvádí, že hlavně se musí dávat pozor, aby lišky nepopadly pytel zázvoru a neutíkal k Táboru. Pak se prý užívá tzv. "ježek", který za nimi pospíchá a rozpíchá jim pytel. To jsem nepochopil. Ten kuchař musel být úplně zhulený.

V salátu je ředkvička, okurka, rajčata, paprika, ledový salát, ale můžete se vsadit, že Kát'u bude nejvíc zajímat jediné ta malinkatá housenka, která tam píše cestopis. Na mou omluvu: já se ji vážně pokoušel chytit, ale běhejte za něčím, co má o 98 nohou víc, než vy. Nastavil jsem jí lžici na boty, ale podařilo se mi podrazit jen 48 nohou. Těma dva a padesáti mne pak kopl. Mám teď modřin, jako by mi nafackovala turbína. Jednu chvíli mi i zmizela, ale vystopoval jsem ji. Málo se to ví, ale housenky opravdu mizerně skrývají stopy. Ne, že by byly tak nešikovné, ale je to prostě hrozně moc práce. A ještě jeden poznatek: nedávno jsem psal, že pokud se do telefonu hlásíte: "Ministerstvo průmyslu, právní oddělení ochrany spotřebitele, sekce nevyžádaných hovorů: nadiktujte prosím své jméno a společnost, pro kterou pracujete." - nebudou vám volat reklamy. Ale pokud na zdvořilostní otázku: "Měl byste na mne chvíli čas?" odpovíte: "Ale klidně, jen si tu honím housenku." - tak vám už nezavolá vůbec nikdo. A pokud začnete popisovat, jak je dlouhá, jak se leskne a to očičko... Nejspíš vám to číslo i odpojí. No nic, jdu to znovu zkusit, myslím, že už bude unavená, celkem jsem ji vyhonil.

To je nemožné. Viki je rok a půl a dosáhne už prakticky všude, nic se před ní nedá uhlídat. Dělal jsem snídani a ona najednou drží v ruce mou sklenici, kterou jsem schválně dal co nejdál na kredenc. Sebral jsem ji, jenže jak jsem pustil nůž na pečivo - chňap - a už s ním šermovala. "Tak nevím, co budu dělat." - říkal jsem si, když jsem seděl na střeše za komínem a mazal si rohlík. Ale prý je to všude stejné. Aspoň tak mne utěšovala ta maminka, co vedle na satelitu krájela mrkev.

Koupili jsme si jihočeský pecen. Sice stojí 70 korun, ale zase se dá v případě nouze použít jako náprava ke kamiónu. Nevím, proč ho neprodávají rovnou v pneumatikách. S vlastní poklicí na kolo. Chvíli jsme si s Viki kutáleli, což nebyl dobrý nápad, protože ten pecen váží asi tolik, co ona. Naštěstí se jí nic nestalo. Nevím, jak by dopadlo, kdybych musel na pohotovosti vysvětlovat, že mou dceru přejel chleba.

Měli jsme romantickou večeři. Dali jsme si s Kátou jeden plátek chleba. Z jihočeského pecnu, což je kolo chleba, který vozí nákladáky. Jako rezervu. Kátka kousala z pokoje, já z kuchyně. V obýváku jsme se setkali.

Při mazání jihočeského pecnu, toho obrovského kusu chleba, jsem našel chlup. Doufal jsem, že bude od našeho psa, protože při velikosti bochníku by uvnitř mohl být i chlap. No, nakonec skutečně uvnitř žádný chlap nebyl. Protože to mělo náušnice a prsteny. Nejspíš doba bronzová.

Tak jsme se všichni z toho jihočeského pecnu chleba dosyta najedli a ještě ho spousta zbylo. Přemýšlím, kam ho uložit. Myslím, že s ním na noc zavalím vchod do jeskyně.

"Viki, nechod' sem do kuchyně, budou tě zebat nožičky!" - vyháněla Kátka osmnáctiměsíční dceru. Chtěl jsem podpořit její autoritu: "Jo, víš tady na dlaždičkách bydlí pan Zebal. Chvíli si nedáš pozor a najednou ti takovou zebne...!" Kátka mne zezadu kopla. "Vidíš, jako právě teď." Dostal jsem ránu do zad. "Pan Zebal nemá vůbec dobrou náladu." Něco mne koplo do zadku. "Tak už jsem jen zamumlal: "To se můžu vsadit, že pana Zebala bude zase večer bolet hlava." Místo prstů na noze mám teď malé ploutvičky.

Poprosil jsem Kát'u, aby mi zastříhla vlasy, má totiž ke kadeřnictví velmi blízko a je prakticky profík. Sice není holička, co to umí s nůžkami, ale zase jedna ze škol, které dělala, byla zemědělkyně, takže to umí s kombajnem.

Fronta kočárků před výtahem. Přichází zima, rodiče s dětmi se stěhují z hřišť do dětských koutků. Já jel jen nakoupit a když jsem se konečně dostal s Viki v kočárku do výtahu, nacpala se k nám asi padesátiletá anglicky mluvící cizinka. Zmáčkla si třetí podlaží parkingu a já naopak třetí patro obchodů. Rozjeli jsme se dolů a madam se vyděsila: "Oh shit!" - a začala zuřivě mačkat stejné patro, kam jsme jeli my. Zjevně nepřemýšlela nad rozdíly mezi tlačítky -3 a 3. Ve třetím podzemí se otevřely dveře, ona nevystoupila, jen se otočila a velmi pokorně pronesla: "Oh, sorry..." Mávl jsem rukou, protože v nákupním centru Palladium jezdím i půl hodiny, než najdu správné patro. Zastavili jsme v přízemí, protože výtah předpokládal, že někdo dole vystoupil a mohl by být volný, takže si nás vlastně někdo přivolal. Otevřely se dveře výtahu a uvítaly nás stejné tváře, od kterých jsme před chvílí odjeli. Jen velmi překvapené. "Im sorry, sorry..." - koktala paní ve dveřích a ukazovala nahoru i dolů, jako by právě zjistila, kudy ten výtah jezdí. Ostatně jsme vypadali, jako že jsme jeli trasu nejprve projet. Dveře se zavřely a pokračovali jsme do mnou zvoleného patra. Přijeli jsme do trojky a madam nejdříve opatrně vykoukla, protože už si nebyla ničím jistá. Zřejmě všechno vypadalo bezpečně, tak se na nás ještě otočila, usmála se a vykročila, že vystoupí. Jenže tenhle výtah byl stavěn na pěkně svižné zákaznické, ani nespočítám, kolikrát mne přivřel mezi dveřmi. Dveře se začaly zavírat ve chvíli, kdy se opět otočila dopředu. Lekla se a uskočila zpět. Jeli jsme zase dolů. Oči se jí rozšířily hrůzou a zakryla si ústa: "Oh shit Oh shit..." - otočila se k nám: "Oh, sorryyyyyy..." Musel jsem se smát, až jsem se opřel o stěnu. Zastavili jsme v přízemí. Během otvírání dveří se paní pokusila schovat v rohu, protože tam stále čekaly maminky se svými dítka - a kupodivu, stále ty samé! A teď byly nejen překvapené, ale i nas...štvané. Madam to nakoenc bylo trapné, tak vykoukla a hlesla: "Im sorryyyyyy, very sorry..." - a rychle začala mačkat první trojku, kterou nahmatala. Pochopitelně -3. Rozjeli jsme se znovu do parkingu. Řehtal jsem se, až jsem si musel sednout. A paní jen: "Oh shit, shit, shit, shit!!!" Tvářila se, jako bychom jeli do samotného pekla. Podařilo se mi sebrat a zmáčknout si znovu třetí patro. Výtah cinknul, otevřel dveře ve třetím parkingu a cizinka se dívala zoufale na mne a do toho nehostinného prostoru aut. Rozhodně už nechtěla zastavit v přízemí, ale zase se bála, co sama v tom nehostinném místě. Váhání se stalo osudným, dveře se zase zavřely. Jeli jsme nahoru. Paní sklopila hlavu a vmáčkla se do rohu. V přízemí se dveře otevřely. Z původních čekajících maminek už zůstala jen jedna, ostatní odjely druhým výtahem. Ta nebyla tak nervní, tak se jen udiveně zeptala: "Co tam proboha děláte?" Do zavírajících se dveří jsem jen stačil zavolat: "My? Vy jste ve všech patrech, kde jsme zatím zastavili!" Jeli jsme do třetího, otevřely se dveře a mohl jsem s Viki vystoupit, jelikož paní už nestála ve dveřích. Otočil jsem se, jestli také jde, ona se na mne provinile dívala a pomalu se pohnula. Příliš pomalu. Dveře se zavřely. Zevnitř se ozval skřek, mizející v hloubce: "Oh shiiiiiiiiiiiiiiiiii...." Do obchodu jsem lezl po kolenou, protože jsem nemohl dýchat. A to je konec, milé děti, jestli ta paní nevystoupila, tak tam jezdí dodnes.

Tak nevím, jestli to přestěhování postelí byl dobrý nápad. V noci jsem se snažil nahmatat lampičku, kde bývala, a málem jsem rozsvítil manželce prsa. Pak vstanu z postele, jdu do koupelny, vrátím se, lehnu si do postele - a postel nikde. Ale ze všeho nejhorší je můj zvyk ráno se rychle překulit nalevo a postavit se švihem nohou, teď, když mám postel vedle zdi. To byla taková blbost... ale taková blbost!!

SVOBODNÁ EVROPA (PAVEL ŠACH)

Sloužil jsem na rotě v příhraničním pásmu, kam už veřejnost nesměla - byl to prostor střežený pohraniční stráží šestnáct kilometrů k nejbližší vnitrozemské vesnici. Místa v hraničním pásmu působila dost depresivně - mnohdy velká opuštěná stavení ještě s rozbitými hrnkami na dvoře a dalšími ukázkami kdysi poklidného žití ať už Čechů nebo Němců. Snad jedinou výhodou pro nás vojáky bylo to, že z toho důvodu, že sem nesměli civilisté, byla v lesích spousta hub, které nám, když jsme zvláště pěkně poprosili, ty kuchařský paka udělali. Pro potenciální myslivce byla v příhraničních lesích i spousta nikým a ničím nerušené zvěře.

Náš velitel roty, dejme tomu podplukovník Prýmek, si udržoval dobré vztahy s nadřízenými tak, že pozval občas nějakého generála střílet si jelena. V liduprázdném pohraničním pásmu nebyla nouze o to na nějakou zvěř narazit, a tak z toho měly prospěch obě strany. Generál jelena a náš velitel přízeň nadřízených.

Dotyční generálové bydleli vždy u nás na rotě, a protože tam byli ve svém volném čase, chodili často velmi neformálně oblečení - třeba i v trenýrkách - a protože my, vojáci základní služby, jsme nebyli hodni jejich pozornosti, působili někdy jako docela hodní tatkové.

Někdy ovšem i takový generál v trenkách dokázal nadělat pěkný bugr. Jeden příklad za všechny: Službu dozorčího roty (těm, kdo byli na vojně nemusím vykládat o co se jednalo) vykonával tehdy vojín maďarské národnosti, jistý Gejza. Chlapec prostoduchý a milý, i když se o něm říkalo, že donáší nadřízeným. Jak tak v celkem volné atmosféře (alespoň pro nás mazáky) sobotního dopoledne seděl u dozorčího stolku a poslouchal tranzistorové rádio. To sice nebylo oficiálně dovoleno, ale běžně se to, kromě okamžiků například bojové pohotovosti, tolerovalo.

Z rádia se linula maďarština a nikdo se nevzrušoval, když šel kolem generál v trenkách pozvaný naším velitelem „na jelena“. Generál měl evidentně žviální náladu a tak se vlídně dozorčího Gejzy zeptal, co že to v tom rádiu poslouchá. Prostoduchý Gejza se zřejmě nechal zmást generálovým úbořem i vlídným tónem jeho otázky a tak po pravdě prostoduše odvětil, že poslouchá „Slobodnú Európu“.

Vzápětí po této odpovědi se ukázalo, jak umí generál, byť v trenkách, řvát. Nejdříve seřval nebohého upřímného Gejzu a pak, stále ještě v trenkách, seřval i velitele naší roty, ten byl ovšem oblečen v uniformě podplukovníka, o to komičtěji celá situace vypadala, i když byla docela vážná.

S velitelem roty bylo následně vedeno kárné řízení - Gejzu zřejmě pro jeho prostotu a také proto, že generál se přece nebude zabývat takovým póvlem jako je voják základní služby, potrestání minulo. Je-li seřván sám velitel roty, vypukne na rotě nevídaná buzerace před kterou nás ani naše tehdejší mazáctví nechránilo. Jako vedlejší efekt této buzerace byl okamžitě na celé rotě vydán zákaz používání tranzistorových přijímačů.

Z toho plyne poučení, jaké peklo může nastat, když se sejde duševně jednoduchý voják základní služby s generálem v trenkách.

POPRVÉ (MICHAL TESAŘ)

List první

Ano, vím, že mi to budou vyčítat. Ale neměl jsem čas je na tuto změnu připravit. Je jisté, že mne budou chtít udat, zesměšnit, pokřivit vše, co jsem dosud vybudoval, co jsem získal. Ne pro sebe, samozřejmě. Vždyť víte, že chci jenom to nejlepší ze sebe dát všem v mém okolí. Proto všechny ty cesty, hovory, disputace, rozmluvy, monology, extáze! Opravdu bych velmi stál o to, aby vše, čeho si na sobě cením, co znám, ale i to co neznám a je mi vyjeveno mým otcem, bylo předáno dalším pokolením. Nerozumím tedy, proč mne neustále všichni varují a napadají, že ji nesmím přivést ke stolu. Mám přece právo se zamilovat, tak jako to činí všichni mladí lidé kolem mne. Já jsem na lásku připraven...

List druhý

Dnes ráno jsem se probudil s divným pocitem v hrudi. S potěšením si prohlížím milou tvář vedle mne. Spí. Poprvé jsme se milovali. Hvězdná noc a vlahý vzduch byly svědky naší velké chvíle. Chladivá rosa skrápěla žhavá těla, rozpálená vášnivým ohněm. Uprostřed noci se stal zázrak! Vytryskl nový život! Má ho moje milovaná nyní ve svém lůně. Jsem šťasten, jak jen zamilovaný může být. Cítím se být obyčejným mužem. Proč bych tedy já měl být něčí nástroj? O nic jsem se neprosil. Budiž! Ale nikdo, nikdo z nich nemá morální nárok mi zakazovat lásku, přikazovat, jak se mám chovat, co říkat, koho milovat. Je to čistě moje a její věc!

List třetí

Jde to těžko, ale zvykám si. Stejně tak i ona, má milá. Nevím, jestli by někdo jiný stál o můj úděl. Již od počátku vím, že vše spěje k tragickému konci. Cítím, jak mi ubývají síly. Po rozhovoru s nejvyšším mužem naší země na mne osud dolehl plnou vahou. A proto věz, můj milovaný plode lásky první noci – jsem na tebe pyšný a věřím, že budeš ctít svou matku a pozorně ji poslouchat, až ti bude o mně vyprávět. Nechci, abys mne viděl s aureolou slávy, ale jako úplně obyčejného, milujícího otce, který se narodil ve špatné době. Je těžké psát někomu, s kým už se nesetkám. Ale věřím, že tvoje matka tě dobře vychová!

List čtvrtý

Mám poslední přání. Aby tyto listy byly doručeny správné osobě. Ne, nebojím se. Už jsem všem odpustil – zrádcům, nepřátelům, i těm, kteří mne zapřeli jako přítele. Rány seker a kladiv odpočítávají můj čas na tomto světě. Na světě, kde jsem se narodil, poprvé zamiloval a poprvé poznal hořkost žití. Uchovejte si na mne hezkou vzpomínku, ty, má jediná milovaná Marie z Magdaly, i ty, jenž jsi zatím bezpečně ukryt v matčině lůně, ať synu či dcero.

Poprvé jdu vstříc smrti.

Váš Ježíš z Nazarethu.

ZÁVISLOST (MAREK BÍLEK)

I kdyby mě vyslychali, mlátili, protáhli na skřipci, zavřeli do železný panny a zakončili to menším waterboardingem, nedokázal bych říct, jak jsem se sakra v té uličce ocitl. Okolní puch naznačoval, že sedím zády opřený o zeď, kam ostatní návštěvníci okolních hospod chodí vyprazdňovat svoje měchýře nebo žaludky podle toho, jak se večer vydařil. Dlaně založené na prsou byly úplně mokré. Ve stejném stavu byla i sepraná košile a kalhoty s prodřenými koleny. V duchu jsem se modlil a přitom nahlas nadával těmi nejvytříbenějšími výrazy dětí ulice, aby ta vlhkost byla od noční přeháňky, a ne od zákazníka nejbližšího pajzlu, který si mě spletl s hromadou hadrů vhodných k označování. Puch mi naznačoval to druhé, ale nechtěl jsem se s tím smířit. Stejně mi bylo tak špatně, že mi to ve skrytu duše bylo jedno.

Zakašlal jsem a přitom cítil, jak se mi bodavou bolestí v podbřišku snaží přeplněný měchýř dát najevo svou potřebu. Rozhlédl jsem se. V duchu jsem musel sám sebe pochválit, jak ještě dokážu být taktní. Když kromě páru o více jak šest metrů dál, kteří měli co dělat sami se sebou a navíc do těch stereotypních pohybů udržovat rovnováhu, v uličce nikdo nebyl, převálil jsem se na bok a rozepnul si kalhoty. Šlo to těžko, protože se mi prsty po několika strnulých hodinách na tripu klepaly jak nohy vězně krácejícího na smrt.

V ústí uličky zablikala červenomodrá světla.

Pár za mnou od sebe odskočil jako po ráně elektrickým proudem. Zatímco si žena urovnávala pod sukní kalhotky na své místo, muž komicky začal poskakovat, aby přes překrvená místa natáhl kalhoty. Cinkání opasku oznámilo konec scény, takže se chlap nahnul zpátky k ženě, opřel se jednou rukou o zeď a s ruměncem v obličeji s ní začal tlachat na téma pomočených houmlesáků v temných uličkách.

Mně nezbyvalo nic jiného, než jen pozorovat, jak vyhublý policista v příliš velké uniformě (copak je nefasují?) vylezl z auta, odepjal od opasku okovanou baterku a posvítil mi přímo do obličeje. Paprsek světla mi sjel k bokům a pak zpátky k hlavě. Co jsem asi mohl dělat? Už jste to někdy zkusili v půlce zadržet? Ani mě nenapadlo něco skrývat. Pokud byste brali tuhle nechutnou část města jako jeden velký dům, tahle ulice by byla žumpa. Močil jsem do žumpy, no a co?

Policista taktně počkal, až dokonám potřebu a zapnu si kalhoty.

„Dobrý večer, hnusáku.“

Než jsem stačil odpovědět, dopadl mi na bradu první kopanec.

„Takže ještě jednou,“ zhoupł se policajt na židli, aby se mohl nadechnout relativně čistého vzduchu z otevřeného okna za sebou. Můj odér mu asi nevoněl. „Našli jsme vás ležet pomocného v uličce. Nemáte u sebe žádné doklady a vy s námi nehodláte mluvit?“

Odpovědí mu byl krvavý plivanec na podlahu. Levý dolní špičák se mi viklal a z prasklého horního rtu mi každou půlminutu vznikla další odpověď, kterých už byla podlaha plná.

„Víš, co dělaj v Rusku takovým zmetkům, jako jsi ty? Pošlou je do uranovejch dolů! Nemáš u sebe průkaz? Okej, nasedni na první vlak směr Sibiř a tam si klidně zdechni, ale předtím vykonáš službu veřejnosti. Ale né. U nás místo toho budeš dál vyžírat dávky, přes den krást, přežívat v kamrlíku přiděleným státem a noci trávit sjetej na dlažbě.“

Ta košile mu byla vážně moc velká. Proč by někdo vyfasoval košili, která mu nepadne? Na jmenovce se skvělo NECHLEBA. Jak může mít někdo úctu k policajtovi s takovým jménem? Snad má alespoň mezi kolegy nějakou přezdívku, aby ho nemuseli oslovovat jménem. Prohlédl jsem si ho od hlavy k patě a hned mě jich několik napadlo. Třeba Umpalumpa nebo Hulk. To, co říkal, mě vůbec nezajímalo.

„A teď by sis představoval, že tě zavřu do cely předběžného zadržení, aby ses mocht v klidu vyspat, co?“ Stoupnul si, vytáhl od pasu obušek, obešel pomalu stůl a jedním koncem mi zespoda zatlačil na bradu, abych se mu podíval do očí. Měl štěstí, že rána přestávala krvácet a že jsem před chvílí vyplivl poslední dávku na zem. Uprostřed jeho zpoceného čela jsem si představoval terč. „Toho se jen tak nedočkáš, kamaráde. Tentokrát ne.“

Udeřil mě obuškem horním obloukem do trapézu. Rána to nebyla veliká, ostatně jako všechny předchozí. Skrček měl sotva metr padesát pět a žilnaté atrofované ruce dávali pod vrstvou látky vědět, že se nejedná o sportovce. To bylo ale jedno. Když vám v žilách koluje *trauma*, bolest vám přijde taková přirozená součást stavu. Navíc zrychlený tep jen urychlí koloběh látky a za chvíli se člověk opět cítí skvěle. Usmál jsem se na policistu, ale na toho můj stav zapůsobil víc, než kdybych mu opravdu plivnul do tváře.

„Tobě se to snad ještě líbí?“ zeptal se a zvedl jedno obočí. „Takže áká čtyřicet sedm?“

Blbej oficiální název, zajímalo by mě, kdo ho vymyslel. *Trauma* stavu odpovídalo víc. Můj úsměv mu byl odpovědí.

„Tak to bych ti měl říct dobrý zprávy, ty parchante,“ sedl si na stůl proti mně a začal se obuškem plácát do otevřené dlaně.

Musel jsem se zašklebit jeho povyskočení, aby na stůl dosáhl. Najednou mi to došlo. On musel vyfasovat tuhle košili, protože je to nejmenší číslo, které měli. Nahlas jsem se zasmál.

„Ty se budeš smát? No dobře. Asi před třema hodinama jsme s kolegou zavřeli moc roztomilou výrobnu na ákáčko o dva bloky dál, než jsem tě sebral. Taková nenápadná garáž pro dodávku. Kdo by to byl řek, že právě v tý dodávce se to všechno schovávalo?“

Můj úsměv zmizel stejně rychle jako dávka v žíle. Jestli mluvil pravdu, jednalo se o jedinýho překupníka s *traumatem* ve městě. Chudák Skrblík, jak si nechával od nás zákazníků ten stokilovej chlap říkat. Protože všechny cely předběžného zadržení, když mě sem vedli, byly prázdný, nemusel jsem dlouho přemýšlet, co se mu asi stalo.

„Ó, chudáček fet'áček nebude mít kam chodit pro fet, vid'?“ začal špatně hrát pláč. Dveře za mnou se otevřely ve chvíli, kdy vyndal z kapsy kapesník a utíral si s ním neexistující slzy. Otočil jsem hlavu, ale protože jsem měl ruce připoutané k židli, dokázal jsem periferním viděním zahlédnout jen krásnou ženu s blond'atými vlasy po ramena.

„Ty tu máš pořád tu nulu, Tackere? Skonči to s ním a pak přijď za ostatními do sálu. Je porada ohledně kalacha.“

„Za chvíli jsem tam, komisařko Brickiová.“ Schoval kapesník za zády jako školák cigaretu.

Dveře se zabouchly.

„Kde jsem to jen přestal,“ zabubnoval prsty na povrchu obušku, „u té dodávky, ano! Možná tě překvapí, že pověsti nelžou. Pamatuješ na ty všechny ampule, várnice a různý jiný harampádí u zdi garáže? Tak to se nepoužívalo od tý doby, co vyšel perník z módy. Z vrstvy prachu na skle by si děcka z doků dokázala uplácat menšího sněhuláka.“

I když jsem se rozhodl s ním neztratit ani slovo, jeho vyprávění mě zaujalo. Dokonce jsem zapomněl i hromadit v ústech krev k příležitosti rozloučení. Skrblík nám vždycky přinesl dávku v mililitrových flakónech, ve kterých ženský v minisukních rozdávají po nákupních centrech vzorky nových parfémů. Automaticky jsem předpokládal, že svůj matroš vařil právě ve skle za sebou. I když popravdě se mi všechny myšlenky rozutekly přesně ve chvíli, kdy se Skrblík objevil s desítkou flakónků v ruce a naše parta začala dávat dohromady peníze, šperky nebo nakradený přístroje po babičce.

Dneska jsme ale s Davidem byly pro matroš jen ve dvou. Ostatní se měli dostavit později kvůli nějaký velký akci v léčebně. Mně metadon nikdy nepřišel na chuť, ale ostatní si jím krátili dlouhé chvíle bez *traumatu*.

Vzpomínám si, že Dave mě přemluvil, ať si dáme dávku až po několika panácích. Pak už mám jen záblesky celovečerního tancování, úsměvy ostatních kolem mě a dokonce i menší soukromý pokec s holkou, kterou jsem pak viděl v zadní uličce, jak konverzuje na podobné téma s někým jiným, když já ležel opodál. David se během večera někam ztratil, ale to mně vůbec nevadilo. Já se cítil jako král. Jako diktátor, před kterým si všichni sednou na prdel a tleskají, když jde kolem a ztratí jeden ze svých drahocných pohledů na někom z nich. To přesně *trauma* umí. Udělá z vás nadčlověka. Se

stoupajícím sebevědomím a energií ale nepřichází agresivita, nevolnosti nebo návaly. Nechápu, že ještě není legální.

„Abys věděl,“ udělal oficír dramatickou pauzu, „vše se vyrábělo v té malé dodávce. A víš ty co? Ani nebylo co vyrábět! Ten váš minidealer neměl o chemii ani potuchy. Víš, že se ti ta sračka hromadí v játrech? Ne? Já to teda vím, ale nenapadlo by mě si na tom postavit kšeft.“

Když se ani v téhle chvíli odpovědi nedočkal, zvedl pohled k hodinám nade dveřmi. S tichou nadávkou se zvedl, odemkl mi pouta a postrčil mě směrem ke dveřím. Mezi lopatky se mi zarazil konec obušku. Procházeli jsme prázdnou halou kolem odemčených tmavých cel a kanceláří s mléčným sklem ve dveřích, na kterých byli napsáni majitelé. Jak ze čtyřicátých let. Těsně před východem jsme minuli jediné otevřené dveře, ve kterých se svítilo. Asi dvacet mužů a žen sedělo na malých židličkách a upřeným pohledem pozorovali blondýnu na vyvýšeném stupni, kterou jsem měl tu čest už dnes vidět.

„Tady naše malý rande končí,“ klepl mě na rozloučenou můj věznitel přes záda obuškem, až jsem propadl dvoukřídlými dveřmi a obličejem zaparkoval na bahnem nasáklé rohožce. S pocitem, že kromě tlejícího listí plivu ze sebe všechny narážky na promiskuitní život jeho matky, jsem se otočil na záda a podíval se na policajta, který zůstal stát v otevřených dveřích a čekal, až ho budu opět vnímat.

„Už ti asi došlo, odkud bral ten váš Skrblík svoje zásoby aká čtyřicet sedm, vid’? Ta dodávka zevnitř vypadala jak pitevna. Žádný mrtvoly jsme tam nenašli, ale dal bych ruku do ohně, že na tom stolku za celou jeho dealerskou kariéru už nějaká ležela. No nic, přeju ti pěkný zbytek noci.“

Panty zavrzaly, když se dvoukřídlé dveře naráz zabouchly.

Mobil jsem někde vytratil. Po kapsách mi zbylo pár drobných a v náprsní kapse košile jedna papírová bankovka. Mohl bych Davidovi zkusit zavolat z nejbližší budky, ale to bych si musel pamatovat jeho číslo. Sakra.

Policejní stanice byla skoro přes půlku města od klubu, kde mě sebrali. Domů se mi ještě nechtělo. Ve chvíli, kdy bych rozsvítil v chodbě paneláku, vyběhl by ze svého kamrlíku domácí a chtěl by zaplatit na příští měsíc. Jako bych mu každý druhý den neopakoval, že studijní stipendium mi chodí až v polovině měsíce. Ani jsem si nebyl jistý, jestli mi má ještě přijít. Do školy už jsem nechodil přes půl roku, ale u vysokoškoláků to nikdo moc nekontroluje, dokud není čas se zapsat do dalšího ročníku.

Trauma začalo slábnout. Cítil jsem, jak mi pomalu klesají koutky z neustálého rošťáckého úsměvu, který mám při stavu permanentně na rtech. Stejně tak se začala

projevovat ztuhlost svalů obličejě vibrující bolestí. Bylo to jako dostat svalovou křeč ale do úst. Jako by se žvýkáci svaly staly na chvíli dobřela rozpáleným železem, kterým mi někdo přejíždí po čelistním kloubu. Čas na další dávku. Nebo taky na dva ibalginy a jít spát. Druhá možnost by se mi líbila víc, ale musím najít Davida. Ten má u sebe klíče. Stejně tak by měl mít mojí peněženku. Když se jde na tah, dáváme si věci k tomu z nás, kdo má nejbezpečnější úschovnu. V tomhle případě to vyhrál Dave se svou kostkovanou bundou s vnitřní kapsou na zip.

Moje kroky se na dobře osvětlené hlavní třídě města rozléhaly jako klepání okovanou holí do podlahy chrámu. Většina barů už byla zavřená, jak bylo pro centrum po půlnoci dobrým zvykem. To jen ty na okraji města pro lidi na okraji společnosti zůstávaly otevřené nonstop. V polovině cesty už mě dostihla žízeň. Čekal jsem, jestli se dehydratace dostaví. Zapadl jsem do prvního baru, který jsem měl po ruce, sedl si k pultu a rozhlédl se kolem sebe.

Kromě dvou alkáčů v rohu, kteří přemáhali únavu ožraleckou hádkou nad nedopitým pivem a přeplněným popelníkem, seděl na baru jediný muž se strništěm nad sklenkou whisky a vpíjel se do ní očima.

Gestem jsem ukázal barmanovi na pípu a do deseti vteřin přede mnou přistálo jedno podměrečný. I když pivo bylo teplé, pil jsem ho pomalu a čekal, kdy se ten párek chlapů v rohu začne prát, což podle jejich stavu mohlo být každým okamžikem. V té chvíli se pak často stane, že jeden zapomene na peněženku, která náhodou upadla na zem, nebo na bundu přehozenou přes židli, ze které může taky něco kápnout. Když jsem byl v půlce piva a právě vytáhl z kapsy drobné a začal je odpočítávat na pult, zvedl se muž od baru a nejistým krokem odešel do zadní části místnosti, kde podle čistoty dveří, kterými prošel, se nacházely záchody.

Z nejtemnější části hospody, kam ani světlo z jediné čtyřicetiwattové žárovky nedosáhlo, se zvedl vychrtlý plešoun a těkavě se přemístil k baru. Výčepní se nahýbal pod pult a zápasil s dalším sudem, který se chystal narazit. Čekal jsem, že se mladík vhrne po skleničce a vypije ji do dna. Místo toho ale vytáhl z kapsy malou hnědou lahvičku a trochu jejího obsahu vylil do whisky. Jediným vyděšeným pohledem se podíval na mě a čekal na mojí reakci.

Dopil jsem pivo, aniž bych z něho spustil oči, zvedl se, prošel kolem něj a opustil lokál. To, co mu tam přilil, není moje starost. Pokud se snažil toho chlapa na záchodě otrávit, musel ten vousáč udělat něco, za co si to zasloužil. Stejně tak pokud se jednalo o drogy, někteří dealeri mají svoje cesty, jak se dostat k novým zákazníkům. Možná bych se za to měl stydět, ale Davidovi jsem první dávku nalil do pití právě já. Nejdřív jsem čekal, že mi po propařené noci vynadá a odstěhuje se z našeho společného bytu, kde bydlíme s ještě dalším vysokoškolákem. Tedy bydleli. Zabalil to před čtyřmi měsíci, když si uvědomil, že je jediný z nás, kdo viděl za poslední dobu přednáškový sál zevnitř. David se ale místo toho nabídl, že další večer se pojede na jeho účet.

Pivo uhasilo žízeň spolehlivě. Hned se mi lépe šlo, i když začalo mrholit. Kdo žije v našem městě, je na déšť zvyklý. Stejně tak je zvyklý nevidět většinu roku přímé sluneční světlo, protože továrna na pneumatiky Plummy za městem dokázala spolehlivě překrýt nebe permanentní vrstvou. Když náhodou dorazil do města nějaký

turista, poznali jste ho na první pohled, protože držel v ruce deštník, i když se právě k dešti neschylovalo. To jen ti, kdo tu prožili část života, dokázali rozeznat, jestli se šedivý povlak nad nimi změní v déšť, nebo se jedná o chemický oblak, z jehož složení by měla většina teroristů obrovskou radost.

U nejbližšího vyústění další temné uličky jsem se zastavil, rozepl si kalhoty a s nohama mírně rozkročenýma nechal pivo, ať si jde svou cestou. Obezřetně jsem se přitom rozhlížel na všechny strany, protože většina nočních zlodějů čeká na příležitost, kdy má jejich oběť plné ruce práce. Při podvědomém stažení pánevních svalů, mi projela pichlavá bolest pod pravým žebrem. Úplně jsem zapomněl, že jeden z policajtových kopanců směřoval i tam. Zapnul jsem si zip u kalhot a došel k nejbližší lampě, která mdlým přerušovaným světlem dávala najevo, že mele z posledního. Knoflíky mi pod rukama ujížděly, ale nakonec se mi povedlo košili rozepnout.

Kolemjdoucí parta středoškoláků si mě posměšně změřila a jedna z dívek s rozmazaným make-upem vytáhla mobil a vyfotila si můj podvyživený hrudník. S oplzlým výrazem na mě mrkla, když procházeli kolem, za což mi od některého jejího ctitele přistála na zátylku lehká provokační facka.

Neřešil jsem je, a když zmizeli za rohem, prsty jsem si prohmatl nažloutlé modřiny na okraji hrudního koše. Nic, žádná čerstvá krev. Jen ta stará, která se už postupně vstřebávala. Ještě týden a můžu jít znovu. Ale ke komu?

Ten hubeňour měl pravdu. Skrblík nebyl žádný chemik. Stejně tak vím, že se *trauma* hromadí v játrech. Vytváří tam váček, který kdyby praskl, zabije mě. „Prostě bys zažil ten nejlepší a zároveň poslední trip, kamaráde,“ vysvětloval Skrblík, když mi injekční jehlou před dvěma týdny odsával nažloutlou drogu. Bolelo to jako čert, ale dostal jsem za to od něj dvě dávky zadarmo. Ležel jsem na lehátku v dodávce, ze které někdo neumně vytrhal molitan, až zůstala jen kovová plocha, která byla překrytá průsvitným igelitem. Podle toho, jak byl špinavý, se nejednalo o hygienický krok vstříc pacientovi jako spíš pokus udržet zbytek dodávky bez stop od krve. Dave, který si při pohledu na můj trpký úsměv šklebil jak malé dítě, seděl na otočné židli v rohu garáže. Proceduru už měl za sebou a teď si jen přidržoval ručník plný krve na břiše a čekal, až Skrblík dodělá mě, aby ho obvázal. Nadání k chemii, které náš dealer postrádal, bohužel nevynahrazoval ani v chirurgii. Před samotným odsátím mě napíchl pětkrát a zkusmo trochu odsál, aby zjistil, jestli už je ve váčku nebo ne. Krev se potom z rány valila mírným čůrkem, až jsem měl na kalhotách mapu přes celý klín. „To přestane,“ uklidňoval mě Skrblík, „hlavně teď musíme vysát celý váček, abys nám neměl náhodou trip zadarmo.“

Ponořen do bolestivých vzpomínek jsem zatím došel ke klubu *Rose*. Podsaditý vyhazovač se zamračil na mou rozepnutou košili, ale když jsem začal bojovat s knoflíky, přestal se o mě zajímat, vytáhl malý hnědý doutník, který v jeho černých prackách vypadal jen jako slaná tyčinka, a zapálil si.

V klubu i takhle kránu byl nepředstavitelný rámus. Polovina lidí líně posedávala v koženkových křesílkách a znuřeným pohledem hypnotizovali parket, na kterém vydrželi jen ti nejotrlejší, kteří buď celý večer pili vodu s redbullem, nebo jim extáze nedovolila si sednout.

Po Davidovi ani stopy.

„Hej, pikolíku,“ ozvalo se z křesílka kousek ode mě a vyhublý stařík se silnými brýlemi a pleší mě pokývnutím pozval ke svému stolku. Podle dlouhého špinavého kabátu a baťoju na zemi jsem ho tipoval buď na přestárlého mafiána, nebo sexuálního devianta, který čekal, až některá z jeho příštích obětí bude ve správném rozpoložení na trochu morfinu.

S chladným výrazem jsem si sedl naproti němu, ale před tím jsem rukou přešel po povrchu koženky, jestli v ní není skrytá jehla.

„Já nic nenabízím,“ všiml si mého počínání, dopil sklenici a hodil jí někam do šera za sebe. „Navíc tyhle metody by byly pod mojí úroveň. Já tu jsem kvůli informacím.“

Asi čekal, že se ho začnu ptát. Na to jsem neměl náladu. Navíc to byl on, kdo chtěl, abych se k němu posadil.

„Ty nejsi právě kamarád do nepohody, vid’?“ Usmál se a odhalil tak překvapivě bílé zuby, které se k jeho neupravenému zevnějšku vůbec nehodily. „Asi už si slyšel, co se dneska v noci dělo u garáží. Všude spousta poldů, přestřelka, možná nějaký mrtvý. Ale neprospal si to ty náhodou vzadu za barem?“

Moje neslyšné bubnování prstů o koleno mu bylo odpovědí.

„Každopádně tě tu pak někdo hledal. Ptal se mě, jestli jsem tě neviděl. Takový kluk tak v tvym věku. Měl pěknou kostkovanou bundu.“

„David?“

„Takže umíš mluvit.“ Mužík mávl na bar. Do půlminuty před ním přistál další drink. Bylo to poprvé, co jsem viděl, že by někoho v tomhle zapadákově obsluhovali a navíc nechtěli rovnou zaplatit. Stařík měl možná důležitější postavení, než jsem si prvně myslel. „Nevim, jak se ten tvůj přihřátej kamarád jmenuje, ale vypadnul odsud už asi před hodinou.“

„Díky,“ vstal jsem.

„Počkej,“ řekl dědek potichu, ale ten hlas mě na místě přikoval spolehlivěji, než kdyby na mě zakřičel. „Nebyl jedinej, kdo tě tu hledal. Asi půl hodinky po něm se tu stavila partička pěti výrostků a ptali se po tobě. Nevypadali zrovna zdravě. A teď už jdi.“

Vyběhl jsem z baru a automaticky zahrnul do ulice, kde jsem se před dvěma hodinkama válel. Pár dávno zmizel. Nejspíš už každý z nich byl doma a pokoušel se spánkem smazat pocit lacinosti, když si oba uvědomili, že neznají ani jméno toho druhého.

Parta nás tu taky hledala v době, když už tu ani jeden z nás nebyl. To je divný. Z léčebny se běžně vrací kolem jedenáctý, což my teprve tak dorazili do klubu. Navíc naši kamarádíčkové, se kterými se běžně na ulici ani nepozdravíme, ale noční tahy na *traumatu* bez nich jsou dost ojedinělé, chodí v partě šesti lidí. A ten dědek říkal pět. Třeba už je senilní.

Došel jsem na rozcestí, odkud na jednu stranu vedla cesta domů, zatímco na opačné bych došel ke garážím. David už musel být doma, ale mě se spát nechtělo. Policajti už budou z místa činu dávno pryč a já mám pořád možnost najít některou Skrblíkovu skrýš. Přece neměl tuhle přezdívku jen tak, ne?

Garáže vypadaly opuštěné, i když se schylovalo k ránu. Ve všední den by už v tuhle dobu stála u výjezdu kolona a vzájemným troubením a pokřikováním o sexuálních preferencích řidiče před sebou by se všichni pokoušeli urychlit celý proces zařazování se do pruhů na frekventované hlavní silnici. Byla sobota a klid.

Garáže byly jednopatrové protáhlé zděné domky po obou stranách nájezdové cesty s plechovými roletami a silným kroužkem zapuštěným v betonu uprostřed každého nájezdu, na kterém držely masivní zámky. Odhadem se po každé straně nalézalo přes dvacet vrat a na konci slepé uličky všemu dominovala další velká společná garáž, která, i když měla kapacitu pro více jak deset aut, byla většinou opuštěná, protože majitelé vozidel, kteří se potřebovali dostat ráno do práce, by museli mít nervy ze železa, nebo vstávat o hodinu dříve, aby se na hlavní ulici dostali včas.

Šel jsem středem štěrkové cesty a v duchu odpočítával vrata. U pátých jsem uviděl přelomený zámek a zvednutou roletou vyrabovanou garáž, která některé amatérské hudební kapele sloužila jako zkušebna. Po bubnech na zemi zůstaly jen paličky. U sedmých vrat jsem se zastavil. Ani jsem počítat nemusel, protože vyšetřovatelé policejní páskou nešetřili, takže výsledek vypadal jako nejubožejší vánoční stromeček. Vytáhl jsem roletu, vešel do garáže a zase ji zavřel.

Pach smrti se vznášel ve vzduchu jako laciný parfém. Střelný prach, chemie, krev a moč, tak přesně smrdí místo činu. Ve tmě jsem začal tápat po vypínači po straně. Zářivka zablikala. Automaticky jsem hledal po zemi křídou nakreslený obrys našeho dealera, ale buď je naše policie moc líná, nebo se tohle dělá jenom ve filmech a já bláhově naletěl.

Veškeré sklo a chemie ze stolu u zdi zmizely a nahradil je žlutý kartón s číslem tři. Zadní dveře dodávky zůstaly pootevřené. Policejní páska visela přetržená na boku vozu. Možná tu nejsem první, uvědomil jsem si. Zvedání rolety musel slyšet každý ve vzdálenosti dvaceti metrů, takže pokud se někdo skrývá v dodávce, ví o mně.

V rohu vedle stolu na sobě stály naskládané zimní pneumatiky.

Přešel jsem k nim, a aniž bych odtrhl pohled od auta, stáhl jsem podivně známý igelit z kol. Na vrchním plechu ležel klíč na kola ve tvaru kříže. Potěžkal jsem železo v ruce a s o trochu menším strachem přešel k dodávce. Klíč jsem zvedl nad hlavu připravený k nápřahu. Druhou rukou jsem vzal za kliku u zadních dveří a prudce je otevřel. Klíč mi vypadl z ruky.

Strnule vytřeštěné oči slepě hleděli přímo na mě. Ústa zůstala dokořán v němém výkřiku, zatímco prsty se zlámanými nehty byly zaryté do plechu se zbytky molitanu na lehátku. I když jsem nedokázal odtrhnout pohled od mrtvoly, zvuk odkapávající tekutiny mě přiměl podívat se pod sebe. Krev z otevřeného hrudního koše dotekla až k okraji vozidla a v tenkém čůrku mi dopadala na špičku boty. I když v dodávce moc

světla nebylo a tvář mrtvého zůstala posmrtně ztuhlá, zkroucená bolestí do nepřírozeného šklebu, poznal jsem ho. Tripl. Tak mu říkali. Nenápadná šedá eminence, která se na tripu vždy stala klaunem večera. Jeho jedovaté poznámky, které rozesmívaly ostatní, ale dotyčného pálily i druhý den. Byl to šmejda, kterému jsem nevěřil.

Při pohledu na jeho vnitřnosti se mi ale zvedl žaludek. V předklonu jsem se začal dávit, ale prázdný žaludek se mohl snažit sebevíc, ale nic ze sebe nedostal. Otřel jsem si sliny z brady. Sáhl jsem pro klíč na zemi, ale ten byl celý od krve, že jsem ho hned zase pustil. Zhnusene jsem se si prohlédl vlastní zakrvácenou dlaň.

„Kurva!“ zakřičel jsem na prázdnou garáž. Povolily mi nervy. Prvotní nutkání bylo setřít krev o vlastní košili, ale hloupější nápad jsem asi ještě nikdy neměl. Jasně, procházej se s DNA mrtvolou na oblečení, ty debile. Zavřel jsem oči, natáhl ruce před sebe a utřel je do Triplových džínů.

Úplně jsem zapomněl, pro co jsem šel. Rozhlédl jsem se po dodávce a pokoušel se přitom vyhýbat pohledu mrtvého (proč mu sakra nezavřeli alespoň oči?). Nic. Bylo mi jasné, že tu nic nenajdu. To, že tu Tripl takhle ležel, znamenalo jen jedno a mě se ani nechtělo pomyslet, co to znamená pro mě.

Puch masa začal lákat mouchy. Bzučení ve vzduchu mi připadalo víc nechutné než samotné vnitřnosti, podle kterých bych se mohl na místě učit anatomii. Začala se mi motat hlava. Doklopýtal jsem k východu z garáže a vytáhl roletu až nahoru. S rukama opřenými o kolena jsem notnou chvíli nasával vzduch plný smogu, který mi nikdy nepřípadal tak čerstvý a příjemně chladivý.

„Pěkný ráno, vid’?“

Ztuhl jsem. Periferním viděním jsem uviděl několik párů zabahněných tenisek, které stály asi deset metrů ode mě. Narovnal jsem se a cítil, jak mi srdce v hrudníku bolestně poskočilo. Do prdele.

„Hledali jsme tě. Neříkal ti to dědek snad?“ Martin se založenýma rukama na prsou a rozkročenýma nohama vypadal, jako když ho fotí do reklamy. Kdyby neměl přes dva metry, oholenou hlavu, bílou kůži a silnou podvýživu, díky které při bližším pohledu mu člověk mohl vidět přesné trajektorie žil. Další čtyři jeho kamarádi stáli opodál.

„Dědek?“ zopakoval jsem po něm. Až pak mi to došlo. Ten hajzl stará!

„Jo, volal mi před chvílkou, že už jsi z klubu odešel a možná míříš sem. Tak co, byl sis u Skrblíka pro další dávku?“

„Jo,“ odplivl jsem si k jeho nohám. „Tripl nechává pozdravovat.“

„Byl to hajzl a ty to víš,“ usoudil po pěti vteřinách chladně Martin, zatímco se jeho kumpáni rozmístili po celé šířce uličky za ním. „Navíc si za to mohl sám. Kdyby sebou tak nemlel,“ svěsil ruce podél těla a odhalil tak tričko pod rozepnutou bundou, které bylo celé od krve, „nemusel bych na něj vzít nůž.“

„To je hnus a ty jsi vrah.“

„Žádněj vrah,“ sykl Martin a jeho kumpáni souhlasně přikývli. „Byla to nehoda. Třeba se mi to už příště povede a pacient zůstane naživu.“

Během našeho dialogu jsem začal automaticky ustupovat, až jsem stál na kraji sotva půlmetrové uličky mezi jednotlivými garážemi. Na konci stísněného prostoru plného harampádí stála zeď panelového domu přitisknutá na zadky garáží. Byl jsem v pasti.

„Nemáš kam utéct,“ řekl Martin a pokynul dvěma chlapcům, kteří vypadali mladší než já. Před dvěma dny silnější z nich kupoval dávku pro nás pro všechny. Když jsem mu jí chtěl zaplatit, jen mávl rukou. Později jsem ho pozval na několik panáků. Ted' vypadal, jako by mě neznal. Navíc měl ve tváři dychtivý výraz. Jsem pro něj jen další dávka, další propařená noc s kamarády, další trip, další *trauma*.

„Ty svině,“ šeptl jsem a skočil do uličky. Moji pronásledovatelé mi na chvilku zmizeli z dohledu. Doufal jsem, že ten robustnější se do uličky ani nevejde. Na zemi bylo takového bordelu, že jsem do něj zapadl až po kotníky. V předklonu jsem chtěl udělat další krok, ale noha mi uvízla a já se zhroutil přímo do toho nepořádku. Uhodil jsem se o něco do hlavy, ale místo hvězd mi před očima tančily barevné kostky. Kostky?!

Vysoký táhlý křik ze mě vyšel dříve, než si mozek zpracoval, co vidí. Tu bundu jsem poznával. Stejně tak jejího majitele, který ležel na břiše s obličejem zarytým do odpadků. Tam někde v bundě se skrývala moje peněženka, doklady a klíče. A navíc můj spolubydlící a jediný kamarád. Ani jsem ho nemusel obracet, abych věděl, co s ním ty svině udělali.

Vyskočil jsem na nohy a ucítil, jak mi strach pumpuje novou sílu do žil. Zapřel jsem podrážkou o zeď asi půl metru nad zemí a vyhoupl se, až jsem se kolenem druhé nohy bolestivě sklouzl po hrubém povrchu protější zdi. Zvuk párané látky společně se štiplavou bolestí mi daly najevo, že jsem si právě sedřel koleno do masa. Bylo mi to jedno. Jestli odsud neuteču, skončím stejně jako Tripl a David. Nedbal jsem na bolest v koleni a posunul se podrážkou o kus výš, až jsem dosáhl na rovnou střechu Skrblíkovy garáže.

„Leze na střechu!“ ozvalo se v průčelí a cizí prsty mi sjely po kotníku, ale to už jsem se vyhoupl a rozplácl se na asfaltě pokryté stříšce. Nahlédl jsem přes okraj a uviděl, jak statnější právě s rukama sepnutýma u sebe ukazuje druhému feťáčkovi, že mu pomůže vyhoupnout se nahoru. Rozeběhl jsem se po střeše směrem k hlavní silnici. Půlmetrové propady jsem bez přemýšlení přeskakoval.

Ostatní pronásledovatelé (My tě dostaneme, ty sráči!) běželi po šterkové cestě podél garáží.

Najednou zeď panelového domu po mé levé straně zmizela a místo ní leželo další parkoviště a pár laviček před hlavním vchodem. Nerozmýšlel jsem se a seskočil ze střechy přes plot a dopadl do trávy mezi dvě lavičky. V kotníku mi bolestivě ruplo. Bože, vždyť jsem zrovna skočil ze tří metrů, co jsem mohl čekat? Pajdavým krokem jsem vyběhl na hlavní ulici. Moji pronásledovatelé musí oběhnout zbytek garáží až k výjezdu, aby se ke mně dostali.

Na silnici se přede mnou objevila světla reflektorů, až jsem si musel jednou rukou zakrýt oči. Vběhl jsem doprostřed silnice a začal s křikem mávat. Kdo mi sakra může zastavit? Vypadám jak bezd'ák nebo blázen. To mě spíš někdo přejede. Zapískali brzdy a nad reflektory se objevil modročervená světla majáčku.

S podivem, jaké mám štěstí, jsem doběhl k zadním dveřím a nasedl. Policista v příliš velké služební košili se ani neobtěžoval otočit, kdo mu to vlezl do auta.

„Jdou po mě... Chtějí mě zabít... Už zabili Davida a jednoho ze svých... Musíte...“

„To už ti áká úplně zatmavilo mozek?“ Motor ztichl. Vyhublý policajt se otočil a prohlédl si mě přes bezpečnostní síť. Ne, jen tenhle ne. „To ses stihnul zase zfetovat? Vždyť jsem tě pustil sotva před dvěma hodinama.“

„Tackere, vážně po mně jdou. Jak jste říkal, že ten dealer to tahal z lidí, tak oni...“

„Já vím, oni to chtěj vytáhnout z tebe, že jo?“

„Jo, přesně, jak to...“ podle výrazu v policajtově tváři jsem pochopil, že se mi vysmívá. „Vážně je to pravda! Každou chvilku vyběhnou támhletou ulicí.“

Cvaklo centrální zamykání. Konečně jsem si připadal trochu v bezpečí. Že by mi konečně začínal věřit?

„Jednu věc nepochopím.“ Nastartoval Nechleba automobil. „Proč si vy feťáci jdete pořád po krku.“ Rozjel se po silnici směrem ke garážím.

Čekal jsem, že až budeme kolem projíždět, uvidím Martinovu partu, jak mě hledá. Všichni ale stále na příjezdové cestě a přátelsky se bavili, jako by se nic nestalo.

Opět zaskřípěly brzdy a policista zastavil jen několik metrů od nich.

„Nechápal jsem to už dřív, ale teď to má alespoň zajímavý důvod,“ pokračoval Tacker. „Chcete ze sebe vzájemně vysát svinstvo, na kterým jste závislý.“ Vytáhl klíček ze zapalování.

Martin ukázal ostatním na auto a společně se k němu začali blížit. Jako zkušení predátoři se rozdělili, aby obklíčili policejní automobil ze všech stran.

Policajt se ke mně otočil. „A víš co?“

Vytřeštil jsem na něj oči. Co to doprdele dělá?

„Mně tohle vyhovuje. Přijde mi to takový ušlechtilější. Už když jsem tě vezl na stanici, byla to ztráta času. Proto, když jsem po tobě sbalil toho dalšího usopence...“

Martin přišel k mým dveřím a zkusil vzít za kliku. Pořád bylo zamčeno.

„...tak mi to došlo. Proč vás nenechat, ať se pozabíjíte navzájem?“

„Ty svině!“ začal jsem mlátit pěstmi do bezpečnostní sítě, ale ta se ani nehnula. „Ty čůráku!“ Začaly mi krvácet klouby na prstech, ale já nepřestával kolem sebe mlátit a kopat jak dítě v záchvatu vzteku. „Ty... ty vrahu!“

Strážník Nechleba jen s úsměvem pozoroval moje snažení. Když ho to přestalo bavit, předklonil se a zmáčkl tlačítko pro odemknutí centrálního zámku.

OPRAVDOVÉ SETKÁNÍ V KOSMU - PODLE NEPRAVDIVÉ UDÁLOSTI (ROBERT BRINDA)

„Ich glaube, das es die höchste Zeit ist meine Gedanken zu eröffnen. Sie sollen alle Leute erkennen.“

„Prosím tě, proč nemluvíš pořádně?“

„Weil ich wegen meinem Alzheimer tschechisch vergessen habe.“

Zasloužilo by si obdiv, že ti dva komunikující jedinci se dokáží spolu bavit různými jazyky. Kdyby ovšem ten německy mluvící na sebe neprozradil, že jeho Alzheimer mu vygumoval z hlavy češtinu. Bohužel se nelze lidí, postižených Alzheimerem otázat, jestli je něco takového možné. Vzhledem k následujícímu to stejně nehraje roli.

„_/:--/+**_-:“

Toto je způsob dorozumívání na planetách hvězdy Alfa Centauri, s malou obměnou i na planetách hvězdy Beta Centauri. Vlastně by bylo možné ty dvě hvězdy považovat za dvojhvězdu, vzdálenou od slunce 4,242 a 4,365 světelných let. Jejich obyvatelé mají tři končetiny, o nichž nelze říci, zda to jsou ruce či nohy, protože podle potřeby mohou být obojím. Neví se, jestli se jim podařilo dešifrovat předchozí věty, protože mají úplně jiné smysly, než mají lidé. Na druhou stranu nemají sluch, takže ty věty nemohli slyšet, a nemají ani zrak, takže si je nemohli přečíst. Vlastně je záhadou, jak je dokázali vnímat.

Vzhledem k té absenci smyslů lze centaurské vyjádření přeložit asi takto:

„To, co jsme zachytili, lze pokládat za pokus o komunikaci mezi dvěma nekompatibilními jedinci, založený na nepochopitelné dorozumívací bázi. Vzhledem k tomu, že jsme našli jen jeden objekt, je možné, že to byl pokus o dálkovou komunikaci s jedincem z jiné lodi.“

„:::.../!:/“

Zkusili jste ho rozebrat?“

„_///:::^^.“

„Samozřejmě. A jsme z toho na větvi.“

To „Jsme z toho na větvi“ je autorská licence, snažící se pokud možná přesně popsat význam toho vyjádření.

„Samozřejmě. A jsme z toho na větví. Zdá se, že je buď vážně poškozený, nebo aspoň něčím deformovaný.“

„:.....//...:“

„Proč myslíš?“

Je asi zbytečná snaha reprodukovat tuto komunikaci v centaurštině. Budiž tedy vynechána a nahrazena lidštinou aspoň v přibližném znění, protože nedostatek Centaurů je i nedostatkem pozemšťanů. Jak přeložit slova, která nejsou slovy, protože jsou založeny na úplně jiné smyslové základně?

„Protože jeho konstrukce postrádá úplný základ. Nejsou v něm prakticky žádné kovy ani křemík, zato je plný uhlíku a vápníku. A také je postaven na úplně jiné energetické základně. Zřejmě se krmí plutoniem.“

Je třeba vysvětlit, že pozorovaný jedinec byl nalezen v kosmické lodi v komoře s plutoniovým motorem, pochopitelně mrtvý, ať již zemřel následkem ozáření nebo stářím. Vzhledem k tomu, že Alfa Centauri je vzdálena 40,132,713,600.000 kilometrů, je pravděpodobné, že jde o tu druhou možnost, pochopitelně s výhradou, že nezemřel včera ani předevčírem. I kdyby se jeho loď pohybovala rychlostí 100.000 kilometrů za hodinu, k tomu, aby tu vzdálenost zvládl, by se musel dožít 109,952.640 roků a to by nedokázal ani Einstein.

Ta úvaha o sto tisících kilometrech za hodinu je svým způsobem fantasmagorie. Co by se asi při té rychlosti s takovou kosmickou lodí stalo, kdyby se střetla byť i jen s atomem vodíku?

„Celého jsme ho proskenovali, a objevili jsme úžasné zvláštnosti. Je celý protkán kabely, ale ty vodiče nejsou z drátů, ale z jakýchsi trubic, které vychází z nějakého centrálního zařízení, odkud se větví a větví, až jsou tenčí než vlasek, a pak se zase vracejí k tomu zařízení. Zdá se, že to zařízení je jednosměrné. Asi je to velmi primitivní konstrukce. Také centrální počítač je nějaký divný. Má ho umístěný úplně nahoře na nejohroženějším místě, aby ho uchránil před poškozením, je pancéřovaný vápníkem. Samozřejmě ho to nechrání před radioaktivním zářením, ale to není nic divného, když ho živí plutonium.“

Není divu, že považoval cévy za trubicovité vodiče. Vždyť v nich již dávno nekolovala krev. Zato se trefil docela přesně. Srdce je opravdu centrální zařízení. Naštěstí nepochopil, že je to docela obyčejná pumpa. Daleko víc ho šokovalo něco úplně jiného. Od jeho centrálního počítače vedly dvě docela hrubé roury. Jedna vedla k houbovitému orgánu, plnému jakýchsi komůrek, v nichž tak nějak půl na půl objevil zbytky kyslíku a kysličníku uhličitého. Ne, že by ty látky neznal. Ale na Proximě je museli vyrábět uměle, v přírodním stavu se nevyskytovaly. Na co by asi tomu individuu mohly být?

Ještě zajímavější byla ta druhá trubice, která vedla k jakési chemické továrně, která proměňovala poměrně složité chemické sloučeniny v sloučeniny mnohem jednodušší, které byly dalším pokračováním té trubice odváděny mimo jeho organismus. Zvláštností obou těch objektů bylo něco překvapujícího: Oba produkovaly energii. Kruci, na co by ten jedinec potřeboval hned dvojí zdroj energie, když měl plutonium?

Takové mnohonásobné jištění, to bylo přece bohapusté mrhání energií! Že by si jeho konstruktéři nebyli jisti svými schopnostmi? Nebo to byla naprosto primitivní a nepovedená samoregulace?

„Myslím, že je to nepoužitelný zmetek,“ řekl znechuceně, a v duchu dodal: „Nestojí za zkoumání.“

Opravdu za zkoumání nestál. Téměř ho znechutilo vědomí, že se ve vesmíru vyskytují takové nepovedené exempláře.

„Myslím, že ho můžeme klidně anihilovat.“

!..//:....““.“

Schválně je zde uvedena v centaurštině, protože nevíme přesně, co ta odpověď znamenala. Ale pravděpodobně by se dala přeložit takto:

„Neblázni! Mohla by se hodit do našeho muzea kuriozit.“

Je to poněkud smutný závěr vzhledem k tomu, že byl vyvolán průzkumem jedincova mozku. Vlastně však byl zcela logický. Jak, proboha, hodnotit člověka, který dobrovolně vlezl k zdroji plutoniového záření? Ani ten Alzheimer by ho neomluvil. A to ti Centauřané vůbec netušili, že ten dementní jedinec k nim doletěl od planety, kroužící kolem zcela zanedbatelné hvězdy, zvané slunce. Natož aby byť i jen tušili, co na té planetě s plutoniem vyváděli její obyvatelé. (Před tím, než jim plutonium vrátilo jejich počínání i s úroky.)

KOSATKA (IVAN GALAMBICA)

Byla jednou jedna kosatka. Kosatka, jak jistě víte, je veliká velryba. Kosatka, o které mluvíme, byla kosatkou velice citlivou. Už jako malá kosatka nacházela seberealizaci v jiných hrách nežli jiné kosatky. Často, zdánlivě jen tak bez důvodu plavala u dna oceánu či moře a dívala se na to, jak se ty kamínky třpytí a blýskají, zatímco jiné kosatky se honily a hrály si na babu. Naše kosatka byla kosatka samotář a těžko si hledala přátele.

Nadešel den a naší kosatku si k sobě pozvala její matka-kosatka. Matka kosatce připomněla, že nastala doba, kdy by měla naše kosatka pomýšlet na vdávání. „Přijde si pro tebe nějaký urostlý ženich a vybere si tě za manželku a ty mu budeš věrnou a citlivou partnerkou pro život.“ Což o to. Kosatka nebyla v zásadě proti. Jenom se jaksi nikdo pořádný v jejím okolí nevyskytoval. Asi před pěti lety se v jejím okolí vyskytl jeden mořský živočich, který kosatku zaujal. I o svatbě tehdy kosatka uvažovala, ale matka i otec byli zásadně proti. Onen mořský živočich byl totiž tuleň a rodičové jasně vysvětlili kosatce, že si může hledat partnera jen v mezích svého živočišného druhu. Je logické, že to musí být pohlaví mužské od jejího druhu. Rodičové zapomněli na to, že kosatka díky své samotářské povaze nezná žádné jiné kosatky nežli právě své rodiče.

Kosatka tedy čekala několik roků na to, nepřijde-li pro ni ten pravý a správný ženich. Po několika letech bylo jasné, že přijde-li kdokoliv, bude to pravý a správný ženich, ale nikdo nepřicházel. Jednoho dne již měla kosatka dost nářků rodičů nad tím, že nikdy neuvidí svá vnoučata a rozhodla se, že půjde do světa hledat svého ženicha. Máma vzdychla, zabalila na cestu pár ryb, otec popřál hodně štěstí a se slzou v oku rozloučili se se svojí dcerou. Kosatka vyrazila do širokého oceánu hledat si partnera. Neměla žádné představy ani podmínky. Nikdy s nikým nechodila a nikdy se dokonce nebavila ani s nikým jiným nežli se svojí matkou a otcem. Nevěděla, podle čeho má hodnotit svého budoucího partnera. Věděla jen, že musí být stejného živočišného druhu jako ona, musí být opačného pohlaví nežli ona. To bylo tak všechno, co věděla. Sama kosatka měla ještě několik tajných kritérií, ale byla ochotná z nich ustoupit. Přála si, aby její milý nebyl větroplach a nelítal stále z jednoho oceánu do druhého. Kdo si má pořádku zvykat na nové prostředí že. Pak také chtěla, aby její milý nepoznal před ní moc jiných kosatek. A pak si také přála, aby její milý hezky voněl. Možná vám to přijde jako hloupé, ale naše kosatka neměla ráda pach rybiny. Jak jí imponovali rejnoci a žraloci, kteří nejsou cítit rybínou a jak naopak opovrhovala delfíny a koníky, kteří se snad vůbec nemyli, a rybina z nich byla cítit na sto metrů. Naše kosatka měla ještě jedno tajné

přání. Naše kosatka občas vyplavala nahoru na hladinu a zálibně se dívala na slunce. Jak milovala slunce. Jeho teplo a hřejivé paprsky. Kosatka si přála, aby její milý měl také rád slunce. Ovšem jak jsme si již řekli ze všech těchto přání a tužeb byla ochotna ustoupit. Chtěla jen naplnit základní dvě podmínky, které jí dala matka a otec.

Kosatka hledala dlouho. Měsíce a měsíce. Poznala několik chápavých krabů, několik do ženění ochotných murén, dva vcelku obstojné mečouny, jeseterů a sledů nespočet. Nikde však nikdo, kdo splňoval podmínky dané rodiči. Jednoho dne již došla kosatce síla a rozhodla se, že skoncuje se svým životem. Když vykoukla naposledy nad hladinu, aby se podívala na své tolik milované slunce, uviděla poblíž pevninu. Ponořila se a vši silou se rozjela směrem k pevnině. Její odhodlání spáchat sebevraždu bylo pevné. Rozhodla se vyskočit z vody a zemřít spalována svým oblíbeným sluncem.

Před pevninou se kosatka mírně nadzdvihla a vyskočila z vody. Dopadla s žuchnutím do pobřežního písku. „Teď mi zbývá posledních několik minut života“ pomyslela si a očekávala smrt.

„Děkuji za tu vodu...“ ozvalo se náhle poblíž její hlavy.

Kosatka byla udivena. Otočila hlavu směrem, odkud přicházel hlas. Uviděla, jak si jí prohlíží jakási květina. Takovou květinu ještě neznala. Nebyla podobná žádné z kyttek, které kosatka znala.

„...málem jsem umřel žízní.“ pokračovala květina.

Kosatka si uvědomila, že jak vyskočila z vody, vycákla voda z moře na květinu a za to jí nyní patří ten dík.

„Není zač“ řekla kosatka a natočila se tak, aby na květinu lépe viděla. Kosatka se podívala na suchou půdu kolem květiny.

„Copak Tebe nikdo nezalévá?“ zeptala se a pomalu začala zapomínat na své sebevražedné úmysly.

„Občas mě někdo zalévá, ale většinou mne pokropí jen déšť. A teď již dva týdny nepršelo.“ Řekla květina. Pak se náhle zarazila a řekla

„Promiňte povídám si tady s vámi a vůbec jsem se nepředstavil, jsem to ale nezdrovák. Moje jméno je Kosatec“ řekla květina a podávala kosatce list.

„Cože.“ řekla kosatka „...vy jste kosatec?“ Kosatka překotně přemýšlela. Je možné, že by toto byl onen partner, kterého tolik hledá. Vždyť kdo jiný patří ke kosatce více, nežli kosatec? Nerada by ovšem naletěla a tak povídá

„Já se jmenuji kosatka“ a potřásla ploutví kosatci listem. „Víte, promiňte, mám na vás jeden dotaz, který neberte prosím indiskrétně. Jste rodu mužského, či ženského?“, šla rovnou na věc kosatka.

„Jistě, že mužského,“ odpověděl nijak uraženě kosatec.

„A jste svobodný, či ženatý?“ rychle se tázala kosatka.

„Svobodný, ale uvažuji o tom, že až najdu vhodnou nevěstu, že se usadím,“ odpověděl popravdě kosatec.

„A jaká by měla vaše nevěsta být?“ zeptala se kosatka rozechvěle.

„Inu...“ zamyslel se kosatec „ ...měla by mít ráda slunce. Tak jako já. A taky by měla chápat, že se mnou toho moc nenacestuje, chápejte, trávím většinu života na jednom místě. A také..., ale raději nic.“ Skončil najednou kosatec.

„Také co??“ vyzvíдалa kosatka.

„Ale nic. To je takové trapné“ řekl kosatec.

„Prosím. Řekněte mi to, nechám si to jen pro sebe“ žadonila kosatka.

„Víte, již od narození mám takovou zvláštní vůni. Někdo tomu říká, že páchnu“ svěřil se po chvíli kosatec a pokračoval:

„ A tak by moje nevěsta musela tolerovat i toto. Věřte mi, nedá se toho zbavit“

Kosatka se naklonila, aby si ke kosatci přivoněla. Kosatec se snažil odvrátit, ale kosatka stejně nasála. Po chvilce povídá

„Ách, to je vůně. Krásnější jsem v celém oceánu necítla. Voníte jak tisíc žraloků dohromady.“ Řekla po pravdě. Pak se zarazila a povídá:

„A jistě máte při svém šarmu mnoho nápadnic?“

„I kdepak. Jsem sám. Jste první žena, se kterou takto rozprávím. Na nějaké povídání jsem nikdy nebyl. Věřte mi nebo ne, dnes si takto povídám s někým poprvé. A je mi to velice příjemné. Vždyť vy jste taková šaramantní dáma.“

Kosatka celá zčervenala. Takto s ní nikdo ještě nehovořil. Pak se ovšem najednou zhrozila.

„Proboha. Už zase máte půdu celou vysušenou. Okamžitě Vám donesu trochu vody.“ A jak řekla, tak udělala. Mrskla sebou zpátky do moře a u dna nabrala tu nejvýživnější vodu, jakou oceán má. To se ví, že slaná voda není pro kosatce to nejideálnější, ale lepší něco nežli nic.

Kosatka pak připlouvala za kosatcem každý den. Dlouho spolu hovořili a povídali si o tom, jaký bude jejich společný život. Kosatec jemně hladil listem kosatku po

ploutvičce a kosatka na oplátku nosila z hlubin moře tu nejlahodnější vodu pro svého milého. Kosatka byla jako vyměněná. V moři si každý té proměny všiml. Každý se kosatky ptal, jaký je důvod té změny. Kosatka mlčela, ale jednoho dne to nevydržela a celé vodní říši tu lásku prozradila. Každý kosatce její lásku přál. Každý přál kosatce její štěstí. Kdo trošičku z té zprávy neměl radost, byli manželé kosatek.

„Vidíš...“ vyčítaly kosatky manželům „... na pobřeží žijí jiní frajeři, nežli jsi ty. Voní, nelítají po všech čertech a jsou galantní. Tam se běž učit. Na pobřeží“

Kosatka toto neregistrovala. Dál na pobřeží navštěvovala svého kosatce a dál se měli rádi.

Jednoho dne všem kosatkám-manželům došla trpělivost. Když se sešli u skály, aby si dopřáli trochu pěnivého planktonu a aby si trochu popovídali po práci, začali na kosatce nadávat.

„Žena už se mnou pořádně nemluví!“ začal první

„Nepere“ přidal se druhý

„Nevaří a neuklidí“ řekl třetí

„Pořád jen, podívej se na toho kosatce. Už ho mám dost!“ vykřikl čtvrtý

„Já taky“ křičeli všichni a rozhodli se. Kosatec musí zemřít!! Rozhodli se, že si pro něj na to pobřeží dojdou! A jak řekli tak udělali. Dali si ještě trochu planktonu na posilněnou a vyrazili směr pobřeží.

Jejich rozhovor ovšem slyšela jedna kosatka-manželka a hned plavala za jinými kosatkami

„Chtějí zabít kosatce“ vykřikla udýchaně hned ve vchodu do jeskyně, kde si kosatky-manželky nechávaly přešetřit ploutvičky

„Cože!!“ vykřikla jedna z kosatek

„Musíme ho bránit“ vykřikly ostatní, nechaly ploutvičky ploutvičkami a vyrazili směr pobřeží.

Všechno to bylo ovšem zbytečné. Člověk mezitím na pobřeží přijel s kombajnem a ostrým břitem ukončil život všech kosatců i jiných rostlin v celé oblasti. Za deset měsíců bude stát na pobřeží hotel a musí se vykopat základy.

Naše kosatka zahlédla jen to, jak jejího milého hází jakýsi člověk vidlemi na korbu jakéhosi valníku. Pochopila, že je konec. Plna nenávisti ke člověku a zklamání ze života odplula do hlubin moře a tam vypráví každému, kdo má náladu poslouchat svůj srdceryvný příběh.

A ostatní kosatky? Ty se vrhají na pobřeží dílem s touhou zničit květinu a dílem s touhou jí uchránit. Vědci si marně lámou hlavu nad tímto úkazem, proč velryby se vrhají na pobřeží a dobrovolníci je tahají zpátky do moře.

Kosatky netuší, jak skončil kosatec. Kdyby si poslechly vyprávění, které říká jedna kosatka v hlubinách oceánu, vše by jim bylo jasné. Na to ovšem kosatky nemají čas. Jedny mají málo času, protože musí na pobřeží zničit kosatce, druhé jej zachraňují.

ŽÍT A NECHAT ŽÍT (MARTIN KOLÁČEK)

Jmenuji se se Franz Angelecht. Jsem obyčejný řadový voják, v zákopu poblíž městečka Flesquieres. Píše se rok 1918 a konečně se blíží jaro. Únorová obleva sice zaplavila náš zákop... říkáme mu teď zátop... až po kotníky, ale ani mokro, bláto a hmyz nám nemůžou zkazit radost z toho, že brzy budeme moct sundat zimní pláště a vyhřívat se na slunci.

V našem sektoru je klid. Sedíme tady už rok a půl, v zákopu, co má tvar kotvy. Jen nějakých 80 metrů od nás, za územím nikoho, ho kopíruje zákop nepřítele. Ten má tvar háku. Prvních pár měsíců v Kotvě jsme Hák ostřelovali, ale pak byla pruská artilerie odvolaná jinam a s ní odešla i touha po boji. Já jsem ze Saska, studoval jsem v Londýně a na Prušáky seru.

Před týdnem tu byl generál. Nevím, co tu chtěl, ale začal klást debilní otázky. Zeptal se mě: „Jak je to dlouho, co už jsi nevystřelil z pušky, vojáku?“

„Nevím. Pár týdnů to už bude,“ odpověděl jsem. Nechtěl jsem říct po pravdě, že jsem nevystřelil už tři měsíce a co víc, poslední výstřel byl na králíka, který se neopatrně připletl až do našeho hladového zákopu.

„Pár týdnů?! Copak nevidíš vojáky v protějším zákopu?“ rozčiloval se generál.

„Ale jo, jeden blbeček s knírkem sem tam vystrčí hlavu támhle v tom rohu. Chodí si tam zakouřit.“

„A ty po něm nestřílíš?!“

„Ne. Vždyť... Taky si občas rád zapálím cigaretu a nechci, aby oni stříleli po mně. K čemu by to bylo?“

Ten den nám tenhle generál dával ve skladu hodinovou přednášku. Plácal něco o hrdosti a lásce k vlasti. Idiot.

Prvního březnového večera jsem seděl na jednom z balvanů, které jsme používali ke zpevnění stěn příkopu během oblevy, vedle mě depresák Erich a hyperaktivní Fritz, co nikdy nezavřel klapačku.

„Byli jste v poslední době vzadu na hřbitově?“ mlel Fritz, „jak byla obleva, tak to půlku mrtvol vyplavilo ven. Teda aspoň jejich kusů. Ksichty už maj rozežraný, kámoše už nepoznáte.“

„Prosím tě,“ povzdechl si Erich, „nemohl bys mluvit o něčem jiným?“

„A o čem, jako? O bahně? Nebo o tom, jakej mám zkurvenej hlad?“

„Já mám taky zkurvenej hlad! A proto nemám chuť poslouchat o mrtvolách. Dělá se mi z toho špatně!“

„To je tvůj problém. Já jsem nenavrhoval, že je půjdeme sežrat,“ rozchechtal se.

„Ty jsi kretén,“ zavrtěl hlavou Erich.

„Ale hovno. Jsi neslyšel ty historky z Afriky? Tam měli Angláni takovej hlad, že nejdřív žrali koně, a když jim došli koně, žrali...“

„Můžeš toho, do prdele, nechat?!“

„Cítíš to? Si ted' nejspíš zrovna grilujou nějakýho kámoše, co jim zhebnul na tyfus.“

„Drž už hubu!“

Cítil to nejen Fritz, ale i já. Z britských zákopů se k nám linula krásná vůně pečeného masa.

„Tohle nebude žádná mrtvola,“ zavětril jsem, „vám říkám, že tohle je kuře. A ne jedno. Zatímco my tady žereme akorát cibuli a plesnivej chleba, britské panstvo si debužíruje!“

„Kdybych uměl anglicky, něco bych jim řekl!“ Fritz si odplívl.

„Já anglicky umím. Jim to klidně řeknu.“

„Gut, tak jim řekni, že jsou nenažraný prasata a že chceme taky.“

Zasmál jsem se, vystrčil jsem lehce hlavu za zákopu a zakřičel anglicky: „My chceme taky kuřata, vy anglický prasata!“

Ani jsem nečekal, že mě uslyší. Nebo že budou mojí angličtině rozumět.

Rozuměli.

„Pojďte si pro ně, vy zkurvený Prušáci!“ ozvalo se v odpověď.

To mě zvedlo z balvanu.

„My nejsme žádný Prušáci!“ zakřičel jsem dotčeně, „my jsme Sasové!“

Chvíli bylo ticho. Pak přišlo v odpověď něco, čemu jsem moc nerozuměl, ale zaznamenal jsem slovo „cousins“, tedy bratřenci.

„Tak jo, co takhle nakrmit svoje bratrance, co?!“ zakřičel jsem. Byla to jenom legrace, pošťuchování.

Asi pět minut bylo ticho. Myslel jsem, že je tahle konverzace u konce. Pak se ale od nepřítele ozvalo:

„Tak jo, když přijdete, my vás nakrmíme.“

„Jasně, kulkama z kulometu, že jo?“

„Ne, vážně, dostali jsme zásoby. Jsme ochotní se podělit, třeba to časem budem potřebovat my.“

Podíval jsem se po svých dvou společnících. Byli stejně zmatení jako já.

„To si dělaj prdel?“ prohodil jsem řečnickou otázku.

„Jasný! Jak vylezeš ven, máš v hlavě díru jak do hajzlu.“

„A co když ne? Mohli by to myslet vážně. Já mam fakt hlad. A zásoby nemaj přijít ještě tejdén.“

„Neblbni! To je sebevražda!“

„Sedíme tady už rok a půl a za posledních pár měsíců po nás ani nevystřelili. A neříkej, že nikdo z nás během tý doby omylem nevystrčil čumák!“

„Takže co jako? Vylezeš nahoru do území nikoho a půjdeš k Anglánům na návštěvu?“

Přesvědčení, že to může být upřímně míněná nabídka, ve mně sílilo. Možná jsem byl jen zmaten dlouhým klidem, který tu panoval, ale nedokázal jsem si představit, že by mě prostě zastřelili. Proč by to dělali? K čemu by jim to bylo, takhle mě podvést?

„Tak jo, jdu na návštěvu,“ zakřičel jsem anglicky.

Stěna zákopu byla přes metr a půl vysoká a okraj rozbahněný. Bez žebříku se člověk nahoru nedostal.

„Vysad' mě,“ řekl jsem Fritzovi.

„Zbláznil ses?!“ protestoval.

„Nezbláznil. Vysad' mě, povídám.“

Fritz neochotně vstal a udělal mi z rukou stoličku.

„Za ty zablácený ruce mi přineseš aspoň stehno!“ poznamenal, když jsem se s jeho pomocí vyšvihнул nahoru.

Když jsem se škrábal ven, můj pohled padl na zem nikoho. Posetá krátery, zábranami a ostnatým drátem. Dokonce jsem uviděl několik tlejících mrtvol, které se nikdo

neodvážil odklidit. Zmocnila se mě panika. Došlo mi, jaký jsem idiot. Vždyť dobrovolně lezu na mušku nepříteli! Musím dolů!

Chtěl jsem seskočit, ale moje uniforma se zachytila o ostnatý drát. Když se teď pustím, oběsím se na vlastním plášti.

A vtom jsem si všiml, že na mě z britského zákopu někdo mává. Neměli je tak hluboké jako my, když si stoupli, viděli ven. Jeden z nich měl venku celou hlavu a mával mi.

„Myslí to vážně!“ napadlo mě. Znovu jsem nabral odvalu a vyhoupl se nahoru. Ostnatý drát mi protrhl plášť a lehce poškrábal ruku, ale to bylo jediné zranění, které mi můj výlet způsobil. Žádná střelba, žádný granát.

Vydal jsem se zemí nikoho a snažil se nedívat na tlející mrtvoly, zachycené na překážkách. Ležely zde už od podzimu a podle toho taky vypadaly. Rozpadající se maso se mísilo s blátem kolem. Zatím se ale nezdálo, že bych se k nim měl připojit.

Dorazil jsem až k britskému zákopu.

„Ahoj, můžu dál?“ řekl jsem veselým tónem, ačkoliv jsem měl pěkně nahnáno.

„Of course, sir, of course,“ odpověděl nějaký voják a dva páry paží se zvedly, aby mi pomohly dolů.

Přistrčili mi stoličku - opravdovou stoličku, ne žádný balvan, jako jsme měli my -, do jedné ruky mi strčili kuřecí stehno a do druhé plecháček s pivem.

Pokud jste byli někdy v Německu, asi víte, jak my Němci opovrhujeme anglickým pivem. A zcela po právu, je totiž mizerné. Teď to ale bylo to nejlepší pivo, co jsem kdy pil. Po měsících s vodou na příděl, která chutnala, jako by se v ní týden louhovala mrtvá mulla, to byla ambrosie.

„Já jsem Larry,“ řekl mi voják s příšerným Yorkshireským přízvukem, „tohle je Marcus a ten vzadu Sheldon. Říkáme mu Magor.“ Všichni tři mi podali ruku.

„Franz,“ odpověděl jsem, s pusou plnou kuřete. Hlady jsem zapomněl na dobré mravy.

„A odkud jsi?“

„Z Drážďan. Ty jsi z Yorkshiru, že jo?“

Angličani se po sobě překvapeně podívali.

„Jak jsi to poznal?“

„Z přízvuku. Studoval jsem v Londýně.“

Toho večera jsem přinesl opravdu luxusní stehno z kuřete nejen Fritzovi, ale i Erichovi a dalším klukům, co s námi byli na stráž.

Od té doby jsme se vzájemně navštívili několikrát. Vždy jsme byli ostražití a nejistí, to jistě, ale pokaždé z nás strach brzy opadl. Oni měli jídlo, my zase dřevo na topení. Nebo naopak.

„Ať si válka zuří jinde,“ pronášel jsem jednou, značně opilý, přípitek Shetlandským černým pivem, „stejně skončí remízou. Pánové se poplácaj po ramenou, rozdělej si državy v Africe a bude. Tak proč si nedat malou remízu už tady, dopředu, no ne?“

„Jasný! Na remízu!“ pozvedl Larry svůj plecháček.

„Na remízu!“ zařvali jsme všichni.

Jenže naši generálové si remízu nepřáli. Dva dny po přípitku byla do našeho sektoru převelena dělostřelecká divize a začalo ostřelování nepřátelských pozic. Na Hák pálila jen jedno odpoledne, pak se přesunula. Těžko říct, jaký to mělo smysl. Nejspíš generálu Ludendorffovi jen vadilo, že je u nás příliš velký klid.

Když palba skončila, zamával jsem rukou nad stěnou zákopu a zakřičel: „Omlouváme se, nemůžeme za to. To ta zkurvená prušácká artilerie. Doufáme, že jste všichni v pořádku.“

Zpět přišel pozdrav a nejisté vyjádření o tom, že vědí, že za to nemůžeme. Přesto byla jejich důvěra otřesena a stálo to pěkných pár lahví německého piva, které jsme dostali s poslední menáží, než nám zase začali věřit.

Pár dní nato přišel útok z jejich strany. Několik letadel přeletělo nad Kotvou a shodilo bomby, nejspíš jako odpověď na tu dělostřeleckou palbu. Kluci z Háku nás ale předem varovali, takže jsme se stačili schovat do krytů. Šrapnely tak jen zranily pár kluků, ale jinak nenadělaly žádnou velkou škodu. Zdálo se, že svoji malou remízu udržíme, nehledě na občasné záchvaty zuřivosti našich generálů, kteří si trhají vlasy hrůzou, když někde chvilí neslyší výbuchy.

Říkalo se, že Generál Ludendorff dělal ta nejšilenější velikášská rozhodnutí vždycky, když dostal jeden ze svých epileptických záchvatů. Je-li tomu tak, tenhle záchvat musel být opravdu vážný. Operace Michael neměla za cíl nic menšího, než konečnou porážku Francie, a to v několika týdnech. Na jihu i na severu byly síly vyrovnané a boje nikam nevedly, a tak se generál rozhodl zaútočit tam, kde to nikdo nečekal a kde byli spojenci nejslabší. V Cambraiském sektoru, do něhož, bohužel, spadalo i Flesquieres. Milion mužů se přesunulo z východní fronty přímo k nám, aby vyrazilo na krvavý výlet do nitro Francie.

„Tak se zdá, že naše remíza je v prdeli,“ poznamenal Fritz a ukousl si z bílého chleba, „no co, stejně je tenhle anglickej ‚bred‘ děsnej. Není nad pořádného hlodavce, utopenýho v kaluži, no ne?“

„Jak můžeš dělat takový fóry?“ zakroutil hlavou Erich, „vždyť ti chlapi jsou naši kámoši! A zejtra touhle dobou se s nima budem masakrovat.“

„Si říkám, jestli bychom je neměli varovat,“ potichu jsem pronesl.

„Ses posral, ne?!“ vykulil na mě oči Fritz, „tohle není žádný cvičný ostřelování, zejtra jdeme nahoru! Do brutální krvavý řeže, kde nás většina pochcípá! Je to buď my nebo oni! A jestli si mám vybrat, mám jasno.“

„Ale to není my nebo oni,“ protestoval Erich, „my je jdeme převálcovat. Je jasný, že s tou artilerií, co máme za prdelí, je rozšmelcujem. Třeba kdybychom jim to řekli, rovnou by se vzdali a zachránili by se.“

„Hovno! Co myslíš, že udělaj, když jim to řeknem? Okamžitě to pošlou svému velitelství. Ani se nenadějem a máme proti sobě celou armádu!“

Mlčeli jsme. Všem třem se nám v hlavě odehrával boj mezi přátelstvím a vlastním přežitím. Boj, který přátelství nemohlo vyhrát.

„A vemte si,“ pokračoval Fritz, „jsme Němci. Jasný, já taky nebudu stát a zpívat Deutschland, Deutschland über alles, až je zmasakrujem, ale co si myslíte, že se stane, když to bude opačně? Myslíte, že někoho bude zajímat, že jsme kámoši, až nám budou vypalovat domovy?“

To, co říkal, bylo strašné. Nejhorší ale bylo, že měl pravdu.

„Copak nemůžeme nic udělat?“ téměř vzlyknul Erich, „cokoliv. Nechci, aby zemřeli, nechci abychom zemřeli my. Jak vylezeme do země nikoho, je konec. Pokud neodstřelí oni nás, vypálí je naši storm-troopeři.“

„Ber to takhle,“ řekl Fritz, „jsou už prakticky mrtví. Ted' by nás mělo zajímat, co udělat, abychom to přežili my. Co takhle nějak zařídit, aby po nás zítra nestříleli?“

Oba dva jsme se na něj překvapeně podívali. Erich dokonce zhnusně: „Ty chceš zneužít našeho přátelství a podrazit je?!“

„Kurva, co jste zač, vy dva?! Františkové z Assisi?! Zejtra touhle dobou z nich bude fašírka, maj to zpečetěný! Já nevím, jak vy, pánové, ale já chcípnout nehodlám! Čím větší mám šanci přežít, tím líp!“

Vlastně jsme všichni věděli, že to jednou přijde. Jistě, obluzovali jsme představou, že to takhle vydrží do konce války, a že nakonec budeme jezdit do Anglie a vzpomínat s Larrym a ostatními, jak jsme s pány generály tenkrát v osmnáctém vyjebali. Byla to jen fata morgana. Tady to končí.

„Půjdu za Larrym a řeknu, že zítra přijde rutinní dělostřelecká palba,“ řekl jsem tiše, „že je to klasická prušácká zkouška, nic víc. Určitě mi uvěří, opustí svoje pozice a zalezou. Jak skončí palba, vyrazíme nahoru. Než si uvědomí, co se děje, a sednou ke kulometům, už budeme v půlce země nikoho.“

„Seš frajer,“ vydechl Fritz.

Erich mě, na rozdíl od Fritze, za frajera nepovažoval. Chvíli se na mě znechuceně díval, a pak si odplivl k mým nohám. To byl ale jediný protest, na který se zmohl. Ani on nechtěl zemřít.

21. března za svítání začala dělostřelecká palba. Když utichla, dostali jsme signál. Vyrázili jsme do země nikoho. Nekřičeli jsme. Celá jednotka věděla o našem podvodu. Běžela potichu. Slyšel jsem, jak mi buší srdce.

Pak začala palba. Jeden z Angličanů vylezl z krytu ještě před koncem ostřelování, kdo ví, proč. Teď seděl u kulometu a střílel po nás. Ale bylo to málo. Kluk přede mnou dostal plnou dávku a padnul k zemi. Výborně, to znamená, že mě kulometná palba minula. Než se s tím kulábrem otočí, už budu v Háku.

Ostatní Britové teprve vylézali ze svých krytů.

Vtrhli jsme do zákopu jako povodeň. Bodáky probodávaly břicha překvapených vojáků, kulky jim střílely do hlav. Naši plamenometčíci začali „čistit“ kryty, v nichž se ještě stále, na naši radu, většina Angličanů schovávala. Pach spáleného masa mě udeřil do nosu. Připomněl mi onen první březnový večer, kdy mě přilákala vůně masa do nepřátelského zákopu.

Larry vyběhl z krytu s puškou v ruce. Zastavil se pár metrů ode mě. Jen stál a zíral. V tu chvíli se vedle něj objevil strom-trooper a dal mu plnou dávku z plamenometu. Když se plamen odvrátil, na místě, kde Larry stál, teď ležela zčernalá mrtvola. Její ohořelý obličej měl ale stále onu děsivou grimasu překvapení.

V tu chvíli jsem si přál, aby mě tehdy, onoho prvního březnového večera, při výstupu do země nikoho zastřelili.

Epilog:

Franz Angelecht nemusel se svým svědomím žít dlouho. Zahynul o pár měsíců později, během ústupu v průběhu Spojenecké protiofenzivy, a to přesně v zákopu, v němž tento příběh začal, v Kotvě u městečka Flesquieres.

Operace Michael stála půl milionu životů a z hlediska německého strategického plánování byla totální a naprostý nesmysl.

SAMOTA A ŠÍLENSTVÍ (DAVID KUFA)

„Uvnitř mne totiž stále pobývají dva šašci, kromě jiných. Jeden nežádá nic, než aby mohl zůstat tam, kde právě je, kdežto druhý se domnívá, že o něco dál by mu třebas nebylo tak zle. Následkem toho jsem dostal svým způsobem vždycky to, co jsem chtěl, ať už jsem v dané souvislosti udělal cokoli. Podléhal jsem střídavě oběma těmto truchlivým souputníkům, abych jim umožnil pochopit jejich omyl.“

Samuel Beckett

Norbert seděl potmě v křesle ve svém pokoji, na koleni mu balancovala sklenička whisky a říkal si: Moje problémy a zmatky vyplývají často z toho, že na mě začne svět působit ve své komplexitě, přestanu filtrovat a vybírat si pouze část reality, jak je to normálně zvykem – síla takového množství vjemů v jednu chvíli tě dostane. Navíc vše je neustále v pohybu. STAV ve skutečnosti neexistuje. Život, já, vztahy, názory, myšlenky... nic není, ale děje se. Zkus třeba zachytit přítomnost... teď, ... teď... Když to domyslíš do důsledku, je to nemožné. Síla těchto dojmů na něj dolehla, až se mu zatočila hlava.

Mám ve své hlavě démona nebo jsem to já, kdo se sám sobě vysmívá? Co když někdo řídí mou mysl?! A abych si to neuvědomil, vkládá mi do hlavy i tuto myšlenku. Abych ho nepodezíral. Ten je ale rafinovaný... Ted' dokonce chválí sám sebe, jak je rafinovaný. Jsem jen nástroj v jeho rukách. Je mi mnohem lépe tady o samotě, nemusím se už střetávat s okolním světem, přeruším s ním styky. Už se nebudu muset snažit kdekomu zalíbit, mluvit i ve chvílích, kdy chci mlčet, jenom proto, abych je nevydělil a oni si nepomysleli, že jsem zvláštní. Nebo dokonce že jsou zvláštní oni. Zvláštní! To je zvláštní slovo. Zvláštní, zvláštní, zvláštní, zvláštní, zvláštní, zvláštní, zvláštní, zvláštní, zvláštní, zvláštní, zvláštní, zvláštní, zvláštní, zvláštní, zvláštní, zvláštní..., to je zvláštní, jak jakékoli slovo několikrát za sebou nahlas zopakované, obzvláště v tiché prázdné místnosti, ztratí svůj původní význam. Potom se odhalí jeho prázdnota. Tak je to se vším, věci, lidé, svět, vše na povrchu vypadá uspořádaně a smysluplně. Podíváme-li se na to ale pořádně zblízka, spatříme skutečnost – a ta je absurdní, prázdná. To odhalil už Kafka. Psal na první pohled normálním jazykem, běžným slohem. Obsah těch slov je ale absurdní, píše o šílených věcech a lidech, jakoby psal seznam co nakoupit v obchodě. Ne, je to spíš kontrast mezi uhlazeným projevem, jakým jsou jeho knihy napsané, a šíleným obsahem, co dává vzniknout absurditě. U něj se tedy Camus později inspiroval!

Ale pozor, ten svět, davy lidí, kterých se tak bojíš, není jednolitá masa. Je to suma jednotlivců se stejným strachem a obavami, jako máš ty. Proč se teda bojíš, když ti na

nich nezáleží...? Asi mi nejsou úplně jedno. Tak běž na tu party dneska. Nechci, proč mám dělat všechny ty pohyby, který mě od teď čekají? Vždyť je to stejně marný. Proč se vůbec namáhat!

Napil se whisky a jen seděl se zavřenýma očima. Za chvíli pokračoval ve vnitřním monologu: Vykašli se na marnost. Kategorii smyslu stejně vymyslel člověk, s ním taky padá. Tak proč to zveličovat. Je to zbytečný. Uživej. Ach jo, proč musím pořád něco řešit?! Jak jsou šťastní a bezstarostní ti, co takhle neuvažují a jenom žijí. Já to neumím. Ale tak to vlastně taky není. Jak to říkal Camus? Mám to tady někde napsané v telefonu: „cizí životy vypadají lépe než naše vlastní. Nazírány zvenčí zdají se mít vnitřní soudržnost a jednotu. Dáváme jim románovou podobu.“ To je pravda, pod vlivem tohoto dojmu se každý snažíme udělat ze svého života románové dílo. Věříme, že tím dosáhneme svého věčného trvání. Iluze! Jediné, na co se můžeš spolehnout, je vlastní já. Je plné a silné. Občas dojde k propojení s já někoho jiného a to je hezké. Většinou to ale není nadlouho. Na já je zřejmě nejlepší to prožívání sebe sama. Cítíš, že něco je a umíš to i prožít. Máš o tom bezprostřední důkazy. Ty jsi ten důkaz.

Šel tedy na party. Všude kolem masky. Ok nasadil ji taky. Copak ti všichni nevědí, že jsou v prdeli? Očividně ne. Vydržel to dvě hodiny. Docela to šlo. Stačilo ale pár poznámek, úplně nevinných, a znechuceně odešel. Zamířil od Karlova mostu podél Vltavy směrem k Národnímu divadlu. Dobře, zaznamenal jsem jejich bezvýznamnost a nicotnost. Jsem proto víc než oni? Rozhodně ne. Do prdele se vším.

Největší samotu zažíval uprostřed davu a veselí. To už tu ale bylo!!! Kde je něco nového. Jdu se vykoupat a polibte mi všichni prdel.

Svlékl si všechny šaty a ponořil se do tmavých vod řeky na severním cípu Střeleckého ostrova. Voda byla poměrně teplá, však už byl červen. Když vylezl z vody, sedl si stále nahý na písčnou pláž a díval se na osvětlené panorama Pražského hradu a Karlova mostu. Deprese pomalu odplouvala směrem k Mělníku. Life is a bitter-sweet symphony. Kdo tohle pochopí a nezabije se pro nedostatek vnějšího metafyzického smyslu, má vyhráno. Výhrou je život. Nic víc (ale ani míň) na skladě nemáme. Začínal se cítit spokojený. Koupel ho osvěžila. Rozhlížel se kolem a říkal si, že místům a věcem dávají význam až lidé, samy o sobě významu nemají. Právě na té lavičce za ním mnohokrát sedávali s Laurou. To bylo krásné. Nemohl uvěřit, že je to stejné místo. Jen o několik měsíců dozadu, kdyby šlo cestovat v čase, byl by tu teď na stejném místě s ní. Fascinující... čas a prostor. Taky jsou relativní. Je to otázka vnímání. Pro něj byla tahle lavička významná. Sama to však nevěděla, byla němá a lhotejná. Jaký je to kontrast mezi tím, jak vnímám to, co prožívám a mezi tím, jak to vypadá! Kdyby mě tu teď viděl někdo jiný, budu pro něj jen bláznivý nudista. A přitom je to úplně jinak. Neumím být pořád s lidmi, mezi nimi mám pozornost upnutou na ně, neprožívám přítomnost. To umím jenom o samotě, třeba teď. Lidi často když jsou spolu, nejsou sami sebou. Každý na světě je osamělý. Protože nelze sdělit ostatním vlastní pocity, do hlavy ti nikdo nevstoupí. A tak všichni jenom křičí, aby tu samotu a prázdnotu přehlušili. Nejvíce křičí ti nejosamělejší. Nevím, jestli to ti, co tam dneska byli, tuší. Asi ne. Když jsem přišel, všichni křičeli. Zkusil jsem na ně zašeptat, ale neslyšeli mě.

Vracel se zpátky k mostu, když tu náhle se ohlédl. Pěšina, po které zatím urazil jen několik desítek metrů od pláže, kde se koupal, se na něj tiše dívala. Neubráníl se

náhlému nutkání a vydal se po ní pomalu zpátky. Byl to zvláštní pocit, jako by se vracel do minulosti, krácel v místech, kde již nyní neměl být, nikdo to nečekal, ani sama pěšina. Bylo to velmi magické. Silná emoce. Zkuste to někdy.

Když dorazil do svého prázdného bytu, šel rovnou do postele. Při usínání mu proběhla hlavou tato myšlenka: Absence smyslu v nás vyvolává pocit prázdnoty, marnost a beznaděj. Řešením je nalézt si svůj smysl, dám věcem a životu řád. Ten, i když relativní, mi dá určitý pocit jistoty. A budu žít spokojeněji, než při neustálém zpochybňování všeho. Když zmizel smysl života, zbývá ještě život sám.

Druhý den zašel za svým kamarádem Barym do pivovaru. Neměli před sebou žádné tajnosti a Norbert byl rád, že se má komu se svým trápením svěřit.

Bary hned po tom, co se posadili ke stolu pro štamgasty, řekl: „Pořád tě to žere, vid’?“

„Ani nevíš jak, jsem úplně na dně,“ odpověděl zoufale Norbert.

„Kamaráde, je mi to líto. Ale to je život. Vždyť už je to taky nějaká doba.“

„Šest měsíců.“

„Neříkej mi, že to bude stejný jako po Simoně. Ta když se s tebou rozešla, drželo tě to skoro rok. Ty se vždycky zamiluješ tak silně nebo já nevím. Neumíš si připustit realitu. Některý věci prostě nezměníš.“

„Ale tohle zvládnou. Poslouchej. Víš, jak píšu tu novou knihu?“

„Jasně, když jsem četl ty první stránky, cos mi dával, tak jsem si myslel, že píšeš spíš disertační práci na filosofickou fakultu. Podle mě to nikdo nebude číst,“ pochyboval Bary.

„Ta knížka v průběhu mého života dostává postupně jiný rozměr. Začal jsem ji psát s jediným cílem – abych si ujasnil vztah k Simoně a zjistil, proč se se mnou rozešla. Později jsem si chtěl utřídit myšlenky, kterými se v posledních letech hodně zabývám. Teď ale zmanipuluju Robertovu avantýru – to je můj hlavní hrdina – tak, že se s ním ta jeho taky rozejde. On ji ale nakonec získá zpátky. A dám to přečíst Lauře. Co tomu říkáš?“ ptal se Norbert nadšeně.

„No nevím, není to trochu naivní a průhledné, napsat knihu, ve které popíšeš problémy se svojí holkou, a čekat, že se k tobě kvůli tomu vrátí?“

„Možná že to je naivní, ale já tomu věřím. A je to romantické!“ nedal se Norbert. „Navíc, víš, jak mě baví, manipulovat s těmi postavami? Jsou na mě zcela závislí. Jen na mně záleží, jaký bude jejich další osud. Škoda, že to tak nejde i ve skutečnosti.“

„To by ale přece byla nuda, kdyby sis to všechno mohl nějak narýsovat. Uvědomil sis vůbec, proč se s tebou Laura rozešla?“

Norbert mlčel, až díky svému příteli si uvědomil, že na jejich vztah nahlížel pouze ze svého pohledu.

„Zkus se na to taky jednou podívat jejíma očima,“ pokračoval Bary. „Klíčovou otázkou a zároveň cestou k druhému člověku je to, jak se vztahuje ke světu, jak ho vnímá. Pochop tohle její vztahování, vnímání a pochopíš ji.“

Na chvíli se odmlčeli. Norbert přemýšlel.

Bary pak řekl: „Teď ti ale musím říct, co se mi minulý týden stalo. Vzpomínáš na Lucku Zázvorkovou, jak se mi ještě ve škole líbila? Chtěl jsem ji znovu kontaktovat, tak jsem si ji našel na skypu a napsal jí: ‚Zdar, jsi to ty?‘ a ona odpověděla ‚Ahoj, no... jsem to já. Ale asi přesto někdo jiný, než si myslíš.‘ Prostě jsem napsal jiný holce se stejným jménem. Je už vdaná, ale je v pohodě. Nechceš jít zítra s námi, jdeme do čajovny? Říkal jsem jí o tobě.“

Druhý den přišel Norbert na domluvenou schůzku o něco dříve. Objednal si zelený čaj a čekal. Po chvíli se na točitých schodech vedoucích do sklepní místnosti objevila vysoká postava jeho kamaráda, následovaná výrazně nižší ženskou postavou. Když se navzájem představili a posadili se proti sobě k proutěnému stolku, všiml si Norbert, že má ona žena velice sympatické rysy a zvláštní vyrovnaný a veselý výraz v očích. Ihned si začali tykat, nebyl mezi nimi velký věkový rozdíl.

Lucie začala první: „Tak už ti Bary vyprávěl o tom, jak jsme se potkali?“

„Ano. To je tedy pořádná náhoda, že narazí na ženu, která se jmenuje jako jeho láska z dětství a my tady teď s tebou sedíme. Ta pravděpodobnost je velmi malá. Jen si to představ, mohla jsi být nějaká stařenka nebo naopak někdo, kdo zásadně neodepisuje cizím lidem.“

„Přišlo mi to vtipné, bylo zřejmé, že píše někomu jinému, ale z jeho vyjadřování bylo jasné, že to není žádný úchyl. Jen to nepovažuji za náhodu, nic v životě není náhoda.“

Bary se prudce zakuckal, už věděl, jakým směrem se bude hovor ubírat dále. Znal Norberta a jenom v duchu doufal, že zarputilostí pro své názory neodradí jejich novou kamarádku.

Norbert se pousmál a řekl: „Podle mě je naopak všechno náhoda.“

Lucie jej pozorovala s potměšilým výrazem v očích.

„Mohl bys mi vysvětlit, jak to myslíš?“

„V každý okamžik se na světě stane obrovské množství různých větších či menších událostí. Některé mají mezi sebou vztahy příčiny a následku, některé jsou na sobě nezávislé. Občas se můžou dvě nezávislé události potkat v jednu chvíli na jednom místě a dohromady je svede právě náhoda. Například dnešní setkání nás tří. Sedíme tu u čaje jenom díky tomu, že se dvě ženy jmenují stejně, že ty jsi zrovna v tu chvíli, když ti Bary psal, seděla u počítače a že nejsi bojácná ani samotářská a odpověděla jsi mu. To jsou na sobě nezávislá fakta, která dohromady tvoří výsledný náhodný řetězec.“

Následovala dlouhá diskuse všech tří přátel, ve které se Norbert mimo jiné dozvěděl, že Lucie je buddhistka. Jelikož o buddhismu ani jeden moc nevěděli, se zájmem naslouchali jejím klidným myšlenkám. Měla to v hlavě srovnané. Jen se zdála být až příliš fatalistická.

Proto Norbert řekl: „V tom s tebou nesouhlasím. Myslím, že si člověk určuje svůj život sám. Do cesty se mu občas připloují náhodné příležitosti a je pouze na něm, jestli jich využije. Tvé vyprávění o pomíjivosti všech jevů a našem utrpení v důsledku připoutanosti k věcem a lidem mě zaujalo natolik, že možná změním můj život. Kdo ví, možná se vydám na cestu do Indie objevit sám sebe. A to vše jen díky náhodě, kterou jsem popsal na začátku a další náhodě, že zrovna k tomuto typu myšlení jsem momentálně otevřený a rozhodnu se jím zabývat.“

Lucie řekla: „Možná jen používáme různá slova pro to samé. Třeba jsi potřeboval, tohle slyšet a to tě dovedlo až ke mně. Všichni jsme napojeni na vesmírnou energii, a ta nás, když jsme vnímaví, vede správným směrem.“

„Podle mě to není nic jiného než síla podvědomí,“ vstoupil do rozhovoru Bary.

Lucie pokrčila rameny.

„Uvedu ti jiný příklad,“ řekl zase Norbert. „Někomu, koho jsem léta neviděl, se rozhodnu zavolat. Mám k tomu nějaký svůj důvod, nezávislý na něm. On ale, jakmile mě uslyší, nezná mé důvody, léta jsme se neviděli, nevíme o sobě. Automaticky si to volání vztáhne k tomu, co zná, o tom ale nevím zase já nic a tak mě to k zavolání nemohlo přimět. On je ale přesvědčen, že to musel být osud, že jsem mu zavolaal v tak vhodnou chvíli a třeba mu s něčím pomohl. Přitom jsem mohl zavolat o půl roku později, a buď bych mu pomohl s něčím jiným a bylo by to stejné anebo by se zrovna nic nestalo a zmizelo by to v propadlišti dějin jako naprosto bezvýznamná událost.“

JAK JSEM VIDĚL SVĚTLO ŽIVOTA (TOMÁŠ KIML)

Ten den začal jako každý jiný. Když jsem vyjížděl do služby, byla ještě tma a já myslel jen na svou postel, kterou jsem před chvílí opustil. Obloha byla jasná a v ranním rozbřesku bylo ještě možné zahlédnout pár hvězd. Povzdychl jsem. Dnes bude asi pěkné horko.

Zaparkoval jsem u vchodu nemocnice a pozoroval jsem muže a ženy v bílých pláštích. Občas jsem z vysílačky zaslechl hlášení kolegů. Mezi stromy volně probleskovalo slunce a já měl za sebou teprve hodinu služby. Zatím jsem jen seděl opřen o volant.

„A3, A3, Mílo, slyšíš?“ ozvalo se mi ze sluchátka. Na půl pusy jsem zavrčel: „Příjem.“

„Mílo, máš těžký případ. Je to kousek odtud...“

Vyslechl jsem ještě adresu a za zvuku sirény vystartoval na místo. Hlavou se mi honily černé myšlenky, ale jakmile jsem dorazil, šlo všechno stranou.

U nízkého domku ležel na zemi malý chlapec, nad ním se skláněli rodiče. Viděl jsem v jejich očích slzy. Šeptali: „Žije.“ Nejspíš spadl ze stromu – nebyl čas dál přemýšlet.

Přijel vůz s posilou. Pospíchali z něj dva muži s vanou naplněnou nejjemnějším pískem. „Má zlomenou páteř, ale mícha snad není zasažena. Jediný špatný pohyb a kluk bude nadosmrti mrzák. Zachránit ho může jenom operace v Praze.“

Oba muži chlapce opatrně zvedli, zřejmě v tom měli praxi, a položili ho do vany. Písek byl měkký a výborně fixoval celou páteř. Aby byla jistota, nasypali písek i nahoru.

Sirénu jsem ani nepouštěl, stejně by řvala zbytečně. Čtyřicetikilometrovou rychlostí jsme vyjeli ku Praze. Lékař seděl vedle mě a hlavu měl více venku než uvnitř vozu. „Mílo, zpomal, je tu výmol! Mílo, malinko doprava!“

Ukazoval mi nejlepší cestu a já obratně kličkoval mezi nerovnostmi silnice. Po zádech mi stékal potok potu, ale já nic nevnímal. Neustále jsem myslel na chlapce, jemuž mohu pomoci.

Na kapotu prudce pražilo slunce a já odpočítával vzdálenost, která nás dělila od hlavního města. Konečně vidím první věžáky. „Vydrž, už jsme tady.“

Chlapce vezli rovnou na operační sál. Pomalu jsem vystoupil z auta, napůl pečený se protahoval a rozcvičoval ztuhlé tělo. Několik hodin bez hnutí za volantem bylo opravdu utrpení, ale co je to ve srovnání s mladým životem, který jsme snad pomohli zachránit...

Za čas jsem na příhodu pomalu zapomněl. Bylo nádherné odpoledne, když u mého bytu kdosi zazvonil. Otevřel jsem a proti mně stál onen malý klučina s obrovskou kyticí. Celý zářil a já pro slzy neviděl.

Opravdu přišel sám – zdravý.

ŠKÁDLENÍ HADA (MATOUŠ RÝDEL)

Někdy

je zapotřebí mlčet

v moji

malé

už tak zpráškové hlavičce

je takový chaos

že

některá slova co lidi řeknou

mě ničí

někde v nitru

Jsem tak maličký

a psychika

je věc

která říká ano

nebo ne

a takoví malí vrazi

jsou

jako mravenci

pracovití

a smrt

zamaskují

Ale je dobré poškádlit toho hada

projet se na něm

políbit ho na jazyk

a on sám řekne

zda je čas jít

pryč

PES BASKERVILLSKÝ A HRAD RÝZMBURK (MILOSLAVA RÝZNAROVÁ)

O psu baskervillském se toho napsalo už dost a také nafilmovalo. Je to známé panství rodu Baskervillů, hlavně z románu sira Arthura Conana Doylea. Je to kraj okolo močálů v Anglii u Dartmooru, kde se tento pes kdysi dávno proháněl a naháněl hrůzu všem kolemjdoucím, kteří se do těchto míst dostali.

Já chci psát ale o jiném psu, který by si vyloženě tento název zasloužil, neboť „hlídá“ hrad Rýzmburk, který se nachází nad Osekem v severních Čechách.

Ať chcete nebo ne, musíte projít ke hradu Rýzmburk těsně okolo domu, ohraničeného ne moc kvalitním plotem, u kterého je přiražen stůl a na něm šmíruje obrovitý pes, rasy nevím jaké, ale s velkou hlavou a obrovitými tesáky v tlamě, které, kdyby se do vás zakously, tak vám možná překousnou kost. Okraj plotu je jen slabých 60 - 70 cm nad stolem, ze kterého může lehce seskočit dolů, protože vždy stojí na zadních a svým trupem je přes plot nakloněn.

Měla jsem tu čest, okolo něj již několikrát projít a jednou jsem dokonce svoji prohlídku hradu i vzdala, když jsem tam šla ještě se svým bývalým psím kamarádem a známými, kteří se tam chtěli podívat. Zůstala jsem v určité vzdálenosti od hradu i domu a čekala na známé, až si hrad prohlédnou, neboť jak uviděl mého pudla, začal rafat jak zběsilý a přes ten plot se tak naklánět, že jsem vskutku měla obavy, že po nás skočí. Na hradě jsem byla již několikrát a tak mi nevadilo, že jsem jeho prohlídku vynechala.

V Informačním centru, které je v cisterciáckém klášteře v Oseku, jsem se vloni dozvěděla, že jsou na majitele psa stížnosti a to neustálé. Že už dostal i výtku, ale že s ním nemohou nic dělat. On si zkrátka počíná tak, jako kdyby mu hrad patřil, a vadí mu, že na hrad chodí lidé a zrovna v těsné blízkosti jeho domu. Že potřebuje mít psa uprostřed lesů, kde bydlí, to bych chápala, ale měl by být ten pes tak zabezpečený, aby nemohl nikoho napadnout, čemuž se dá těžko věřit.

Ale teď jsem chtěla udělat radost mé dceři, která za mnou přijela a ukázat ji hrad, v jaké se teď skví kráse, neboť byl předán Státními lesy do majetku obce Osek a tím se dočkal velkých úprav. Náletové dřeviny byly odstraněny a zpřístupněny větší prostory hradu. Je to sice ruina, ale tím, jak byla zarostlá, tak z ní bylo vidět jen málo. Do dálky směrem k Oseku čněla ve stromoví kulatá věž a další hranatá věž byla vidět, když se k hradu dostoupalo. A nic víc. V areálu bylo vidět ještě pár zdí zarostlých křovím. Nyní jsou upraveny cesty i bývalá nádvoří, a prostory, kde stávaly paláce, nyní s viditelnými zbytky zdí. Zkrátka hrad se vyloupil do tajuplné krásy.

A tak jsme si to namířili spolu s dcerou a mým novým psím kamarádem k autobusu a jeli do Oseku. Vystoupili jsme na náměstí a pokračovali dál napřed k torzu památného dubu, které jsem chtěla dceři ukázat. Jeho přesné stáří není známo, ale pojí se k němu spousta pověstí více, či méně věrohodných. Jednou z nich je také ta, že tu odpočíval Jan Žižka při svých válečných výpravách. Ale na beton je pravdou to, že strom byl živý ještě na začátku 20. století a je vidět i na dobové fotografii.

Od torza dubu jsme pokračovali dál okolo památníku dolu Nelson, kde zahynulo v r. 1934 výbuchem uhelného prachu 142 lidí. Šli jsme po malé silničce lesem, která vedla ke hradu. Bylo to ještě dost daleko a tak jsem v duchu myslela na tu psí příšeru, jestli bude venku za plotem, až se k němu dostaneme. Měla tam být ještě jedna cesta a to stará původní, která ke hradu vedla, ale nevím, v jakém bude stavu, abychom se nakonec nemuseli stejně vracet a jít okolo té psí obludy. Stoupali jsme stále do vrchu, jak taky jinak, hrady jsou většinou na kopcích.

Doprovod nám dělal osecký potok, který tekł v kaskádkách z vrchu, a zpíval si svoji šumivou a někdy hukotu podobající se píseň. Stoupání bylo vleklé, míjeli jsme lyžařský areál, a postupně došli k zástavbě domů po obou stranách. Dále jsme míjeli bývalou restauraci, nyní už nefunkční a v dezolátním stavu, až jsme po chvíli došli ke kapličky, u které stála krásná velká a menší košatá lípa. Od ní vedly dvě cesty, jedna napravo, druhá nalevo. Ta nalevo měla být ta původní cesta ke hradu, jak jsem se někde dozvěděla. Vypadala slibně, byla potažena asfaltem, ale stejně jsem k ní měla nedůvěru. Rozhlížela jsem se, zda někoho neuvidím u domku, který stál u ní a ejhle, byla tam paní. A tak jsem se jí zeptala, jak dál pokračuje ke hradu...Paní byla vstřícná a řekla nám, ať tudy nechodíme, že je to tam dál pak zarostlé, plno keřů a že bychom se tam prodíraly a tak nám nezbylo nic jiného, než se vydat tou cestou, která končí u domu s „baskervillským“ psem.

No, co se dalo dělat. Od kapličky to bylo ke hradu půl kilometru a samozřejmě do kopce. Už jsem toho měla taky docela dost, neboť kopce mi na moji tělesnou schránku nedělají dobře a tak jsem se těšila, až budeme u cíle. Už dopředu mě dcera říkala, že půjdeme potichoučku jako myšky, až budeme blízko domu a to proto, že tam bylo

všude na cestě popadané listí a šustilo, takže kroky byly slyšet a ta psí ohava by nás ještě navíc ucítla! A dcera se navíc ještě nabídla, že si mého pudlíka vezme do náruče a tím rychle proklouzneme...

Dům už byl na dohled a tak jsme napínali zrak, zda tam na nás někde nečihá ta psí příšera. Ale nic jsme neviděli a to už jsme kráčeli vedle plotu. Vedle domu byl nějaký muž s traktorem, tak jsme jen rychle mrkli, jestli tam není u něj ten pes, ale nebyl a tak jsme rychle zamířili k hradní bráně s vysokou zdí a za ní jsme už byli schovaní. A šli si prohlédnout celou zříceninu.

Na jednom paláci bylo vidět gotické okno ještě v zarostlém hradě, ale že jsme tam objevili i gotické dveře, tedy nyní už jen otvor, to dříve vidět nebylo. Zkrátka jsme teď objevovali různé zbytky zdí, dříve neviditelných a prorostlých býlím a křovinami.

Po prohlídce a nafocení různých zajímavostí jsme měli opět dilema, jak dopadne náš návrat z hradního areálu okolo domu s tou příšerou...

A jak jsme se tak blížili k hradní bráně, tak jsme viděli za ní, že to už nebude tak jednoduché! Venku byla nějaká žena a něco kutila na stole u plotu. A vedle ní seděl můj starý známý - pes baskervillský! No a co teď? Jakmile ucítí toho mého, bude rachot, jsem si říkala. Dcera šla napřed a tak jsem ji řekla, aby se zmínila té paní, že máme pejska a jestli by toho svého nemohla zavřít. Neměla zájem, jen si odfrkla „No a co?“ A ta psí obluda jak nás ucítla, tak se vyřítila na branku a řvala jak pominutá, branka se prohýbala a my rychle mazali, jako když nám za zadkem hoří koudel, abychom už byli z dohledu. Kdepak by mě mohlo napadnout si tu příšeru ještě vyfotit. To jsme si ale oddechli, že jsme měli tenhle úsek cesty za sebou. Cesta od jejich domu se zatáčela a my jsme už pomalu a s klidem mířili ke kapličce. Cestou jsme viděli další turisty, kteří také mířili ke hradu, a tak jsme si říkali, to bude zase rachot...

Od kapličky jsme zamířili k náměstí okolo převislého zajímavého buku a pokračovali k autobusové zastávce. Měli jsme štěstí, autobus nám jel za chvíli do Teplic.

Prožili jsme hezký výlet, i když s napětím, jestli nás nesežere psí obluda, která hlídá nejen dům majitele, ale snad i hrad...

FUCK YOU, JINGLE BELLS... (MILAN RYNT)

Mohutná mozolnatá dlaň chňapla naprázdno. Hošíkovi se podařilo na poslední chvíli proběhnout starci mezi nohama a po jeho plandavé nohavici a kabátě se mu mrštně vyšplhat za krk.

Ještě se mu sice trochu motala hlava od toho, jak se ho kmet před chvílí pokoušel udusit polštářem, ale udržel se. Však také svému sokovi nezůstal nic dlužen. Děd měl celý plnovous sežehlý od výbuchu dělobuchu. A jeho alkoholický nos po úderu baseballovou pálkou svůj objem více než ztrojnásobil. Chlapečkův obličej na tom však nebyl o nic lépe. Bič se v ruku rozzuřeného kmeta stal opravdu vražednou zbraní. Ještě že si klučina v peřince schovával ampuli s kyselinou.

Díky své obratnosti teď visel zavalité postavě na zádech a nedbaje zběsilého poskakování a otloukání o kmeny okolních stromů, vytáhl levou rukou z plenky špendlík a s požitkem jej zapíchnul do masitého krku.

Starcovo tělo se rázem zkroutilo do podivné polohy a skácelo se popředu do sněhu. Hošík do špendlíku zkoumavě zacvrnkal nehem a dědovi legračně zaškubaly ruce a nohy. Chvíli si cvrnkal jen tak pro radost, a když jej hra přestala bavit, svezl se ze zavalitého těla dolů, zvedl titěrné ručičky nad hlavu a vyrazil ze sebe vítězný pokřik.

Bylo po Santovi.

Letos bude dárky rozdávat Ježíšek.

ZAJÍČEK OUŠKO (JAN ŠKRLANT)

„Tatí, tatí! Řekni mi ještě nějakou pohádku! Prosím, prosím!“

„ A jakou pohádku bys chtěla slyšet?“ zívł trochu neochotně otec.

„ Hodně strašidelnou!“ zavískla holčička.

„ Dobrá tedy.“ Řekl otec a rozhlédl se po pokoji, aby se inspiroval. Velký podkrovní pokoj byl doslova posetý nejrůznějšími hračkami a především plyšáky, které měla jeho dcerka tak ráda. Jejich rodina žila již několikátou generaci na osamocené farmě a tak inspirace dorazila záhy. „ Povím ti příběh plyšových hraček.“ Začal otec a přemýšlel, jak pokračovat. Nikdy svojí dceři nic strašidelného nevyprávěl a bylo naprosto nelogické, aby jí strašidelným příběhem dokázal uspat. Věřil ale, že jeho dcerka už je přeci jenom velká na klasické pohádky a navíc, že má stejně jako on, pro strach uděláno, a tak pokračoval.

„ Jak jistě víš, většina plyšových hraček se vyrábí v Číně. Jsou jich tisíce, milióny a putují do všech koutů světa, aby se staly dobrými společníky nejen pro děti, ale někdy i pro dospělé. Ve většině případů se je povede vyrobit dobře. To znamená, že v továrně vznikne hračka, která je hodná a má lidi ráda, má dobrou a laskavou duši. To pak znamená, že ti dělá radost, hraje si s tebou a pomáhá ti dobře usnout. To je také hlavní účel plyšových hraček, aby dělaly radost dětem. Ale občas se také stane, že se hračka nepovede a potom,“ významně si odkašlal „ z výrobního pásu vyjede hračka zlá!“

Do střešního okna pomalu začínal bubnovat déšť, holčičce zachumlané do teplé peřiny zajiskřili očička a celá se zachvěla. Otec, kterého povzbudilo její nadšení, dramatickým tónem pokračoval. „ Hračka, která nemá ráda lidi, která lidem může dokonce ublížit. Je jasné, že takové hračky by se neměly dostat k dětem. Čínská vláda dlouho nevěděla, co s tím dělat, přece jen nemohla jen tak chladnokrevně likvidovat nepohodlné hračky!“

„ Nakonec se ale našlo řešení, a to řešení bylo tyto hračky se zlou duší postupně izolovat. Nechali jim vyhradit vlastní ostrov, kam od té doby každou takovou hračku převezli. Tenhle ostrov byl přísně střežen, aby se zabránilo jejich případnému úniku a platil zde velmi tvrdý řád. Každý plyšák musel pracovat, aby byl ostrov rentabilní a nemusel být financován z veřejných zdrojů.“ Dořekl otec a na moment se zamyslel, jestli pohádku moc nekomplikuje. „ Jejich náplň práce byla ta, že pěstovaly geneticky modifikovanou zeleninu! Plán to byl dobrý, ale ostrov se rychle zaplňoval a zanedlouho už byl naprosto přeplněný. Navíc ti malý nezbedové už při sázení pomalu ujídali semínka těchto rostlin. Díky jejich výrobním chybám a vyvolané genetické mutaci byly plyšáci stále více agresivní. Odmítaly pracovat a dokonce začaly napadat strážné. Protože pojídaly dále ty semínka, agrese narůstala a vyvinul se u nich nový symptom.

Tito původně jen zlý plyšáci, se začaly pravidelně měnit v krvelačné požírače lidí. Dělo se tak každou noc z pondělí na úterý, které mělo liché datum v kalendáři. Při jedné takové proměně na ostrově vypukly nepokoje! Plyšové hračky se vzbouřily a rozpoutaly peklo. V jejich řadách byly hračky zlé, podlé a nelítostné, pořád to ale nebylo nic proti tomu, jaký byl jejich vůdce. Byl to ten nejhorší z nejhorších a zároveň ten nejdovádčivější a nejrychlejší, který roztrhal nejvíce strážných a když byla vzpoura u konce, nechal si předvést všechny hračky, které se jí odmítly účastnit a..“ odmlčel se otec a rozmyslel další slova „ nechal je všechny rozpárat!“

Holčička vyjekla a chytila tátu za ruku „ Co to bylo za hračku? A jak to bylo dál? Co se stalo?“

„ Jak vypadal?“ Otec rychle zapátral očima po místnosti, až jeho zrak utkvěl na jeho starém plyšovém zajíci, který býval jeho nejoblíbenější hračkou. Byl sice už pěkně zašedlý, několikrát zašivaný a chybělo mu jedno ucho, které mu jako malý chlapec přejel sekačkou na trávu, ale stejně jako jemu, se jeho dceři okamžitě zalíbil a stal se z něj její oblíbenec. „ No legendy se různí, ale říká se, že to byl plyšák v podobě králíka, nebo zajíce a že sám utrpěl při tomto povstání mnoho zranění. Dokonce myslím, že i o něco přišel. O ruku, možná, o nohu... Né, už vím, přišel o ucho, které mu vlastnoručně uřízl kapitán hlídky! Ten také jako jediný uprchl a mohl podat svědectví o tom, co se na ostrově stalo.

„ A co se stalo s tím plyšákem?“ vyhrkla nedočkavě, ale nyní poprvé vystrašeně. Déšť už vytrvale bubnoval na okno nad postelí.

„ Co bylo s plyšáky? To se úplně tak neví, než dorazily posily, většina jich ostrov opustila. Rozutelkly se do všech koutů světa, kde se snažily začlenit mezi normální hračky. Ale moc dlouho to většinou netrvalo, protože tihle plyšáci byly zkrátka zlí. Dětem dělaly naschvály a také se jim začala stávat různá neštěstí. Když rodiče zjistili, co za tím stojí, zavolali na speciální linku a speciálně vycvičené komando dojelo hračku odchytil a zlikvidovat. Jen pár se jich nakonec nenašlo. A mezi nimi jejich vůdce! Ten se asi někde skrývá a čeká na svoji šanci, kdy opět udeří. Čínská vláda má v tajném trezoru stálo jeho zlo-ucho a je přesvědčená, že se pro něj jednoho dne tenhle zajíc vrátí!“ Dořekl otec a podíval se na dceru, která nyní tiskla jeho ruku a vyděšeně hleděla někam do zdi. „ Ale ty se nemusíš bát, ty máš jenom hodné plyšáky. Že ano?“ dodal. Holčička nejistě přikývla.

„ Dobrou noc. “ řekl, dal jí pusu na čelo a odešel. Když procházel jejich rozlehlým domem, cítil se výborně. Ve škole mi sloh nikdy nešel, pomyslel si, a teď jsem dal z patra celou pohádku.

Déšť stále silněji bubnoval do oken a střechy. Měsíc začínal zářit na nebi a stíny větví, které se pohupovaly ve větru, se promítaly po stěně pokoje. Holčička křečovitě svírala peřinu a vyděšeně zírala na protější zeď, kde na polici seděl plyšový zajíc. Když ho před lety našla na zaprášené půdě, bylo jí ho líto a tak ho vzala do svého pokoje k oblíbeným hračkám. Dala mu jméno Ouško, právě podle ucha, které mu chybělo. Brzy si Ouška velmi oblíbila, protože na rozdíl od svých nových plyšáků ho mohla tahat i ven

do špíny, aniž by jí to bylo líto. Byl to prostě její Ouško. Najednou se venku zablesklo a holčičku zamrazilo, v tu chvíli by přísahala, že se Ouško pohnul. Vzpomněla si na část příběhu „ ..každou noc z pondělí na úterý, které mělo v kalendáři liché datum..“ Podívala se na kalendář na stolku, byl pondělní večer osmého srpna. Tikání hodin jí připomnělo, že zanedlouho bude půlnoc. Opět se zablesklo a Ouškovy oči na okamžik zasvítily. Holčička schovala hlavu pod peřinu, ale za pár vteřin ji zase vyndala, protože když na zajíce neviděla, bála se ještě víc. Vzpomněla si na další tatínkovu větu „Dětem dělaly naschvály a také se jim začaly stávat různá neštěstí.“ Najednou si holčička vybavila vše, co se jí stalo v souvislosti s Ouškem. Jak před pár měsíci spadla ze schodů, právě když si nesla zajíce do kuchyně, jak se řízla hluboko do ruky, když dělala venku na zahradě s Ouškem piknik. Jak o něj minulou noc zakopla a skoro si rozrazila hlavu o hranu postele. Znovu se zablýsklo, holčička vytréštila oči na hodiny, které ukazovaly za patnáct minut půlnoc. V tu chvíli si uvědomila, že celou dobu pevně svírá peřinu a přestává cítit prsty. Další blesk a Ouško se opět o něco pohnul, teď už vypadal, že se jí přímo vysmívá. Holčička věděla, že musí jednat, nemohla s ním strávit noc v pokoji.

Za tátou jít nemohla, protože by se jí smál a tak se pomalu zvedla z postele. Déšť a větve vytvářely pohybuující se moře stínů na zdech pokoje. Holčička nespouštěla ze zajíce oči a pomalu nahmatala na stole malý houbářský nožík, právě ten, kterým se řízla na pikniku. Zhluboka se nadechla a s otevřeným nožíkem došla k poličce a druhou rukou ho rychle chytila pod krkem. Záblesk za oknem jí na okamžik oslepil, ale zajíce nepustila. Ouško se nebránil. Kdyby ano, měla připravený otevřený nožík. Holčička se klepala strachy, ale dům znala a tak se ani neobtěžovala rozsvěcet světla. Zatímco jí studený pot stékal po čele, kráčela dlouhou vstupní halou přímo ke vchodovým dveřím.

Když vyšla ven, stále se blýskalo, ale na obzoru jasně svítil měsíc. V dálce bylo slyšet bučení vyděšených krav a kvíkání prasat. Tahle hororová scéna, ale holčičku paradoxně trochu uklidnila, protože jí to připomnělo, že kromě ní, jsou venku i další živý tvorové. Protože dokonale znala terén okolo jejich domu, věděla přesně, kam půjde. Nenapadlo ji si ani vzít nějaké boty, jen popadla pohozenou lopatu a rychle se rozběhla ke stromu u rybníka. Jakmile doběhla, přišlápla plyšového zajíce do bláta, nožík položila na blízký kámen a začala kopat do rozmáčené měkké hlíny.

Kdyby v tu chvíli šel někdo kolem a zahlédl promočenou, zmrzlou blondatou holčičku v noční košili, jak kope pohřební jámu, asi by měl pěkně nahnáno. Ale nikdo ji neviděl, ani okna v jejich domě už žádná nesvítla a tak holčička za svitu měsíce kopala nerušeně dál. Když měla jáma v nejhlubším místě dobrého půl metru, holčička opět vzala zajíce do ruky. Naposledy se zablýsklo a plyšákovi pod nánosem bahna zableskly oči. Už ho chtěla hodit do jámy, když si vzpomněla na další otcova slova „...nejhorší z nejhorších a zároveň ten nejodvážnější a nejrychlejší.. nechal je všechny rozpárat!“. Holčička se bála, že by se zajíc mohl ze země dostat ven, rychle popadla nožík a zajíčkově začala zběsile bodat do nohou a vytrhávat z nich starou zašlou výplň. Musela to udělat, aby nemohl odhopkat zpátky. Poté ho za svitu měsíce pohrbila a blátivou hlínu nad ním pečlivě zašlapala. Celou cestu zpátky se trhaně otáčela na místo, kde jej zanechala. Ze strachu, že by se mohl vyhrabat ven, se rozběhla k domu.

Když se otec vzbudil, ještě ani nesvívalo, rychle si udělal v kuchyni snídani a oblékl se do pracovního. Při odchodu se zarazil ve vstupní hale. Musel několikrát zamrkat, aby věřil svým očím. Ode dveří, se táhly blátivé otisky dětských nohou. Otec užasle sledoval stopy, které směřovaly ke schodům. Podle stop bylo zřetelně vidět, že se jeho dcera po cestě několikrát otočila, aby si zkontrolovala dveře za sebou. Otec si okamžitě vzpomněl, jak jako malý kluk rád běhal za deště po zahradě, jak rád sledoval bouřky, nebo krupobití. Usmál se, bylo pro něj příjemné vědět, že je jeho dítě po něm. Protože stopy na schodech směřovaly už pouze jedním směrem, byl přesvědčen, že jeho malá holčička je už zase bezpečně zachumlaná v peřinách. A tak jí taky našel. Stopy končily u její postele, vedle které byla odchozená zablácená noční košilka a jeho dcera spala jako andílek v čistém prádle a povlečení. Otec jí pohladil po hlavě a zjistil, že má ještě mokré vlasy, znovu se usmál. Mám to ale statečnou dceru, pomyslel si, povím jí strašidelný příběh a ona se ještě klidně jde proběhnout v dešti. Skrze okno viděl, že venku už pomalu svítá, věděl, že tu nemůže být dlouho a musí jít pracovat. Naposledy jí pohladil po hlavě a holčička se se zívnutím převalila. Otec přešel k jedné z polic s plyšáky a jednoho z ní vzal. Opět se pousmál, chvíli si ho prohlížel, pak zajíce Ouška zastrčil k holčičce pod peřinu, aby se jí lépe spalo a odešel. Ta si ho s dalším převalením v peřinách vzala do obětí a spala sladce a spokojeně dál.

NÁHODY (JIŘÍ GRANT)

Štíhlá dívenka, říkejme jí třeba Nikol, stála na železničním mostě a upřeně sledovala pod ním projíždějící vlaky. Byla rozhodnutá skočit. Skočít pod nějaký ten rozjetý vlak a mít od všeho pokoj. Prostě už nechtěla dál žít. Byla přesvědčená, že jí všichni jen ubližují. Doma jí nechtějí pustit s partou na vandr. Její kluk si z ní dělal srandu a dokonce dělal před všema narážky, že má malý prsa. Stejně si asi něco začal s její kámoškou. Oba se poslední dobou chovají nějak divně.

Hlavou se jí míchaly všechny ty křivdy z posledních dní. Nemohla se na nic pořádně soustředit.

Pořád viděla Olivera, svého kluka, jak se pitvoří na její nejlepší kámošku Ninu. A ona, blbka jedna, místo aby A do toho máma...

"Proč si neuklidíš?" Tohle a pak zas tamto.

"A kam bys jezdila?"

Ne !

Už dost !

Už toho má fakt dost!

Odhodlaně přelezla zábradlí, postavila se na úzkou obrubu a čekala, až pojede další vlak.

Ten její poslední.

Ticho a čekání přerušil zvuk telefonu. Nejprve se nechtěla ani podívat, kdo jí to volá. Když však melodie jejího zvonění nebrala a nebrala konce, vytáhla telefon

z kapsy a přece jen se podívala. Číslo neznala.

Po krátkém zaváhání zmáčkla zelený tlačítko.

"Prosím."

Ozvala se stroze. Z telefonu se ozval docela příjemný mužský hlas.

"Ahoj, tady je David."

"No a co chceš Davide. Já tě asi neznám."

"No, víš....., nemohli by jsme si chvilku jen tak povídat? Já jsem na tom nějak blbě a tak jsem zkusil jen tak vytočit číslo."

"No to je šílený, ale tak povídej."

Pobídla druhou stranu k rozhovoru a byla docela zvědavá, copak je to asi za troubu.

"Fajn."

Zaradoval se hlas na telefonu.

"Tak co teď třeba děláš?"

"Hm."

Zamyslela se.

"Jsem venku a koukám na vlaky. Taky je mi nějak šoufl."

"Koukáš na vlaky?"

"A nechceš snad pod nějaký skočit?!"

Holka na mostě nevěřila svým uším. Chvilí nevěděla, co odpovědět. Otočila se a opatrně přešla zábradlí nazpět.

"Ne, nechci."

Odpověděla po odmlce.

"Tak to je fajn. Už jsem se bál, že jsem se dovolal na stejného zoufalce jako jsem já."

"Já totiž stojím u okna v osmém patře a nejraději bych skočil dolů."

Nikol pomalu přešla most . Ten na telefonu ji začal zajímat. Nemohla uvěřit, že právě teď je někde člověk, který má podobný problémy jako ona .

"No a co se ti vlastně stalo, že chceš skákat?"

Přerušila krátkou pauzu v hovoru.

Hlas na druhé straně se na chvíli odmlčel.

"Moc se mi o tom nechce mluvit."

Ozvalo se po chvíli.

"Řekni mi raději jak se jmenuješ."

"Já jsem Nikol, ale povídej spíš ty. Co se stalo?"

"No prostě všechno je špatně! Už nevím, jestli má takový život vůbec nějaký smysl. Devět let studuješ a pak? Práce žádná! Dají ti málem zametat chodníky. Moje holka se na mě vybodla, tak co?"

Nikol pomalu popošla k náspu vedle mostu. Posadila se do trávy a přemýšlela, co na to říct. Jaká je to náhoda, že se dovolal právě na ni. Najednou cítila, že musí něco udělat.

"Davide, ani nevíš, jak jsem ráda, že mi voláš."

Snažila se rychle dál pokračovat v hovoru. Opravdu se bála, že na druhé straně už nikoho neuslyší.

"Víš, nemůžeš to tak brát, že nejsi k ničemu. Ani nevíš, jak jsi zrovna mně pomohl, že jsi zavolał."

A ona sama věděla, jaká je to velká pravda. Bylo těžké si před chvílí jen představit, že právě ona, která se chtěla zabít, bude zachraňovat někoho se stejnými úmysly.

"Nevím, jak jsem ti mohl pomoci."

Vrátil se David do hovoru.

"A co kdybychom si o tom promluvili osobně."

Nikol se snažila co nejvíce zaujmout svého nového známého. Pravda taky byla, že by se s ním opravdu ráda sešla. Připadal jí po hlase moc sympatický.

"Odkud vlastně jsi a stojíš ještě u toho okna?"

Zeptala se opatrně.

David se posadil na gauč.

"Z Kolína a nestojím."

Nikol se zamyslela..... Kolín - Pardubice, to přece není vůbec daleko.

"Davide, já jsem z Pardubic. Slib mi, že teď se na všechno vybodneme a potkáme se ve čtyři na nádraží v Pardubicích."

"Máš na to tři hodiny."

"Vlaky jezdí každou hodinu."

Snažila se ho přesvědčit a zároveň se ujistit, že bude v pořádku.

"Dobře. Ve čtyři se ti ozvu. Budu před nádražím."

Potvrdil schůzku David a zavěsil.

Nikol byla jako opařená z toho, co se právě stalo. Pomalu mířila do města k nádraží. Času měla více než dost a hlavně více než David. Spěchat nemusela. Představovala si, jaký asi bude. Je vysoký, malý, štíhlý, tlustý? Po hlase se přece nic takového nepozná. Je úplně jedno jaký bude, zastyděla se. Hlavně, aby přišel. Opravdu by mu chtěla pomoci. Byl to najednou docela fajn pocit. Být takhle užitečný.

Byly právě čtyři a Nikol stála před nádražím. Říkal, že se ozve. Chvilí ještě počkám.

Nervózně se začala rozhlížet kolem sebe. Bylo tam sice všude plno lidí, ale jak mohla vědět, jestli je tady. Neznala ho. A tak se rozhodla, že mu přece jenom zavolá. Vytáhla telefon, zadala poslední číslo

a nejistě ho přiložila k uchu.

Ozval se jen hlas ze záznamníku.

"Ahoj Nikol. Omlouvám se, ale dnes nepřijdu. Promiň. Už jsem byl sice na cestě, ale ta bohužel vede kolem kolejí..... Ještě jednou promiň a měj se moc hezky."

To bylo vše!!!

Telefon se odmlčel.

Nikol zůstala jako opařená. Krve by se v ní nedořezal.

Tak si ani nevšimla, že za ní stojí docela sympatický kluk s krátkými vlasy a kouká na ni, jak jí ruka s telefonem klesá dolů.

"Ahoj Nikol."

Ozvalo se najednou za ní a někdo ji chytil za ruku.

"Promiň, najednou se mi zdá všechno tak malicherný, tak trocha černého humoru na uvítanou."

"Já jsem David."

Usmál se a koukal na ni nevinnými modrými očima.

Nikol už opravdu nevěděla, co si má myslet. Nejraději by ho teď sama zabila. Nevěděla, jestli se má radovat, nebo vztekat.

Ale je pravda, že to jejich seznámení zbavilo všech formalit a všechna nervozita a nejistota z ní a vlastně z obou najednou opadla. Oba se po chvíli šíleně rozesmáli a celý odpoledne měli opravdu co probírat.

A hlavně si začali uvědomovat, že když člověk chce vidět, tak vždycky najde a uvidí i ty lepší stránky života. Všechny ty ranní problémy jim najednou připadaly tak nějak drobnější a malichernější. Je pravda, že ve dvou se to asi taky opravdu lépe táhne.

Pořád museli myslet na to, že dnes při nich asi taky stál nějaký "strážný anděl."

"Mysím, že by mělo být takový číslo, kam by mohl každý zavolat, než udělá něco takovýho, co jsme chtěli udělat."

Nikol přece nemohla a nechtěla jen tak hodit za hlavu to, že ráno byla úplně bezradná a tolik zranitelná.

"No tak se s tím pokusme něco udělat."

Davidovi se zdála myšlenka o takový lince taky docela

fajn.

Tak si slíbili, že se pokusí udělat všechno pro to, aby vznikla služba s číslem poslední záchrany. Taková Andělská linka, kam by si mohl zavolat každý, než udělá něco definitivního. Něco takového, co chtěli udělat právě oni.....

KRÁL STŘELCŮ (MAJOR SLIK)

Když Harry odešel, Erik nabil revolver a dal si ho zase do pouzdra, pušky odnesl dozadu na trám, složil deku a postavil se ke vchodu, opřený oběma rukama o jedno křídlo vrat, které mu sahalo po prsa. Kolem sem tam někdy přešel někdo z osady, ale když Erika spatřil, většinou sklopil hlavu a rychle jej minul.

Potom se na ulici objevil Komanč Bill, který před Koloniálem slezl z koně a po chvíli odtud vyšel s pytlím, který přivázal za sedlo. Erik na něho zamával, a tak Komanč Bill přešel ulici a mlčky se zastavil před Erikem.

„Poslyš, příteli,“ řekl Erik – „ty tady určitě v okolí znáš každý kámen. Pověz mi, je tu někde v okolních horách skála, která vypadá jako koňské kopyto?“

Indián přikývl. „Asi půl dne cesty támhle na východ. Vede k ní údolí s potokem, kterému říkají Zelenej Čtvrtek, podle barvy vody v něm, a farmáři z téhle strany to údolí znají, protože je tam pár pramenů, které jsou údajně léčivé.“

„A je na úbočí té skály jeskyně nebo nějaká větší trhlina?“

„Skály jsou tam po obou stranách údolí, ale jenom jedna vypadá jako koňské kopyto. A děr v těch skalách, menších nebo větších, je tam více – některé jsou zasypané po horských otřesech, které se tam občas přihodí. Jestli je nějaká jeskyně i pod Koňským Kopytem, to si nepamatuju.“

„Takhle mi to stačí, díky,“ řekl Erik. A když se Komanč Bill obracel k odchodu, dodal: „Na oplátku ti prozradím, že tvoji předkové vyslyšeli tvoje modlitby a dnes ti pomůžou zachránit život Tomovi Russellovi a stát se tak opět svobodným.“

Indián se otočil zpět. Nezdálo se, že by ho Erikova slova překvapila. „A co mám udělat? Řekli ti to?“

„Musíš tady dnes zůstat a někde se tu ukrýt. Nejlepší támhle mezi domy na druhé straně ulice. Sám poznáš, co máš udělat.“

Komanč Bill se chvíli díval Erikovi do očí, potom si položil pravou dlaň na čelo a mlčky s ní opsal oblouk. Obrátil se a vrátil se k svému koni.

A Erik dál stál opřený o vrata stáje a mhouřil oči před zapadajícím sluncem. Vypadalo to, jako by na něco čekal.

Brzy poté, co se Komanč Bill ztratil Erikovi z očí, objevili se v Dlouhé Chvilí ti tři jezdcí. Přijeli od jihu, v zaprášených a zmuchlaných šatech, všichni s revolvéry na opascích. Vedl je vysoký muž s hustým zrzavým plnovousem a zrzavými vlasy pod kloboukem, po jeho levici jel Mexičan s knírem, sombreroem a holínkami se stříbrnými ostruhami. Třetí muž se držel vzadu, měl dlouhý, hubený obličej, zarostlý několik dnů neholeným strništěm, a na kabátě připíchnutou nějakou medajli. Nebyl na ně pěkný pohled a lidé z osady, kteří byli venku nebo vykoukli ze zvědavosti ze dveří, se raději rychle schovali do svých domovů.

Když ti tři míjeli nájemní stáj, zrzek se upřeně zadíval na Erika, který tam stál pořád stejně opřený o její vrata a lhostejně je sledoval. Něco se mu asi na Erikovi nezdálo, protože se po něm znovu otočil, když před stanicí sesedli všichni tři ze svých koní.

Zrzek vešel do jídelny první, letmo si prohlédl Harryho a jednoho staříka, kteří u levého stolu ucucávali ze sklenic s pivem, a zamířil k pultu, za kterým stál Larry. Jeho dva kumpáni se posadili k pravému stolu, ale tak nějak nakřivo, aby měli po ruce pažby revolverů.

„Kdy přijede dostavník?“ zeptal se zrzek a opřel se dlaněmi o pult.

„Zítرا ráno,“ odpověděl Larry – „ale z druhé strany, od severu. Jede do Casperu.“

„Mně je úplně fuk, kde ten dostavník jede. Hlavně aby nějaký přijel a byli v něm lidi s prašulama, ženský se šperkama a tak. Že mám pravdu, hoši?“

„Jasně, Emerethe,“ ozval se muž s kozím obličejem. „Ať nám ten šašula sem šoupne láhev whisky!“

„Vy zde chcete přepadnout dostavník?“ řekl Larry vyjeveně. „Proč zrovna tady v osadě a ne někde po cestě?“

„Tady je to jistější. Venku jsou jeho strážci ve střehu, někteří berou svoje povolání smrtelně vážně a já bych nerad dostal jejich olovo pod kůži. Takhle je to úplně snadné – dostavník zastaví před stanicí, jeho kočí a strážce si voddechnou, že to maj za sebou a sešoupnou svoje dřevěné zadky dolů na zem, my v tu ránu vyběhnem ven s bouchačkama, odzbrojíme je a dostavník je náš.“

„Co bude s tou whisky, sakra,“ zahulákal Kozí Obličej. „Ať mě ten chlap nesere, Emerethe.“

Larry sundal z police láhev kořalky a tři skleničky a postavil všechno před zrzka. Ten si nalil plnou sklenici a láhev se zbývajícími sklenicemi podal dozadu Kozímu Obličejí.

„Ty jsi Zrzek Emereth, který před pár dny utekl z vězení v Casperu, vid’?“ zeptal se Larry.

„Vidím, že jsi informovanej, kámo. A jak říkají tobě.“

„Larry...a jsem správcem téhle stanice. Noviny psaly, že vás hledá patrola.“

„Správně, Larry, ale nedělej si zbytečné naděje. Ti volové nás hledaj úplně jinde – na

vopačné straně.“ Zrzek Emereth do sebe obrátil sklenici s kořalkou, opřel se loktem o pult a naklonil se k Larrymu. „Něco ti o nás prozradím, kámo – my milujeme tydle zapadlé osady, kde žijou samí spořádaní lidi, kteří mají hned v kaťatech, když jím někdo strčí pod nos bouchačku. Pár dní tam vždycky pobudem a užíváme si. Jídlo a pití zdarma, v krámech si vezmem, co potřebujem, něco drobných od lidí na cestu...”

„Taky ženské...” promluvil Mexičan. Měl melodický, zpěvavý alt, ale jeho hlas byl to jediné, co na něm bylo sympatické.

Zrzek Emereth se ušklíbl. „Někdy je těžké ty moje partáky uhlídat. Obvykle ale lidem neubližujem – pokud si ovšem někdo nezačne hrát na hrdinu a pokusí se nás zastavit. To má potom smůlu.“ Postavil se a podal dozadu Mexičanovi svoji sklenici, aby mu ji dolil. Potom zlikvidoval její obsah stejně rychle jako poprvé a pokračoval: „Vsadím se, že v Dlouhé Chvíli se žádněj takovej hlupák nevyskytuje, podle toho, co jsem viděl na ulici.“ Na okamžik se zarazil. „Poslyš, Larry, co je zač ten míšenec, kterého jsem zahlídl u nájemní stáje? Nelíbí se mi.“

„Není zdejší – jenom se tu při cestě zastavil. Říkal, že se jmenuje Erik.“

„Erik?“ Zrzek Emereth se zamyslel. „Nic mi to neříká. Jaké má druhé jméno?“

„Neřek mi ho.“

„Není to divné?“

„Ani ne...ty také nikomu nevytrubuješ, že se jmenuješ McCoy.“

Zrzek Emereth se usmál. Vlastně jen tak na okamžik obnažil zažloutlé zuby. Ve spodní řadě mu dva chyběly.

„Máme tady ale šerifa, který v Dlouhé Chvíli dohlíží na pořádek,“ vytasil se s tou informací Larry.

„Nikde jsem tu neviděl jeho úřadovnu.“

„No – on vlastně není jmenovaný šerifem. Dělá tu funkci dobrovolně, ale velmi zodpovědně. Určitě se mu nebude líbit, co chcete udělat.“

„Vážně? Kde ho najdeme?“

Larry mlčel a nervózně si kousal spodní ret. Zrzek natáhl ruku, uchopil ho pod krkem a přitáhl si ho k svému obličej. „Na něco jsem se tě ptal.“

„V kovárně na konci ulice.“

Zrzek Emereth ho pustil a narovnal se v celé své výšce. „Zvedněte zadky, hoši, máme tu práci. Musíme zajít domluvit tomu páprdovi, který si tu hraje na šerifa.“

Oba se zvedli. Kozí Obličej zašpuntoval láhev se zbytkem kořalky a strčil si ji do kapsy.

„Za to pití dostanu dva dolary,“ řekl Larry.

Všichni tři se k němu obrátili.

„Ale Larry,“ řekl po chvíli Zrzek Emereth tónem, jako by domlouval malému dítěti. „Co to máš za řeči. Vždyť to byl jenom přátelský drink, na který jsi nás pozval. Na účet podniku. Přeci bys po nás nechtěl peníze. To bysme se fakt museli naštvat.“

Larry neodpověděl a oči měl sklopené.

„Všichni tady Larrymu za pití platíme,“ ozval se stařík od vedlejšího stolu. „Tudle není žádnej pajzl ani útulek pro ochmelky. Larry má to pití jenom jako doplňkovéj prodej.“ Seděl zády k nim a svoji poznámku pronesl jen tak do desky stolu, aniž se obrátil.

Reakce Zrzka Emeretha byla naprosto nečekaná – vytáhl bleskově revolver, přiskočil ke staříkovi, rozmáchl se a tím revolverem ho praštil do hlavy. Stařík se bez hlesnutí složil na zem, on se k němu shýbnul a jako zběsilý ho ještě několikrát revolverem udeřil do tváře. Pak si všiml, že má hlaveň revolveru od krve, utřel si ji do starcovy košile, narovnal se, a s pistolí v ruce se vpil pohledem do Harryho, který na to zíral přes stůl celý zděšený.

„Něco se ti na tom nelíbí, mladej? Třeba mi chceš taky něco říct o správném chování v téhle díře.“

Harry polknul a pak zavrtěl hlavou.

Zrzek Emereth schoval revolver a všichni tři vyšli mlčky ven.

Harry s Larrym se vrhli k staříkovi.

Šli prostředkem ulice, v mírném rozestupu, s rukama připravenýma okamžitě vytáhnout revolvery. Ulice byla liduprázdná, pouze Erik stál u vrat do stáje jako předtím, a když ho míjeli, zase se na ně jen tak mlčky a s klidnou tváří díval. Poznali, že tenhle muž z nich žádný respekt nemá, a to je znervóznilo. Kozí Obličej se zastavil: „Co tak čumíš, hňupe.“

Neodpověděl a Zrzkovi Emerethovi se zdálo, že mu přes tvář přeběhl lehký úsměv. „Nech ho bejt, Ede, von ted' není důležitý.“

Ani se ještě moc nevzdálili, když do stáje přiběhl rozčilený Harry. „Zastav je, Eriku, pro tebe to bude hračka! Ti hajzlové jdou po Tomu Russelovi.“

„Ale to je přece pro tebe výhodné, Harry. Udělají tu špinavou práci místo tebe a ty se budeš moct s klidným svědomím vrátit domů k otci.“

Harry na něho nevěřičně zíral. „Vždyť to jsou bandité! Ten jejich vůdce je Zrzek Emereth, kterému pomohli utéct z vězení, a on před chvílí bezdůvodně zmlátil ubohého starého Sinclaira tak, že mu vyrazil oko a udělal mu z obličeje fašírku, chudákovi. A netají se tím, že chtějí lidi z Dlouhé Chvilě okrást a terorizovat, ráno přepadnout dostavník a...“

„Nic z toho se mě netýká, Harry,“ přerušil ho Erik chladně. „Mně osobně tihle lidi nic

neudělali, tak proč bych je měl zabít. Ať se raději každý naučí postarat se o sebe sám.“

Harry se k němu vrhnul a oběma rukama ho uchopil za vestu. „Nevěřím ti, slyšíš! Nevěřím, že ses moh takhle změnit. Ještě včera jsi byl pro mne hrdina, ochránce spravedlnosti...důvěřoval jsem ti víc než sobě, obdivoval...“

Erik ho od sebe odstrčil. „Raději se schovej, Harry, za chvíli se tu začne střílet.“

Mezitím bandité došli ke kovárně, kde se Tom Russel v roji jisker otáčel kolem ohniště.

„To ty jsi ten samozvaný šerif Dlouhé Chvilé?“ oslovil ho Zrzek Emerth.

„Zvolili si mě, nejsem žádný samozvanec. A dělám to dobrovolně a zadarmo.“

„Tím líp. Aspoň ti to místní nemohou mít za zlé, když si vezmeš na pár dnů dovolenou.“

Tom Russel se narovnal a poprvé se na ně podíval. „O co vám jde?“

„Aby sis nás nevšímal, až si tady budeme nějakou dobu vyhazovat z kopýtka, užívat si vymožeností, které je nám tahle osada schopna nabídnout, a tak podobně. My si zase nebudeme všímat tvého domu.“

„Tohle nemůžu udělat,“ zavrtěl rezolutně hlavou. „Slíbil jsem, že tady budu dohlížet na pořádek a tyhle věci bych vám nemoh tolerovat.“

„Co se s ním vybavuješ,“ řekl Ed. „Já ho vyřídím a hotovo.“

„Drž hubu, Ede!“

Kovář chvíli manipuloval s řetězy na kladkách a přisunul tak k ohništi velkou plechovou nádobu bez víka, která visela nahoře pod stropem. Potom položil ruku na její rukojeť.

„Hele, kováříčku,“ pokračoval Zrzek Emereth. „Tobě asi ještě nedošlo, že proti třem všehoschopným chlapům s bouchačkami nemáš žádnou šanci. Tak ti ještě jednu dám: do půl hodiny odjedeš z téhle osady i s rodinou, pokud nějakou máš, a vrátíš se pozítří. Platí?“

„To bych se tady už nikdy nemoh vrátit.“

„Řek sis vo to, blázne,“ sáhl Zrzek Emereth po revolveru. Ve stejném okamžiku zvedl Tom Russel rukojeť té nádoby prudce nahoru a do ohniště se z ní vylila spousta vody. Zasyčelo to a celou kovárnu ihned zahalila pára, přes kterou nebylo nic vidět.

Bandité do ní vypálili několik ran a pak čekali, až se pára rozplyne. Ale Tom Russel už tam nebyl. Mexičan s revolverem v ruce proběhl kovárnou a z druhé strany zavolal: „Běží támhle, mezi domy, směrem do osady. Jdu za ním a vy ho nadběhněte po ulici. Není ozbrojený.“ A dvakrát za utíkajícím Tomem Russelem vystřelil.

Zbývající dva se rozdělili – zatímco Zrzek Emereth rychle krácel po chodníku kolem

domů na protější straně ulice, Ed utíkal jejím středem. Vzadu za domy se ozývala Mexičanova střelba a bylo slyšet řinčení rozbitého skla.

To, co se stalo pak, trvalo vlastně jen pár minut. Z úzké uličky mezi vězením a vedlejším domem pojednou vyběhl Tom Russel a několika skoky se schoval za dveřmi vězení. Ed po něm hned vypálil několik ran, ale byl ještě daleko a také viditelnost už nebyla nejlepší, protože slunce mezitím zapadlo a začalo se šerit.

„Štvou ho jako zvěř,“ mumlal Harry, který zpoza trámu stáje sledoval napjatě dění na ulici. „A nikdo mu nechce pomoci. Sám s nimi přece nemůže bojovat.“

Erik ho úkosem pozoroval. Byl už také uvnitř stáje, zády opřený o druhý vchodový trám. Vedle něho stál Černej Zach a natahoval krk, aby viděl ven.

To už kolem nich proběhl Ed, který si v běhu nabíjel revolver, a ostražitě se přibližoval ke dveřím vězení. Harry ze sebe vydal nějaký divný zvuk, vytáhl revolver, který měl pod košili vzadu za opaskem, a popadl velké dubové víko od sudu, které tam stálo opřené o stěnu. Zvedl ho jako pířko a jako se štítem s ním vyrazil ven. Něco na Eda řval a střílel po něm ránu za ránu, až jeho pistole cvakla naprázdno. Zřejmě ho trefil do nohy, protože Ed klesl k zemi, převalil se a namířil na Harryho svůj revolver. Dával si načas, aby našel Harryho nechráněné místo. Vtom se otevřely dveře vězení, objevil se v nich Tom Russel s brokovnicí, kterou to do Eda napálil z obou hlavních. To mu ale mohlo být osudné, protože tou samou uličkou tam doběhl Mexičan a měl teď Toma Russla – s prázdnou brokovnicí v ruce – jen pár yardů před sebou.

Mexičan se šťastně usmál a zvedl ruku s pistolí. Vystřelit ale nestačil – za jeho zády se pojednou objevila nějaká postava a on se skácel dopředu s proříznutým hrdlem. Komanč Bill!

Zvedl ruku na pozdrav směrem k Erikovi a ustoupil zase do šera uličky.

Po chodníku se teď přiblížil Zrzek Emereth a kulky z jeho revolveru hvízdaly Tomovi kolem uší. Ten ustoupil zpět do dveří a než je stačil zavřít, přiřítit se tam Harry, který na ulici odhodil svůj dubový štít a rychle přeběhl vzdálenost, která ho dělila od vězení. Fortelné dveře za oběma muži zapadly.

Zrzek Emereth došel k domu na úrovni nájemní stáje, na jehož vývěsním štítu byl nápis DÁMSKÉ KREJČOVSTVÍ. Ted' již osamělý vůdce banditů se tam zastavil, dobil si revolver a zřejmě vyhodnocoval situaci. Potom rozkopl dveře toho domu a vyvlekl odtamtud starší ženu v černých šatech, která ječela na celou ulici. S revolverem u její hlavy ji před sebou dovlekl doprostřed ulice. „Vylezte ven, vy dva,“ zařval směrem k vězení. „Nebo téhle dámě vystřelím mozek z hlavy a zajdu si pro další.“

Dveře vězení se pomalu otevřely a Tom s Harrym vyšli ven. Tom byl bez brokovnice a Harry svůj revolver položil na první schod, před kterým zůstali stát.

„Pojďte sem blíž a ten smradlavý indoš ať se k vám přidá.“

Komanč Bill se vynořil z uličky a postavil se vedle těch dvou.

„Zabili jste mi partáky a teď si to odskáčete. Sbohem.“ A bandita na ně namířil pistolí.

Od nájemní stáje se ozval výstřel, banditovi vypadl revolver na zem, pustil tu ženu a celý zkroucený si dal pravou ruku mezi kolena. Žena hned utekla domů.

Erik vyšel ze stáje s revolverem ve svěšené ruce a zastavil se pár kroků před banditou, který se narovnal a svíral zkrvavenou ruku. „Věděl jsem hned, že s tebou budou potíže,“ řekl Zrzek Emereth nenávistně. „Vzdávám se. Klidně mě nechte odvést zpátky do vězení. Nic nového mi nepřišijou, protože jsem tu nikoho nezabil ani nic neukrad.“

Kolem nich se už začali sbíhat lidé z osady. Larry sem přivedl i starého Sinclaira, na kterého byl hrozný pohled. Celou tvář měl modrou a opuchlou k nepoznání, a přes levé oko měl pásku.

„Zmrzačil jsi támhle toho starce, který přišel o oko. A za tohle tě musím potrestat.“

„Ty, že mě musíš potrestat? Co jsi zač? A kdo ti k tomu dal právo?“

„Mám to ve svém rodném listu.“ A Erik zavolal na Zacha, aby mu ze stáje přinesl lampu dolitou petrolejem a aby ji rozsvítl. Potom přistoupil k banditovi, sundal mu z hlavy klobouk, který hodil na zem, a zase poodstoupil. Zrzek Emereth se nechápavě rozhlížel kolem sebe. Když Zach podal Erikovi lampu, ten ji uchopil do levé ruky a vyhodil nad banditu. Zrzek Emereth se podíval nahoru a vtom zazněl výstřel. Ohnivá koule se snesla na jeho hlavu, okamžitě mu spálila vlasy, vousy, obličej a zapálila na něm šaty. Lidé okolo zděšeně ucouvli.

Bandita řval, točil se dokola jako smyslu zbavený a plácal se rukama po obličejí. „Nevidím, nic nevidím,“ křičel. „Ten zkurvysyn mi spálil vobě voči!“ Někdo přiběhl s vědrem vody a vychrstl ji na něho. Stál tam a sténal. Jeho obličej teď s tím původním neměl nic společného.

„Už nikdy nikomu neubližíš,“ řekl Erik. „A ve vězení si s tebou budou ostatní vězni užívat.“

Z černých úst se mu vydralo zachrčení. „Larry,“ zasípal – „seš jediný, koho tu znám. Bud' tak dobrý a podej mi moji pistoli. Do levé ruky.“

Larry se podíval na Erika, ale ten jenom lhostejně pokrčil rameny. Tak udělal, co bandita chtěl. Zrzek Emereth si přiložil pistoli ke spánku a zmáčknuł spoušť.

„Zítř ráno odsud odjedu,“ oznámil všem Erik. „Už mě tady nebude třeba.“ A oba se Zachem odešli do stáje.

ZŮSTALI JSME JEN KAMARÁDI (JIŘÍ GLET)

S Arnoštem jsme se poznali na gymnáziu, v těch krásných šedesátých letech 20. století. Byl to fešák, v místní bigbeatové kapele hrával na basovou kytaru, a záhy se stal idolem dívek našeho města. Arnošt si však dívek valně nevíšal a většinu svého volného času trávil v přírodě. Byl to tramp tělem i duší a myslím, že již tehdy jsem mu nebyla lhostejná. Vlastně hlavně kvůli němu jsem začala jezdit na trampskou osadu. Byli jsme dobrá parta kluků a holek, kteří měli rádi vůni jehličí, rozkvetlé louky a čistou řeku. Právě Arnošt mě naučil rozeznávat jednotlivé stromy, keře, květiny, ptáky a ryby, a jak o nich uměl zajímavě vyprávět! Už jsem nebyla ta rozmazlená městská holka, která pozná pouze břízu a smrk, a z ptáků tak nanejvýš vrabce. Když dokážete blíže poznat flóru a faunu, najednou cítíte, že jste se stali součástí přírody, a to je úžasný pocit. Začala jsem rozumět myslivcům a lesákům, kteří by svůj les nevyměnili za nic na světě. Však jsem taky lásku k přírodě dokázala vštípit svému jedinému dítěti, synovi, který vystudoval na lesního inženýra. No, ale nebudu předbíhat.

Jak jsem již uvedla, s Arnoštem jsme trávili příjemné chvíle v lůnu přírody, ale byli jsme jen kamarádi. Já jsem sice svojí ženskou intuicí vycítila, že má o mě zájem, ale Arnošt, ač na pódiu tvrdý rocker, byl ve své podstatě plachý a nesmělý.

Přišel náš maturitní čas. Teprve na maturitním večírku, když vypil několik skleniček vína, překonal svou vrozenou ostýchavost, rozvázal se mu jazyk a vyznal mně lásku. Zanedlouho naše láska došla naplnění. Jak jsme jen byli šťastni, tehdy na začátku léta, kdy bývají nejdelší dny v roce a kvetoucí lípy tak omamně voní. Vodili jsme se za ruce rozkvetlou lipovou alejí na kraji města a snili o naší báječné společné budoucnosti.

V září dostal můj chlapec povolávací rozkaz a musel nastoupit na dvouletou základní vojenskou službu až do východoslovenského Prešova. Taková dálka, dělilo nás více než 600 km. Tehdy, v polovině šedesátých let se nám o mobilech ani nesnilo a pevnou telefonní linku měl jen málokdo. Vojáci základní služby se mnohdy celé měsíce nedostali z kasáren ven. Tak jsme si psali zamilovaná psaníčka. Arnošt mně psal vždy v neděli, kdy měl přece jenom více osobního volna. Jeho psaníčko jsem dostávala v úterý nebo ve středu, hned jsem mu odpověděla, takže mé psaníčko dostal většinou už v pátek.

Arnošt sloužil u dělostřelectva a v kasárnách taky založil bigbeatovou skupinu. Chlapci jezdili hrávat na tancovačky ve městě a okolních vesnicích a tak se přece jen dostali více ven z kasáren než ostatní vojáci.

Měsíce se vlekly, ale když uběhl rok, přijel Arnošt na dovolenou. Byli jsme zase čtrnáct dnů spolu a zase šťastni. Vojenský stejnokroj mu slušel, byl již desátníkem, a jeho

nárameníky zdobily dvě stříbrné frčky. Jak jsem jen na něho byla pyšná. Arnošt si liboval, že teď už bude mazákem, druhý rok vojny uběhne jako voda, a pak už budeme stále jen spolu. Jak se tehdy můj Arnošt mýlil. Jeho psaníčka začala chodit nepravidelně, psal mně stále méně a méně, až najednou už nepřišlo psaníčko žádné. Na mé písemné dotazy, co že se to vlastně děje, neodpovídal.

Z vojny se už vrátil jako ženatý muž s malým dítětem, holčičkou. Byli vlastně docela pohledný pár, on vysoký modrooký blondák, ona drobná černovlasá Slovenka s modrýma očima.

Všechno časem přebolí. Za rok jsem se taky vdávala, co bych si nalhávala, tak trochu z trucu. Nebyla to žádná velká láska. Můj manžel Pavel byl hodný muž, vzorně se staral o mě a našeho syna. Člověk asi nemůže mít všechno.

Na Arnošta jsem ale nemohla zapomenout. Když můj muž odcházel v neděli odpoledne do hospůdky s kamarády a náš syn Pavel si hrál s dětmi před domem, měla jsem pár hodin jenom pro sebe. Oparně jsem rozvázala růžovou mašlí svázanou hromádku Arnoštových dopisů z vojny a znovu je pročítala. Co na tom, že básně v těchto dopisech byly opsány se sbírek věhlasných básníků, vždyť je opsal z lásky a jen a jen pro mě.

Nestěžuji si. Prožila jsem pěkný život, jen ta velká láska mi v něm chyběla. Dálkově jsem vystudovala pedagogickou fakultu, stala se učitelkou a později ředitelkou základní školy. Můj manžel pracoval jako technik v chemické továrně a slušně vydělával. Měli jsme dobře zařízený byt a koupili si auto. Taky jsme si koupili a krásně opravili chalupu u řeky Lužnice. Jak jsem si ten kraj rybníků, lesů a luk zamilovala. Malebné městečko Veselí nad Lužnicí s jeho renesančními domy na náměstí. Veselské pískovny, soustavu šterkových jezer s písčitými plážemi, kde se v létě tak krásně koupalo a slunilo. Zdejší vesnice s překrásnými selskými statky ve stylu lidového baroka a taky okolní rybníky se staletými duby na hrázi. Ten krásný kraj jsem důvěrně poznala, vždyť jako učitelka jsem se svým synem na chalupě zpravidla trávil celé letní prázdniny.

Arnošt taky dálkově vystudoval a stal se stavebním inženýrem. S manželkou si postavili rodinný domek v sousedním městě, a tak jsme se vlastně spolu vídávali jen na maturitních srazích. Nejdříve jsme se jako třída scházeli jednou za pět let. Již na prvním maturitním srazu mně Arnošt řekl, jak se vlastně oženil. Taková banální záležitost. Když hrával se svou vojenskou kapelou na vesnických tancovačkách, pravidelně tam chodila ona černovláska. Ani vlastně moc netančila, spíše vyhledávala příležitost, aby se s ním prohodila pár slov. Pak si dali nějaké to víno, dolehlo na ně volání přírody a těhotenství se tehdy řešilo sňatkem. Arnošt sice mluvil o své ženě velmi pěkně, ale já jsem vycítila, že na mně nezapomněl. Je to tak, první láska nerezaví.

A roky daly se v let. Na třídních srazích spolužáci nejdříve ukazovali fotky malých dětí, potom fotky dospělých dětí a pak i fotky vnuků. Můj manžel se nedožil ani padesátky, najednou přišla zhoubná nemoc. Náš syn, taky Pavel, tehdy ještě studoval na lesního inženýra. Já už jsem zůstala sama, vlastně jsem už žádného muže nehledala.

Překulila se nám šedesátka a někteří spolužáci už na náš třídní sraz nepřišli a na žádný další sraz už ani neprijdou. Někteří spolužáci se zase pochlubili prvními fotkami

pravnoučat. Takový už je běh života. Tak jsme se rozhodli, že už se budeme scházet každý rok.

Na poslední třídní sraz přišel Arnošt již jako vdovec s francouzskými holemi. Seděli jsme u stolu vedle sebe a tu najednou Arnošt povídá:

„Víš, Růženko, teď když jsme zase oba volní, tak bychom se mohli vzít, co na to říkáš?“

Byla jsem jeho nabídkou velmi překvapena. Podívala jsem se na Arnošta a viděla jsem starého muže se šedivou hlavou, vráscitou tváří a berlemi. O mně sice lidé říkají, že vypadám dobře, ale je to jen vnější slupka. Ve skutečnosti trpím řadou zdravotních problémů. Co by taky řekli na náš sňatek můj ženatý syn a jeho vdaná dcera? Jak by přijala vnoučata nového dědu a novou babičku? Čas mládí, ten pravý čas lásky, kdy jsme se mohli tolik milovat, kdy jsme mohli s dětmi žít ve šťastné rodině, je nenávratně pryč. Ten už se nedá vrátit.

Na Arnošta jsem se mile usmála a povídám:

„Velmi si vážím tvoji nabídky Arnošte, ale už se nechci vdávat, teď už ne. V mládí jsme byli kamarádi, pak krátký čas šťastnými milenci a pak znovu jen kamarádi. Tak už to zůstane“.

„Máš pravdu Růženko, co bych taky byl za ženicha s těmi berlemi,“ odvětil Arnošt.

Myslím však, že velmi dobře pochopil, že se zdaleka nejedná jen o ty berle.

Za několik měsíců už Arnošt jen velmi špatně chodil a přestěhoval se do domu soustředěné péče. Má zde k dispozici pěkný jednopokojový byt. Často si voláme a každou neděli jedu za Arnoštem na návštěvu. Při kávě zavzpomínáme na naše mládí, postěžujeme si na neduhy stáří, neboť sdělená starost je poloviční starost.

Před domem roste řada starých lip. Na začátku léta jsou samý květ a zase tak omamně voní, tak jako ty lípy před mnoha a mnoha léty, kdy začínala naše láska. Zůstali jsme sice jen kamarádi, ale i tak je nám spolu moc dobře.

JAUVEJS ANEB JAHODOVÝ KOLÁČ (JANA JAVORSKÁ)

Psal se rok 1975 a do naší vesnice přijelo na brigádu vojsko. Vždycky když se Jezed'áci flákali a nestíhali nějakou sklizeň, musela zasáhnout armáda. Tentokrát to byly žně. Vojáci, kluci fešácký, jezdili s traktorama přes ves a mávali a pískali na místní děvčata.

Holky se sice červenaly, ale sobotní zábavy se už nemohly dočkat. Zrovna tak i Liduška. Vesměs plachá, ale s tvářičkou anděla, vábila pohledy nadržených vojáčků, jako sirup vosy.

A tak když šla nakoupit do místního konzumu, dala se tam do řeči s jedním vojáčkem, který si troufnul ji oslovit jako první. Slovo dalo slovo a chlapec jí slíbil, že ji druhého dne doprovodí na místní zábavu. Liduška nesměle souhlasila a vesele vyběhla z konzumu. Tváře jí nedočkavostí téměř hořely.

Příštího dne se důkladně svátečně vystrojila. Vzala si svoji novou blůzu se širokým límcem a krimplenovou sukni barvy zralého pomeranče. Svítila v ní už na dálku jako metař psích výkalů v bezpečnostní vestě.

Když se její maminka dověděla, kdo ji hodlá doprovodit, dala jí patřičné kázání, ale pro chudáka vojáčka jí zabalila do několika ubrousků jahodový koláč. Liduška vložila poslušně koláč do kabelky a vyrazila s kamarádkami na zábavu.

Sál byl plný obtloustlých soudruhů v tesilových oblecích s neméně objemnými manželkami v krimplenových šatech. Všichni radostně křepčili na parketu za zvuků dechové hudby snažící se napodobit nejnovější šlágry z hitparády Karla Gotta, Václava Neckáře nebo Helenky Vondráčkové.

Zemědělci statečně drželi taneční krok přežraných cirkusových medvědů a obzvláště ti, posilnění značnou dávkou vodky nebo rumu, baletili ladným krokem hrochů lezoucích

z řeky. Funěli jak zootechnik při inseminaci vzpurné krávy a pot jim kapal z čela do bujaře obdařených výstřihů jejich protějšků.

Sálem duněla písnička „Jsem doktor DamDiDam“ a hroši se svými samicemi statečně podupávali na doznívající: „Dam Dam“ až se otrásala sokolovna v základech a tleskali vesele do rytmu frkajících trumpet. Sál čpěl vylitým pivem a potem tanečníků, kteří v té době ještě neznali kouzlo „ Ould špajz“ a místo toho používali tak nanejvýš Pitralon a jejich dámy těžké ruské parfémy, které měly na kolemjdoucí silnější účinek než Kat'uše na německé vojáky za druhé světové války.

Přes to všechno se Liduška tetelila blahem, když ji její vojáček prováděl celou dobu po parketě a statečně spolu uhýbali rozdováděnému hrošímu stádu. S radostí mu pak zaplatila nějakého toho paňáčka na povzbuzení nálady.

Na parketu se na ni mačkal čím dál víc a jahodový koláč v kabelce, díky tomu presu, získával podivný tvar a začínal prosakovat z ubrousků. Jakmile to Liduška zjistila, zhrozila se: „Tohle mu přeci nemůžu dát sníst. Co by si o mně pomyslel?“ A dál koláč statečně schovávala v kabelce.

Když pak vyndávala peněženku, aby zaplatila další várku panáků, vypadl ji ten podivný předmět na stůl. Rychle ho sebrala a hodila zpátky. To už však stačil její vojáček zpozornět a v domnění, že jde o použitou dámskou vložku, neobratně zabalenou v papíru, začal balit Liduščinu kamarádku. Tušil, že za této situace si s Liduškou asi nezadovádí a rychle hledal náhradu.

Liduška náhle osiřela. Už se jí nikdo nevěnoval a ona z toho byla moc smutná. Nešťastně sebrala kabelku a ploužila se, v očích slzy, ven před kulturní dům, kde si sedla na schody a plakala.

Po chvílce vytáhla z kabelky kapesník, aby se vysmrkala a zjistila, že tam má stále ještě jahodový koláč od maminky. Opatrně ho očistila od zbytků ubrousku a začala ho jíst.

V tom se ze sálu vypotácel opilý vojáček se svojí novou obětí, aby se nadýchal čerstvého vzduchu. Když viděl, jak Liduška s chutí konzumuje tu věc, kvůli které ji opustil, zvedl se mu žaludek. Obrátil se vyjeveně k Lidušce a konstatoval:

„Nikdy bych nevojel upíra, co žere použitý vložky.“

ZA TAJEMSTVÍM NITRA KOMORNÍ HŮRKY (JIŘÍ LONDON VOTRUBA)

„Jen potichu, potichu, pánové! Vstupujte, prosím, potichu. Ctihodná učená společnost už dobrou hodinu zasedá.“

„O čem se dnes jedná, pane dveřníku?“

„Nemohu posloužit, urození pánové, tomu já nerozumím.“

Jen pojd'te, pojd'te, milý příteli. Já vám všechno za okamžik povím sám. Ať raději sedíme a nerušíme. Malý kousek od těchto dveří jsou, jakoby právě pro nás, připravena dvě pohodlná křesla. Využijme krátké chvílky, než k řečnickému pultu dorazí další člen učené společnosti.

Sedí se vám pohodlně? Tak tedy začnu, ale potichu. Jsme v 18. století, na jednom z pravidelných zasedání učené vědecké společnosti. Přivedl jsem vás do těchto míst z našeho jedenadvacátého století záměrně. Abyste se alespoň symbolicky nadýchal atmosféry časů událostí, o nichž vám chci nyní vyprávět.

Už nějakou dobu se učení mužové snaží odpovědět na zajímavou otázku. Jaký je původ vzniku zemského povrchu? Řečník, který tolik hřímal, právě když jsme sem vstupovali, je přesvědčený neptunista. On a jeho přívrženci věří, že zemský povrch se vytvořil z usazenin na dnech pradávných moří. Jejich odpůrci, takzvaní plutonisté, ale takovýto výklad odmítají. Tvrdí, že povrch Země vznikl vlivem sopečné činnosti. Problémem ovšem je, že ani jedna ani druhá strana dosud nedokázala přinést přesvědčivý důkaz. Učený spor se tak vleče už dlouho a zdá se, že nebude mít konce. Naštěstí, my jsme návštěvníci z časů o tři staletí mladších. A tak si teď můžeme dovolit udělat malý skok v čase a prozradit si to, co tito mužové ještě netuší.

„Už brzy sem zavítá Johann Wolfgang Goethe. Jistě ho znáte, samozřejmě ne osobně: Tajný dvorní rada a básník. Ovšem také velký zaujatý přírodovědec. Přednese zde zajímavý návrh. Aby za možný důkaz původu zemského povrchu bylo prozkoumáno nitro Komorní hůrky... Pan Goethe ji poznal - možno říci: takřka důvěrně - za svých častých pobytů v oblasti západočeských lázní.

Nevím, přáteli, zdali Komorní hůrku znáte vy. A tak tedy pár údajů:

Když vystoupíte na vyvýšený okraj města Chebu, na takzvaný Zlatý vrch, a pohlédnete severozápadním směrem, máte ji jako na dlani. Komorní hůrka je ten nízký, dnes už ale zelení stromů zcela ukrytý pahorek. Vypíná se v rozlehlé kotlině, která ve svém podzemí chová zdroje všech minerálních pramenů nedalekých Františkových Lázní.

Na konci devatenáctého století byla ještě Komorní hůrka holá. O to více nápadná. A tak není divu, že svým zjevem i polohou v krajině přivedla nadšeného přírodovědce Goetha k úvaze, že by se právě v jejím nitru mohla hledat odpověď na výše naznačenou otázku.

Jeho záměr, podívat se Komorní hůrce pod sukničku, nebyl ale zcela originální. Už v roce 1766 se pro totéž rozhodl pragmatický hrabě von Zedwitz, který nechal uvnitř hůrky vyrubat více než stometrovou štolu. Nepátral ale po jejím původu. Hledal uhlí. Žádné pochopitelně nenašel, a tím také jeho zájem o Komorní hůrku definitivně vyhasl.

Oproti hraběti von Zedwitz se zasedajícím učeným současníkům Goethův návrh prozkoumat celé ukryté podzemí.

Komorní hůrky z ryze vědeckých důvodů zalíbí. Půjde ovšem o to, kde na tak nákladnou akci vzít peníze. Získat je a s pracemi konečně začít se podaří až v roce 1834. V té době bude už Johann Wolfgang Goethe dva roky po smrti. Během průzkumu, který povede hrabě Kašpar Šternberk, připomeňme: zakladatel Národního muzea v Praze, protne nitro Komorní hůrky zhruba 300 metry chodeb. Různými směry. A výsledek? Bude naprosto jednoznačný: Komorní hůrka je sopka! Potvrdí to i nález místa, kudy se žhavá láva drala na zemský povrch.

Na samý závěr úspěšného průzkumu Komorní hůrky, bude to v roce 1837, nechají jeho aktéři umístit na vstup do průzkumných štol ozdobný portál. Ponese následující nápis: Přátelům přírody věnováno hrabětem K. Sternbergem.

Zapomenuto nezůstane ani na iniciátora akce, Johanna Wolfganga Goethe. Reliéf jeho hlavy, se jménem a věnováním: „Zkoumateli Komorní hůrky“, ozdobí bok skalky vytvořené ztuhlým výronem čediče.

Ale ani tím klid na Komorní hůrce ještě nezavládne. Po čase vysadí františkolázeňský okrasný spolek na jejím vrcholu a na některých úbočích sazenice jehličnanů a listnáčů. Ty po svém vzrůstu do podoby dospělých stromů unikátní geologickou památku zcela zakryjí. Tak, jak to můžete spatřit ze Zlatého vrchu.

“A pak konečně zavládne klid,” říkáte si možná. Kdepak! Ještě o něco později se začne z jednoho úbočí těžit sopečný popel a struska a využívat při stavbě okolních silnic. Tato rozlehlá rána zůstane trvale viditelná a u zvědavých návštěvníků Komorní hůrky bude vyvolávat pocit, že jsou v místě kráteru sopky. Což je samozřejmě omyl. Opravdový klid na Komorní hůrce zvítězí až na prahu druhé poloviny dvacátého století. Tehdy konečně se území této sopky stane státní přírodní rezervací a bude zařazeno mezi Národní přírodní památky.

A to je, vážený příteli, konec našeho vyprávění. Všechno, co jsem vám o nejmladší české sopce, ukrývající se nedaleko Chebu, mohl povědět, už víte. Myslím, že další naší přítomností bychom váženou učenou společnost při jejím dnešním jednání zbytečně rušili. Půjdeme!

„Copak, copak, pánové už tak brzy odcházejí? Nezůstanou na obvyklý odpolední čaj?“

Kdepak, pane dveřníku. Všechno, co jsme se potřebovali dozvědět, už známe. A navíc, poněkud pospícháme. K nám domů je to přece jen o kousek dál.“

SMÍCH PŘI MANŽELSKÝCH POVINNOSTECH (PAVEL ŠACH)

Žiji se svou ženou 33 let. A za tu dobu se v manželském sexu už něco stane (vím, že byste mohli také vyprávět). Povím vám, co se stalo mně, a to nejednou.

Nachystáte se léty naučenými postupy. Vysprchování řádně provedeno, tělový deodorant použit, ústní sprej připraven, manželka lehce postříkaná nějakou vůní, zkrátka všechno vypadá, že zdařilému manželskému sexu v cestě nic nestojí.

Rozjede se milostná předehra. Je za ty roky už trochu stejná (možná si někdo řekne, že změna by neuškodila), nicméně jsme v konkrétním místě, v konkrétní situaci. Nic nenavědčuje tomu, že by se léty prověřený scénář mohl zhatit. Děti už jsou velké a z hnízda vylétlé, případné malé děti už tvrdě spí. Ideální chvíle přichází.

Najednou jako čert pokušitel proběhne vaším mozkem nějaká úsměvná příhoda. No co, je to letmé, stačí se pořádně soustředit na vzrušenou manželku a všechno bude zase v pořádku. Mezitím samozřejmě pokračujete v započaté akci a manželka se zdá být už už připravena k očekávanému spojení. Jenomže směšná příhoda z vašeho mozku nejde a nejde vyhnat.

Začíná se pomalu schylovat k nejhoršímu. Začnete se, zatím jenom v duchu a sám pro sebe, smát. Po chvíli sice nedáte zvukově najevo nic, ale začne se vám klepat smíchem celé tělo. Po chvíli obav, co řekne manželka, která se konečně po několikerém pokusu uvolila k plnění manželských povinností, si už nemůžete pomoci.

Zkrátka vyprsknete nahlas smíchy a tím vyprsknutím to nekončí. Začnete se chechtat bezmála jako racek chechtavý, za chvíli doslova hýkáte smíchem. V takové chvíli obrovsky záleží na reakci manželky.

Ta buď bude cítit uraženou ješitnost (je to sice ten horší případ, ale i takové se stávají), nebo jako moje zlatá choť překoná chvilkový záchvat uražené ješitnosti a zeptá se,

čemuže se to její mužský protějšek směje. Muž to už nevydrží a mezi zalykáním se smíchem to manželce stručně vypoví. Jste-li v manželství naladěni na jen trochu stejnou notu, začne se smát taky, a za chvíli se vaše ložnice promění v sál při vystoupení dobrého komika. Zkrátka budete se chechtat oba. Je jasné, že ten večer je s manželským sexem amen, ale dobře se zasmát přece taky stojí za to, ne?

BRÁNA ZAHRADY (ERIK DOMINIK NOVÁK)

Brána zahrady dle své zásady
s každým ránem se otvírá
Jí kráčeš pomalu, nešlap na žížalu,
jen ona stvol ze Tvých stop sbírá

Važ si květiny, pozdrav lekníny,
s růží o mne se ucházej
Pak v bráně zahrady dle dávné zásady
za růži mou nový květ sázej –

Když jsme si souzeni, přijde zrození,
sté k bráně zahrady ved' mne zas
Ty znáš mou slabinu, máš klíč ve štěrbinu,
a mne nevadí, jak dávno je mráz

TO BYLO JEDNOU V LÉTĚ (TOMÁŠ KIML)

Léto vrcholilo a teplota se šplhala ke třiceti stupňům. Většina lidí trávila den u vody. Ani my, kluci z vesnice, jsme nebyli výjimkou.

Do rybníka jsme naskákali všichni najednou a rychlými tempy se předháněli směrem k druhému břehu, kde bylo mělko. První dorazil Martin, kterého každý znal jako rošťáka nejvyšší třídy. Ani tentokrát svou pověst nezapřel a nabral ze dna trochu mazlavé hmoty. Než jsme se stačili vzpamatovat, mrštil ji po nás. Abychom mohli palbu opětovat, museli jsme se dostat na mělčinu. Šlo to těžko, protože nám na záda a do vlasů padalo bahno. Nejrychleji se k Martinovi dostal Jirka. Nečekaně se však připojil k útočníkovi. Konečně jsme dosáhli na dno a lovili jednu hrst za druhou. Jirkovi s Martinem nezbylo nic jiného, než se vzdát.

Na břeh jsme se hrnuli již čistí. Lehli jsme si do trávy a spokojeně odpočívali. Z klidu nás vyrušil halas nově příchozích. Byly to dívky z vedlejší vesnice, znali jsme jen některé.

„To budou asi Pražačky na prázdninách,“ vysvětlil přítomnost neznámých tváří Martin a z jeho hlasu bylo poznat, že chystá další klukovinu. Vstal a se slovy, že se jde projít, odešel. Za chvíli na nás volal, abychom se k němu přidali. Udiveně jsme zírali na hladinu rybníka, kde se houpala prostorná pramice. Seděl v ní Martin. Děvčata jsme nemuseli dlouho přemlouvat. Většina z nich se chtěla pěkně opálit a na vodě se bronz chytá nejlépe.

Martin zabral vesly do vody a už jsme mířili doprostřed rybníka. Několik metrů od břehu jsme se zastavili a teprve teď jsme pochopili, co má Martin za lubem. Naklonil loďku nejdříve na jednu stranu, potom na druhou, až se mu podařilo nabrat něco vody. Přetížená pramice šla okamžitě ke dnu.

Všichni jsme se ocitli pod vodou. Věděl jsem, že je to legrace, ale už mi pomalu docházel vzduch. Odrazil jsem se ode dna a mířil k hladině. Ale ouha! Najednou mě cosi srazilo zpět dolů. Znovu jsem se odrazil, ale hladiny jsem se nedotkl, místo toho jsem se vracel ke dnu. Když se to takhle několikrát opakovalo, ztrácel jsem pomalu naději, že se budu moci nadýchnout. Vyčerpán jsem se nechal unášet proudem. A hele, jsem na vzduchu!

Než jsem doplaval ke břehu, většina kluků již oschla. Když jsem vylezl z vody, všichni se divili, kde jsem byl tak dlouho. Postěžoval jsem si na velkou hloubku, že jsem nemohl za žádnou cenu vyplavat. Věřili mi, jenom jedna Pražačka kroutila hlavou: „Jaká

hloubka? Já se celou dobu odrážela ode dna a hlavu jsem si ani nenamočila.“ Dostal jsem záchvat smíchu. Neměl jsem sílu jí vysvětlit, že to „dno“ byla má hlava.

TŘINÁCT TÝDNŮ V SUCHÉM DOMĚ (MARTIN BERGL)

PROTIALKOHOLNÍ LÉČEBNA - DEN OSMNÁCTÝ

Dnes byly jistě skvrny na Slunci, aneb jak Zdeněk trefně poznamenal „Být dneska na svobodě, tak jsme všichni v deliriu.“ Přivítali jsme s nadšením znovuzavedení emapsů, které bude pan Loučím doprovázet hrou na harmoniku kvůli vytvoření pravé nefalšované hospodské atmosféry, což by mohlo být pěkné absurdní divadlo. Jen aby se nám nevytvořila averze k nástroji a nezvraceli jsme pak třeba u prodejny hudebních nástrojů. Pan Hanuš přišel o privilegia donašečské služby, z čehož má menší trauma. Dále se ještě ve skupině odehrál spor mezi staroalkoholiky a mladoalkoholiky o to, proč jsou ti první tak chytrí, když jsou zde již poněkolikáté bez valného výsledku. Tedy atmosféra napjatá, ale terapeuti jsou očividně spokojeni. V noci utekl oknem Číro – už bychom si mohli pomalu připadat jako ve hře Agaty Christie Deset malých černoušků – kdo bude další na řadě? A to byla ještě k večeři krupicová kaše. Prostě den blbec.

DEN ČTYŘICÁTÝ PRVNÍ

Ráno cestou do blázince, kam chodíme uklízet po malířích, jsem potkal herce Jindřicha od Šaldů. Byl poněkud vratký, ale po mých zážitcích vystřízlivěl. Prohlásil, že něco takového by dobrovolně neabsolvoval. Jenže on to asi nikdy potřebovat nebude. Ač jest zdatným pijanem, na jevišti jsem ho nikdy nalitého neviděl. Buď je to jeho jeho láskou k povolání, nebo má jiný metabolismus. A to má ještě epilepsii, ale pan doktor mu řekl, že v práci ho to jistě omezovat nebude, protože když to s ním švihne na jevišti, tak si jen lidi pomyslej, že to dneska nějak víc prožívá. Když se v Suchém domku zjevil pan Holec, ani ve snu by mne nenapadlo, že se stane naším spolunocležníkem. Spíš bych čekal, že je to revizor z úřadu pro dohled nad protialkoholními ústavy v Čechách. Právě tak by mohl být profesorem z Harvardu na dovolené v Evropě – hladce oholen, příjemně vyvoněn, elegantně oblečen a obklopen drahými koženými zavazadly vůbec nepřipomínal klasického kořalu s třesoucíma se rukama a krhavými bulvami. Vidím, že budu muset zkorigovat své představy o vzezření alkoholika. To bude asi ta záludnost alkoholismu, že se dokáže vtělit i do takovéto podoby. Zatím se pan Holec jeví sucharem, ale může se z něj vyklubat třeba i Harold Lloyd (jistá podoba by tu byla). Necháme se překvapit.

DEN ČTYŘICÁTÝ OSMÝ

Včera v noci bylo na záchytce veselo. Jistý Zlatuška se chtěl oběsit na tkaničce od bot, a když se mu to nepodařilo, řval jak tur. Bohouš by vedle Mohority mohl dostat další přízviska: kapitán Achab či John Silver. Nechal by si totiž klidně ufíknout nohu, jen kdyby mohl ještě pět let bez rizika chlastat. Tedy vyměnit vlastní oud za pivo, to už musí být láska jak trám. Sestra řečená Řehťačka, protože se kouzelně směje, nás dnes při sezení pěkně navnadila. V daleké cizině prý mají takové rychlokurzy, kdy do nich tu terapii tlučou od rána do večera bez oddechu, o to dřív jdou domů. To bych bral. Ale ještě víc závidím ještě nenarozeným generacím alkoholiků. Těm bude v budoucnu jistě stačit, když slupnou nějakou bobuli, nebo si nechají vyšmíknout z těla něco nepodstatného, a budou mít po starostech. Zas ale nebudou mít ze střízlivosti takovou radost jako my, co se k ní dopracujeme vlastní pílí a vytrvalostí. Odpoledně hovořil na náměstí JUDr. Sokol o komunistech. Škoda, že jsme s sebou neměli Bohouše.

DEN PADESÁTÝ

Opilce zřejmě v poslední době nějak omrzel život. Včera už se zase na záchytce věšela jedna krasavice inteligentní. Když se jí to nepovedlo ani na tričku, ani na prostěradle, tak aspoň rozpletla klec. Těm z nás, kteří se už překulili přes polovičku léčby, začíná pomalu v hlavě strašit civil. Zdalipak jsme příliš nezlenivěli, jak se asi opět zapojíme do pracovního procesu a jestli se nám nebude stýskat po dolce far niente u Drtilů. Pan pokrývač Hloučík má největší strach z toho, jak se teď ve střízlivém stavu udrží na střeše. Včerejší zdravotnická debata ve FS zde měla bouřlivou odezvu. Navzájem jsme si blahopřáli k tomu, že jsme možná poslední turnus, který má léčení gratis a v duchu jsme dojatě děkovali těm prozíravým, kteří nás sem dokopali právě včas. Pochybuji, že by někdo z nás nyní po přechodu na nový tržní mechanismus dokázal našetřit oněch 45 tisíc na novou kúru. To by nedokázal ani Bohouš, i kdyby ze svého jídelníčku vypustil ono pověstné jedno jablko – jeho životní náklady totiž v době před léčbou tvořilo 8 piv+ 1 jablko. Dnes podávali demokrati na náměstí volební guláš za 1, --Kč s. Posílali jsme tam Bohouše, jenže ten odmítl s tím, že na nějaký demokratický slivky není zvědav, a že si počká na komunistickéj, kterej bude zadarmo. Odpoledne vyrazila většina chovanců se sestrou Jaruškou, jak kuáťka za kvočnou, do lesního divadla a já vyhlížím opilce. Jen aby nám zelení mužáci odchytili pro záchytka nějaký kvalitní materiál. Dnes je v Plzni velká sláva. Zdalipak oslavuje Američany i můj tamní tchán, který kdysi s Gejzou Šlapkou běhal po slovenských horách a dělal povstání?

DEN PADESÁTÝ PRVNÍ

Zelení odchytili velké kulové. I když jsem na sestru stále dotíral „Už přijeli opilci?“ a noc strávil na lůžku oblečen, abych jim mohl hned vyrazit v ústrety, záchytka zela prázdnotou. Dopoledne ve slunečních lázních bylo kouzelné. Jen jsme litovali, že zde

předchozí generace alkoholiků nevyhloubily bazén. Kdybych měl tu drzost, zeptal bych se pana primáře, zda Drtil je jeho občanské jméno či pseudonym. Právě tak jako jméno Plzák předurčí člověka k dráze sexuologa, domnívám se, že pan primář byl svým jménem přímo nasměrován k tomu, aby se stal apoštolem abstinence. To jméno nás opilce totiž přímo drtí. Zkuste ho vyslovit večer v některé z restaurací čtvrté či páté cenové skupiny a všimněte si, jak ti, co jsou na tom zatím relativně dobře, si aspoň zakryjí čárky na tácku a ti beznadějnější ihned třaslavou ruku platí a svá alkoholem zdevastovaná těla vlečou do svých nuzných příbytků. Tak jako máme na zvířecí úrovni antoušky, rasy či pohodné, na úrovni lidské plní tuto funkci náš pan primář. Prolézá ty lidské stoky všech cenových kategorií a vymetá z nich ty z nás, kterým již démon alkohol dočista zatemnil mozek. Jest to práce sisyfovská, neb za každého vyléčeného alkoholika jich povstane deset nových a vyhlídky na to, že svět bude zalidněn pouze spořádanými konzumenty, jsou zřejmě mizivé. Zasvětit svůj život práci s opilci, na to musí být asi člověk opravdu tvrdá nátura. Dnes jsme celý den stolovali podle Gutha - Jarkovského, protože v kuchyni sloužil pan docent s panem inženýrem. Je teplý nedělní podvečer a chovanci se vracejí ze svých opuštěných. Tak to nemám jenom já – i oni jsou po návratu obtěžkáni lehkou chandrou, která jim brání se ihned zapojit do kolektivního suchého režimu.

DEN ŠEDESÁTÝ PÁTÝ

V ZOO dnes přšlo, všichni rozumně stáli pod stříškou, jen já s Fousem pěkně v sedě na lavičce, přesně podle hesla Radši sedět ve vánici, než v suchu stát. Večer se zas slavilo propouštění, pohoštění bylo morbidní (věnečky, rakvičky). Všechny Jany měly svátek, tak tu poletovaly hubance. Šlapací Tonda mi opět před spaním přečetl vybrané lahůdky z jeho deníčku, musím uznat, že má chlapec jistý talent. Inspirován primářovými oslnivými úspěchy ve sportce, poprvé v životě jsem si vsadil. Byl to povznášející pocit-představovat si, jak člověk naloží s ještě nevyhranými miliony. Po Léčbě Klausem bylo u nás na cimře docela veselo. Nedovedu si představit, co se dělo po zhlédnutí téhož v restauracích různých cenových skupin. A to my jsme, prosím, střízliví a stabilizovaní. Citát dne: „Ten chlapík to s námi asi myslí dobře.“ (Tonda Galán o primářovi).

NÁKUP V OBCHODNÍM CENTRU (ING.ARCH. PETR BRAUNER)

Palác obchodu nás vítá,

denně,

bez ohledu na svátky,

personál po prodejnách kmitá,

v devět stejné začátky.

V paláci pasáž jak bulvár je

objekt do úseků krájí,

zář obchodů ji lemuje,

těž pití, krmi vám tam dají.

Jako šperky pak,

modely aut a stánky

do pasáže jsou vetkány.

Tomu přihlížejí směnárny a banky

neb davy nesmí býti zklamány.

Je to krása!

Jako směska vinná,

z dobrých odrůd složená

chutný buket tím nápojem pak vzlíná.

Jenom ve mně je cos špatné,

i když toto všechno vidím,

není mi to pranic platné,

nudím se,

až se za to stydím.

Bosonohé figuriny v oblečcích
civí hloupě na mě,
zmrzlý úsměv na tvářích
budí radost klamně.
K vozíkům se tlačí davy,
když je něco v akci,
je vidět jak je to baví,
ať jsou to děvčata či chlapci.

Počítačům, autům,
musím dáti rychle vale,
neb kupní proces pozdržel bych dále.
Co z toho mám!
A tak honem, ať to sviští
už se vidím vysvobozen
u auta na parkovišti.

STVOŘENÍ SVĚTA A ZÁNİK LIDSTVA (ŽÁN EFEL A MÜLLAN ÖLLMANN)

(úryvek z celovečerní jednoaktovky)

Planeta č. 2563 / 26

- jedna z terestrických planet ležící ve vesmíru na místě zcela konkrétním, nám ale naprosto neznámém (protože je kapku daleko)

- obydlena civilizací č. 356/1 patřící do skupiny civilizací s právem zakládat civilizace nové (no zkrátka tahle třistapadesátšestka má na starosti zrovna nás)

Na jedné z porad, kde se vyhodnocují dosavadní výsledky průběžné činnosti v experimentování se životními druhy a podobami, se objevila jedna zpochybňující připomínka:

Zaměstnanec Úřadu pro zakládání nových civilizací, který je zároveň vedoucím odboru *Experimenty na planetě č. 236/58 pracovní název „Země“* vytýká svému podřízenému č. 7, který měl na starosti tvorbu a vývoj podoby života s pořadovým číslem 698 *pracovní název „Člověk“*

Vedoucí – Prosimvás, to je co, támhleto? To jste dělal vy? To si snad děláte srandu ze mě, to vám nějak uteklo, ne? Podívejte se, co vám to tam dělá! Chová to ostatní živočichy v klecích, jezdí se to na ně dívat, honí se to s bejkama v aréně, pak do nich píchá nějaký tyčky, támle vám to klečí v nějaký lavici v nějakým vysokým baráku a něco si to mumlá pro sebe (zatímco je venku tak hezky), támle to kácí takový ty hluboký lesy u tý střední čáry; támle vám to svítí v noci a křepčí to pod neónama, místo toho aby to spalo; támle to kouká na nějakéj 469 díl něčeho v nějaký bedynce; a furt a všude si to různě mezi sebou vyměňuje něco za nějaký papírky barevný; no a támle dokonce - podívejte na to – sedí to v nějaký předpotopní raketě, že poletěj někam za humna a...a...cože? (přiloží si pozorovací kontrolní přístroj blíže k oku a uchu) a snažej se nás najít? No tak to jste mě fakt teda pobavil, vzpamatujte se, chlape!

Podřízený č.7 – (provinile koktající) Hmm, noo, hmm, ale, pane vedoucí, nebojte, s tím něco uděláme.

Ved. – Co s tímhle chcete asi tak dělat?! Dyk už to máte skoro hotový, jak to jednou vypustíte, tak je konec.

P7 – No, máme přece nějaký opravný prostředky, já je zkusím.

V. – Jaký opravný prostředky, to vás chci vidět, koukněte se, jak to tam vypadá!

P7 – No já bych tam dodal schopnost sebedestrukce.

V – (zamyslí se) No dobře dobře...sebedestrukce, sebedestrukce...jak to ale chcete udělat?

P7 – No tak já nevim, sebedestrukce, samovymření, (taky se zamyslí) co třeba vědeckotechnická revoluce? – to udalo tenkrát na 835ce pěknou rotyku, né? – podíval se na kolegu č. 8, který měl kdysi podobnou věc na starosti na planetě 835.

P8 – Jojo.

V – No a kdy byste to tam tak píchnul?

P7 – Hmm, tak třeba zhruba 1900 otočení kolem ty jejich žlutý koule po tom...po tom...no jak se menoval, jak jsme událi ten vtípek s tím maníkem, jak se z něj tam skoro všichni málem pomátli, psali hned náskou knížku a právě i to otáčení začli nějak počítat...

P8 – Ježíííš, co to meleš?

P7 – Jo, Ježíš se menoval.

V – No, to byl hodně špatnej vtip, pánové. Vypadá to, že porady budou častěji.

P7 – Tak takhle nějak bych tam mrsknul tu průmyslovou revoluci, voni se do toho zase zblázněj (jako s tím Jéžíšem), začnou se někam hnát a ani si nevšimnou, kam vlastně. Jo, no dyk jó, to tady mám jako hlavní věc – že nebudou nikdy moc koukat na to, co se děje DOOPRAVDY.

V – Tak jo, dejme tomu, to nezní tak špatně...ale myslíte, že to bude stačit, nechtělo by to ještě něčím přímo popostrčit, něčím doplnit, nějak konkretizovat, nějakéj příklad, kterej by táhnul, víte jak to myslím?

P7 – Řekneme devítce, ten je přes takovýdle detaily.

P9 – Jojo, poslouchám vás celou dobu; co třeba USA?

P36 – Jaká husa, už dem na oběd? (podřížený č. 36 nedoslýchá)

P9 – Úú_eS_Áá...životní styl konzumu, spotřeby, rozmařilosti a nabubřelosti a dyš to dáme do spojení s primitivismem – jéje, to budete koukat, co dokážou! Mám to tady schovaný, nikde jsem to eště nepoužil, ale skvělej nápad, za to vám ručím. Pomalu jim začne docházet ropa a začnou se srát všude možně jen aby ji získali. To pak začne i ten terorismus a už to jede.

P4 – Hmm, terorismus...mě napadá – nešla by třeba nějaká perfektní trefa? Že by si to jako třeba uvědomili a skončili s tím? A že „svět už nikdy nebude jako před tím“

P9 – Ale pane kolego, ste na ně ňákej měkkej, nic takovýho, prostě sou takový a budou pořád stejný, těm je to prostě jedno a basta fidli.

P8 – No jasně, ježiš marjá, sedmička to tam má nějak vyřešit přece, tak mu to nekažte!

V – No a co dál, co třeba nějaký nemoce?

P36 – Emoce? (podřízený č. 36 stále nedoslýchá)

P7 – Ne_mo_ce...emoce už maj, a ty se docela povedly, ne? Ty nemoce, no já nevim, nic moc, to už tady mám, to už jsem tam píchnul eště před poradou – mor, tuberkulózu, AIDS a pak různý chřipky od ostatních zvířat, ale to dycky ňák vyšumělo. Voni jak taky maj ty doktory už na všecko...

V – No ano, výborně - doktoři, zdravotnictví, kdo to dělal?

P5 – Já.

V – Pochvala jednoznačně, pánové, tady si vezměte příklad. Nenápadné permanentní udržování slabých kusů při životě, další a další rozmnožování těchto slabých kusů, potom další rozmnožování těchto ještě slabších a slabších kusů a už to jede. Nejvíc děti ať maj ty hloupí a chytrý ať maj málo no a nakonec...to by bylo, aby se to s takovým genofondem nepovedlo...!

P5 – A dyk jó, já jsem to takhle přesně myslel, no ale taky to nejde moc rychle, to jsou přece generace a generace a furt nic úplně hmatatelnýho.

V – Ale klid pane kolego, zas až tak nespěcháme. Jak je to tam dlouho ta planeta? Čtyři miliardy? A tendle váš člověk dvěstě tisíc...no tak vidíte, nebud'te nervózní, to se podá. Nějaké další návrhy?

P8 – Války?

P7 – Jasně, to už jsem tam taky píchnul. Ale tak žejo, to ste tam dali všem, i těm ostatním zvířatům, každej se prostě rve - kuli něčemu.

P5 – Kuli něčemu, kuli něčemu...Někde to musí nějak začínat, ne?

P7 – No tak jim tam dáme třeba fotbal, co vy na to? Glorifikujme potetovaný blbečky s napomádovejma hlavama do společenský pozice megahvězd, postavme je nad všechny vědce, doktory a učitele a pak už je k nějakýmu fanatismu podobně smýšlejících primitivů, který kolem nich řvou a skákaj s transparentama, jenom krůček. Já vim, jenom takovej blbej příklad...přece víte, co si myslím o tom jejich fotbalu...a eště jak tady furt Venda Soukup říká, že války začínaj na stadiónu:)

P8 – No právě. Ale jó, v pohodě, dobrý, jenže co zmůžou holejma rukama? Co ať si vymyslej nějaký zbraně třeba , třeba hromadný...

P5 - ...třeba hromadnýho ničení, ne?

P8 – Ty se nám do toho neplet', pětka, máš už svoje doktory, pochvalu od vedoucího, tak nesor. Hromadnýho ničení...zrovna jsem to chtěl říct. Ale to už má tady sedmička v podstatě v tý průmyslový revoluci, to je všechno na jedno brdo, prostě voni na to všechno přídou, dyk maj mozek, né?

V – Ták a je to tady, ted' jsme u toho, pánové. Kdo vám pro toho vašeho člověka dělal mozek, sedmičko?

P7 – Moment, podívám se...jo, šestatřicítka ze šprýmařskýho.

V – To jsem si moh myslet! – hluchej jak poleno a furt jenom nějaký fórký...jako s tím Jéžišem. My to tady ted' máme zachraňovat, ale hlavně že se pánové bavěj!

P7 – Nené, pane vedoucí, to jim křivdíte, oni to tak nemysleli, oni to maj na šprýmařským vymyšlený docela dobře, dyk jsem to přece kontroloval. Uznávám, ten skok mezi člověkem a tím druhým, co to bylo...jo delfín...no tak ten je fakt divnej. Tělo se normálně povedlo, to jim de mezi ty ostatní obratlovce docela dobře, ale ten mozek, no já vim - ujetej. Ale nebojte, je to udělaný tak, aby se lidi ve všem jenom št'ourali, něco málo občas vymysleli, nakonec aby se št'ourali i v tom mozku, ale maj ho řešenej tak, aby SÁM SEBE NIKDY NEPOCHOPIL. Takže v po_ho_dě!

P36 – V čem?

Pan vedoucí sice opět trochu protočí panenky nad nedoslýchavostí podřízeného č. 36, ale jinak v klidu končí poradu a odchází z ní s dobrým pocitem, že se podařilo zažehnat zase jednu z menších každodenních lapálií.

ET OMNIA VANITAS (LUCIE NAVRÁTILOVÁ)

Mistr seděl zadumaně ve vysokém křesle z černé kůže a přítmí jeho pracovny jako by v sobě skrývalo všechna tajemství universa. Těžké, léty sešlé závěsy zakrývaly okna a jen na jejich roztřepených okrajích jako koróna plápolaly okrové paprsky pozdního slunce. Slabé světlo v místnosti vycházelo ze starožitné lampy stojící na stolečku s telefonem po mistrově pravici, a v krbu nad rozžhavenými zbytky polen občas povstal nějaký ten příliš ambiciózní plamínek, aby záhy zjistil, že přecenil své možnosti, a opět skončil z nedostačujícího přísunu potravy.

Naproti mistrovi stálo druhé, podobné, i když o něco skromnější křeslo a mezi oběma křesly pak kulatý stůl a na něm zlatý pohár naplněný skvělým vínem a rozlehlá dřevěná šachovnice. Umně vyřezávaní účastníci odvěké bitvy mezi černou a bílou vrhali směrem od lampy dlouhé, syté stíny. Mistr obratně uchopil štíhlými prsty za hlavičku černého jezdce a mlčky jej přesunul mezi nepřátelské vojáky. Jeho protihráč – velmi tichý společník a nesmírně trpělivý šachista - zůstal dlouho v nehybném zamyšlení hledět na bitevní pole, než se i on odvážil k opatrnému tahu.

Tibor už sotva popadal dech. Běžel, jak nejrychleji mohl, od Můstku k Muzeu, plíce a nohy mu hořely, ale on se nezastavil ani na okamžik k odpočinku. Nákrčník uzmutý v druhém světě mu v běhu poskakoval nad klíčovými kostmi a působil mu značné nepohodlí. Přece jen ho ale poněkud více znepokojovali rozzuření hlídači nákrčníku, kteří se v děsivých podobách, do nichž se ráda strojí smrt, jako partyzáni objevovali hned tu, hned tam a šokovou terapií nutili jeho nervový systém překonávat vlastní hranice. Není nic horšího než být pronásledován mezi různobarevnými skupinkami turistů pomstychtivými mocnostmi zásvětí.

Konečně dorazil na zastávku jedenáctky. Rychlým (a pro neználky lehce vyšinutým) pohledem zkontroloval své okolí, vytáhl z kapsy mobil a začal telefonovat.

Abychom čtenáře nemátli, zdůrazňujeme, že následující rozhovor nemohl nikdo z přítomných smrtelníků vyslechnout, jelikož se Tibor jako každý správný mág obestřel kouzlem odpuzujícím lidské smysly, a zůstal tudíž neviděn-neslyšen, potažmo nehmatán.

Zádumčivé ticho náhle a zcela nepatřičně prořízl zvonek telefonu. Mistr se jen neochotně odtrhl myšlenkami od hry a zvedl sluchátko, pohled však nespouštěl ze šachovnice.

„Ano?“ zeptal se poněkud rozčarovaně.

Ze sluchátka přístroje, o nějž by se snad již spíše než starožitník zajímal archeolog, se ozval Tiborův hlas. Z hlasitého sípání, které předcházelo prvním slovům, mistr usoudil, že mladík běžel.

„Proč jsi mě nevaroval?“ zafuněl Tibor vyčítavě. „Proč jsi mi neřekl, že půjdou za mnou? Myslel jsem, že když se jednou zmocním artefaktu a uniknu z jejich světa, nechají mě na pokoji.“

„Ach, to by ale bylo příliš snadné, můj milý,“ odvětil nevzrušeně mistr a přesunul věž. „Musíš je porazit, ne jim utéct. Není totiž kam utíkat, budou tě následovat všude.“

„Ale jak se jich mám teda zbavit?“ zaúpěl Tibor.

„Popři je,“ odpověděl prostě mistr, a aniž čekal na odpověď, zavěsil. Jeho protivník zatím táhl.

„Inu, Zikmunde, co si myslíš o mém posledním učedníkovi?“ začal, zatímco znaleckým pohledem hodnotil nově nastalou situaci. „Nadějný chlapec, ne? V zászvěti si vedl velice dobře. Ale co zde? Jak se postaví silám druhého světa zde, kde na sebe vezmou podobu jeho největšího strachu? Mohl by uspět?“

Zikmund mlčky naklonil hlavu na stranu. Ano, skutečně se zdálo, že je jistá naděje, že tento mladý mág splní pověstné mistrovny nároky. Nikdo se zatím neosvědčil. Dokud se nenajde učedník, který svého učitele předčí, zůstane mistr bez nástupce.

„Už čekám příliš dlouho, Zikmunde,“ zavrtěl mistr hlavou a jeho majestát se stářím současně scvrkl jako seschlá švestka a současně vzrostl jako rozložitý dub. Byl zároveň silný i zesláblý, starý i mladý, věčný i pomíjivý...

Zikmund přikývl. On o mistrově historii něco věděl. Coby první učedník mu dělal společníka pro šachové partie od chvíle, kdy sám selhal při plnění mistrova úkolu.

Ach, ano, snad by bylo vhodné podotknout, že Zikmund mistrem svěřený úkol nepřežil. Ačkoliv ze zászvěti přinesl nádherný prsten s tyrkysovým kamenem, cestou k mistrovi ho stihla jistá nemilá skutečnost, jejíž podrobnosti nikdo kromě mistra neznal a ani znát nechtěl. Tichým společníkem se pak Zikmund, stal nikoli proto, že by neměl co říct, ale že mu nezbylo z mluvícího ústrojí nic než zuby. Vezmeme-li v úvahu, co mu vlastně zbylo z tkání, můžeme o něm bez výčitek prohlásit, že jelikož ho tvořila pouze tkáň kostní, byl prakticky z biologického hlediska kostlivcem. Tato skutečnost mu ovšem nebránila hrát obstojně šachy, a je tudíž pro náš příběh v zásadě nepodstatná.

Tibor zatím nastoupil do tramvaje a horečně přemýšlel, jak se zbavit svých pronásledovatelů. Když se rozhlédl, nikoho z nich neviděl, ale nemohl uvěřit, a zvláště ne po tom, co mu řekl mistr, že by je setřásl nadlouho. Jistě jen vyčkávají na svou další příležitost. Jak je má tedy zničit? Jak je má popřít?

Jistě, jsou nyní ve světě, který pro ně není domovem, zde jejich moc významně slábne. Jsou klamem, halucinací, ničím víc. Ale jak je popřít? Dokáže-li jim odepřít ve svém světě existenci, zbaví je tím moci. Jenže jak je zbavit moci, když ho polévá studený pot, kdykoliv na něj znenadání vyskočí zpoza auta nebo vozíku s hot dogy? Jak se jich nemá bát, když jsou ztělesněním jediného strachu, který nikdy nedokázal překonat? Toho nejstaršího strachu ze všech, starého jako život sám.

„Tvé selhání mě tehdy hluboce zasáhlo, Zikmunde,“ pokýval mistr hlavou a upil víno ze zlatého poháru. Zikmund by si jistě byl povzdechl, kdyby měl plíce. „Byl jsi můj první učedník a nejtalentovanější ze všech. Kromě Tibora ovšem, nevynášeje nad ním ještě soud.“

Zamyšleně obrátil pohár v dlani a sladké vzpomínky zaplavily jeho mysl.

„Přinést tento pohár bylo mojí zkouškou. Můj tehdejší mistr ve mne velmi doufal. Byl již stár a toužil se zbavit tohoto světa a celého společenství. Jeho jméno bylo slavné a on si stále stěžoval, že již nemá ani chvilku klidu. Lidé ho stále otravovali s nesmysly. Rolníci mu zvláště pili krev. Neustále nespokojená pakáž, říkával. Nadávají, když je sucho, nadávají, když prší. Toužil uvalit své staleté břemeno na má bedra.“

Mistr se významně odmlčel. Zikmund se zájmem naslouchal, jako by tuto historku neslyšel již tisíckrát.

„V zásvěti jsem si vedl skvěle, mocnosti proti mně neměly šanci. Byl jsem neohrožený, smělý mladík, plný síly a odvahy. Ale po návratu jsem i já musel čelit svému největšímu strachu. Ach, jaká úzkost mě popadla, když jsem si jen představil, že bych neuspěl. Snad jsem byl tehdy trochu více ambiciózní než mí vrstevníci, ale měl jsem potenciál, Zikmunde, potenciál, stát se největším mágem všech dob.“

Ztichl a nechal poslední větu, aby ještě chvíli rozechvívala vzduch v místnosti a nakonec se otiskla do všech tmavých koutů, do každého zrníčka prachu, do sebemenší praskliny ve zdi či nábytku. Atmosféra celého bytu tak neustále vstřebávala připomínky mistrovy moci a byla téměř živoucím zrcadlem jeho velikosti.

Zikmund, mírně zklamaný, že se opět nedozvěděl, jak vlastně jeho učitel tehdy překonal hrůzu ze selhání, vrátil opět svou pozornost ke hře. Starý muž se zatím v myšlenkách věnoval poháru. Vybavil si okamžik, kdy zvítězil nad silami zásvěti a podmanil si je tak na dlouhá desetiletí. Cítil se jako tenkrát. Podobně se musel cítit Percival, když uspěl v hledání Svatého grálu.

Usmál se tomu výstižnému přirovnání, odložil pohár a pohlédl na šachovnici. Zikmund táhl a uvolnil tak nevědomky cestu černé dámě.

Tramvaj mířila na I. P. Pavlova. Protože nemohl než vyčkávat, Tibor se konečně trochu uvolnil a dovolil své ostražitosti polevit. Sbíral síly. Až vystoupí, dá se znovu do běhu,

aby byl u mistra co nejdříve. Pravda, mocnostem neutěče. Ale jenom sama myšlenka na mistra mu dodávala odvahy a klidu.

Na samém konci vozu stála mladá žena. Tibor ji zprvu zachytil jen periferně, ale její dlouhé plavé vlasy a krátká modrá sukně záhy upoutaly jeho pozornost. Otočil hlavu, zadíval se na ni a hrůzy prožité v zászvětí najednou odvanuly do zapomněnání jako podzimní listí zjara. Cítil se jako v přítomnosti nějaké požehnané nebeské bytosti a netrvalo dlouho a nabyl nezvratného přesvědčení, že jeho spolecestující je přinejmenším archandělka. Samozřejmě se v tu chvíli nezabýval otázkou, proč by archandělka měla využívat služeb Pražské integrované dopravy, když by pro ni jistě nebyl problém pořídit si například pěkné Audi. Jen hleděl na ten jemný bledý obličej a cítil se blaženě jako Japonec pod orlojem.

Vteřiny trvaly hodiny a celý unikosmos přihlížel tomuto setkání – s pobaveným úšklebkem na rtech vševědoucnosti. Žena se na Tibora otočila a měkký, poddajný pohled jejích oříškových očí ho zbavil posledních zbytků rozumu.

Mistr se v nepříliš vzdáleném bytě v duchu usmíval při pohledu na šachovnici.

Ale Tibor nebyl tak snadným úlovkem, jak se v té chvíli všem přihlížejícím (a že jich bylo požehnaně, přestože přímý přenos přes Internet byl zakázán především staršími mágy z důvodů, jež si může každý snadno domyslet) zdálo. Právě ve chvíli, kdy již tito nabývali přesvědčení, že zápas je rozhodnut, žádné překvapivé zvraty nepřijdou a docela by bodlo káfičko, probudila se v Tiborovi jiskřička racia, která ihned zahrnula mladíkovu ikonu brutálně nekompromisní kritikou. Tak například poukázala na ty drobné rudé plamínky v těch andělských očích, příliš žádostivý úsměv na rtech, no a samozřejmě i na skutečnosti, že prohlédla Tiborův magický závoj, a tudíž zkrátka nemůže být obyčejným člověkem.

Tibor si musel s politováním přiznat, že toto nejspíš nebude jeho osudová láska, s níž by žil šťastně až do smrti a měl kupu dětí, které by již odmala učil vařit lektvary z pavoučích nožiček. Byla bytostí jiného světa. Jeho vrozená nedůvěřivost k cizím lidem, kterou v něm vypěstovala xenofobní matka, teď archandělku automaticky zařadila k ochráncům nákrčníku. A právě včas. V témže okamžiku se totiž lehce jako vánek zvedla bledá paže a s rychlostí kobry se natáhla po zlatém artefaktu. Tibor jen o vlasek uskočil, roztrhl křídla dveří a vyletěl z tramvaje řítící se v dopravní zácpě rychlostí asi deset metrů v hodině mezi neuroticky popojíždějící auta. Dal se do běhu a ani se neotočil. A dobře udělal. Uražená kráska na sebe vzala podobu utopené ženy a sledovala ho se zlostným pohledem. Smrt ve vodě však stále ještě nebyla tím, co Tibora strašilo ve snech.

Zikmund se (přestože to nebylo poznat) usmál. Právě postřehl, jaké plány má mistr s černou dámou. Jednoduchým tahem na poslední chvíli odklidil bílého krále do bezpečí. Ač sám domovem v zászvětí, hrál s figurkami, v nichž se odrážel Tiborův boj, a ač v jistém smyslu jeho sokem, přece mladému muži začínal tiše fandit. Mistr naopak – muž, který staletí hledal nástupce – stál v šachové hře na straně mocností druhého světa. Mocností, proti nimž sám kdysi bojoval.

„Ale, ale,“ poznamenal nyní rozverně i výhrůžně, „náš mladíček v sobě přece jen našel sílu odolat kouzlu překrásné paní ze zászvěti. Začínám věřit, že se mu to nakonec přece jen podaří... Ne, Zikmunde, ne, raději nedoufám. Zůstanu chladným pozorovatelem a ušetřím sám sebe zklamání, selže-li. Naopak uspěje-li, budu mile překvapen a konečně naleznu klid ve vědomí, že mohu pokračovat svou cestu po universu zanechávaje zde důstojného nástupce.“

Zikmund dlouze pohlédl na svůj prsten s tyrkysovým kamenem, pro nějž zemřel. Mistr dlouze pohlédl na pohár s vínem, pro nějž žil.

Tímto nechceme naznačovat, že by snad měl mistr sklony k alkoholismu (ač byl velkým milovníkem a znalcem vína a jeho spížírna byla pověstná). Poukazujeme pouze na skutečnost, že mistrův život – stejně jako život Zikmundův a Tiborův – závisel na získání artefaktu. Nošení artefaktů ze zászvěti bylo vůbec u mistrů (u učedníků již podstatně méně) velmi oblíbeným zadáním. Skutečně dobře prověřovalo všechny schopnosti, jimiž by nástupce měl oplývat, a vzhledem k náročnosti a s ní spojeným rizikům zároveň zajišťovalo, že učedník nemající patřičný potenciál již nebude mistra nadále okrádat o čas.

K úmrtí při nesplnění úkolu nedocházelo obvykle jen ve dvou případech. Za první – když se učedník vzdal ještě před uzmutím artefaktu, a za druhé – když se po návratu ze zászvěti s artefaktem zbláznil. Mocnosti nejsou kruté a někdy se spokojí kupříkladu i s tak mírným trestem, jako je věčný pocit učedníka, že ho pronásledují obří slimáci a nebo že se vlastně narodil jako ježek. Takových případů můžeme ostatně v zařízeních pro choromyslné nalézt celou řadu. Výjimky z tohoto pravidla se samozřejmě milosrdně objevovaly, a sem tam i někdo při splnění úkolu uspěl, aby dal alespoň nějakou naději všem dalším adeptům – ale moc se to nestávalo.

„Ne, Zikmunde,“ vytrhl mistr ze zamyšlení typického reprezentanta těch, kteří neměli na plže ani na ježky nikdy štěstí. „Vanitas vanitatum et omnia sunt vanitas. Neuvěřím, dokud Tibor nezvítězí.“

A Tibor měl kvítězství blíže než kdo jiný, snad blíže než měl před dávnými časy pověstně talentovaný Zikmund. Právě dobíhal na Náměstí Míru a vědomí, jak blízko je teď u bytu svého ochránce, dodávalo jeho ochabujícímu tělu sílu. Jeho ducha zase povzbuzovalo uvědomění si vlastní ceny. Když sebral poslední síly, aby se vymanil z moci čarodějky z druhého světa, jako by procitl z věčného spánku. Nikdy se necítil tak živý jako nyní. Nikdy si tolik necenil vzduchu, co mu plnil plíce, krve, co kolovala v jeho cévách, slunce, co dávalo jeho očím světlo.

Poslední paprsky ozařovaly věže kostela svaté Ludmily, patronky české země, a dávaly jim odstín nepálené hlíny, který skvěle kontrastoval s blankytnou modří večerního nebe. Tibor doběhl ke dveřím mistrova domu. Na zápraží seděla nadlidsky velká postava, celá zahalená v černý plášť, kápi staženou hluboko do tváře, pokud tedy nějakou tvář měla. Na kolenou jí ležel mohutný meč – s ostřím zubatým a narezavělým. Žádnou část jejího těla nebylo vidět, ale po tom Tibor ani netoužil, na to měl příliš velkou fantazii. Zaujal pánovitý postoj jen metr od postavy a neohroženým, velitelským

hlasem zvolal: „Ať jsi duch či tělo, ustup tomu, kdo zná svou cestu a je odhodlán po ní jít, ať to stojí cokoliv!“

Postava jen mlčky pozvedla hlavu, tvář se však neobjevila žádná. Hněv se vzedmul v mladém učedníkovi jako oheň nad ropnou skvrnou. Postavil se mocnostem v jejich světě, kde vládly plnou silou, a zde, kde mohou jen strašit a lekat, by jim ustoupil? Překoná-li vlastní strach - strach ze smrti, který není než nesmyslným pozůstatkem pradávných pudů, ztratí nad ním ochránci nákrčníku veškerou moc.

Vzdorovitě pohlédl na hrůzu budící postavu a zvolal: „Mě nezastrašíš! Ne, když jsem tak blízko u cíle!“

A vzápětí beze všech okolků prošel svým nepřítelem jako sloupem kouře a vstoupil mezi chladné stěny domu. Radost mu pulsovala celým tělem, byl tak blízko úspěchu, tak blízko vysněnému cíli. Přesto však věděl, že jeho největší strach teprve přijde, aby se mu v okamžiku, kdy už bude mít triumf na dosah, chladně a pohrdavě vysmál.

Mistr i Zikmund ustali ve hře, jakmile mladík vstoupil do domu. Partie byla stále ještě nerozhodně. Uběhlo pár minut a Tibor zazvonil u dveří. Mistr jen mávl rukou a jeho učedník měl volnou cestu, aby mohl vstoupit do bytu a zamířit do pracovny. Těžký vzduch, přítmí a kostra v koženém křesle Tiborovi na okamžik pozastavily srdeční činnost. Ihned se ale vzpamatoval. Mistr se na něj usmál a pokynul, aby šel blíž.

„Bud' vítán, chlapče, kéž bych ti již mohl gratulovat,“ zahlaholil stařec vesele, „avšak obávám se, že tvůj největší nepřítel tě ještě čeká. Opatruj sebe i torques!“

Tibor se mimoděk dotkl nákrčníku a vtom jako by se místnost zatočila několikrát dokola. Mistr i Zikmund zmizeli a v krbu se začal opět pozvolna vzdmáhat skomírající oheň. Nejprve vyšlehlo pár zbloudilých plamínek, ale pak se náhle celý krb naplnil záplavou dlouhých ohnivých jazyků, které se hladově sáply do komína, ale i ven - na dlaždice před krbem a stěny kolem. Mladého učedníka, ještě před chvilkou tak plného optimismu, polil ledový pot a veškeré odhodlání bylo to tam. Nenáviděl oheň. Musel pryč z místnosti. Vyrázil ke dveřím a jen čekal, kdy ho nějaký jazyk chytí za kotník. Cítil, jak se po něm oheň natahuje. Ale najednou byl u dveří a nic se nestalo. Otočil se. Živel rostl, rozpínal se po stěnách a po stropě jako plíseň. Tibor vzal za kliku a zalomcoval dveřmi. Byly zamčené. Znovu zalomcoval větší silou a stejně tak ještě několikrát, než definitivně pochopil, že je v pasti. Rozeběhl se k oknu, aby strhl závěsy a utloukl nepřítele těžkou látkou. Když se však ozval zvuk praskajících kroužků a celý závěs se mu v oblacích prachu zřítil do náruče, proběhla místností vzduchová vlna a oheň přeskočil dlaždice a přistál na koberci. Začal se rychle šířit k Tiborovi. Učedník uchopil závěs a začal živel zoufale tlouct. Místo aby umdléval, zdál se ale oheň každým Tiborovým úderem jen přiživen. Ještě pár vteřin dlouhých jako věčnost mladík zápasil, ale nakonec se vzdal, upustil závěs, zacouval ke stěně a opřen o ní zády svezl se na zem... a čekal.

Představoval si, že tu na něj vybafne ohořelé tělo. Odporné a děsivé. Nikdy by neřekl, že zde uhoří sám. Nemohl uvěřit, že má skutečně zemřít zde - zde, v pracovně svého mistra, a přesto opuštěnější než kdesi v krajině druhého světa. Zavřel pevně oči a

zacpal si uši dlaněmi, aby neslyšel praskání plamenů. Kouř necítil, nebylo mu dopřáno udusit se.

Mistr se Zikmundem Tiborův boj mlčky pozorovali. Neviděli plameny, stejně jako Tibor neviděl je, domýšleli si však celý scénář velmi přesně. Ve chvíli, kdy oheň Tibora dostihne, budou svědky samovznícení a Tibor se stane věčnou součástí zásvětí. Mistr vše sledoval s lítostivým, ale jinak v zásadě nezúčastněným výrazem, a Zikmund - Zikmund, který sám kdysi položil život při plnění podobného úkolu, Zikmund, kterému bylo již velmi dlouho téměř všechno úplně jedno, Zikmund, který byl v Tiborových očích jen dalším symbolem smrti - v sobě pocítil lítost a touhu pomoci člověku plnému života. Mistrova lhostejnost ho téměř rozhněvala. Proč starý muž nesebere zbytky svého lidství a nezachrání učedníka před nejděsivější smrtí, která pro Tibora existovala? Proč jen bezcitně přihlíží? A potom pochopil.

Do ticha srdceryvné scény zaznělo slabé žblunknutí a sotva slyšitelný kovový náraz. Mistr nespouštěl oči z Tibora. Jaké zklamání...

„Vae misero!“ zašeptal. Běda ubohému. Pak vzal do ruky pohár, aby dopil zbytek vína.

Tibor už viděl oheň i se zavřenýma očima. Začal si přát, aby byl již mrtvý. Aby mu smrt přišla na pomoc a vysvobodila ho - aby mu dovolila přeskočit jisté nepříjemné projevy, které fyzicky předcházejí stavu mrtvosti. Ale současně s tím, jak se smrt z děsivé pronásledovatelky změnila v záchránkyni, palčivá touha po žití se rozlila jeho tělem jako poslední protest proti zdánlivě nevyhnutelnému.

Mistr vyprázdnil pohár, ale spolu s vínem vniklo mezi jeho rty ještě cosi. Zamračil se, spolkl víno a na dlaň vyplivl zlatý prsten s tyrkysovým kamenem, který mu Zikmund před pár okamžiky nespátřen vhodil do vína. Mistr rychle pochopil, co to znamená. Pohlédl na Zikmunda chladně a pohrdavě, jak se již na zrádce hledí.

„Marně mě činíš vlastníkem artefaktu ze zásvětí, já jsem již všechny své strachy překonal.“

Jenže v tom se mýlil.

Tibor otevřel oči a pomalu vstal. S klidnou tváří, odhodlán vyjít smrti vstříc, se vztyčil mezi plameny, a ať už tak činil z hlouposti, či odvahy, živlu jako by to vyrazilo dech. V okamžiku zeslábl a pak zmizel docela.

Mladík se rozhlédl. Místnost byla jako dřív. Mistr i jeho protihráč seděli právě tam, co předtím. Starcova tvář však neměla radostný výraz, jak by se dalo očekávat. Byla bledá, rty stažené a oči chladné. Tibor došel až k němu a pohlédl na šachovnici.

„Střelec na g7,“ řekl bez dlouhého rozmyšlení. Zikmund se na něj mlčky zadíval a následoval jeho pokynů.

„Není třeba pokračovat,“ pronesl mistr a hlas se mu přes všechnu snahu zachvěl. Položil černého krále ledabyle na šachovnici. Figurka se skutálela na stůl. Vedle ní mistr hodil Zikmundův prsten. Tibor pokýval hlavou.

„Snad každý velikán se děsí, že jednou přijde někdo větší, mistře,“ řekl klidně. „Jsi poražen, protože tys mi byl od počátku větším nepřítelem než celé zászvětí. Oni jen plnili svou povinnost, tys tajně doufal, a věřím, že snad i nevědomky, že zemřu a ty se své povinnosti nalézt si nástupce vyhneš. Nebudu tě pronásledovat, ale přátelství ti přislíbit nemohu.“

„Feci, quod potui, faciant meliora potentes,“ odpověděl starý muž nepřátelsky. Tiborův smířlivý tón poraženého ponižoval.

„Ano, udělal jsi, co jsi mohl,“ přikývl Tibor, „kéž budu já jednou činit lépe.“

Na to se stařec bez dalšího slova otočil a odešel neznámo kam. Tibor, který počínaje dnem svého triumfu zaujal jeho místo, po něm nikdy nepátral. Bezcitnost starého muže, jenž by ho byl nechal bez výčitek zemřít v plamenech, jen aby se zbavil konkurence, ho hluboce zasáhla. Slíbil si, že pokud jeho učedník někdy padne při plnění nějakého úkolu, bude pro něj truchlit.

K Zikmundovi měl velmi zvláštní vztah. Nikdy se nedozvěděl, jestli zvítězil proto, že byl tak silný, nebo proto, že Zikmund obrátil hněv mocností proti mistrovi a ty si pak vyvolily jeho za ztělesnění mistrova největšího strachu.

Těmito myšlenkami si ale lámal hlavu, jen když zrovna neměl nic lepšího na práci, což se stávalo skutečně velmi zřídka. Obvykle měl značně napilno. První měsíc po převzetí úřadu nedělal nic jiného, než že probíral hromady korespondence od zemědělců, jež jeho předchůdce ze zásady důsledně ignoroval.

Čtenář by měl rovněž vědět, že Tibor coby nástupce nejmocnějšího mága své doby zdědil také významné postavení ve společenství a zasadil se o několik podstatných změn, mezi něž patří například zrušení zákazu používání elektrických vařičů k přípravě lektvarů. Zvláště mladší generace toto velmi uvítala, protože leckdy narážela na potíže při pokusech zavést v kuchyni vybavené moderními elektrospotřebiči ohniště.

Ano, Tiborův čas byl drahý. Když si však nový mistr ve svém přeplněném programu přece jen našel okýnko, oddával se šachovým partiím s živými i neživými a prozkoumávání své pověstné spížírny.

KÁMEN, NŮŽKY, PAPÍR (JANIEL KAFFE)

Tradiční zábavná hra pro dva hráče. Není snad nikdo, kdo by tuto hru neznal. A jen stěží bychom hledali někoho, kdo tuto hru nikdy nehrál. Tak jak je známa hra u nás na planetě Zemi, tak je i známa na jiných planetách, jen v trochu odlišných podobách.

Základní pro nás známými pravidly se hraje v sedu, ve stoje nebo třeba v lehu, to je jedno, to není důležité. Důležité je, aby hráči byli proti sobě. Pravou ruku směrem k protihráčově pravé ruce.

Na odpočítávání kámen, nůžky, papír tak zvaně stříháme rukama. Při signálu papír, musíme zvolit symbol.

Kámen znamená, že ruku necháme složenou v pěst. Nůžky se signalizují prsty ukazováčkem a prostředníkem do „véčka“. Prsty tvoří pomyslné nože nůžek. Papír zvolíme, pokud rozevřeme celou dlaň.

Kdysi se hra používala jen jako pomůcka při rozlosování v jiných hrách. Například se používala tehdy, pokud jsme potřebovali určit prvenství tahu při hře a aby byla volba spravedlivá, tak se stříhalo. Obliba je i u dětí, pokud se nemůžou dohodnout, které z nich vynese koš na odpadky a umyje nádobí od večeře. Použitelnost je různorodá, ale vždy spravedlivá.

Přehrání hráče se řídí jednoduchými principy. Kámen tupí nůžky. Nůžky stříhají papír. Papír balí kámen.

Takže pokud si se mnou budete chtít stříhnout, musíme být proti sobě. Díváme se navzájem do očí, ne na ruce. To je z důvodu, abychom nestříhli malinko později než soupeř a nemohli tak reagovat na jeho volbu.

Takže sedíme, já sedím, tak předpokládám, že Vy také. Sedíme proti sobě. Odpočítáme si společně kámen, nůžky, papír. Já měl kámen. Vy bohužel nůžky, tak jste prohráli. Obvykle, pokud nás netlačí čas, tak se hrává do zisku tří bodů.

Jestli jste až do teď byli výjimkou a hru neznali, nyní patříte k zasvěceným a můžete stříhat o sto šest. Kámen, nůžky, papír je klidná, nenásilná hra. Odpočinková a nenáročná na přípravu a herní pomůcky. U nás na Zemi určuje stupeň násilí páchaného při stříhání charakter případně charaktery hráčů.

Představili jsme si naši Zemskou verzi hry Kámen, nůžky, papír. Jestli přijmete mé pozvání na můj vesmírný koráb, rád bych vás sebou vzal na galaktický výlet. Přesuneme se na planetu IIska, kde se Kámen, nůžky, papír těší veliké oblibě.

Na planetě IIska se bere tato hra jako vrcholový sport. Jedná se na rozdíl od naší verze hry, o spojení šachové partie a klasického střihaní. Hra tady neprobíhá úplně v poklidu a tu a tam dojde k mírným rozbrojům, výjimečně k lehčí formě násilní.

Představme si nejprve arénu, kde zápasy mužstev ve střihané probíhají.

Aréna musí být velká. Jedná se o sport, tudíž aby mohl být provozován a popularizován, tak musí být poskytnut prostor fanouškům. Aby měl sport perspektivní budoucnost a oblibu, musíte mít dostatek dobře placených sportovců. Peníze do sportu nedostanete jinak, než z kapes fanoušků. Aby si diváci koupili předražené lístky, chtějí na oplátku záruku dobré zábavy.

Stadiony nebo přesnějším označením arény, bývají čtvercové, ale častěji kruhové až lehce oválné. Z každého sedátka musí být zajištěna dobrá viditelnost pouhým okem na každý detail bitvy. Pro jistotu musejí být v aréně nad bojištěm umístěny velké obrazovky. Hlavně z důvodů, že se před vámi někdo mihne nebo se při extra útoku podíváte na kamaráda a uteče vám parádní zakončení tahu. Na obří obrazovce se můžete podívat na zpomalené a přesné opakování. V přestávce potom na sestřihy nejlepších momentů klání.

Bojiště je velké deset krát deset metrů čili. Je rozděleno do polí jeden krát jeden metr. Jednotlivá metrová pole jsou střídavě černá a bílá. Hřiště lze popsat jako šachovnici, s větším počtem polí, než na jaké jsme zvyklí na Zemi u klasické šachové partie.

Šachovnice dále ukrývá tajemství. Jedná se během jednoho Kámen, nůžky, papírového duelu o pole, která jsou obyčejná. Ukrývaná tajemství zjistíte až v momentu, kdy na toto pole vstoupíte. Tajemství zajišťuje vyšší zábavu a napínavost při sledování.

Pole, která ukrývají tajemství, jsou počítačem nalogována před začátkem souboje. Pole jsou proměnlivá a nemají přesně určené místo. Zápas od zápasu se mění. I tajemství, která se na polích ukrývají, jsou různorodá.

Někdy se jedná o výhodu pro hráče na tahu. Jindy zase naopak pole přinese oslabení.

Překvapení bývá například dvojitý tah, dvojnásobný dosah úderu vojáka. Posun o větší počet polí. Tajemství může vašeho vojáka zahubit nebo třeba zmrazit.

Každý hráč má k dispozici třicet vojáků na šachovnici. Ti jsou při začátku hry připraveni ve třech řadách po deseti na straně svého vůdce. Vůdci stojí na plošině proti sobě. Ta je umístěná nad šachovnicí, aby měli lepší přehled o aktuálním rozmístění vojáků.

Vůdci každého týmu stříhají ze své plošiny. Pravou ruku mají standardně před sebou. Od ramene svisle dolů a v lokti lomenou, aby ruka směřovala směrem k protihráči.

Protihráč nevidí na ruku. Ta je schovaná za malou železnou přepážkou. Je to z důvodu, aby se vyloučila jakákoliv možnost podvodu. Po volbě jedné ze tří možností se objeví zvolený symbol na malé světelné tabulce nad hlavou vůdce.

Vůdci týmů se musejí navzájem dívat do očí. Je to předepsané pravidly. Jedná se o jeden ze způsobů jak odhadnout, volbu protihráče.

Druhým způsobem se dá odhadnout, pakliže máte silně vyvinutou intuici. Ale i pokud používáte druhý způsob, stejně se musíte dívat do očí druhého vůdce, který je vám soupeřem.

Vítěz tahu si určí svého vojáka. Na malém ovládacím panelu umístěného před sebou zmáčkne příslušné políčko, na kterém se nachází zvolený voják. Metrové pole na velké šachovnici se pod zvoleným vojákem rozsvítí, aby diváci viděli volbu vůdce, který vyhrál aktuální tah. Poté stejným způsobem zvolí políčko s hráčem soupeře, který má být vyřazen nebo ke kterému bude směřovat pohyb vlastního vojáka.

Voják týmu vítězného aktuálního tahu se posune směrem k určenému soupeři. Vojáci se smějí po šachovnici pohybovat následujícími způsoby. Vojáci první linie o jedno pole libovolným směrem dopředu ke zvolenému vojákovi soupeře. Vojáci druhé linie o dvě libovolná pole přímým směrem ke zvolenému vojákovi protihráče. A třetí linie vojáků se smí pohybovat o tři pole. I u těch platí, že směr musí být k vojákovi druhé strany. Ale třetí bojová linie může pohyb provést do zatačky, tedy do pravého úhlu. Vojáci na šachovnici se nesmějí navzájem přeskakovat.

Vojáka soupeře vyřadíte ze hry, pokud dostanete svého vojáka před pole, kde se čelně nachází soupeř. Zablokujete mu tím cestu a jediný možný způsob, jak projít, je souboj vojáků.

Pokud vyřadíte z boje soupeřova vojáka, případně vám jeho duše. Jakmile padne tělo mrtvého vojáka k zemi, oddělí se jeho duše od těla. Duši automaticky vysaje magická krabička umístěná na plošince vůdce po jeho levé ruce. Vojáková duše se stane vaší a smíte ji použít v příštím souboji.

Ti nejlepší hráči stříhané mívají duší padlých vojáků dostatek. Naopak slabší hráči se svým týmem mívají problém. Duše padlých vojáků je možno sehnat na černém trhu, ale cena bývá vysoká. Jestli nemáte dobrého sponzora, bývá se sháněním padlých vojáků problém.

Dosáhnout vítězství ve stříhané na zemi llska se dá třemi možnými způsoby.

První, který je možno často vidět v opravdu vyrovnaných soubojích, kde oba vůdci bývají dobrými stratégy a dokážou dobře odečíst myšlenku volby ze soupeřových očí. Jedná se o způsob vyřazení všech soupeřových vojáků. Tento tip soubojů je oblíbený u diváků, kteří rádi sledují osobní souboje vojáků.

Druhým způsobem dosažení výhry je obsazení poslední řady soupeřovy strany šachovnice. Dostanete se, jak používají slangově fanoušci i samotní hráči, k němu domů. Na tento typ výhry je důležité stříhat lépe než soupeř a dokázat se tak vyhnout jeho vojákům. Zároveň si musíte během klání udržet alespoň deset svých vojáků živých na obsazení poslední řady. Pokud se vám podaří vyhrát tímto způsobem, osvobodujete tím všechny své padlé vojáky během klání.

Třetí způsob se nepoužívá, i když je v pravidlech poznamenán. Ale za posledních sto let nebylo vidět výhru třetím povoleným způsobem. Nebudeme se tedy zabývat tím, co téměř neexistuje.

Při hře Kámen, nůžky, papír na planetě Ilksa musíte být stratég. Promyšlet tahy jako při šachu, o pár kol dopředu. Nepostradatelnou součástí je také mít již zmiňovaný dobrý odhad soupeřovy myšlenky o volbě.

Ve stříhané se využívá starého pořekadla pohled do očí, pohled do duše. Takže, jak dobře se dokážete zadívat soupeři do očí, tak se zvětšuje vaše šance na výhru. Jak dalece si troufnete do soupeřovy mysli zavrtat a najít odpověď na otázku jeho volby. Ale nesmíte zapomenout na vlastní obranu a nenechat soupeře, aby ve vás četl jako v otevřené knize. Nejlepší obrana je útok, ale beton vlastní mysli bych nikdy nevynechal a nepodceňoval tuto další důležitou vlastnost pro hru.

Předpokládám, že na planetě Ilksa jste nikdy nebyli. Snad kromě této malé chvílky. Taky si dle svého úsudku troufám říci, že jste tedy neměli možnost zhlédnout opravdové klání v Kámen, nůžky, papír na této pozoruhodné planetě.

V práci jsem dostal za dobré pracovní výkony dva volné lístky. Jedná se o lístky na zahájení turnaje Železné rudy. Protože mám jeden volný lístek navíc, byl bych rád, kdybyste se semnou šli na stříhanou podívat a umocnili tak své představy o hře na opravdové zážitky.

„Vážené dámy, vážení pánové! Jsem rád, že vás mohu přivítat na turnaji Železné rudy v Kámen, nůžky, papír. Turnaje se zúčastní osm týmů! Týmy jsou rozlosovány do dvou skupin po čtyřech! Ve skupině hraje každý s každým a nejlepší dva týmy z každé skupiny postupují do vyřazovacích bojů, kde se utkají o prvenství v turnaji Železné rudy! Přeji vám příjemnou podívanou a týmům mnoho štěstí v turnaji!“ křičel do mikrofону komentátor, když vítal diváky i týmy při zahajování turnaje.

Diváci byli celí natěšení, křičeli. Šlo vidět spoustu fanoušků příslušných týmů. Komu jaké skupiny fandí, bylo zřejmé hned při prvním pohledu.

„Jako první přivítejte zkušeného stříhače kupce Vikta!“ oznamoval příchod prvního hráče komentátor.

Fanoušci tohoto hráče začali skandovat: „Zlato! Zlato! Zlato! Peníze, šperky, jednoduše! Koupí vojáků si duše! Zlato! Zlato! Zlato...“

Do arény přišel menší podsaditý pán. Začalo pískání a skandování zesílilo.

Odpůrci spustili hučení, které připomínalo směsici zvuků z kravína, okolí úlu a zvednutí rej kobylek.

Příznivci kupce se nenechali zahanbit a skandovali tak, aby je bylo zřetelně slyšet.

Kupec šel pomalým výrazným krokem. Mával a zdravil své fandky. Každých deset kroků zastavil, aby vyhodil pár zlatých mincí.

Fanoušci si zlata nevšíмали, i když nebyli bohatí, zvednutí by znamenalo, že jsou chudí. Tedy, že si nezaslouží, aby fandili kupci Viktorovi. Zvednutím třeba jediné zlaté mince by

signalizovali, že nejsou páni, ale sluhové. Brali kupce jako svého krále a mistra obchodu. Neopovážili by se dotknout se jeho bohatství.

Kupec Vikt má přívětivý obličej, ve kterém hrají nejvýraznější roli červená, buclatá líčka. Široký úsměv a dvojitá brada. Oči se při úsměvu ztrácí skoro do neviditelné linky. Na hlavě se chlubí pečlivě leštěnou pleší. V uších nosí obrovské zlaté náušnice zdobené drahými kameny. Náušnice svou váhou natahují ušní boltce kupce až na ramena.

Krk kupce je ověšen další spoustou masivních, zlatých řetězů. Každý řetěz se chlubí svým vlastním neméně masitým přívěskem. Přívěsky našeptávají myšlenku, že je odlíván nejméně z pětikilové zlaté cihly. Ti více odvážní tvrdí, že nejsou odlívány vůbec, ale ze železných cihel jsou opracovávány jako z kteréhokoliv jiného kovu. A že Kupec je natolik bohatý, že se neobtěžuje pro zlaté sponky z obrábění vůbec ohnout, aby je znova zpracoval.

Kulaté a řádně krmené břicho také nelze přehlédnout. Kupec Vikt sdílí názor, že velké břicho je odrazem hojnosti jeho majitele. O své břicho pečuje s láskou. Dopřává si mnoho snídaní, svačín, obědů, večeří a mezi tím vším si často dává jen tak něco na zub. Jídelníček má pestrý a kuchař musí připravovat vše jen z prvotřídních a čerstvých surovin. Jídlo se na jídelníčku nesmí objevit více než dvakrát do roka. Jedinou výjimkou je, pokud si kupec Vikt sám o něco požádá, třebaže měl na něco opravdu dlouho chuť.

Kupec Vikt se obléká do volně střižených věcí, aby dal volnost svému obéznímu tělu. Vše si nechává šít na míru. Volné kalhoty. Kolem pasu opasek bez spon, vázaný vždy uzlem. Triko, vesta, plášť. Látky, ze které si nechává šít, si vždy vybírá sám. Zalíbení nachází v saténu a hedvábí. Na každém kusu oděvu musejí být vyšíváné motivy. Nejčastěji to bývá ve stylu východní kultury, draci, tygři. I na motivy musejí být použité luxusní nitě.

Vikt obešel celou arénu, přivítal a pozdravil všechny své fandky. Odpůrce provokoval gesty, ale bez pokřikování. Došel až ke schodům, po kterých posléze vyšlapal na plošinku.

„Kupec Vikt!“ zvolal moderátor ještě jednou do mikrofonu. Kupec z plošinky naposledy před začátkem duelu zamával do hlediště.

Z hlediště se chvíli ozývalo tleskání, bučení, pískání. Od nejvěrnější skupiny se ozývalo: „Zlato! Zlato! Zlato! Peníze, šperky, jednoduše! Koupí vojáků si duše! Zlato! Zlato! Zlato...“

Komentátor vyčkával, až se hluk utiší. Chvíli to trvalo, ale nakonec aréna utichla. Komentátor byl rád, za dobře naladěné a natěšené diváky. Vnitřně se usmíval a svou náladu přenášel i do radosti z komentování. Pro svou profesionalitu, ale i nadále musel mluvit silným hlasem, vše v největší vážnosti. Kámen, nůžky, papír je totiž na Ilsku velice vážná věc a nikdo to tady nebere na lehkou váhu.

„Nyní přivítejme dalšího zkušeného borce. Dámy a pánové je mi ctí uvést a uvítat Giftiga Molna,“ uvedl moderátor.

V osvětlené bráně, na vyvýšeném pódiu s nájezdem se objevila halená postava.

Postava měla zkřížené ruce přes zápěstí, ve velkém x přes prsa. Stála ve stoji rozkročném.

V aréně se rozhostilo hrobové ticho. Utichlo i předchozí ticho, neboť všichni věděli, čeho všeho je Giftiga schopný, pokud se mu nevzdá patřičná úcta. Dalo by se říci, že diváci přestali i dýchat.

Tiché zašustění v jedné části arény, oznámilo, kde se nacházejí fandové Giftiga. Mezi různorodě oblečeným hledištěm se tyčila středně početná skupina lidí, která se v tichosti postavila ze svých sedátek. Vznikla zde černá ploška Giftigových příznivců. Všichni tito zaujali postoj ve stoji rozkročném a na prsou zkřížili ruce do velkého x. Skupina udělala dojem několika násobně se objevujícího Giftiga v aréně.

Do hrobového ticha se ozvalo kýchnutí. Jednoho z diváků to přepadlo tak náhle, že to nedokázal zastavit.

Směrem od skupiny Giftigových nejvěrnějších vyšel zvuk, který se slabým hvízdáním překonal vzdálenost mezi nimi a nešťastným kejchalem. Kopie Giftiga, jedna z kopií, blesku rychle vrhla shuriken. Hvízdání vzniklo prořezáváním vzduchu vrhací zbraní.

Švung, ticho, a pak ...

Postrádání zvuků začínalo být pro některé diváky skličující. Avšak klid nebyl tolik skličující jako chrochtání nešťastného kejchala. Shurikenem dostal přímý zásah do krční tepny. Snažil se rukama přitlačit místo zásahu a zbrzdit tak mohutné krvácení. Nezmohl se však ničeho. Po chvíli chrochtání spadl na zem, udušením a velkým úbytkem krve.

Giftiga od přeložených rukou upustil. Složil před obličejem jednu ruku v pěst. Druhou rukou položil na pěst dlaň a prsty okopírovali hřbet ruky. Poté sklonil hlavu a poslal tím děkovné gesto směrem k sounáležitým.

Sounáležití udělali synchronizovaně totéž, aby utajili před okolím, vrhače.

Giftiga Moln se přidružuje ke klanům ninjů.

Těžko odhadnout jak vypadá. Je neustále oblečen do černého kompletu. Přes hlavu má přehozenou kapuci a tvář halenou rouškou. I prostor pro oči má vyplněn černou síťovinou. Na ruku má rukavice. Jediná část těla není obnažená.

Giftiga Moln je předmětem mnoha dohadů o barvě pleti. Již mnohokrát byl vypuštěn i názor, že Giftiga není člověk, ale přízrak nebo démon.

Od pasu čouhá shikomizue. Pod kabátcem bude mít, zřejmě jako všichni ninjové kapsy na shurikeny. Není pochyb o spoustě dalších, na těle nenápadně ukrytých zbraní.

Giftiga se vydal napříč tichem i arénou k místu, jemu určenému pro zápas v Kámen, nůžky, papír.

Při prvním kroku ninji se arénou ozvalo slabé oddychnutí. Všichni přítomní v hledišti se konečně mohli trochu volněji nadechnout a dýchat.

Giftiga vystoupal na plošinku a moderátor vyvolal ještě naposled jeho jméno: „Giftiga Moln!“ Ninja opět zaujal postoj rozkročný se zkříženýma rukama.

„Vážení bojovníci, nyní vás vyzívám, abyste vypustili duše vojáků do hracího pole.

Oba střihači, než vypustili své vojáky, se na sebe dlouze podívali. Pohled věčný a vše říkající. Nemáš šanci. Já jsem lepší. Já vyhraju. Zničím tě. Roznesu tě na kopytech. Vzdej to, dokud máš čas. Po nekonečně dlouhém pohledu, jen pro ty dva, pro všechny ostatní těžko postřehnutelném, vypustili v perfektním načasování současně své vojáky.

Z magických krabiček, které měli po své levé ruce, začal unikat tenký proud mlhy. Ten se kroutil jako had. Pomalu se táhl až na šachovnici, kde se začal rozpínat. Tenký pramen mlhy unikající z magické krabičky až do širokého vyústění nad šachovnicí a pokrytí tří řad každé strany. Oblak mlhy se chvíli vznášel nad stranou šachovnice každého z bojovníků. Když se mlha rozplynula, zůstali zde jen nastoupení vojáci.

Šedesát vojáků. Na každé straně třicet. Všichni bojově naladěni a toužící po boji. Vojáci vždy toužili jen po boji, nikdy po zdlouhavé a nudné taktické hře.

Na jedné straně byla nastoupená armáda přívětivých, dobrosrdečných kupců. Na straně druhé byli černé přízraky, bez možnosti jakkoliv přemýšlet o těchto.

Téměř vše bylo připraveno. Kupec chtěl ještě reklamovat, ale ninja byl dobře seznámen s pravidly a v plné míře je dodržoval. Mávl rukou, že není třeba žádné kárání rozhodčím, vše bude dle pravidel.

Ninja udělal velice jednoduchý pohyb neobyčejně složitým a zdlouhavým způsobem. Pravou rukou si sáhl k černé síťovině, která skrývala jeho tvář. Odtáhl síťovinu a napětí i zvědavost aréně vzrostla nejméně o tři sta procent.

Diváci zatajovali dech, natahovali se. Byli zvědaví, jak bude ninja vypadat, alespoň přes tenký proužek, odkrývající oči. Ke zlosti diváků měl ninja pod síťovinou ještě síťovinu další. Připnutou k boku kapuce a těsně obepínající tvář. V síťovině byly vyřezány dva otvory, přesně dle ninjových očí. Nebylo vidět víc, než bylo nezbytně nutné. Na postavě, celé v černém, vynikly zářivě bílé oči. Nic víc nebylo odkryto, aby tak bylo jednou pro vždy rozluštěno tabu a vyřešeno mnoho sporů nastalých i budoucích o barvě pleti Giftiga Molna.

Moderátor se podíval na každou z plošin. Zvedl pravou ruku nad hlavu. Zeptal se: „Připraveni?“

Podíval se na Kupce Vikta a ten přikývl.

Poté otočil hlavou směrem k druhé plošince a podíval se na Giftiga Molna. Ninja přikývl.

„Souboj může začít,“ oznámil moderátor. Fanoušci začali běsnit radostí z přicházejícího souboje.

Giftiga Moln a kupec Vikt dali ruce za přepážku a zadívali se jeden druhému do očí.

Moderátor začal prvním slovem kámen sám, k dalším slovům nůžky, papír, se přidala celá aréna. Souboj myslí a taktiky začal.

Na světelné tabulce nad hlavou Giftiga se objevil kámen. Nad hlavou Kupce byly signalizovány nůžky.

Giftiga na ovládacím panelu zmáčkl vojáka první linie, označil políčko třetí řady v desátém sloupci. Pole na šachovnici se pod vojákem rozsvítilo. Poté označil osmou řadu šestý sloupec. Voják popošel šikmo příslušným směrem.

Fanoušci na nic nečekali a začali udávat tempo zápasu. Ihned jak se voják přesunul, začali jednohlasně počítat: „Kámen, nůžky, papír.“

Giftiga opět vyhrál. Označil čtvrtou řadu devátý sloupec s přesunem k osmé řadě, desátému sloupci.

„Kámen, nůžky, papír.“

„Další bod pro Giftiga Molna!“ zvolal moderátor. „Posun stejným vojákem. Řada pět, sloupec deset. Kurz na osmou řadu v devátém sloupci. To je pěkný start pro Giftiga Molna. Prvním a zatím jediným funkčním vojákem je už skoro před obrannou linií Kupce Vikta. Kupec by měl rychle zrychlit tempo svých vojáků a vyrazit do boje,“ komentoval komentátor.

„Kámen, nůžky, papír!“ přidal se i hlasatel. Fanoušci se začali naplno zúčastňovat boje. I oni jsou nedílnou součástí Kámen, nůžky, papíru.

Další losování.

„Konečně první výhra pro kupce.“

Kupec si označil osmou řadu devátý sloupec. Jediná možnost v tuto chvíli pro pohyb byla na šestou řadu, devátý sloupec. Svým vojákem první linie popošel o jedno pole rovně.

„Kupec Vikt začíná odpovídat na útok Giftiga a perfektně jej blokuje. Možná na těsno, ale přece,“ udával komentátor.

Fanoušci se těšili prvních nastávajících soubojů mezi vojáky. Prozatím se jen jednalo o strategické přesouvání vojáků na šachovnici.

Giftiga a Kupec vyhrávali souboje střídavě. Své vojáky posílali do středu šachovnice. Při blokováním soupeře se snažili jak jeden, tak druhý vymyslet plán. Projít beze ztrát na lepší pozice, nejlépe zatlačit soupeře, zablokovat přímo ve vlastních startovních řadách.

Uběhlo zhruba dvacet pět kol a v tuhle chvíli se nedalo odhadnout, který z hráčů je na tom lépe.

Na ztráty byl stav nulový. Na obsazené pozice se stav lišil názor od názoru.

Fanoušci vyčkávali, ale zároveň burcovali všemi možnými způsoby, aby došlo k některému z oblíbených soubojů vojáků.

Ve volných polích šachovnice se nacházeli po většinou jen vojáci první bojové linie. Bráno z obou stran soutěžících se některý voják dostal dál do středu nebo až k soupeři. Jiný zase zůstal skoro nebo úplně doma.

Na šachovnici byla spousta bloků, ale žádný, k neštěstí diváků, souboj. Pole s tajemstvím, taktéž nebylo rozkryto.

„Los vyhrává Giftiga,“ oznamoval moderátor.

Giftiga se rozhodl pustit do souboje. Situace si to vyžádala. Taktickým bojem se v tomhle duelu moc nedalo získat. Myšlenka, zkusit oslabit soupeře o vojáky v poli a poté se pokusit obsadit cílovou řadu, připadala Giftigovi rozumná. Alespoň pro teď.

Giftiga se rozhodl pro souboj vojákem umístěným v šesté řadě a pátém sloupci. Proti němu blokující kupcův voják v páté řadě ve stejném sloupci.

Ninjův voják se pokusil zasadit několik ran pěstí do tváře kupcova vojáka. Kupcův voják i přes obézní postavu všem výpadům dobře uhýbal. Ninja nasadil kop pravou nohou na hlavu. Ten v pozici, kdy stál na levé noze a pravou kopal, ale jen opakovaně od kolena, jinak byl ninja nehybný. Ani toto nezabralo a kupcův voják i toto dokázal zablokovat svou rukou. Přesněji svým předloktím, na kterém měl chránič z ryzího zlata a do něj vyraženy prastaré motivy.

Kupcův voják se taky pustil do útoku. Hodil po ninjovi několik zlatých pyramidek o hmotnosti deseti dekagramů. Házel je rychle a zmátl svou rychlostí, vzhledem k tělu, všechny diváky včetně ninji.

Ninja se všemu rychle vyhnul a na oplátku vrhnul po svém soku tři shurikeny, které letěli tak rychle za sebou, až by jeden uvěřil, že ninja má tři ruce a hodil všechny najednou. Kupec chtěl spáchat další ze svých manévřů. Když uhýbal před prvním, ninja vytáhl shikomizue od pasu. Jedním mohutným výskokem překonal vzdálenost mezi nimi. Ještě za letu podřízl kupcova vojáka pod krkem.

Bojovník v týmu kupců za hlasitého chrochtání spadl na šachovnicové pole. Dvě vteřiny ležel. Rozpadl se do jemného prachu a magický vítr jej rozptýlil kdoví kam. Zlatavá mlha, co by vojákova duše byla vsáta magickou krabičkou po levici Giftiga.

Fanoušci v aréně tleskali pěknému ukončení tahu. Kupec Vikt praštil vši silou do stolečku na plošině. Giftiga Moln prudce překřížil ruce zápěstím přes prsa. Prudce je hned srovnal podél těla. Uklonil se vojákovi za dobře odvedenou práci v poli.

Další losování, výhra pro kupce Vikta. I ten se rozhodl zaútočit jedním ze svých vojáků a reagovat tak na předchozí útok.

Kupcův voják ve čtvrté řadě a druhém sloupci, ten který se dostal až na obrannou linii Giftiga Molna, se teď měl probít blíž první řadě. Stáhl si z krku jeden ze svých zlatých řetězců. Ten, na kterém měl jako přívěsek zlatý tříkilogramový srp. Točil jím nad hlavou, až měl dostatečnou rychlost. Cítil odstředivou sílu řetězu a srpku na něm připevněném, která dávala zabrat zápěstí. Síla úderu by nyní už byla dost razantní. Voják se rozhodl přenést odstředivou sílu do útoků. Natáhl ruku, aby dal řetězu směr, který potřeboval.

Nejprve zaútočil na krk ninji, ale ten hbitě uhnul. Kupec už řetěz znova neroztácel, aby tím znova dosáhl rychlosti pro další útok. Místo toho ihned po prvním výpadu zaútočil na místo, kousek níže pod krkem. I tomuto ninja snadno uhnul, tak, že kousek odskočil zpět. Třetí pohotový úder směřoval k pasu, ninja se prohnul jako kočka. Čtvrtý pokus namířil na nohy, ninja nadskočil.

Kupcův voják vrátil ruku zpět nad hlavu. Roztácel řetěz. Chtěl dodat rychlost pro razantnější úder a taky potřeboval dát odpočinout ruce.

Kupcova figurka opět zkoušela zaútočit. Opět na krk. Ninja vyhmátl smysl jeho útoku. Připravil se. Když kupec udělal výpad, ninja řetěz zachytil. Shuriken, který měl ninja už připraven pro případ, že by dobře odhadl situaci, byl patnáct centimetrů dlouhý válec s hrotem. Přitáhl prudkým šklubnutím kupce k sobě a zabodnul mu shuriken do břicha.

Fanouškům se tento manévr velice zalíbil a dali to jasně najevo tleskotem a řvavou.

Kupec se odtrhl. Sál si rukou na břicho. Cítil vlhkost na ruce, tlak v břichu a v nose zápach krve. Ještě se v nedůvěře podíval na svou dlaň, aby se přesvědčil, že se nemýlí.

S bojovým křikem a řetězem, zuřivostí roztočeným do otáček tak vysokých, až ho nešlo vidět, se vrhnul na ninju. Ninja udělal úkrok stranou, rychle tasil shikomizue a podřízl kupci hrdlo.

Kupcův voják včetně kupce Vikta zůstali strnutí, když pochopili, co se stalo. Voják se ještě chvíli držel na nohou. Pohlédl na ninju a s tryskající krví z krku se svalil k zemi.

Fanoušci utichli. Duše kupcova vojáka se oddělila od bezvládného těla a byla vsáta magickou krabičkou po levé ruce ninji Giftiga Molna.

„Toto bylo krásně sebrané, vyhrané losování kupci, Giftigem,“ hlásal radostně moderátor. Fanoušci se probrali a začali opět šilet.

„Pojďme chlapci! Kámen! Nůžky! Papír!“ volal moderátor a hecoval bojovníky i fanoušky.

„Vyhrává Vikt.“

Vikt se chtěl vyhnout, po dvou neúspěšných kolech, souboji. Zvolil manévr hráčem v poli.

Další průběh tahů pokračoval v tomhle duchu. Vojáci se přesouvali z místa na místo. Jedna strana šla tam a druhá zase sem. Postupně se blokovali, jak jen to bylo možné. Téměř všichni vojáci byli v poli. Ze svých původních míst se přesunuli více do středu šachovnice nebo blíže k řadám soupeře.

Jedno z mnoha losování. Bod získal Giftiga. Posunul vojáka v osmé řadě, čtvrtém sloupci. Pohyb směřoval přímo dopředu.

Voják šlápl na první, v tomhle duelu, políčko s tajemstvím. Celá aréna utichla. Sledovala světelnou tabuli umístěnou nad středem šachovnice.

Na obrazovce se začal rýsovat nápis: „Voják smí na dosah pěti polí, na každou stranu, v přímém nebo šikmém směru, zabít protihráčova vojáka. Smrt musí přijít jediným úderem.“

Fanoušci se dali do řádného fandění. Na programu byly mrtvoly a to se jim zamlouvalo.

Ninjův voják se rozhlédl kolem. Na dosah se dostali čtyři protihráči. Nad vojákem se rozevřela malá světelná díra. K nohám mu spadla kovová trubička dlouhá třicet centimetrů. Spolu s ní spadl i malý kožený pytlík.

Chvilí pohlížel na trubičku a uvažoval, zdali je to to, co si myslí a má tolik rád. Oblíbená zbraň se spoustou zkušeností v použití. Podíval se na kožený pytlík, který rozbil a ujistil se, že je to to, co má rád.

Vytáhl první krásně zdobenou malou šipku. S dobrým perutím. S ostrým hrotem. A když ji trošku pohodil v ruce, zjistil, že je i dobře vyvážená. Hrot byl napuštěn silným jedem, který by bez problémů zabil během pár okamžiků i slona.

Vložil první šipku do uspávačky. Přiložil si jí k ústům. Přivřel levé oko a pravým okem zamířil na svou potenciální oběť. Voják, který se měl co nevidět stát obětí, se jen vzpřímil a čekal...

Ninja se nadechl. Rychlým fouknutím vypustil šipku smrti směrem ke své oběti. Kupcův voják vůbec nestačil zareagovat na nic. Cítil slabé píchnutí. Chytil se za své rameno. Na to spadl k zemi.

Vypadalo to, že byl zasažen snad ještě dříve, než ninja šipku vyslal. Ti, kteří měli pomalejší reakci, pak tvrdili, že šipka nemohla letět natolik rychle, aby se chytil za rameno, ještě když měl útočník nafouklé líčka. Avšak všichni vědí, že ninjové jsou rychlí, tak nikdo nepochyboval, že by se jednalo o podvod.

Útočník se nijak neradoval. Tohle se od něj čekalo. Nemohl brát zásah jako úspěch. Byla to přirozená věc. Nemohl a ani by se neopovážil žádat odměnu za tento čin. Kdyby minul, jistě by se ale dočkal trestu.

Ninja si vzal další šipku. Lehce ji mezi prsty překulil tam a zpět. Pomazlil se s ní. Nabil ji trochou své energie. Vložil do trubičky a tu přiložil k ústům. Rozhlédl se. Zastavil hlaveň uspávačky namířenou proti další oběti.

Kupcův voják, terč ninji, se trochu přikrčil. Tenhle voják nestál tolik hrdě jako první oběť. Tenhle na rozdíl od prvního věděl, jak rychle může nastat jeho konec, v případě, že uspávač trefí. Ale i tak nezbyvalo nic víc, než jen čekat.

Ninja rychle foukl. Kupcův voják se chytl za nohu. Podíval se na zapíchnutou šipku a skolil se k zemi.

„Další pěkný zásah!“ oznámil moderátor. Fanoušci ticho, které dopřávali ninjovi na soustředění, přerušili hlasitým tleskáním a bubnováním o vše, co bylo poblíž.

Ninjovi škulbl koutek v malém úsměvu. Pocítil radost a pohrdal druhým týmem. Z pytlíku vytáhl další šipku.

Tělo, snad jen kromě rukou a očí, zůstalo nehybné. Ruce nabíjeli foukačku. Oči, bez otočení hlavy pátraly po další oběti.

„Ty!“ řekl ninja kupci a ukázal na něj prstem. Hlasem jako zvon oznámil stroze, kdo bude další. Vyrovnanost v hlase naháněla strach. Nebylo pochyb, že by snad mohl minout.

Ninja na nic nečekal. Dost bylo zdržování a tahle lehká disciplína, jej začínala unavovat. Nebylo při tom žádné vzrušení, ale někdo to vykonat musel.

Ninja bez zbytečného prodlužování dal foukačku k ústům a...

Další kupec omdlel.

Než byla vysáta duše třetího vojáka, ninja už měl nabito. Letmo koukl na poslední oběť v dosahu.

Arénou se ozvalo krátké fuu...

Malé slabé cinknutí znepokojilo ninju. Odložil foukačku od úst. Naštvaně se podíval, co se stalo. Kupcův voják se usmíval od ucha k uchu, až nešly vidět oči, které se zúžily do malých linek.

Kupec vykryl let uspávací šipky svou rukou. Přesněji použil zlatý široký náramek na zápěstí. Tím odrazil šipku smrti. Ta jen cinkla a spadla na zem. Kupec ji s radostí pohrdavě odkopl směrem k ninjovi.

Ninja pocítil hněv svého vůdce, Giftiga Molna. Strnul a čekal, co přijde, co se bude dít.

Giftiga Moln lehce překonal železnou příčku na plošince. Jedním jediným skokem bez odrazu přelétl příčku. Vypadalo to, jako by byl katapultován. Udělal přemet s nataženýma nohama, rukama. Celé tělo bylo nataženo. Nohy opsaly oblouk těla. Nad příčkou se ocitli v přímce svise hlavou dolů. Hlava tvořila pomyslný střed kružnice. Téměř se nepohnula z místa. Jen tělo kolem ní ji opsalo.

Když se nohy dostaly do pozice překonání železné krycí příčky, v přetáčivém pohybu pokračovaly. Dokonaly pohyb až zpět do přirozeného postoje, aby ninja přistál do dřepu a do následného kotrmelce.

Aréna utichla, čekala, co teď.

Ninja se postavil z dřepu, šel k provinilci.

Provinilý voják se bál otočit, střetnout se pohledem se svým vůdcem, Giftigem Molnem. Vycítil jeho kroky, energii zloby ze zklamání z nesplnění úkolu na sto procent a ještě trochu víc, se nemohl ubránit pouhým neotočením.

Giftiga šel jediným směrem. Tmavým tunelem, který se mu udělal před očima. Na druhém konci voják provinilec.

Došel až na konec, až k provinilci. Pravou rukou jej zvedl pod krkem, nohy se přestaly dotýkat země. Voják chytil Giftiga za zápěstí a snažil se jej blokovat. U toho kopal

nohama ve vzduchu, snažil se natáhnout špičky, aby dostal zpět kontakt se zemí, ale marné bylo jeho počínání.

Giftiga se smál. Pokračoval v držení vojáka nad zemí. Levou rukou jej dvakrát silně praštil do tváře. Poté vojáka vyhodil do vzduchu, za letu vyskočil za ním. Při dosažení stejné výšky udělal kop s otočkou. Voják odletěl pár metrů a spadl bezvládně na zem. Giftiga přistál zpět nohama na šachovnici.

Zlekl se, když ticho arény, která sledovala dění na šachovnici, přerušil křikem komentátor.

„Vážení diváci! Již sto let jsme neměli možnost vidět třetí způsob ukončení duelu! Vstoupení bojovníka na šachovnici! Otevřená výzva soupeři! Přímý boj!“ volal hlasitým, vzrušením nabitým hlasem moderátor.

Giftiga věděl, že teď nesmí couvnout. Zároveň věděl, že tady jde především o život jemu. Nyní už to ani neměl ve svých rukách. Záleželo, jestli Kupec Vikt přijme nechtěnou výzvu, když neovládl svůj vztek a vstoupil na šachovnici.

Moderátor se otočil směrem ke Kupci, zeptal se: „Máme tady otevřenou výzvu a já se ptám, jestli soupeř přijímá.“

Kupec Vikt se usmál. Přikývl.

„Vážení diváci. Soupeř přijímá.“

Diváci vstávali ze svých křesel. Tleskali a hulákali. Pokřikovali, bouchali o vše možné a skandovali nejrůznější hesla.

Kupec svým typickým pomalým, výrazným krokem sestupoval z plošinky. Kolébal se při něm a mával jako král, který prochází náměstím a zdraví své poddané.

Když byli oba soupeři u sebe, moderátor si dal mikrofon k ústům a vysvětlil pravidla.

„Vážení bojovníci. Hrajeme standardním způsobem. Do zisků tří bodů. Při losování se budete dívat soupeři do očí. Výherce získává duše padlých vojáků soupeře, duše vojáků ve hře i duši soupeře. Ať vyhraje ten lepší. Mnoho štěstí.“

„Kámen, nůžky, papír. Vyhrává kupec Vikt. Papírem zabalil kámen Giftiga.“

Dva kupcovi vojáci přiběhli ke Giftigovi. Pod nohy mu naskládali hromadu dlouho hořícího papíru a odběhli zpět na své původní místo.

Nad oběma vůdci se objevila světelná díra. Z ní vyšlehl blesk a zapálil papír pod nohama Giftiga. Ten se smál, i když se ocitl v plamenech. Zřejmě s tímto neměl problém.

„Kámen, nůžky, papír. Vyhrává opět kupec Vikt. Nůžkami přestříhl papír Giftiga Molna.“

Kupec Vikt vytáhl z kapsy zlaté nůžky. Bodl jimi Giftiga přímo do očí. Ten ani trochu nezakřičel. Při bodnutí z jeho očí vyletěly dva černé stíny. Vznesly se až ke stropu, tam

se proměnily v hejno krkavců. S hlasitým krákáním chvíli létali dokola pod stropem. Pak se rozptýlili do mlhy a vytratili se.

Giftiga neviděl. Místo očí zbyly jen dva prázdné důlky. Podle pravidel by se měl dívat do očí soupeře. Nemohla však být vznesena námitka, protože podmínky byly na obou stranách stejné.

„Kámen, nůžky, papír. I do třetice vyhrává kupec Vikt. Kamenem ztupil nůžky Giftiga Molna.“

Kupec vylovil ze své hluboké kapsy v kabátu zlatou rudu. Tu, která byla při začátcích jeho obchodování a nechával si jí jako talisman pro štěstí. Pevně ji uchopil do ruky. S pořádným náprahem praštil Giftiga do spánku až upadl na zem. Kupec k němu okamžitě přiskočil. Klekl si na něj rozkročmo a bil jej rudou do tváře, než si byl zcela jist, že už je mrtvý.

Kupec vstal z mrtvého Giftiga. Přišel k němu moderátor.

„Dámy a pánové. Vítěz dnešního klání v Kámen, nůžky, papíru.“ Vzal ruku kupce a zvedl mu ji nad hlavu.

Diváci tleskali.

Fanoušci kupce začali skandovat: „Zlato! Zlato! Zlato! Peníze, šperky, jednoduše! Koupí vojáků si duše! Zlato! Zlato! Zlato...“

Fanoušci soupeře synchronizovaně pozvedli levou ruku před obličej složenou v pěst. Druhou ruku položili dlaní na pěst a okopírovali ji prsty. Uklonili se a odkráčeli z arény.

„Vítězi dle pravidel náleží duše vojáků soupeře. Včetně duše protivníka. Prosím, necht' dostane, co mu právem náleží,“ hlásal komentátor.

Magická krabička uložená na plošince se otevřela vrchem. Začal z ní vycházet záře. Hrající všemi barvami. Vtáhla duše všech vojáků. Nejprve vojáky soupeře. Poté přivolala vlastní. Zavřela se. Přenesla se kupci do rukou.

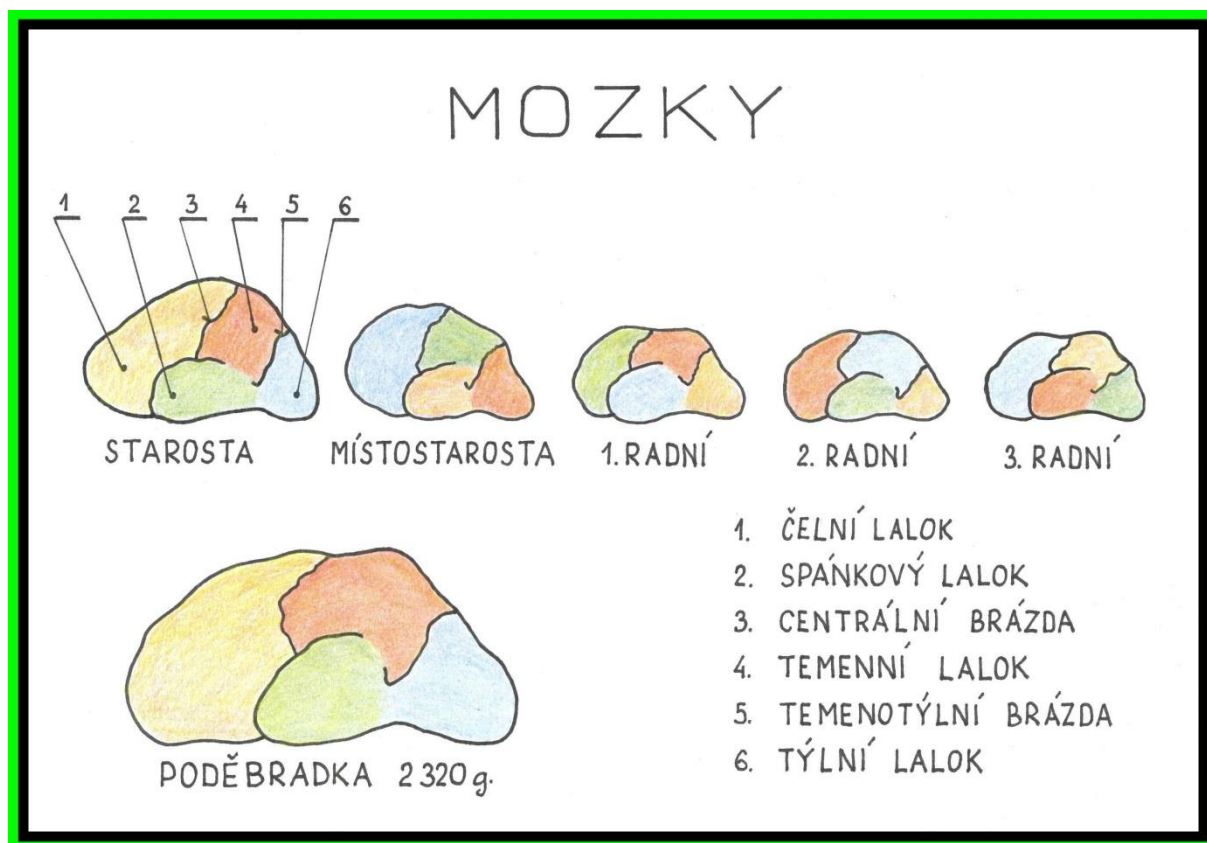
Kupec natáhl ruce spolu s krabičkou před sebe. Namířil na prozatím ležícího Giftiga. Krabička vtáhla poslední duši, která ještě zůstala uvězněna v těle na šachovnici. Giftiga se rozpadl v prach. Magický vítr ordinující v aréně odnesl prach neznámo kam.

Kupec naposledy pozvedl ruce spolu s krabičkou. Odebral se pomalým výrazným krokem do zákulisí arény.

Když zmizel v záři reflektorů za velkou bránou, začali se pomalým, loudavým krokem odebírat domů i fanoušci.

I když byla aréna zcela prázdná, ještě chvíli v ní byla cítit energie. Když vyprchala i ta, aréna se těšila na další skvělé duely.

PODĚBRADKA (Z. M. CHOTUTICKÝ)

Věřte, nevěřte, byla mezi námi výjimečná žena. Prostá, pravdomluvná, čistotná, upřímná, srdečná, vynikající babička a prateta, ale děsná slepice. Byla i ctižádostivá a neustále něco vymýšlela. Nikdy, když jí něco napadlo, nezůstalo jen u myšlenek, ale pustila se hned do díla a realizace svého nového výplodu nezkrotné fantazie. Chlapi ji už nezajímali, naopak, měla k nim ve svých 76 letech docela slušný odpor. A tak se zabývala myšlenkami, které překračovaly meze průměrného a někdy i nadprůměrného jedince.

Zpočátku nebral babču nikdo vážně, přestože navštěvovala často místní hospůdku, kde byla vždy vítána a po druhém pivu perlila jako ve varieté, hýřila nápady a po nějakém tom panáčku zelené sklízela obdiv a chválu od štamgastů a ostatních přítomných hostů. Proto si vysloužila přezdívku Poděbradka. Hospodský mohl vesele šidit, ředit a užívat si slastné chvíle pozvolného bohatnutí.

Samozřejmě, že chvála jí těšila, ale přece jenom to bylo od lidí, kteří by po desátém pivu odsouhlasili i odstřel ledních medvědů na Šumavě. Toužila po uznání široké veřejnosti a vydobýt si slávu na širokém, i mezinárodním poli. Jelikož jí nemohlo nic zastavit,

jakmile se rozhodla k činu, začala jednat. Po večerech si vyrobila krásný diplom s velkým znakem EU a v něm se vychválila jménem největších kapacit světa až do nebe. Nakonec tam připsala dovětek, že v Bruselu závidí Česku takového génia a že jí přejí hodně zdaru v další činorodé práci. Když bylo dílo hotovo, pohodila diplom jednoho večera nenápadně před dveře obecního úřadu a šla na pivko. Dělal rozmrzelou, aby vzbudila zvědavost, cože se stalo tak strašného, že Poděbradka je tak zaražená. Netrvalo dlouho a už se zvědavá otázka nesla k bábě: „Copak, dneska jsi nějak zaražená, něco se přihodilo?“ Poděbradka dělala chvíli drahoty a pak jakoby nuceně prohodila: „Ale nic zvláštního, jen jsem ztratila takový obyčejný diplom. Nevím, kde jsem ho mohla vytrazit. Že by u obecního úřadu?“ Zvedla oči v sloup a dodala: „Ale vždyť je to jedno, o nic nejde.“ V duši se jí rozhostilo teplo a příjemný pocit ze svého vystoupení. Návnada byla nakladena. Objednala si malé pivko a tři velké zelené, nalila do sklenice, zakvrdlala a šoupla mix do sebe. Teplo a příjemný pocit rapidně stoupaly.

Netrvalo dlouho a už klepal starosta na vrátka. Babka šla otevřít a hned si vyposlechla omluvu, jak je vůbec možné, že takového výjimečného člověka si lidé více nepovažují a nevyužijí jejího vysokého intelektu ku prospěchu obce. Proč jen my, radní, jsme byli tak nevšímaví a přehlédli tak velikého ducha. Starosta ji uctivě požádal, aby se co nejdříve dostavila na úřad, že jí vrátí diplom, který tam strážník v sefju jako oko v hlavě. Také za ní obec uhradí poplatek za svoz odpadků a také za psa. Na poznámku, že psa nemá, nabídl jí starosta zdarma místo na zdejší hřbitůvku pro případ, že by se někdy, jistě v daleké budoucnosti, rozhodla opustit toto slzavé údolí. Poděbradka poděkovala, že starost o ní jí velmi těší a brzy se vypraví na úřad, jen co si doma vyleští ceny a opráší dary, které jí chodí z různých koutů světa. A to chvíli potrvá. Jen co starosta za sebou zavřel branku, vyplázla babka jazyk, zahrozila za ním, odplivla si a procedila mezi zuby jako starý pistolník: „To jste se moc nevytáhli, škrti! Já vám ještě ukážu!“ S těmito slovy odkráčela dopít svůj šálek grogu.

Na úřadě Poděbradku všichni vřele přivítali. Celá rada byla slavnostně oblečena, na stole čistý ubrus, vnesený popelník, dokonce bylo narychlo vymalováno. Na stole oblíbená zelená a židle na čestném místě v čele stolu. Radní se na ní usmívali, potřásali jí rukou a bylo to slavnostnější, než když se do vísky před dvěma lety přijel podívat sám pan poslanec. Toho nakonec odbyli buřtem s cibulí a úlisnými poznámkami, že kdoví, jestli je to vůbec on, neboť na zasedání parlamentu dosud nebyl spatřen. Družná a veselá debata s Poděbradkou bylo něco úplně jiného. Jako místní rodačka projevovala velikou radost z toho, že dostala příležitost pomoci rozkvětu obce, neboť nápadů jak toho dosáhnout má dost.

„Je toho hodně, co se tady dá vylepšit a já vím jak na to. Věřte, že zklamaný rozhodně nebudete, chlapi.“ Zakončila debatu babča. Celá rada byla nadšená z úspěšného průběhu schůze a v 0, 30hodin místního času, po zneškodnění přepravky Valtického a dvou láhví zelené se s dobrou náladou rozešli do svých příbytků. Následující den vstávala Poděbradka před polednem s rozhodnutím, že po obědě si ještě lehne, protože v hlavě jí hučelo jako v piliňáku.

Hned druhý den, s kusem ledu na čele, zabaleným v šátku, dala se Poděbradka s chutí do práce. Za pár dní měl starosta na stole několik zlepšováků. Babka nebyla včerejší a věděla, že začít se musí zvolna, takticky a netlačit na pilu. Jako první navrhla rozšířit vývěsku OÚ a zaplnit ji portréty celého zastupitelstva. Samozřejmě starosta by měl největší. Pod těmito podobiznami skromný, stručný, ale pochvalný text o obětavé práci výše pověšených zastupitelů a též pochvala všem občanům, že si dobře vybrali. Tento návrh se, jak jinak, líbil a Poděbradka zaznamenala první úspěch. Následovala celá řada drobných vylepšení, nenápadně, se stoupající náročností. Jenom namátkou, třeba zhotovení zámkové dlažby před starostovým domem, schváleno jednohlasně. Držák pro mobilní telefon na obecní míchačku, aby nedošlo k pracovnímu úrazu v případě, že by přidavač potřeboval volat a hrozilo tak namotání do bubnu míchačky. Schváleno nadpoloviční většinou. Dále šlo o vysazení stromů okolo návsi a to tak, aby byl každý strom jiný, na každém budka a v každé nasazen jiný druh ptáka. Tak by mohli všichni, především děti, poznávat českou floru a faunu. Tento návrh zatím neschválen z důvodu nízké účasti radních na schůzi, neboť jako na potvoru právě v den zasedání běžel v televizi 246tý díl zajímavého seriálu.

Babka byla velmi plodná. Návrhy a nápady se množily rychlým tempem a rada neměla pomalu čas řešit jiné záležitosti než její. Všem docházela trpělivost a dokonce se objevil požadavek, aby Poděbradce navrhli přestěhování do jiné obce s tím, že domek nebo byt by byl uhrazen z dotací EU a nějak šikovně by to zdůvodnili. Ať si jí tam užijí. Jelikož se nechtěl nikdo z radních dostat do kriminálu, byl tento návrh smeten se stolu s tím, že dají babce náročný úkol, který ji zaměstná na delší dobu a nebude tak otravovat. Nakonec se dohodli na úkolu, vylepšit činnost místního družstva dobrovolných hasičů a jejich požární techniky. Poděbradka byla nadšena. Konečně něco, co bylo hodno velikosti jejího ducha.

Pravda je, že na nějaký čas byl klid. Radní se scházeli několikrát týdně, většinou i v neděli, aby dohnali to, co kvůli Poděbradce neustále odkládali. A byla toho pěkná hromada. Babka zatím usilovně přemýšlela a její poznámkový blok byl plný náčrtů, návrhů, většinou přeškrtnutých, jelikož se jí nezdály dokonalé. Pořád to nebylo ono. Jednoho dne se jí rozsvítilo v hlavě. Není přece nutné mít něco technicky dokonalé, ale udělat to tak, aby věc byla jednoduchá a přesto velmi užitečná. Úspora! To je to právě ořechové! Poděbradka byla co by dup u kredence, vytáhla lahvičku zelené a pěkně si lokla. Hned se jí v mozku vylíhlo několik nápadů najednou, takže nakonec byla pěkná fuška vybrat ten nejlepší. Zvítězila myšlenka, která později vešla do dějin obce a byla zaznamenána v místní kronice jako Sudová stříkačka, ale mezi řadovými občany se tomu neřeklo jinak, než Vodní dělo babky Poděbradky. Princip byl tak jednoduchý. Co když bude některý rok sucho, z místní říčky se stane potůček a jako na potvoru přiskáče k někomu, nedej bože, červený kohout? Nebude kde brát vodu a tomu se musí zabránit. Postup musí být disciplinovaný a důsledný: V první řadě se propustí velitel, jelikož se stejně ničeho nezúčastňuje, pouze schůze, ale jen když se koná v hospodě a

navíc, jak se zjistilo, nepozná hadici A od B, nemá ani páru jak se nastartuje agregát a možná, že by ho ani nepoznal. V druhé řadě sama zajistí sud o objemu 200 litrů, který bude zařazen do výbavy hasičů a každý z nich si vtluče do hlavy, že se jedná o důležité a hlavně povinné vybavení. Vše ostatní se dozví na hřišti, kam je svoláno požární družstvo za účelem školení. V sobotu v 16, 30 hod. byla na fotbalovém hřišti zahájena první instruktáž. Babka si nechala nastoupit družstvo do řady od nejchytřejšího k nejbližšímu a začala školit: „Chlapi, všechny vítám, doufám, že nemáte už teď v 16, 33 vypito. Takže myslím bude nejlepší přejít hned k věci. Dávejte pozor, nebudu to školit do nekonečna! Společně dokážeme, že s úkolem, který jsem úspěšně vyřešila, se poperete, ale ne jako včera v hospodě, však mi rozumíte. Věřím, že si chlapi poradíte, přece nejste žádný másla, ani vořezávátka! Kučero, nečum po ženskejch, nebudu to kvůli tobě opakovat! Tak teda hošani, jde nám o úsporu vody. Kolikrát stříkáte, kam byste neměli, takže si budete dávat pozor, kam to dáváte a tím se nejen ušetří naše drahá tekutina, ale zlepši se i vaše odbornost, takže co Josef? No zabijeme dvě mouchy jednou ranou, to vidí na první pohled i blbec, ale to byste museli dávat pozor, když si tady celou dobu namáhám hlasivky. Princip je jednoduchý. Zde vidíte sud na 200l vody. Budeme mu říkat primární nádoba. Do této primárky se naleje kolik vody? No? Nevíte tupci, přece 200litrů, to dá rozum! Voda se bude doplňovat z té vaší cisterny, samozřejmě až bude sud prázdný. A do cisterny zase z potoka. Jedná se tedy o třístupňové doplňování a naše primární nádoba má tedy číslo tři. Budu stát u naší trojky a zapisovat do provozního deníku, zvláště pro tento účel založeným, počet jejího naplnění. Tím zjistíme, kolik vody je třeba k uhašení jednoho metru kubického ohně. Já vím, že je to na vás moc složitý, ale časem to možná pochopíte. Tak teda. V případě požáru si zjistíme jeho rozměr a podle jednoduchého vzorce, který jsem sama vymyslela, si spočítáme, kolik litrů vody budeme potřebovat k jeho zdolání a tím zamezíme zbytečnému plýtvání. Je někomu něco nejasného?“ Nikdo se neozval a tak Poděbradka zavelela: „Pozor! Rozchod!“ Přítomní zatleskali, provolali „Požáru zdar!“ a rychlým krokem se odebrali do hospody zapít úspěšné ukončení školení. Na hřišti zůstala jen učební pomůcka, 200l sud, osamocen jako kůl v plotě. Ten díky bohu nikdo nešlohnul.

Dlouhou dobu se nic nedělo, žádné zahoření, ani malý plamínek, prostě z hasičského pohledu mrtvo. Všichni byli již nervózní, neboť potřebovali vyzkoušet novou metodu. A najednou to bylo tady! Starý Novák odhodil při krmení králíků vajgla do sena a za chvíli byl ohýnek jak malovaný. Celí nažhavení dorazili hasiči v rekordním čase k ohnisku. Rychle napustili sud, šoupli do něj čerpadlo a už hasili. To byl adrenalin jako z učebnice. Králíci skákali z klecí jako kaskadéři a voda rychle pohlcovala plameny. Za chvíli bylo po akci a babča s nadšením zapisovala. Výsledek byl pro ni i celé požární družstvo mile překvapující. Rychle dosadila do svého vzorce potřebné údaje a zajásala: „Na 3, 25 metrů kubických plamene bylo spotřebováno 156 litrů vody. Slavnostně si údaj zanesla do deníku do zvláštní kolonky a červeně podtrhla. Zavelela konec požáru a samou radostí z dosaženého úspěchu pomohla Novákovi pochytat ohořelé králíky, kterým se v podstatě nic nestalo, kromě psychické újmy a upálených vousů. Požární zásah proběhl nadmíru zdařile, starosta udělil Poděbradce pochvalu před nastoupeným požárním družstvem a předal jí bonboniéru zakoupenou v akci před půl rokem v Lidlu.

Čas běžel a Poděbradka zaznamenávala úspěchy. Drobné požáry neměly šanci a tabulka hodnot se v deníku pomalu plnila. Někteří vesničané si doma zakládali malé požárky, aby vše viděli na vlastní oči a udělali Poděbradce a hasičům radost. Starosta jí chválil, kudy chodil, dokonce se o ní zmínil na okrese. Ale jak už to bývá, nic netrvá věčně. Štěstí se pohnulo zase někam jinam a starostovo nadšení vyprchalo rázem jednoho krásného odpoledne, kdy mu lehla stodola popelem. Hasiči s babkou dorazili sice včas, ale podle výpočtů zlepšovatelky došlo k tomu, že zásoba vody nestačila. Později se Poděbradka hájila před rozlícenou radou tím, že zřejmě použila špatný koeficient intenzity požáru, ale jinak bylo vše spočítáno dobře. A navíc foukal vítr, který nebyl hlášen ani v předpovědi počasí a kde se vzal, tu se vzal a začal dout jako na potvoru právě v okamžiku, kdy již měla výpočet hotový. Není tedy vina na její straně, ale vše zapříčinila špatná meteorologická situace. Bez velké porady se zastupitelé shodli na usnesení, které oznamovalo okamžitý zákaz činnosti, odebrání všech uznání, diplomů a drobných darů, kromě bonboniéry, kterou hříšnice zbaštila již dávno. Kdyby to šlo, jistě by jí s malým ranečkem toho nejnnutnějšího odvezli na kraj vesnice, vyhlásili zákaz pohybu v ochranném pásmu obce, které by stanovili nejméně na deset kilometrů. To se Poděbradky hluboce dotklo, uraženě se slovy: „Pro dobrotu na žebrotu! “zabouchla za sebou dveře, že málem vypadly z futra. Pak je znovu pootevřela a zvolala: „Ten sud vám nenechám, nevděčníci! “ Dole na chodbě vyšroubovala v rozvaděči pojistku a za nastalé tmy proklouzla na ulici. Druhý den časně ráno skočila ještě k úřadu a přelepila úřední hodiny. „Úřední hodiny jsou pouze v neděli od 23, 00hod. “

Od té doby měla Poděbradka šlus. Zdržovala se doma a nikam nechodila. Sebevědomí se jí sice nevytratilo, ale své nové nápady již nechtěla zveřejnit.

Čas ubíhal a Poděbradka došla k závěru, že tudy cesta nevede. Jednoho rána se zrodila myšlenka, která ji dosud nenapadla. Nebude se zabývat tím, aby místním drbanům házela svoje perly. Vymyslí něco, co jí proslaví až za hranicemi, a co ještě nikdo nezkusil a mohlo by se směle zapsat do Guinnessovy knihy rekordů. Musí vycházet z toho mála co má a na co má prostředky. Jednou, když nabírala vodu ze sudu, aby zalila ředkvičky, zasvítily jí oči. Má to! Naučí se vydržet dlouho pod vodou a bude rybářům ukusovat háčky. Samo sebou tak, aby nikdo o ní nevěděl. Až se sbírka rozroste, udělá v okresním městě výstavu a pod každým háčkem bude datum, čas a komu patřil. Věděla, že někteří posměváčci i ze zastupitelů pytláčů, nebo nemají zaplacený příspěvek. Pomsta bude sladká a ještě se pěkně pobaví a hlavně proslaví. Mimo to taková akce vyžaduje výdrž, chladnou hlavu, pevné zuby a nervy. Ještě týž večer si všechno doma načrtla a udělala plán tréninku. Začne hned ráno.

Druhý den za úsvitu napustila sud vodou a po rozcvičce vyrazila do města. Nejdříve se stavila u zubaře a objednala nové klapáčky, potom zašla do železářství a zakoupila

jehlový pilníček. Nákup končil v rybářských potřebách, kde si vybrala vlasce různé tloušťky. Spokojeně se vydala k domovu, aby mohla hned po obědě začít s tréninkem. Odpoledne, když se voda v sudu trochu ohřála a navlékla si koupací čepici, přistoupila k akci. Šlo to zpočátku ztuha a pod vodou vydržela jen krátkou chvíli, sotva stačila napočítat do deseti. Její železná vůle jí nedovolila se vším hned seknout a tak se postupně zlepšovala. Za tři týdny už to byly dvě minuty a to ještě nebyl konec. Zbrusu nové klapačky měla již také doma. Pilníčkem zbrousila přední zuby tak, že byly ostré jako dobře nabroušený nůž. Zkusmo s nimi nakrájela pažitku a šlo to náramně. Další část plánu je splněna a může začít další etapa výcviku. Pod vodou již vydržela značnou dobu, ale teď jí čekalo něco náročnějšího. Sedět ponořená s otevřenými očima, rozpoznat vlasce a vyzkoušet stisk klapaček. Byla překvapena, jak to šlo snadno. To ani nečekala. Ucítila v těle nový nával energie a po překousnutí toho nejsilnějšího vlasce co měla, konstatovala spokojeně připravenost k akci.

Druhý den za úsvitu již byla na břehu rybníka a čekala na prvního rybáře. Na protější stranu se přišourala první obětí. Tiše vlezla do rybníka, nenápadně přes rákosí a doplávala pod vodou doprostřed. Vystrčila brko nad hladinu jako cvičený záškodník, aby mohla dýchat a čekala. Háček s návnadou žblunknul do vody a splávek se vesele zahoupal na hladině. Teď přišla její chvíle. Bylo to vzrušující. Plavala pod hladinou, voda byla průhledná a cestou k háčku pozorovala dno rybníka. Jednou se obětuje a trochu to harampádí poklidí, ale teď má zatím důležitější cíl. Už zahlédla olůvko a háček. Na něm se vrtěla žížala a Poděbradka zaváhala. Na toto nepomyslela. Výzkumnická povaha však velela vpřed. Potlačila odpor a opatrně otevřela pusou. Nechala háček s žížalou vklouznout kousek do úst a cvak! Vlasec přefikla jako nic. Vyndala z pusy háček, svlékla návnadu a chystala se k odplutí. Pak si to rozmyslela a ukousla ještě olůvko, zatahala za vlasec, až se splávek ponořil. Nakonec spokojeně a majestátně odplouvala tiše jako výzkumná ponorka k druhému břehu. Ještě uslyšela radostný výkřik rybáře a viděla, jak ukousnutý vlasec vystřelil z vody, to když rybář prudce zasekl.

První vítězství jí udělalo velké blaho. Týdny tvrdé dřiny začaly přinášet ovoce. Doma slavnostně založila do vitríny první trofej a pod ní napsala úhledně stručný popis. Datum a hodinu, číslo vlasce a háčku, návnadu a majitele. V tomto případě to byl neznámý dědek. Byla to krásná neděle. Ze samé radosti si k obědu usmažila pořádný řízek, který si v tento významný den jistě zasloužila.

Byl příjemný konec jara, léto průměrné. Sbírka se rozrůstala a Poděbradka cítila pohodu a uspokojení. Byly to nejkrásnější okamžiky v jejím životě. Jen jednou měla takový příjemný pocit, to když její druhý muž natáhl brka. Byl to násoska a také tak skončil. Játra měl ztvrdlá, že by s nimi mohl zatloukat hřebíky, ale na to by stejně neměl čas. Ten trávil v hospodě. Lovila každý den, někdy byla ve vodě i vícekrát za sebou a

v širokém okolí se nemluvilo o ničem jiném, než že v rybníce je něco velikého. Chlapi se přeli u piva, co to může být. Jeden tvrdil, že určitě velký sumec, druhý zase zahlédl štika dva metry dlouhou, s tlamou jako vlčák. Starý akvarista Tomášek se ale přel do krve, že to musí být přerostlá piraňa, kterou nějaký nezodpovědný chovatel vypustil do rybníka. Navíc sám provedl důkaz, navlékl na trojháček kus vepřové kýty a ta byla fuč nato tata. Takže to musela být nějaká masožravka. To také byla, neboť Poděbradka měla ten den k večeři řízky z kýty.

Lovkyni zachvátila lovecká horečka. Nejrady by byla ve vodě stále. Někdy se večer prohlížela v zrcadle, jestli jí nerostou žábry, jelikož ve vodě byla jako doma a s dechem vydržela opravdu dlouho. Nakonec se rozhodla, že oželí trochu spánku a bude lovit i v noci. Bylo dost rybářů, kteří vysedávali u nádrže dlouho do noci. Některé manželky je v tom ještě podporovaly, jiné dokonce dávaly mužikům s sebou snídani se slovy: „Kávičku máš v termosce na ráno.“ A slovo ráno důkladně zdůraznily. Proč to dělaly, nikdo neví. Nakonec si vodní příšera vysloužila u manželek nenávist, jelikož rybáři odmítali chodit po setmění k vodě, ani když jim ženy nabízely ta nejlepší sousta, plnou placatku, buřty a cigárka. Nepomohly ani lichotky, že jsou přece chlapi. Poděbradka totiž plavala pod vodou s vodovzdornou baterkou a vyděsila rybáře k smrti. Tak zavládl v noci u vody klid, jen komáři byli našťvaní, že nemají do čeho bodnout a sem tam milenci, to nebylo žádné velké sousto. Který komár by chtěl poslouchat ty bláboly, co si říkají, navíc se stále vrtí a převalují. Ale takoví rybáři, když hezky sedí, to je jiné poštípáníčko.

Nočního lovu musela Poděbradka zanechat. Ani ve dne to již nebyla žádná sláva. Většina rybářů se přesunula do jiných revírů a úlovky byly bídné. Víme všichni, jak to bývá. Tak dlouho se do lesa volá, až z něj vyběhne hajný. Do vsi se přistěhoval nějaký Pražák, který také rád rybařil, ale byl zvyklý na tekoucí vodu, hlavně tu sázavskou. Ruku měl citlivou jako lékárnické váhy a poznal sebemenší brnknutí o návnadu. Však také vždy, když si kupoval v Braníku na nádraží lístek na cestu Posázavským Pacifikem, oslovovala ho pokladní „Pane Wágnere.“ A co nikdo nevěděl, ryby v Sázavě, od Krhanic po Davli, mu dali přezdívku Blitzfischer Wágnier. Brzy se vypravil na rybník a nic netušil, protože místní si chtěli užít trochu té škodolibé radosti, až přijde bez háčku a olůvka.

Poděbradka plula tiše pod hladinou a viděla, že ryb stále přibývá, protože je nikdo nelovil. Náhle, kousek od ní, žbluňklo něco do vody. Samou radostí, že konečně bude úlovek, se sebejistotou zastřenou neopatrností se vrhla na kořist. A tu citlivá ruka tekoucích vod zasekla. Háček se zabořil do patra a olůvko jako na potvoru bylo přesně mezi klapáčkami. Ať klapala Poděbradka, jak klapala, olůvko nepřekousla. Nezbyvalo nic jiného, než se vynořit nad hladinu, jelikož vzduchu ubývalo a žábry nikde. Tajemství místní Lochnesky bylo odhaleno. Takto neblaze skončila akce „Háček“, jak jí sama pojmenovala.

Od té doby bylo ve vsi poklidné staré mrtvo a žádná sranda. Poděbradka vůbec nevycházela z domu, až se začaly rozšiřovat různé zvěsti, že se odstěhovala někam do Unie, nebo Tramtárie, nechala se pokřtít a teď se modlí a kaje někde v klášteře, nebo, nedej Bože, spáchala sebevraždu ve svém sudu. Všichni si ale oddechli, když viděli na podzim stoupající kouř z komína, a také často v noci probleskující světlo za závěsem komůrky. Bylo jasné, že na něčem pracuje. Nikdo se na ni nezlobil, naopak byli hrdí na to, jaká osoba žije mezi nimi, neboť svými akcemi proslavila obec široko daleko. Turisté, hlavně za zahraničí, se jen hrnuli, fotilo se o sto šest. Především starostova vyhořelá stodola, rodný dům Poděbradky a cvičný sud. Obecní pokladna na tom nebyla nikdy lepší. Na jedné slavnostní schůzi bylo jednohlasně přijato usnesení, že slavné rodačce bude vytesán pomník v životní velikosti a ten, kdo Poděbradku přežije, nechá ho ze skladu přivézt a zabudovat na návsi. Na něm bude zlatými písmeny vyryt nápis:

MARTA SÝKOROVÁ, ROZENÁ ŽIDLÁKOVÁ, ZVANÁ PODĚBRADKA
SLAVNÁ RODAČKA, VYNÁLEZKYNĚ VŠEHO, ČESTNÁ OBČANKA NAŠÍ
A TĚŽ VEDLEJŠÍ OBCE, SBĚRATELKA, INSTRUKTORKA, TROJNÁSOBNÁ
VDOVA, MYSLITELKA, MOZEK OKRESU
SLÁVA, SLÁVA, SLÁVA!!!

Ale neviděli nový záznam v jejím vynálezeckém deníčku. Byly tam dva body. Druhý byl třikrát podtržen se dvěma vykřičníky: JAK NENÁPADNĚ ZRUŠIT OÚ!!

O LÁSCE, (NE)ŠTĚSTÍ A JINÝCH TRAMPOTÁCH (KARLA PELIKÁNOVÁ)

Krátké úvahy nad životem a lidmi, nevyjímaje radost a smutek, který je provází

Život, jak jej známe, se může změnit mrknutím oka. Během chvíle se mohou zrodit nepravděpodobná přátelství. Stačí jediná chybička a kariéra, na které jsme tak pracně dřeli, je vmžiku ta tam. Naděje, která se zdála ztracená, se může během vteřiny opět oživit. Člověk, kterého jsme vroucně milovali, nás může náhle, bez známky vysvětlení, nadobro opustit. I když si v tu chvíli nevíme rady a připadáme si ztraceni, měli bychom za všechny změny, které nám život předkládá, být vděční. Až příliš brzy totiž může nastat den, kdy už žádné změny nepřijdou.

Všichni máme potřebu být pány svého života, a tak ho omezujeme, až je tak malý a tak ubohý, že máme pocit, že jeho pány jsme.

Každému z nás se občas stane, že se mu před očima začne promítat celý jeho život. Není to ale pouze minulost, co vidíme, ale také budoucnost. Budoucnost, po jaké toužíme, jakou bychom si přáli mít. Někteří z nás vidí slávu a bohatství, po kterých tolik let prahnou, zatímco jiným stačí vidina obyčejných dnů plných úplně obyčejných chvil, z nichž každá bude krásná a výjimečná díky člověku, kterého milujeme a který bude po našem boku.

Pro ty, kdo věří ve vzkříšení, je smrt bezvýznamná. Není to konec, spíš nový začátek. Druhá šance. Shledání. Ale samotná představa vzkříšení je tak svůdná, že snadno zapomínáme, že předtím, než povstaneme z mrtvých, musíme strávit pár dní v pekle. V případě vzkříšení ti, kteří zemřeli, žijí, a ti, kdo žijí, věří, že nikdy nezemřou.

Důvodem, proč se snažíme lidi rozdělit na dobré a špatné, je skutečnost, že si nechceme připustit, že se krutost a dobrota mohou nacházet v jednom jediném srdci.

Ač to tak mnohdy na první pohled nevypadá, pravdou je, že každý člověk je svým způsobem neskutečně statečný a rozhodný. Přitom ale zapomíná, dost možná si to ani neuvědomuje, že za jeho odvahou a umanutostí vězí čiré a velké zoufalství. Ve snaze něčeho dosáhnout, něco získat, všechno riskuje, a přitom se zoufale bojí, o co by mohl přijít, když to nevyjde. Zoufale touží mít vše, i když ani přesně neví, po čem vlastně tak prahne. Zoufale se snaží, aby byl jeho život opět dokonalý, i když si uvědomuje, že vlastně nikdy doopravdy dokonalý nebyl.

Jak krásné by bylo, umět zapomenout. Vyhnat z hlavy zlé myšlenky, vymizíkovat bolestnou minulost, odpoutat se od lidí, kteří nám ublížili. S lehkostí a čistým štítem začít znovu, od nuly. Život ale snadný není. Minulost je naší součástí, ať chceme nebo ne. Je ale pouze na nás samotných, zda se z ní poučíme a nedopustíme, aby nás i nadále ovládala, nebo zda ji dovolíme, aby se z ní stal zlý stín, který nás bude pronásledovat na každém kroku.

Někteří z nás se snaží žít co nejlépe, a někteří co možná nejhůř. Kvůli prohřeškům, kterých se denně dopouštějí, chodí pravidelně do kostela ke zpovědi. Ze svých hříchů se však nikdy skutečně nevyzpovídají, neboť se mylně domnívají, že za všechny své chyby už zaplatili.

Chyby naší minulosti si dříve či později najdou cestu do našich životů. A když se tak stane, musíme za ně zaplatit.

Smrt a katastrofy na nás číhají na každém kroku a snaží se nás dostat. Většinou nás minou, ale někdy také ne. Pokud však nepadáme na kolena a nevzdáváme díky pokaždé, když nás nějaká katastrofa mine, nemá žádný smysl naříkat, když jednou za čas nějaká pohroma přijde.

Náš život by se dal přirovnat k jedné dlouhé pouti, během které narazíme na spoustu lidí. Někteří z nich pouze projdou kolem nás, aniž bychom je pozdravili nebo se snažili s nimi jakkoli sblížit. Takových lidí je většina. Pak jsou tu ale takoví, kterým dovolíme, aby do našich životů vstoupili a nějakou dobu v nich pobýli. Tito lidé, aniž by si to uvědomili, tak jen svou pouhou přítomností ovlivní naše myšlení, i naše city. My už pak nikdy nebudeme stejní.

Všichni toužíme po tom, mít svůj život pevně ve svých rukou. Plánujeme si budoucnost a chceme, aby náš život šel směrem, který jsme si vytyčili. Vidíme lásku a štěstí, o kterých jsme snili, když jsme byli dětmi. Ale jaká skutečnost? Máme svůj život

opravdu výhradně ve své režii a nikdo a nic nám nemůže zabránit v naplnění našich přání? Vychází rozhodnutí, která děláme, skutečně pouze z nás samotných? I když bychom si přáli, aby tomu tak bylo, pravdou je, že někdy, aniž bychom to věděli nebo si to uvědomovali, za nás učiní rozhodnutí druhí.

V obyčejném světě se spoléháme na to, že všechno je tak, jak má být. Každá věc má své místo, a jen tehdy, když tomu věříme a jsme s tím smířeni, jsme zcela nevinní. Každý den, který trávíme na tomto světě, pod stále stejnou oblohou, doufáme, sníme, smějeme se. Nacházíme a ztrácíme cestu. Objevujeme konce a začátky a přejeme si, aby se tyto malé kousky v čase, jako díly skládačky, složily v krásný a ucelený obraz.

Když ztrácíme kontrolu nad životem, jediným východiskem často bývá, upnout se všemi silami i myšlenkami na něco, v čem jsme dobří.

Někteří si myslí, že intuice je dar. Ale stejně tak může být i prokletím. Je hlasem volajícím k nám z míst, která by měla zůstat neprobádána. Ozvěnou vzpomínek, která nikdy neodezní bez ohledu na to, jak moc se ji snažíme zastavit. Je to hlas, který nám dokáže říct, kdo je přítel a kdo ne. Koho si držet od těla a koho si pustit blíž. Ale až příliš často se necháváme rozptýlit strachem, pochybnostmi, nadějemi a odmítáme intuici poslechnout, a to se nám dříve či později vymstí.

Kdyby se dal vrátit čas, rozhodli bychom se jinak? Jednali bychom v zásadních okamžicích našich životů stejně nebo bychom svá rozhodnutí a názory změnili? Tyto otázky si během života položíme několikrát. Někdo si je klade z důvodu, aby se ujistil o správnosti svých rozhodnutí. Někdo proto, že ví, že jednal špatně a přeje si, aby mohl své chyby nějak odčinit. A někdo kvůli tomu, že si přeje, aby byl jeho život úplně jiný. Ano, s odstupem času vidíme situace, v nichž jsme se ocitli, ze zcela jiného úhlu. Ale protože čas plyne dopředu a neexistuje žádný způsob, jak jej vrátit zpátky, zbývá nám jediné: utěšovat se tím, že ve chvíli, kdy jsme svá rozhodnutí dělali, jsme je udělat chtěli a byli jsme přesvědčení o jejich správnosti.

Najít sami sebe a poznat, jací doopravdy jsme – to je cíl nás všech. Všichni se snažíme odkrýt a poznat vlastní já. Lidé kolem nás nám mohou říct, jaký první dojem děláme, jak na ně působíme, jakou auru vyzařujeme. Ale jsou to jen jejich domněnky, pouhé řeči, které mohou a nemusejí být pravdivé. A pokud se nám jejich slova nelíbí a nechceme, aby je šířili dál, je nejvyšší čas, abychom se změnili a sami světu řekli, jací skutečně jsme.

Jizvy, ať už vryté v srdci nebo táhnoucí se po těle, nemusejí být vždycky na závalu. Někdy mohou být vzpomínkou na hezký a šťastný okamžik, někdy mohou připomínat bolestnou ztrátu a jindy mohou být znamením spásy vepsaným do kůže.

Přetvařovat se a něco tajit je v lidské povaze. Někdo si barví vlasy, někdo se stylizuje do role svých filmových hrdinů. Někdo si najde únik od reality v nebezpečné závislosti, někdo si pro zpestření všedních dnů najde milence. Ale co když se celý váš život stane tajemstvím? Pouhým klamem? Pouhou iluzí, kterou jste tak pracně a usilovně dlouhá léta budovali? A co když by prozrazení pravdy mohlo zničit vše, čím jste se za tu dobu stali? Co byste dělali? Dokázali byste se ke své lži přiznat a strhnout si přede všemi masku, nebo byste utekli?

Nemá cenu upírat se k minulosti. I když se jí držíte zuby nehty, je už dávno pryč.

Většina dnů v roce je bezvýznamná. Začínají a končí, aniž by během nich vznikaly trvalé vzpomínky nebo měly hlubší dopad na běh našeho života. Pak jsou tu ale dny, kdy se stane něco mimořádného. Něco výjimečného a jedinečného, co ovlivní a změní náš život na dalších několik let. A záleží pouze na nás, zda nám tento zásadní zlom otevře dveře k novým možnostem, cílům a seberealizaci, či nikoli.

Důležité není, kde jsme, ale jakým směrem se vydáme. Abychom naplnily svůj osud, nesmíme se nechat životem unášet, ale naučit se plout směrem, kterým sami chceme.

Během života se všichni ocitneme v pasti. A když se tak stane, každý z nás se v tu chvíli zachová jinak. Někdo je pobouřený, protože je nespravedlivě obviněn. Někdo k smrti vyděšený, protože si moc dobře uvědomuje, jak rychle se může jeho život změnit. Někdo bez přestání blábolí, aby zamaskoval své lži, zatímco jiní ze sebe nevydají ani hlásku. A ti, kdo se do pasti ještě nedostali, ti, kteří ještě nebyli druhými přitlačeni ke zdi, se mohou pouze domnívat, jak by se v daný okamžik zachovali, a doufat, že by je jejich jednání nezahnalo ještě více do záhuby.

Život je jeviště a jeviště je život, ve kterém každý má svou roli. Svůj příchod a odchod. Svůj příběh skládající se z několika scén. Z několika životních etap, z nichž každá má svůj význam. Dětství nám dává pocity štěstí, radosti a bezstarostných chvil. Dospívání nám dává přičichnout kouzlu lásky a naděje pro lepší život. V dospělosti na vlastní kůži pocítujeme, co je to bolest a zklamání. A stárí? To je tu od toho, abychom napravili staré chyby, našli klid a smířili se sami se sebou.

Myšlenka je jako rakovina. Když se ve vás usadí, je téměř nemožné, dostat ji pryč.

Nikdo neví, jak dlouhou má před sebou cestu. Cestu, na které bude sužován prudkým deštěm, ochromen silným větrem, pálen horkým sluncem nebo zasypán studeným sněhem. Cestu, která může vést k našemu cíli přímo bez jakýchkoli překážek, nebo na které narazíme na mnoho křižovatek, na kterých se budeme muset rozhodnout, jakým směrem se dále vydáme. Pokud se však budeme pevně držet svého cíle a budeme věřit v krásu svých snů, nezáleží na tom, kolik překážek budeme muset překonat. Pokud budeme mít silnou vůli a budeme opravdu chtít, tak nakonec získáme to, po čem celým srdcem toužíme.

Celý život na něco čekáme. Přejeme si, aby se k nám vrátil někdo, kdo nás už dávno opustil. Mezitím, co doufáme v jeho návrat, se snažíme poznat nové lidi, kteří by mohli zaplnit to prázdné místo v našem srdci, i když moc dobře víme, že ten správný díl má pouze jeden člověk.

Všichni, když se narodíme, křičíme. Sotva se nadechneme, řveme z plných plic na svět, který známe sotva pár vteřin, jako kdybychom už v tu chvíli věděli, jak dlouhý a obtížný život nás čeká. Uvědomujeme si, že zápas, který jsme před pár vteřinami absolvovali, abychom se dostali na tento svět, je jen slabým odvarem toho, co nás v následujících letech čeká. Že se náš život nepromění v pohádku, kterou budeme slýchat každý večer před usnutím. Že se nesplní vše, po čem budeme z celého srdce toužit. A dokonce, že se nám nepodaří naplnit cíle, které si vytyčíme. Ano, na každého z nás čeká dlouhá cesta plná překážek, které nás buďto srazí k zemi, nebo nás udělají silnějšími. A záleží pouze na každém z nás, zda se nechá životem porazit, nebo jestli nad ním zvítězí a dojde až na konec své pouti, kde bude moci s blaženým úsměvem ve tváři vydechnout: Dokázal jsem to!

Pokud se tak rozhodneme, můžeme žít ve světě uklidňující iluze. Můžeme si dovolit, nechat se oklamat falešnou realitou, nebo ji využít ke skrytí našich skutečných záměrů. Abychom vytvořili úspěšnou iluzi, první, co potřebujeme, je důvěra. Ale aby byla iluze dokonalá, musí se falešná realita jevit stejně autenticky jako ta, kterou skrývá. Každému detailu musí být věnována opravdová pozornost, neboť i ta nejmenší nedokonalost může, stejně jako špendlík balónek, iluzi splasknout, a ukrytá pravda vypluje napovrch.

Pokání je oběť – dobrovolný trest k projevení výčitek za hřích. Čím je hřích vážnější, tím větší utrpení si způsobujeme. Pro některé je vrcholem pokání smrt. Ale pro jiné je to prostě cesta k cíli. Aby šlo o skutečné pokání, musí člověk ukázat, že se kaje ze svých hříchů a musí podniknout kroky k napravení škod, které těmito hříchy způsobil.

Teprve když tyto činy dokončí, je jeho štít úplně čistý a může se vydat po nevyšlapané cestě k novému začátku.

Anonymita je úžasná věc, neboť poskytuje lidem ochranu a jistou dávku bezpečí. Mohou se skrýt za cizí jméno a svěřit se druhým s problémy a starostmi, ke kterým by jinak neměli odvahu se přiznat. Mohou se přetvařovat a hrát si na někoho, kým nejsou. Mohou se nechat unášet na křídlech fantazie a představovat si život, jaký by chtěli mít. Ano – anonymita dává lidem naději a možnost odhalit své chyby a slabosti, aniž by se museli strachovat, že jejich blízcí zjistí, jak slabí a zranitelní ve skutečnosti jsou.

Pokud budeme pozorně sledovat lidi kolem sebe, dokáže na všech najít něco, kvůli čemu je můžeme milovat. Stačí maličkost – způsob, jakým se na nás dívají. Jejich schopnost a ochota naslouchat našemu trápení. Pocit bezpečí, který cítíme, když nás pevně obejmou. Sladký a milý úsměv, který zaplaví jejich tvář vždy, když nás spatří. Ano, každý člověk má v sobě něco jedinečného pro co stojí za to jej milovat. Důležité je, snažit se tyto maličkosti u lidí hledat, namísto toho abychom je odsuzovali.

Po celý život se nás lidi kolem nás snaží přetvářet k obrazu svému. Rodiče v nás vidí hodné a poslušné děti, které se vydají v jejich šlépějích. Učitelé v nás spatřují inteligentní a vnímavé mladé jedince, ve kterých se snaží probouzet touhu po vzdělání. Zaměstnavatelé nás vybízejí k podání nejlepších výkonů, a proto nás zahrnují chválou a řečmi o tom, jak nepostradatelní pro ně jsme. Milenci, zaslepeni láskou, se nás snaží přesvědčit o naší kráse a dokonalosti. Tato tvrzení, ať už pravdivá nebo ne, způsobují, že ztrácíme sami sebe, a proto si začneme klást otázky „Kdo ve skutečnosti jsem?“, „Jakou roli v představení zvaném život vlastně hraju?“ Abychom si na tyto otázky mohli odpovědět, je zapotřebí, odpoutat se od všech, kdo nás těmito přívlastky zahrnují. Musíme se ponořit do hloubi svého nitra, doufat, že odhalíme svou skutečnou podstatu, a být připraveni i na to, že možná nalezneme zklamání nad sebou samými.

Příčinou našeho utrpení je často touha. Touha po něčem nebo někom, co nemůžeme mít. Co je pro nás obtížné získat. Když ale tuto touhu nakonec naplníme, naše utrpení se většinou nezmenší, ale právě naopak – začne ještě víc růst.

Od chvíle, kdy se narodíme, nás lákají svazky s jinými lidmi. Trvalá touha po spojení, lásce, po tom někam patřit. V dokonalém svazku najdeme sílu, kterou bychom sami v sobě nikdy nenalezli. Ale sílu a důležitost tohoto svazku lze poznat až ve chvíli, kdy je podroben těžké zkoušce.

Nic není navždy a vše jednoho dne skončí. Přátelství, o kterém jsme doufali, že bude trvat navěky, je náhle pryč. Milenec, který nás měl milovat ještě řadu dlouhých let, bez vysvětlení odejde. Děti, o kterých jsme si mysleli, že nás nikdy neopustí, vyrostou a opustí naši náruč. Manžel, který nám před Bohem sliboval věčnou lásku, si zničehonic sbalí věci a odejde. Ano, všechno na světě má svůj začátek a konec, a proto si musíme užít každou minutu s těmi, které milujeme, dokud jsou ještě po našem boku.

Někdy musíme člověka, kterého milujeme, navždy ztratit, abychom poznali, jaký doopravdy byl a co všechno pro nás znamenal.

Jak se láska proměňuje? Není lepší, se ptát, jak láska mění nás? Když se zamilujeme, vidíme svět úplně jinými očima. Problémy, které jsme dříve považovali za nevyřešitelné, se nám najednou zdají hloupé a malicherné. Obyčejné věci, které jsme brali jako samozřejmé, nám najednou dělají ohromnou radost. Pochvaly a komplimenty, kterých jsme si nevšíмали, nás zaplavují pocitem štěstí. Zdá se nám, že všechno je možné a nic nás nemůže srazit na zem. Ano – láska dokáže změnit i ty největší tvrdáky. Ale běda, když nás člověk, kterému věříme a kterého z celého srdce miluje, zradí. Pak nám zůstane v srdci obří kráter, který se nám jen stěží podaří znovu zaplnit.

Vášeň – síla tak mocná, že si ji pamatujeme i dlouho poté, co zmizela. Energie tak dráždívá, že nás vhání do náručí nečekaných milenců. Pocit tak ohromující, že dokáže zbořit zdi, které jsme postavili kolem svého srdce. Cit natolik intenzivní, že vypluje na povrch i láska, kterou jsme se snažili tak hluboko pohřbít. Ano – vášeň je ze všech emocí jediná, která nám dává důvod k životu a výmluvu k páčání nejrůznějších zločinů.

Obětování vyžaduje, abychom se vzdali toho, co v životě milujeme ze všeho nejvíc, protože jen v agónii těchto ztrát se mohou zrodit nová řešení a nehynoucí oddanost věci větší, než jsme my sami.

Intenzita lásky – zeslabuje a sílí. Proměňuje se s ohledem na to, do koho a jakým způsobem se zamilujeme. K někomu cítíme upřímnou a čistou lásku založenou na vzájemném porozumění, sympatiích a důvěře. K jinému nás táhne osudová přitažlivost a vroucí vášeň. Někoho máme rádi tak moc, že jsme ochotní po jeho boku strávit celý život i za cenu, že bušení srdce a motýlci v břiše v jeho přítomnosti už dávno necítíme. Avšak, není nakonec mnohem lepší, mít ve stáří po svém boku nejlepšího přítele než nemít, kvůli neustálému hledání dech beroucího milence, vedle koho ulehnout?

Moc je ta věc, o které nepřemýšlíme do té chvíle, dokud ji máme. Všichni bez rozdílu věku, rasy či pohlaví po nějaké moci toužíme, i kdyby to znamenalo jen moci si vybrat. Protože zůstat dočista bezmocní, bez možnosti volby, je skoro to samé, jako se ocitnout sami v úplné tmě.

Existuje modlitba, která má dát sílu lidem, kteří čelí událostem, se kterými se nechtějí smířit. Lidem, kteří se ocitají v těžkostech a situacích, které před ně život staví. Síla této modlitby vychází z hluboké znalosti lidské povahy, je tedy jedinečná a pro každého má jiné znění. Odlišný obsah má pro zbabělce, kteří se bojí postavit a bojovat za to, co je správné. Jinou tvář má pro ty, kteří propadají zoufalství, když se ocitnou v bezvýchodné situaci. Dobrá zpráva pro všechny ztracené a zmatené duše, které svou modlitbu pronášejí, ale je, že Bůh je slyší a snaží se jim ukázat cestu, která by je z jejich bludného kruhu, vyvedla ven. Špatná zpráva je, že ne všichni se po ní, na svou záchranu, vydejí.

Dát najevo slabost a odhalit své city, může být někdy projevem té největší síly.

Skrze vyprávění legend a příběhů o minulosti udržujeme při životě vzpomínky na dobu a lidi, kteří mezi námi už dávno nejsou.

Mnozí hledí pouze na cíl a úspěch. Nevšímají si cesty samotné a věcí, kterých se poutníci na své trati museli vzdát, ani činů, které museli vykonat. Pro většinu lidí jsou hrdinové jen ti, kdo zvítězili. Pravdou ale je, že ne úspěch, nýbrž snaha a píle dělají z lidí skutečné hrdiny.

Svou sílu a zranitelnost definujeme tím, jak se dokážeme vypořádat se svými největšími slabostmi.

Všichni doufáme, že nás potká něco, co dá našemu životu smysl. Hořkou pravdou ale je, že ne každý z nás se toho dočká.

Dokud jsme svobodní, jsme zcela nezávislí a sami sebou. Můžeme si dělat, co chceme, kdy chceme, aniž bychom se museli na někoho ohlížet. Jakmile se ale rozhodneme pro partnerský život a rodinu, musíme mít na paměti, že se naše svoboda a prostor rázem scvrknou. Budeme se snažit dělat možné i nemožné, abychom lidem, se kterými žijeme, udělali radost, přesto, že moc dobře víme, že ne vždy se nám to podaří. A čím více se o to budeme snažit, čím více budeme chtít vidět úsměv ve tváři těch, které milujeme,

tím hůře se budeme cítit, když se nám to nepodaří, až si nakonec uvědomíme, jak moc jsme ve skutečnosti všichni nešťastní.

Pohádky, které nám rodiče vyprávěli, když jsme byly dětmi, v nás zakořenily myšlenku, že všechny příběhy, jakkoli hrozné a děsivé, mají dobrý konec. Že v životě každý najde svoji spřízněnou duši, že každé zlo bude nakonec dobrem překonáno, že každý špatný skutek bude po zásluze potrestán a že vše je možné zvládnout, bude-li mít člověk statečné a ušlechtilé srdce. Ano, pohádky nám dávají naději, že na každého někde čekají štěstí a láska. My můžeme jen doufat, že si k nám najdou cestu dřív, než bude příliš pozdě.

Dovolit sám sobě být šťastný vyžaduje velikou odvalu. Na pocity smutku, zklamání a beznaděje si dřívě či později zvykneme a akceptujeme je. Bereme je jako neoddelitelnou součást života, a proto nás nepřekvapí, když narazíme na zlo nebo zradu i u těch, od kterých bychom to nikdy nečekali. Ale co když jednoho krásného dne zažijeme také něco pěkného? Něco nečekaného a milého, co vykouzlí úsměv v naší tváři a uvnitř zaplaví vlnou tepla? Přijmout takové pocity není těžké, dokážou to všichni. Ale zvyknout si na ně a považovat je za samozřejmé chce obrovskou sílu. Sílu k tomu, abychom se dokázali vyrovnat s pádem, o kterém moc dobře víme, že jednoho dne přijde. Bojíme se, že nás srazí na zem, a tak se ptáme sami sebe: dokážu se ještě postavit na nohy?

Talisman – každý nějaký máme a věříme v jeho kouzelnou moc. Nosíme ho stále při sobě a doufáme, že nám přinese štěstí při obtížné zkoušce, důležité schůzce, nebo si jej do kapsy jednoduše dáваме proto, že potřebujeme, aby při nás v ten den stálo štěstí. Přináší nám pocit jistoty, zvyšuje naše sebevědomí a nabíjí nás pozitivní energií. Ano, každý u sebe máme nějakou věc, o které jsme přesvědčeni, že nám dává pocit moci a neporazitelnosti, i když moc dobře víme, že štěstí a úspěch máme pouze ve svých vlastních rukou.

Pokoušení přijde čas od času na každého z nás. Zda mu dokážeme vzdorovat, nebo mu podlehneme, závisí na naší schopnosti umět odhalit jeho pravou tvář. Někdy má podobu vyhasínajícího ohně, co se znovu rozhořívá. Jindy se tváří jako přítel, který by se mohl stát něčím víc. Je jen na každém z nás, zda a za jak dlouho mu podlehneme. Ale až se tak stane, a my po krásné noci opět prozřeme, musíme být připraveni na to, nést následky, které naše chvilková slabost přinese.

Teprve skrze chyby a špatnosti, které v životě uděláme, nebo kterých se na nás druzí dopustí, jsme schopni vidět věci tak, jak by měly být správně a můžeme učinit kroky k tomu, aby se tak stalo.

Pravou totožnost lidí je někdy velmi obtížné odhalit. Dokonce ani oni sami občas nevědí, kým ve skutečnosti jsou, což vede ke zpochybnění jejich povahy, poslání, úmyslů i samotné existence. Většina lidí si časem svou pravou identitu uvědomí a najde otázky na odpovědi, které si po celé roky pokládali. Těm, kteří zůstanou na rozhraní, však zbude prázdno a nejistota, dokud si svou skutečnou totožnost neurčí.

Všichni děláme občas věci, za které se stydíme. Někteří z nás se zamilují do nepravého člověka. Jiní nechají odejít svou osudovou lásku. Jsou takoví, kteří zahanbují své rodiče. A jiní, kteří nezvládají své děti. Ano, všichni čas od času děláme chyby, kterými ubližujeme sobě i těm, které milujeme. Ale když se z takových chyb poučíme a změníme se, čeká nás vykoupení.

Zasnoubení může být závazek lásky nebo vyhlášení války těm, kteří lásce milenců nepřejí. Avšak každý, kdo se rozhodne učinit tento krok, musí do svazku vstoupit bez váhání. S jistotou bojovat za svou lásku a s odhodláním postavit se svému nepříteli, dokud je smrt nerozdělí.

Neexistuje nic záluďnějšího než úsměv. A nikdo to neví lépe než ti, kdo se za něj skrývají. Někdo blýská zuby, aby varoval své nepřátele. Někdo celý září, aby se nerozbrečel. Někdo se šklebí, aby zamaskoval strach. Vzácně najdeme úsměv, který je pravý. Takový úsměv patří zpravidla tomu, kdo ví, že jeho starosti už brzy skončí.

Krása a dokonalost. Existuje na ně tolik názorů, kolik je na světě lidí. Co se jednomu jeví jako ošklivý, zaprášený kámen, může pro jiného znamenat vybroušený diamant. Co na první pohled vypadá jako bezcenná nepotřebná věc, může být ve skutečnosti předmět s nevyčíslitelnou hodnotou. Krásná a nevinná tvář může být jen maska, za kterou se skrývá špatnost a zlomyslnost. Ano, většinou nic není takové, jak se na první pohled jeví, a proto bychom si měli dát veliký pozor na to, komu otevřeme svá srdce a svěříme největší tajemství.

Rozhodnutí odloučit se od toho, koho milujeme, je bolestné. Nejhorší ale je, když za nás toto rozhodnutí udělá někdo, komu věříme.

Bolesti nemůže utéct nikdo. Je s námi, když usínáme, i když se ráno probouzíme. Přijde prudce a nečekaně a zcela nás ochromí. Když se tak stane, zbývá nám jediné – doufat, že opět přijde nějaký hezký den, který nám přinese štěstí a radost. A až tento den

nastane, budeme si moci říct, že se vše v lepší obrátí, že od teď bude náš život vypadat jinak, že se konečně něco změní.

Důvěra je křehká věc a není snadné ji získat. Když ji však najdeme, poskytuje nám ohromnou svobodu. Člověku, kterému důvěřujeme, se můžeme svěřit se svými obavami, říci mu o svém strachu, odhalit mu svá tajemství. Pokud nás však dotyčný člověk zklame a zradí naši důvěru, je takřka nemožné začít někomu opět věřit. Většina lidí se proto nakonec rozhodne spoléhat pouze sami na sebe. Víra ve vlastní já je totiž nejjistější způsob, jak se nespálit.

Kdokoli se může stát obětí a trpět kvůli zlým skutkům někoho jiného. Ale ať už nám tu bolest způsobí nevěrný, prohnáný manžel či krutá slova objektu naší lásky, na jedno nesmíme zapomenout: stále tu existuje naděje, že přijde člověk, který nám pomůže zvednout se ze země a pokračovat v naší pouti za hledáním naší osudové lásky.

Tajemství – každý nějaké má a je ochotný udělat cokoli, aby se o něm druzí nedozvěděli. Někdo skrývá minulost, za kterou se stydí. Někdo uvnitř sebe dusí city k osobě, kterou tajně miluje. Někdo se bojí toho, co by se stalo, kdyby o sobě svým milovaným řekl pravdu. Ano, každý před světem něco tají a doufá, že se o tom nikdo nedozví, i když moc dobře ví, že jednou přijde chvíle, kdy bude muset s pravdou ven. A až tento osudný okamžik nastane, nezbude mu nic jiného než se modlit, aby ho lidé, které má rád, neodsoudili a neotočili se k němu zády.

Neexistuje způsob, jak se připravit na těžké chvíle, které nám život přinese. Jediné, v co můžeme doufat je, že až ten čas přijde, že budeme dostatečně silní na to, abychom se jim postavili a překonali je.

Život je jako cesta. Když při nás stojí štěstí, ocitneme se na dálnici, kde můžeme sešlápnout pedál a uhánět přímo ke svému cíli, aniž by nás omezovaly křižovatky nebo jednosměrky. Jindy vjedeme na kruhový objezd, ve kterém, než najdeme tu správnou odbočku, chvíli jezdíme stále dokola. Když se nám nedaří, máme pocit jako bychom uvízli ve slepé uličce, ze které nevíme, jak ven. Ale většina dní by se dala přirovnat k semaforu na křižovatce. Při zelené uháníme, aniž bychom se ohlíželi na druhé, když se rozsvítí oranžová, zpomalíme a uvážíme, jaké máme možnosti, a když naskočí červená, máme příležitost zastavit se a pořádně si rozmyslet, jakým směrem se chceme vydat dál.

Všichni se snažíme ukrývat ošklivou pravdu, protože si moc dobře uvědomujeme, co by se stalo, kdyby vyšla najevo. Držíme ji hluboko ve svém nitru, schováváme do

uzamčených šuplíků, nebo ji důmyslně pozměňujeme, i když moc dobře víme, že jednoho dne stejně vypluje napovrch a zraní ty, na kterých nám záleží nejvíc. Zatímco našim milovaným se v ten den usadí ve tváři bolest a zklamání, jiní se budou našemu neštěstí škodolibě smát. A právě tato jejich krutá a zlomyslná radost je nejošklivější pravdou ze všech.

Je nemožné cítit se stále v bezpečí a chránění. Tak či onak jsme všichni zranitelní. Ti, které si pustíme k tělu, ví, kde jsou naše slabiny. Znají náš strach, naši nejistotu. A ti, co se k nám chtějí dostat, ale nemohou, hledají praskliny v našem brnění, skrz které by k nám pronikli.

STÁŘÍ (MICHAL TESAŘ)

Kdosi čeká v předpokoji
někdo, kdo se trochu bojí
aby nepřišel moc brzy!

Ten někdo umí měnit svět
a ví přesně kolik let
budeš holky v káře vozit!

Ten někdo jsme já,
mne každý z vás zná
děti, ty se jenom smějí
a dospělí se lehce chvějí
jsem lidské stáří
protivník touhy,
partner beznadějí!

Kdosi klepe, svírá kliku
uragán jak od rychlíku
tak rychle ubíhá ti čas.

Vzpomínky svaž bílou stuhou
pohlédni za jarní duhou

věz, půjde to snáz!

Ten někdo jsme já,
mne každý z vás zná
děti, ty se jenom smějí
a dospělí se lehce chvějí
jsem lidské stáří
protivník touhy,
partner beznadějí!

MUKA (ROBERT BRINDA)

„Cože? Povídku? Ty ses zbláznil! Vždyť víš, že povídky neumím!“

Mlčení.

„Do zítra do rána? Když nemám v hlavě ani nejmenší nápad? No? O čem by asi tak mohla být? Nechtěl bys mi to prozradit?“

Mlčení. Jen v hlavě něco tepe.

Jo jasně! O holkách! O holkách, kterým jejich pitomé mámy cpaly krmení i ušima, takže mají zadky jako kráva?

Mlčení. A představa mladistvé štíhlé krásky s plnými nadry, které zoufale nevisí až k pasu.

„Až na jednu maličkost! Všechno jsou to blbé blondýny, nafrněné, rozmazlené, s prázdným mozkiem, ale s představou, že sežraly všechnu moudrost!“

Mlčení. A tepot v hlavě se mění v tupou bolest.

„Sakra, tak mi aspoň sundej pouta z rukou.“

Mlčení. Výsměšný řehot, který se bolestivě zarývá do týraného mozku.

„Blbneš? Co bych mohl dělat, když jsem připoutaný k židli?“

Mlčení. Výmluvné mlčení, které se vznáší v prostoru jako hrozba.

„Tak mi ty ruce spoutej aspoň vpředu. Jak mám psát s rukama spoutanýma za zády? A stejně nevím, o čem bych měl psát.“

Mlčení. A ruce najednou spoutané na prsou.

„Do rána? Vždyť víš, že datluji jen dvěma prsty. Jak dlouho myslíš, že mi to bude trvat? A vůbec kolik stránek?“

Mlčení. Hlavou se honí čísla. Tři sta kilo, třicet stránek.

„To není povídka, to je romaneto. Nejsem Arbes.“

Mlčení. Tentokrát pusté mlčení bez jakýchkoliv připomínek, bez sebemenšího náznaku myšlenky. Díky Bohu! To mlčení mi vnuklo nápad.

„Už to mám! Už to vím! Bude se jmenovat

Muka.“

Mlčení. Asi si představuje Svátkova kata Mydláře v mučírně někde tam, kde dnes stojí právnická fakulta. Sedím u klávesnice a posílám tomu trapiči, tomu tyranovi dopis:

„Vážený pane nakladateli, dovoluji si vám poslat povídku, a pouze doufám, že se Vám bude aspoň trochu líbit. Bude mi potěšením....“

Mlčení. Koš toho moc nenapovídá.

PROROCTVÍ ZMIJE (KAREL KÝR)

„Upaši!“ ozvalo se.

Překvapeně jsem zvedl hlavu a podivil se, kdo tato slova zamumlal. Znamená totiž duchové.

"Upaši!" opakoval hlas, jako by někdo rozmlouval sám se sebou. Vyšel jsem ze stanu do klidné luční krajiny. Stál tam velký černocho, starý, ale přesto strnulý jako socha. Jeho tělo bylo napjato a hlava, která byla ozdobena kůží hyeny, byla zakloněna dozadu. Jeho oči, které svítily podivnou přitažlivou silou, byly upřeny na vrzající vlajkový stožár. Když jsem se objevil, nepohnul očima, jen zvedl pravou paži a ukázal na špičku stožáru. A zase zamumlal:

"Upaši!"

Kouzelník stále upíral bez ustání zrak na stožár a já jsem zíral na kouzelníka. Náhle jsem si všiml svého psa, který vyběhl za mnou. Na hřbetě a na krku se mu ježila srst a začal bázně kňučet. Sledoval jsem jeho pohled. A teprve tehdy jsem se podíval na špičku stožáru. Za vlajkou vylézala dlouhá, šedě zbarvená zmije a začala se spouštět ve spirálách ze stožáru. Myslel jsem si, že mě klame zrak. Projedil jsem hezký kousek světa, ale ještě nikdy jsem neviděl hada na takovém místě. Proč se vyšplhal po tomto štíhlém stožáru, na kterém nebylo nic, než pestrá vlajka. Než jsem se nadál, zmije se dostala na zem. Váhala a pak se začala ovíjet zase kolem stožáru. Zase se zastavila a znovu opakovala celý manévr. Konečně se uklidnila. Všiml jsem si, že kouzelník má plazu v moci svých očí.

Na jeho znamení se had odplazil. Zmije přesně sledovala směr, který jí ukazoval starý kouzelník holí. Pomalu šel za ní asi ve vzdálenosti sto kroků. Pak se obrátil a vrátil se ke mně. Jeho chování se naprosto změnilo. Byl zdvořilý, přirozený, bez strnulosti.

"Sagubona baaba," řekl, pozdravil mne a položil si ruku na čelo.

Obrátil jsem se na Khalaniho, mého osobního sluhu a zeptal jsem se: "Prosím tě, co se tady vůbec dělo?"

Khalani se nejdříve zadíval na kouzelníka a když viděl, že souhlasně kývl hlavou, začal vysvětlovat: "Víš, pane, před několika hodinami jsem viděl touž zmiji ve své chatrči. Ani mne nenapadlo, abych ji zabil, nebo zahnal, protože mi bylo jasné, že je to duch mé zemřelé matky. A tak jsem rychle poslal jiného hochu pro kouzelníka, protože jedině on má moc mluvit s hadím duchem..."

"Je to pravda," přerušil ho kouzelník. Pro Khalaniho se chystají velké věci. Duch jeho matky to ohlásil."

Po těchto slovech se kouzelník znovu zahleděl na vrchol stožáru a jeho pohled bloudil směrem kam vál vítr. Několik minut mlčel, jeho obličej byl zadumán, jako by se snažil najít souvislost mezi velmi obtížnými věcmi. Pak se obrátil na chlapce.

"Kde slunce zapadá, je velká voda. Na jejích březích žijí Tongové. A vyšší než všichni z nich je jejich vrchní náčelník, jehož krev je ze dvou krví. Až se měsíc objeví počtvrté, buď připraven."

"Ano, otče," odpověděl prostě Khalani a třikrát potřásl starci pravicí. To bylo všechno.

Nemohl jsem ten den dlouho usnout. Nedalo mi spát kouzelníkové proroctví. Probíral jsem v duchu fakt za faktem. Vítr toho dne vanul od východu a vlajka tedy ukazovala na západ, kde žijí Tongové. To starý kouzelník dobře věděl. To, že had vylezl špičku stěžně, nejvyšší bod ležení, ho mohlo přivést na myšlenku vrchního náčelníka. A kouzelník dobře věděl, že můj hoch je spřízněn s náčelníkem, protože mi sám Khalani vyprávěl, že je synem bratra onoho pohlavára. Dobře, ale když byl náčelník jeho strýcem, nemohl jsem se dopátrat, jak si mohl Khalani dělat naději, že se stane jeho nástupcem...Tak jsem si totiž vysvětloval kouzelníkova slova. Přece mi můj sluha vyprávěl, že úřad náčelníka přechází z otce na syna v přímé linii. Proto mi věci, které se měly přihodit za tři měsíce a něco, zůstaly záhadou. A zdálo se, že si to nedokázal vysvětlit ani Khalani. Dobře jsem věděl, že by bylo zbytečné se vyptávat kouzelníka. Ale přesto jsem si neodpustil, abych při každé příležitosti na to neudělal narážku. Ale kromě zdvořilostních slov mi nic jiného neřekl.

Plynul týden za týdnem. Táhli jsme od jednoho místa hor k druhému, zabráni do své etnografické práce. Skoro jsem na celou příhodu zapomněl a na Khalaniho jsem se díval jako na stálou, nepostradatelnou součást mého života. Až do jednoho dne přišla do našeho tábora skupina bojovníků.

Již z prvních slov, která pronesli ke Khalanimu, mi bylo jasné, že přišli se zprávou, že můj sluha byl určen právem krve a právem usnesení rady starších, aby se stal náčelníkem Tongů. I když se Khalani snažil ukrýt své překvapení za masku hrdého bojovníka, neušlo mi, že je stejně překvapen jako já.

Ani jsem si nevšiml, že přišel kouzelník. Ale náhle se objevil po mém boku. Slavnostně jako někdo, kdo přišel v pravý čas k dávno chystané slavnosti, se účastnil blahopřání přinášených novému náčelníkovi. Pak konečně nastalo dojemné loučení se mnou a mými spolupracovníky. Khalani slíbil kouzelníkovi, že mu pošle darem několik krav a pak se postavil do čela hlučného průvodu. Kouzelník se opět objevil u mého boku. V poslední době se z nás stali dobří přátelé. Byl jsem rád, že ho opět vidím, protože v posledních dnech se v táboře neukázal. Kouzelník se na mne zadíval a pak řekl docela vážně:

"Duchové mrtvých neudělají nikdy chybu."

Domníval jsem se, že teď, po splnění svého proroctví, bude sdílnější. A tak jsem se mu svěřil s tím, jak jsem si vysvětloval jeho slova.

"Musím otevřeně přiznat," řekl jsem, "že nechápu jak jsi mohl předpovědět budoucí věci."

Naslouchal mi téměř s otcovskou trpělivostí. Avšak se zlomyslným mrkáním očí.

"Cožpak jsi neviděl, pane, že zmije udělala tři kola okolo tyče a na začátku čtvrtého se zastavila?"

Pronášel to klidnými, zdvořilými slovy, a já jsem se nemohl zbavit pocitu, že si ze mne utahuje.

"Od Khalaniho jsem slyšel," řekl jsem, "že náčelníkem může být toliko jeho syn."

"Ano, baaba," řekl starý kouzelník. "Ale duchové odnesli v jediný den náčelníka i syna. Přece jsem ti říkal, že duchové se nikdy nemýlí."

Více jsem z něho nedostal. Drahý pane, takových story bych vám mohl vyprávět na tucty. Již jsem vám jednou řekl, že Afrika je plná nerozřešených tajemství. A já jsem toho večera přemýšlel o tom, jestli nás civilizace nepřipravila o vlohy, které měli naši předkové. A které zůstaly zachovány u přírodních národů, protože je z nich civilizace ještě nestačila vymazat.

MILENEC A MANŽEL (JAN ŠKRLANT)

Manžel se s manželkou Natálií a dvěma dětmi přestěhovali do menšího městečka. Manželka si záhy našla zaměstnání v nedaleké kavárně, kterou si s Manželem velice rychle oblíbili. Ta patřila sympatické a elegantní dámě, které bylo něco přes padesát.

Manželka až za několik dní zjistila, že majitelka kavárny má syna. Syn měl kadeřnictví ve stejné ulici, jako se nacházela kavárna a Natálie v něm poznala svoji dávnou lásku z puberty. První dny se jen rozpačitě zdravili a občas prohodili pár zdvořilostních frází, když si Milenec šel dát kávu do kavárny své matky. Ale už od prvního setkání to mezi nimi opět zajiskřilo, a ačkoliv byla Natálie jinak vzorná a milující manželka, nemohla si pomoci.

Milenec ji nabídl svoje kadeřnické služby zdarma a ona nabídku přijala. Ten večer si ji pozval jako svoji poslední zákaznici a ona podlehla staré vášni. Od té doby se pravidelně stýkali. Jednoho dne, zrovna když si během polední pauzy povídala s Milencem před kavárnou, zastavil se za ní její manžel. Natálii to trochu zaskočilo, ale moc dobře věděla, že se nic neděje, při ničem významném je nenachytl a tak se snažila uklidnit hlavně svoje nervy, které by ji mohli prozradit. Představila je.

„ Těší mě.“ Řekl zvučným hlasem manžel a pevně stiskl ruku Milenci. Stihl a podržel ji víc, než by bylo nutné a sledoval přitom reakce obou zúčastněných. Natálii znal natolik dobře, že dokázal rozpoznat, že její lehkost a nenucenost je jenom předstíraná. „ Jsem rád, že poznávám muže, který tak zkrášlil moji ženu. Když přišla domů, skoro jsem ji nepoznal.“

„ Také mě těší. Včera byl u mě i váš syn. Je vám podobný.“ Usmíval se milenec a neodvažoval se pohlédnout na Natálii. Manžel byl vysoký statný muž, ze kterého čísel respekt a rozhodnost. Byl to bývalý voják, nyní pracoval jako kondiční trenér. Naopak Milenec byl menšího vzrůstu a hubenější postavy. Čísel z něj humor, styl a krása. Když se ale ve své hlavě narychlo poměřil s manželem, musel uznat, že jakýkoliv souboj o Natálii by byl zbytečný, Manžel měl biceps větší než on stehno. Proto se jenom usmíval a čekal, co bude dál.

Manžel se ale tvářil, jakože je vše v pořádku a zbytek polední pauzy strávili všichni tři příjemným tlacháním. Manžel i Milenec koneckonců museli uznat, že jejich protějšek je příjemný člověk a Natálie, se postupně vymanila ze svého stresu a uvolnila se. Když jí skončila pauza, Manžel s Milencem zůstali ještě chvíli stát před kavárnou a potom se šel Manžel ostříhat k Milenci. Netrvalo to dlouho, údržba vojenského sestřihu je snadná. Milenec se také už uvolnil a naznal, že se nemusí ničeho bát, až do chvíle, než

mu Manžel navrhl, že mohou někdy zajít na pivo. Milenec pivo nepil, ale i tak, paralyzován novým strachem, přikývl.

„Jen se divím, že si ho hned pozval na pivo. Většinou si děláš přátelé pomaleji.“ Řekla Natálie u večere. „ A neřekla bych, že on nějak moc holduje alkoholu, nebude tě to bavit.“

„ Je to sympatický chlapík a nedělám si z něj přítele, jen chci mít s kým jít na pivo. Nikoho jiného jsem tu zatím nepoznal.“ Usmál se Manžel a pohladil jejich šestiletou dceru po vlasech „ S tátou pak není sranda, když si občas nezajde na pivo, vid’?“

„ Joo, táta potřebuje pivo.“ Usmála se holčička.

Hned jak dosedli, dorazila k jejich stolu servírka. Milenec začal otevírat nápojový lístek, ale Manžel ho rázně zabrzdil „ Slečno, dáme si každý pivo..“ Milenec jenom naprázdno polknul, nechtěl pivo. „a dva panáky whisky s ledem.“ Milenec s výrazem naprosté hrůzy hleděl na Manžela. „ a jednu kolu, na zapití pro kolegu.“ Dodal nakonec Manžel. Milenec opět naprázdno polknul.

„ Víš, úplně nevím, jak mi to sedne, pivo ani whisky..“ „ Já tě to naučím, neboj se.“ Přerušil ho rázně Manžel. Milenec nic neříkal. Objednané pití se objevilo na stole. „ Na zdraví.“ Přitukli si a Manžel na jedno napití zdolal většinu piva. Milenec si jen cucnul. Manžel okamžitě vzal do ruky skleničku s whisky

„ Ať se daří tvému podniku.“ Řekl Manžel a Milenec nechtěl ani pomyslet na chuť pití, které do sebe měl právě dostat. Nedokázal si představit horší variantu, než whisky. Měl rád sladké míchané nápoje a už několik let se neopil. Když viděl, že Manžel jenom lehce ucucnul ze sklenky a už ji dává od pusy, ulevilo se mu a udělal to samé. Za několik vteřin ale Manžel opět pozvedl sklenku a tentokrát její obsah vypil.

„ Hmm, dobrá.“ Pochválil Manžel a Milenec, který se ho začínal bát, udělal to samé. Okamžitě se musel napít koly, jinak by se pozvracel. Manžel místo toho dopil svoje pivo, prohodil pár vět o tom, jak je rád, že mohl vyrazit po takové době mezi lidi a už se přesunul k další sklenici whisky. Milence přitom vybídl přísným pohledem, aby udělal totéž a ten se neodvážil neuposlechnout. Během dalších dvou minut byli hotovy s druhou sklenkou a Milenec opět zapíjel pachut' v ústech. Dva manželovi prsty se vztyčili do výše a na stole se objevila nová runda.

„ Ne, hele vážně..“ snažil se argumentovat milenec, kterému se teď houpal nejen žaludek, ale i hlava.

„ Nemám zájem to slyšet.“ Řekl klidným hlasem Manžel a celou tuhle scénku si začínal náramně užívat.

„ Natálka říkala, že se znáte z dřívějšíka. Jste spolu tenkrát chodili?“

„ Ne nechodili, jen jsme se několikrát potkali, protože jsme měli společné známé.“ řekl Milenec, který celou situaci už několikrát řešil s Natálií. Přesně věděl, co ona manželovi už řekla a co si může dovolit říct on.

„ Jasně. Ale spali jste spolu.“ Konstatoval Manžel a pouštěl se do další sklenky.

„ Né to né, my jsme si s Natálií naopak moc nesedli.“

„ Jasně. To už je jedno, jak to bylo. Ale spíte spolu teď a to musíme nějak vyřešit.“

„ Cože? Jak tě to napadlo? To je...“ Milence přerušila prudká rána pěstí do stolu. Skleničky a popelník nadskočili do výšky, ale Milenec se ani nehnul, byl ochromen strachem. Celá restaurace se otočila směrem k nim. U stolu, kde seděli dva muži, jeden velký a jeden menší, ale nic dál nedělo a tak se lidé zase postupně vrátili ke svým věcem.

Manžel si Milence chvíli měřil pohledem a jeho zaťatá pěst se postupně odlepovala od stolu. „ Jsem možná blbej, ale né slepej.“ Řekl Manžel na uvolnění atmosféry a pohodlněji se opřel do židle. Uvolnil se ale jenom on, Milenec mezitím ve strachu vymýšlel co nejlepší strategii, jak z této situace vybruslit.

„ Už jsem s Natálií poměrně dlouho, znám ji. Nejsem naivní a vím, jak to tady na tom světě chodí. Sex je sex, vášeň je vášeň a tak dál. Jednou to přijde v každém páru, a pokud si vybrala zrovna tebe, ok. Taky jsem myšlenkama občas někde jinde, i když to nemusím řešit zrovna milenkou.“ na chvíli se odmlčel a napil se. Pokynul Milenci, aby udělal totéž a ten se roztrášenou rukou snažil napít. „ Pij trochu, jsi jako ženská!“ Milenec tedy pil, a když skončil, už nepřemýšlel nad pachutí v jeho ústech, alkohol mu přinesl trochu úlevy.

„ Jde o to, že máme rodinu. Máme dvě skvělé děti, léta budovanou domácnost a tak. Takže mi prosím nerozbíjej rodinu. Ano? Doslechl jsem se, že ty jsi stále svobodný, takže ať tě ani nenapadne, že by kvůli tobě Natálka odešla od rodiny, ano? Je mi úplně jedno, jak ty jsi zamilovaný do ní, nebo ona do tebe, ale tohle se nestane, je ti to jasné?“

Milenec přikývl a znovu se napil, nemohl uvěřit vlastním uším. Manžel zvedl dva prsty směrem k obsluze a pokračoval.

„ Nemusím si na tobě nic dokazovat. Vidíš moje ruce? Mohl bych tě zmlátit, strhat z tebe oblečení a zavřít tě na konci města do kontejneru a ty bys s tím neudělal ani hovno. A to přesně udělám, pokud nedodržíš moje pravidla.“ Manžel si prohlížel strnulého vyděšeného muže naproti sobě. „Jsi hezčí, jsi určitě chytřejší než já, ale já mám sílu, fyzicky jsi jenom sráč. Takže to budou moje pravidla. Jsi celkem fajn a ona je teď šťastná, v práci, doma a asi i s tebou, takže s ní klidně spi dál, ale nic víc. A pij trochu, fakt mi přijdeš jako fajn chlap a tohle bylo jen pro upřesnění. Přátelský poklábosení přijde teď.“

Milenec se teprve rozdýchával, ale díky nastupující opilosti se cítil víc a víc dobře. Postupně si začali s Manželem normálně povídat o běžných věcech a jemu se taky začalo zdát, že Manžel je fajn chlap. Další zážitky se mu potom víc a víc rozplývali před očima.

Manžel dovedl zvracejícího Milence domů a uložil ho do postele. Sám se potom proběhl několik kilometrů k vlastnímu domu. Druhý den na otázku své ženy odpověděl, že to bylo dobré a že je rád, že si našel nového kamaráda. Natálii se tohle spojení sice vůbec nezdálo, ale raději mlčela a dál se nevyptávala, když další týden potkala Milence, řekl jí to samé a neskrýval nadšení z jejího Manžela. Natálie si oddychla a opět se s Milencem začali vídat.

Týdny ubíhaly a Milenec, Manžel i Natálie se cítili spokojeně. Milenec často musel myslet na to, co mu Manžel toho večera řekl a nemohl se ubránit pocitu, že přesně takhle by to dopadlo. Byl stále sám a život starého mládence, ačkoliv o známosti nouzi neměl, ho unavoval a Natálii nejspíš miloval. Každý večer by snil o tom, že s Natálií uteče někam pryč a nakonec by se to asi i stalo. Rozbil by dobře fungující rodinu. Je dobře, že tomu Manžel zamezil už v zárodku. Zatímco myl hlavu jedné své zákaznici a přemýšlel o tomhle už snad po sté, před jeho výlohou zastavilo velké auto s matnými skly. Siluetu muže sedícího uvnitř nemohl rozeznat, ale pomyslel si, že to vypadá na Manžela. Nevěděl proč, ale zmocnil se ho strach. Ale co když se jen chce domluvit na další pivo? Uklidňoval se.

Silueta se v autě ani nehnula a Milenec se mezitím staral o svoji zákaznici. Když odešla, dveře vozu se pomalu otevřely a vystoupil Manžel. Jeho tvář byla bez jakéhokoliv výrazu, ale oči nespouštěl od výlohy kadeřnictví, kam také mířil. Milenec udělal několik kroků vzad za jedno z křesel, jakoby ho mohlo tohle křeslo nějakým způsobem ochránit. Dveře se prudce rozlétly a Manžel, teď už s výrazem chladnokrevného zabijáka vešel dovnitř. Milenec instinktivně popadl do ruky nůžky, které měl u pasu a dál couval. Zmocnil se ho obrovský strach a bezmoc. Prudce dýchal, ale nemohl se dobrat tolika kyslíku, který by mu pomohl se uklidnit. Začínal se potit, rudnout a adrenalin v jeho těle se rozpumpovával naplno. I kdyby to bylo to poslední, co udělám, budu se bránit, zapřísáhl se Milenec. Když Manžel viděl nůžky připravené v Milencově ruce, udělal několik kroků stranou a z nejbližšího pultu si také vzal do ruky nůžky a opět klidným krokem vyrazil k Milencovi. Milenec stále couval, až narazil do pracovní desky přidělané na zdi. Do očí se mu hrnuly slzy, nohy se mu podlomily, a ačkoliv nechtěl, strach ho přemohl a na zemi se přimáčkl pod pracovní desku, kde bylo místo pro velký odpadkový koš. Tohle byl jeho konec, nevěděl proč, jestli si to Manžel rozmyslel, nebo mu Natálie řekla, že se chce rozvést, nevěděl proč. Jen bezmocně čekal shrbený pod pracovní deskou a třásl se strachy.

Manžel se prudce rozmáchl. Milenec zatnul zuby a všechny svaly se mu stáhly v nekontrolovatelnou křeč, která jen čekala na úder. Ten nepřišel. Nůžky se zarazily do desky nad ním. Ještě než si Milenec stačil uvědomit, co se stalo. Ruka manžela ho vytáhla ven a on se krčil na zemi před ním. „Tys jí řekl, že červená je pěkná?!“ Vyštěkl Manžel.

„CoCože?“

„ Krom toho, že červená barva stojí o hodně víc, než základ,“ vysvětlil trpělivě manžel „ tak já nebudu jezdit červeným autem, pokud si ho budu potřebovat půjčit!“ zařval a vyzvedl Milence zpátky na nohy „Takže se tě znovu ptám, ty si jí řekl, že červená barva bude hezčí, než černá?“

„ Asi jo.“ zakoktal Milenec „ Vždyť pro ní taky je.“

„ Ale pro mě ne! Nebudu jí kupovat auto, které je červené. Kdo myslíš, že to auto platí? Ona ze svého platu servírky?“

Milenec zamrkal skrz mokré oči. Manžel už vypadal klidnější, ale přesto Milenec nedokázal uvolnit svoje tělo z obraného postavení a stál před ním příkrčeně s rukama před sebou.

„ Předpokládal jsem, že jsme přátelé.“ Pokračoval Manžel „ Ani by jí nenapadlo, mít jiný názor na to auto, kdyby si jí nepřesvědčil! Takže ty, jako můj přítel“ Manžel už mluvil úplně klidně a položil ruku na Milencovo rameno, který měl co dělat, aby strachem neucukl „ jí teď zase přesvědčíš o tom, že pravdu mám já, že si se unáhlil. Je to jasný?“ Milenec zakýval hlavou, jakože rozumí.

„ Díky hochu, jsem rád, že jsme na stejný vlně. A teď mě prosím ostříhej.“ Řekl Manžel a posadil se na jedno z křesel. Milenec se podíval na svoje ruce, které se stále třásly, ale nic neříkal a chopil se své práce.

O týden později si Natálie v autosalonu zakřížkovala v požadavcích černou barvu. Vůz černé barvy byl levnější a měli ho skladem, nemusela tak čekat až se vyrobí a za týden už jezdila. Manžel i Natálie byli spokojeni. Milenec se budil ze spaní.

„ A bavili jsme se o tom a ten chlap říkal, že je to normální a že se za to nemusíme stydět. A já jsem rád, že jsem konečně zjistil, proč se mi nelíbí holky, ale kluci. A..“

„ Počkej, počkej.“ Zadržel Manžel svého jedenáctiletého syna. Nepřekvapilo ho to, už od mala byl trochu jiný, než ostatní kluci, byl vnímavý, citlivý, oblékal se do máminých šatů a na návštěvách si vždy hrál radši s děvčaty a s panenkami. Tohle podezření nabralo na síle, když se mu v pozdějším věku nelíbily auta ani fotbal, ale zajímal ho klavír a tanec. „ A ty si to tam už někomu řekl?“

„ Ne, kluci by se mi smály, ale řeknu jim to.“

„ Nemusíš jim říkat nic, stejně se bavíš víc s holkama ne?“ řekl a objal svého malého synka.

„ Jak můžou do školy pozvat takovýho chlapa, aby jim tam vykládal o sexualitě? To přece není normální.“ Rozčilovala se Natálie. „ Hned zítra tam zavolám a dohodnu si schůzku s ředitelkou.“

„ Uklidni se prosím tě, ty děcka si to přeberou. Tomu našemu to dokonce pomohlo.“

„Uklidni se? Takže tobě nevádí, že náš syn teď bude všude hrdě hlásit, že je gay?“

„Nevadí mi to, jsem na něj hrdej, že to dokáže takhle brzo přiznat, ačkoliv ví, že všichni budou proti němu. Je mraky teplejch, který s tím neuměli žít, dokonce mají manželky, a většinu života byly nešťastní.“

„Ale tohle není tolerantní společnost, bude terčem posměchu a bude ve škole vyloučenej z kolektivu.“ Trvala na svém Natálie.

„Neřekl bych. Všichni ví, kdo je jeho táta, všichni ví, jak je velkej. Do doby než to zvládne sám, budu bránit jeho čest já. Věř mi, že ho nikdo šikanovat nebude?“

„Co to blábolíš? Chceš mi říct, že budeš mlátit děti ze školy? To není už tak romantický, jako jsme spolu začínali a ty si zmlátil kolik, šest kluků, co o mě stály, než ses odvážil mě pozvat na rande?“

Tohle Manžela zabolalo, rozhodl se vrátit úder. „Ne, ale promluví si s jejich rodiči, u těch respekt mít budu.“ Řekl Manžel a zahleděl se z okna, aby mu Natálie neviděla do obličeje „Vyrostete z něj fajn kluk, neboj, bez mindráků. A alespoň bude mít hodně kamarádek, ženy se mu budou svěřovat a tak. Vždyť ten kadeřník je taky v pohodě.“

„Cože?“ vyhrkla Natálie, kterou to překvapilo „Ty myslíš, že on?“

„No jistě, hned jsem to poznal. Proč myslíš, že nežárlím, když vás spolu vidím? Já moc dobře vím, jak se na sebe oba koukáte, jak ty koukáš na něj. Kdybych nevěděl, že je teplej, přísahám, že bych mu zlámal ruce.“ Řekl Manžel a zadržoval smích otočený zády k Natálii.

„Aha, no asi máš pravdu.“ Řekla naprosto vykořejená Natálie.

„No jasně že mám, co sis myslela? Vždyť to je úplně jasný, je to kadeřník, má vkus na oblíkání, stále nemá rodinu a takhle bych mohl pokračovat. Bylo mi to jasný, hned jak jsem ho viděl, ty jeho pohyby. A jak jsem s ním byl v té hospodě, tak jsem si to jenom potvrdil. Já jsem rád, že máš tady kamaráda a jsem rád, že na něj nemusím žárlit.“

Natálie nevěděla, co si o tom má myslet, jestli je to dobře, nebo špatně, že ji Manžel myslí právě tohle a tak se rozhodla na dané téma mlčet.

„Vážně? No tak zajdem.“ Řekl nadšeně Manžel, když se jednoho dne všichni tři sešli v kavárně. „Ale nečekal jsem to, myslel jsem, že to v tobě nenechalo dobrý dojem, když sis pozvracel předsíň.“ Natálie vedle Manžela vyprskla smíchy. Nepřišlo jí vtipné to, co Manžel říkal, ale celá takhle situace, kdy si je Manžel sám sebou tak jistý, aniž by cokoli tušil a vysmívá muži, který je natolik šarmantní, vtipný a zajímavý, že by s ním okamžitě utekla a začala nový život.

„To byl závěr, ale ten večer mě bavil.“ Ušklíbl se Milenec.

Toho večera byl Milenec připraven navrátit svoji důstojnost do příslušné výše. Hned potom co proběhlo první zahřívací kolo a alkohol mu dodal trochu kuráže, začal. „ Když jsem to slyšel, myslel jsem, že si ze mě děláš srandu.“ Původně chtěl říct prdel, ale neodvážil se.

„ S čím?“

„ Že si Natálii řekl, že jsem gay.“

„ A nejsi?“ zamumlal Manžel.

„ Nejsem! A pochopil jsem, že ses taky o tom bavil z mojí mámou!“

„ A?“ zeptal se Manžel, kterému se jeho tón ani trochu nezamlouval. V rychlosti popřemýšlel, jestli ho uprostřed noci opilého neodveze někam do lesa.

„ Dělaš si srandu?! Nelíbí se mi, že se s ní bavíš. Moje máma to bere vážně, víš? Měla o tom se mnou i vážnou debatu, která se točila okolo toho, proč ještě nemá vnoučata a proč nemám žádnou vážnou známost a tak. Tohle není prdel!“ Dodal, když viděl, že Manžel se začíná pochechtávat. „ Pěkně si mi zavařil, tvoje žena mě nedávno prosila, abych si teď nezačínal s žádnou ženou, protože kdyby si ty zjistil, že nejsem teplej, zabil by si mě.“

„ Přesně tak.“ Přikývnul manžel a neudržel se smíchy.

„ Kurva takhle to ale nejde dělat. Já vim, že si rozumnej člověk a chcim abys i rozumně reagoval. Nelíbí se mi to. S Natálkou to skončím, takhle to nemá cenu, nechávat ji v tom napětí. Bude to tak lepší.“

Manžel opustil svoji představu, jak Milence v lese přivazuje za tkaničky od bot ke stromu a vybavil si Natálii. Už dlouho ji neviděl tak šťastnou jako teď. „ Nenecháš ji.“ Řekl prostě.

„ Jak nenechám ji? Já jsem se tě neptal. Já ti to oznamuju.“ Vyhrkl Milenec, který netušil, jak bude téhle věty litovat.

„ Nenecháš ji. Teď by jí to ublížilo.“ Zopakoval prostě manžel.

„ To nemyslíš vážně, vždyť bys měl být rád.“

„ Tak poslouchej ty malej skrčku. Jestli Natálku teď necháš, zapálím ti obchod, zlámu ti obě ruce tak, že už si nikdy neutrhneš ani hajzlpapír, natož abys někoho ostříhal a jako bonus vojedu tvoji matku. Rozumíš mi?“

Milenec zůstal strnule sedět. Z Manželových slov ani očí se nedal vyčíst jediný náznak sarkasmu, ironie, nebo jen pochybnosti, že by tohle všechno udělal. Milenec instinktivně zvednul směrem k obsluze dva prsty. Chtěl se opít a zapomenout. Manžel a Natálie byli spokojení, Milenec ale začínal být na prášky.

Milenec ani na jedno z traumat, které mu zatím Manžel přivodil, nezapomněl. Naopak je měl připomínané. Čím dál častější byly totiž návštěvy Manžela, které připomínali zakázkovou výrobu. Manžel přišel za Milencem, nadeřinoval mu, co by potřeboval a Milenec to u Natálie na míru zařídil. Jako první to byly terénní úpravy na jejich zahradě, na kterých se Manžel s Natálií nemohl shodnout. Poté vymalování obývacího pokoje a výběr místa pro dovolenou, na které by se normálně také nedomluvily.

Milenec byl však nejen zdatný milovník, ale také manipulátor a tak se mu ve většině případů podařilo Natálii po jemných krůčcích přesvědčit. Měl bohaté zkušenosti se ženami a tak věděl, jak volit slova a náznaky tak, aby si nakonec žena myslela, že to co chce, je vlastně z její hlavy. Pro Milence se to ale postupně stalo čím dál víc vyčerpávající. Vyčerpávalo ho to, že už nemohl být sám sebou, že každou větu, kterou řekl Natálii musel několikrát rozmyslet, vyčerpávalo ho žít v neustálém strachu, kdy za ním do kadeřnictví zase vtrhne Manžel s nějakou "prosbou" a vyčerpávaly ho také neustálé debaty s matkou o tom, proč se ke své homosexualitě nepřiznává.

Když tenkrát zase po letech potkal Natálii, byl šťastný a chtěl jí dostat do postele za každou cenu. Teď by ale byl radši, kdyby tomuto pokušení odolal, nebo ještě lépe, kdyby ji vůbec nepotkal. Díky jejímu psychicky narušenému manželovi neměl klidné spaní a co hůř, o jeho homosexualitě se už šušovalo po celém městečku. V malém městě se nic neutají, pomyslel si a začal plánovat svoji pomstu.

Natálie měla svoje šťastné období, s manželem se takřka nehádala, děti jí dělaly radost a měla svého Milence, který jí dokázal dát všechno to, co od Manžela postrádala, byl něžný, vtipný, poslouchal její problémy a zahrnoval jí láskou. Přesto, nebo možná právě proto chtěla ve svém životě udělat radikální krok ke štěstí a cítila, že Milenec je ten pravý, který jí při tom bude oporou.

„Nechám se rozvést.“ Řekla prostě, když jednoho dne leželi s Milencem vedle sebe.

„To by nebylo moudré.“ Odpověděl Milenec, o kterého se pokoušel infarkt.

„Chci to. Chci žít naplno! Ne jenom těch pár hodin týdně kdy jsme spolu sami. Příští týden mu to řeknu.“

„A co děti? Přece jim nemůžeš najednou rozbít rodinu.“ pokoušel se Milenec zachránit situaci.

„Děti případnou mě. On je nebude chtít....“

Jejich rozhovor pokračoval a Milenci se Natálii nedařilo přivést k rozumu tak dlouho, až jí prostě řekl. „Bojím se, že by tě tvůj manžel zabil! A hned potom mě.“

„Ale prosím tě, ten by mi neublížil. A tobě taky ne. Nebude o tobě vůbec vědět a až se rozvedeme, už mu po tom nic nebude.“

Natálie byla spokojená s tím, jak je odvážná a jak si půjde za tím, co v životě skutečně chce. Milenec byl na pokraji zhroucení.

Hned druhý den si dal Milenec schůzku s Manželem, opět ve staré známé hospodě. Naznačil mu, co se chystá Natálie udělat a zeptal co má dělat.

„ Ty jsi takový sráč, že si jí to ani nedokázal vymluvit, nebo jí říct, že je konec?“ zeptal se překvapivě v klidu Manžel.

„ Dovol, abych ti připomněl, že když jsem to minule chtěl skončit, řekl jsi, že mi zlámeš ruce.“

„ A to taky udělám,“ ušklíbl se Manžel „ copak je lepší rozbít mi rodinu? Přemýšlíš ty trochu?“

„ Já přemýšlím, ale u tebe naprosto nikdy nevím, co uděláš, chápeš to? Proto tady teď zase sedíme, protože si magor a já nevím, co se stane tentokrát, zabiješ mě?“

„ Ne, vždyť si moje pravidla neporušil.“ Řekl Manžel „ ale právě si mě urazil.“ poznamenal jakoby nic a pak dodal, že to Milencův románek s Natálií tímhle končí a její odchod, že jí rozmluví sám.

„ Hlavně jí nic neudělej! Je to jen mezi náma.“ Vyhrkl Milenec, ale Manžel ho jen poplácal po rameni „ Neboj se. Dobře to dopadne. Nemám to v plánu, už trpěla dost.“

Milence to trochu uklidnilo. Jenom v tu chvíli neměl ani tušení, že Natálie se to Manželovi rozhodla říct již včera, hned jak přišla domů. Následovala hádka a nakonec zůstala Natálie zamčená a zmlácená v jedné ze sklepních místností. „ Slyšeli jsme mamku křičet.“ Řekl mu jeho syn, který čekal s mladší sestrou a v pyžamu před dveřmi od sklepa. „ To nic není. Hrajeme s maminkou takovou hru. Musí teď být chvíli zavřená, protože porušila pravidla. Ale nebojte se o ni.“ Usmál se na ně a šel je oba uložit. Ráno jim udělal snídani, rozvezl je do školy a školky a stávil se v kavárně omluvit Natálii, že se jí udělalo špatně. Nic z toho ale Milenec netušil a tak se jako již tradičně po velmi stresové situaci opil a věřil, že to všechno dobře dopadne.

Manžel ho opět doprovázel domů. Před jeho domem mu ale sebral klíče, šaty a na pravé ruce mu zlomil tři prsty, palec, ukazováček a prostředníček. Za bolestivého řevu Milence a postupně se rozsvěcujících oken sousedů šel Manžel domů. Doma zkontroloval ženu, jestli ji děti nepustily ven, a když zjistil, že ne, dal jim za to ve spánku pusu na čelo.

Děti byly spokojené, Manžel byl spokojený, Natálie byla zavřená ve sklepě a Milenec dostal to, co zasloužil.

ČTU (MATOUŠ RÝDEL)

Co děláš?

Čtu

Tak to nemám rušit, ne?

Ruš!

Proč?

Jinak se ztratím mezi písmeny

A zůstanu někde v knize

Jako pouhá ilustrace

Pouhý inkoust

Na listu papíru

To bych brečela...

A pak někdo knihu zavře

A schová ji do knihovny

Zdali bude dobrý

Jinak

Ji zahodí

A ztratí se

A já s ní

KAM ZMIZELA SLUŠNOST? - ANEB POCTA BUKOWSKÉMU (IVAN GALAMBICA)

Čert mi byl dlužen dnešní ráno. Hlava mě bolela a rty jsem měl popraskané a vyschlé.

-Nebudu už pít...!- říkal jsem si dříve, když jsem se probudil s takovou kocovinou, jako dnes. Ale tentokrát jsem si to neřekl. Tedy, vlastně, neříkal jsem si to už nějakou dobu. Nechci si lhát do očí. Takže jak říkám

-Piju, ale naučil jsem se s tím žít...-

Od rozvodu jsem se takto probouzel dost často. Ne, že bych nějak slzel po své bývalé ženě, nebo tak. Spíše naopak. Konečně jsem si mohl žít tak, jak jsem chtěl. No a občas jsem se i opil. No a co?

Vstal jsem z postele. Na budíku bylo 7:59. Hrome! Bylo mi jasné, že můj mobil mi pěkně vyčíní. A taky ano. Na mobilu jsem měl 6 zmeškaných hovorů. Všechny od bývalky. Tedy od bývalé manželky. Aby taky ne. V 7.15 jsem měl vyzvednout děti a odvézt je do školy. Takže, vzhledem k tomu, že teď je 7:59 a já jsem stále ještě doma, tak jsem to asi nestihl a ona mi zřejmě po telefonu chtěla poděkovat, nebo tak něco. Chtělo se mi zvracet. Myslel jsem, že to zadržím, ale nakonec to bylo silnější, nežli já. Vyzvracel jsem se do umyvadla. Uznávám, že jsem se zcela netrefil přesně, ale co. Stane se.

Dal bych si jedno pivo. Vyprošťovací. Ale nemám doma nic, nežli kečup a cibuli.

Na mobilu se objevilo, že mi volá šéf. Kokot. Od 8.30 jsem měl být v práci. Tak co chce teď? Nezvedl jsem to. Sedl jsem na záchodě na mísu a asi deset minut jsem vykonával potřebu. Přemýšlel jsem nad tím, co jsem dělal včera. Po práci jsem šel na jedno a vím přesně, že ještě před půlnocí jsem si dával panáky s tím blbcem Klímou. Klíma byl hovado. Mlel strašné nesmysly. Ale panáka vždycky zaplatil. Jestli si dobře pamatuji, kolem pátého panáku jsme se začali prát. Už ani nevím proč. Kretén. Hovado Klíma.

Vstal jsem z mísy a spláchl jsem. Bylo mi fakt blbě. To je věkem, říkal jsem si. S námahou jsem se oholil. Oblečení, co jsem měl včera, smrdělo kouřem, jako bych strávil noc v udírně. Fuj. Našel jsem čistou, ale zmačkanou košili a s námahou jsem se přemluvil k tomu, abych jí vyžehlil. Povedlo se. Před devátou jsem odcházel z bytu. Před tím jsem si ještě jednou chlapsky odplivl, jak se říká zvracení. Bylo to, když jsem si čistil zuby. Vždycky se mi zvedne žaludek a chce se mi zvracet, když si čistím zuby. Vypadl jsem ven.

Praha po ránu smrděla. Konec konců, jako v kteroukoliv jinou denní dobu. Bolela mě hlava a měl jsem chuť na panáka. Tramvají jsem dojel do práce. Šéf už mě vyhlížel. Pracuji jako pojišťovák. Jsem na svůj vlastní živnostenský list, můj šéf je tady jenom proto, aby se tvářil, jak je strašně důležitý, ale ve skutečnosti je moje firma tak vychcaná, že mi neplatí ani zdravotní, ani sociální, všechno si platím já sám. Všude samé řeči o firemní kultuře a tak, ale v podstatě je to všechno jen divadlo. Takže mi je šéf v podstatě u prdele.

Dneska pojišťujeme nějakou firmu. Asi šedesát důchodových pojistek a tak vůbec. Ani nevím, jak se mi povedlo tu firmu sehnat. Asi nějak jo. Můj šéf je celý rozechvělý, bude z toho slušná provize, mě je to jedno, ale peníze bodnou, to jo. To nepopírám.

Hned ve dveřích mě šéf zpražil. Kde prý jsem a proč jdu tak pozdě. Co mu budu vyprávět? Že jsem se po ránu dva krát poblíl? Že mi třeští hlava a sotva šoupu nohama? Že mě od rána nahání bývalka? Hovno. Řekl jsem mu, že nejela tramvaj a šéf ustoupil o krok zpět. Trochu to ze mě asi táhlo. Cestou jsem neodolal pokušení a u Vietnamce jsem si dal jednoho rychlého panáčka do hlavy, abych se srovnal. Tedy nakonec to byly dva rychlé panáky. Hned se mi srovnala hladinka. Bylo mi líp. Rumíček. Hmmm.

Šéf začal něco vypravovat, rozkládal papíry na stůl a povídal, že od jedenácti máme to jednání. S tou firmou.

-Pomůže nám s tím slečna Kolomazníková- řekl a zavolal jí.

Slečna Kolomazníková byla kozatá, prdelatá, nádherná mladá černovláska, co dělala u nás ve firmě asi měsíc a já přísahám, že od prvního dne přemýšlím nad tím, jak jí přefiknu. Nemám rád v těchto věcech moc dlouhé okolky, takže jsem jí párkrát šáhnul na kozu, jednou hrábnul do rozkroku, ale ona byla buď lesba, nebo byla zadaná, nebo jsem se jí nelíbil, to nevím, ale prostě z toho nic nebylo. Nejspíše to byla lesba.

Seděli jsme v kanceláři a připravovali tu prezentaci. Cítil jsem, jak mi jdou šťávy z žaludku nahoru. Do krku. Pořádně jsem si říhl.

-Pardon...-řekl jsem.

Šéf jenom zakroutil očima, ale Kolomaznice šla a otevřela okno. Tvářila se, že mě nevidí. Lesba.

Kurva, o co jí jde? Dostal jsem k nám do pojišťovny firmu, co tady uzavře kdoví kolik pojistek, tak o co jde? Ona sama, pokud bude pod tou prací podepsaná, dostane z toho provizi, takže proč se teď tváří, že mě nevidí. Píča.

Opět jsem cítil, že mi jdou šťávy do krku, takže jsem se raději napil z lahvičky poslední záchrany, kterou nosím s sebou. Je to taková placatka. Nenápadně jsem si lokl a šťávy se vrátily, tam kam mají.

-Dal bych si cígo...-řekl jsem a šéf řekl

-Jen to dokončíme a bude pauza na kouření...-

To mi přišlo vtipný. Podíval jsem se na Kolomaznici a povídám

-Pauza na kouření, jo? Zapojíte se? – a ukázal jsem na svůj poklopec.

Možná, že mému vtipu neporozuměla, protože se tvářila, že jsem jí vůbec nepobavil. Ale možná jen nechtěla před šéfem, co já vím.

Při pauze jsem si venku dal naproti u stánku dva frťany a jednu desítku. Koupil jsem si párek v rohlíku. Mobil mi stále vrčel. Volala mi exmanželka. Tak jsem to zvedl. Vyčítala mi, že jsem ráno nepřijel. Tak jsem jí poslal do prdele. Za chvíli volal ex tchán. Vyčítal mi taky něco, tak jsem mu zavěsil. Manželce jsem to nezvedal. Ale volal mi Klíma. Co jsem s ním včera chlatal. A ten mě tedy nasral. Že prý mu chybí tisícovka, jestli jsem mu jí nevzal. Čůrák. O co mu jde? Pohádal jsem se s ním do telefonu. Já tedy rozhodně nekradu. Řekl jsem mu, že s ním končím. Hajzl. Hajzl. Hajzl. Pitomec.

Přiběhla pro mě Kolomazníková, že ti lidé z té firmy už přijeli. Řekl jsem, že nikam nejdu, dokud si se mnou nedá panáka. Kupodivu, po chvílce přemlouvání svolila. Je tedy pravda, že jsem si musel nejprve demonstrativně sednout na odpadkový koš,

abych jako ukázal, že vážně nikam nepůjdu. A když to nezabralo, musel jsem si demonstrativně lehnout mezi dvě popelnice a dělat, že spím. To jí ale přemluvilo a panáka si se mnou dala. Možná to nakonec lesba nebude. Dala si fernet citrus a k mému překvapení to tam kopla, jedna radost.

-Tak jdeme! – zavelela a já za ní hopkal, jako pejsek.

Celou cestu jsem se jí snažil sáhnout na zadek, ale nepovedlo se mi to. Jediné čeho jsem dosáhl, bylo to, že jsem dvakrát upadl. Ani se nezastavila. Kráva.

V jednacích místnosti již byla delegace z vážené firmy. Za nás jsem tam byl já, můj šéf a Kolomazníková. Jak jsem pochopil, tak tu firmu jsem získal, díky známosti s Klímou. Šéf u nich byl asi jeho brácha, nebo co. Nevím. Seděl jsem v rohu, a když povídal můj šéf o výhodách pojištění, tak jsem měl jediný cíl. Snažil jsem se, co nejtišeji si uprdnout. To byl ten párek v rohlíku. Strašně mě to nafouklo. Neměl bych jíst párky, hrozně mě nadýmají. V jednu chvíli to vypadalo, že to potichu nepůjde, tak jsem zakašlal a myslel jsem, že tím to překryju. Ale jak jsem zakašlal, tak všichni ztichli a podívali se na mě. Tak jsem jen poposedl, a abych něco řekl, tak jsem pověděl

-Pěkný kozy...-a ukázal jsem na Kolomazníkovou.

Prezentace pokračovala dál a já si konečně uprdl. Sice asi ne tak potichu, jak bych chtěl, ale uprdl. Ale zaznělo to, jako by vedle v místnosti někdo vrtal sbíječkou. To je ten párek. Všichni se na mě podívali a já jim tedy jako bonus přidal ještě jeden prd. Kolomazníková šla otevřít okno.

Prezentace skončila. Myslím, že i celkem úspěšně. Pokud si odmyslím ten trapas s tím prděním tak to vlastně dopadlo dobře. Tedy až na jeden okamžik. Opět jsem cítil, jak mi jdou šťávy do krku. Krknout jsem si nechtěl, prdnutí bylo nemístné, tak jsem polkl a snažil se to zatlačit do žaludku. Ale šťávy bojovaly. Já polykal a tlačil je dolů a žaludek je zase tlačil nahoru. Už to vypadalo na moje vítězství, jenže pak se mi zachtělo zakašlat a tím se to všechno posralo. Okamžitě po zakašlání jsem se poblil do koše, co byl v rohu místnosti. Všichni na mě koukali, jako by poprvé v životě viděli člověka zvracet. Hovada. Omluvil jsem se a lokl si ze své placatky. Musím jí doplnit. Už je skoro prázdná. Naštěstí ve stole mám lahev skotské, z toho to doplním.

Když skončila prezentace, všichni odešli a šéf mi něco vyčítal. Kolomazníková balila podklady a já dostal strašnou chuť políbit jí na bradavky. Stála na protější straně stolu. Klekl jsem na stůl a jako tygr pomalu šel k ní. Odstrčila mě a šéf řekl, ať dnes jedu raději už domů. Že prý mám dost.

Šel jsem do metra, ale cestou jsem se stávil na jedno. Nakonec jsem vypil tři a jednoho prcka a metrem jel domů. Mohl jsem jet i tramvají, ale metro se mi zdálo lepší. Nevím proč. Možná proto, že v metru se může neslyšně prdět, jaký je tam hluk. A tak jsem to taky dělal.

Dorazil jsem asi za dvě hodiny. V metru totiž jela nějaká slečna, co byla strašně podobná Kolomazníkové od nás z práce. No a já si řekl, že když jsem nemohl políbit bradavky jí, tak u téhle holky mi to stoprocentně vyjde. Možná to nebyl nejlepší nápad, uznávám. Ale na svoji obranu říkám, že jsem byl dost pod parou, takže co. Prostě jsem chtěl políbit bradavky té holce z metra. No ono by to snad i vyšlo, nebýt toho kluka, co tam byl s ní. Dostal jsem přes držku a vyhodil mě z metra. Jako z vagónu. Já si to s ním chtěl vyřídit a vrhl se do kolejiště za tím vlakem, že ho jako doženu.

Nakonec mě Městská policie vyvedla ven a ten strážník mi povídal, že mám velkou kliku, že mě neodvezou na záchytku. Chtěl jsem na něj plivnout, ale jen jsem si poplival košili. Plivání mi nikdy nešlo. Ani na základce. Slina mi teď zůstala viset na koutku rtů a já jí musel utřít hřbetem ruky a tu jsem si otřel do kalhot. Domů jsem pak šel pěšky.

Cestou mě málem srazilo auto. Na přechodu! Kam se poděla slušnost? Hrome. Řidiči jezdí jak prasata. Málem mě sejmuli na přechodu. Hajzlové.

Takže jsem dorazil s mírným zpožděním. U nás v baru již bylo narváno. Deset lidí, samí známí. Byl to malý bar. Deset lidí už znamenalo, že je tam plno. Byl tam i Klíma.

Už jsem chtěl jít k němu, když mi zazvonil telefon. Volala ex tchýně. Tak jsem jí seřval, vynadal jí do kurev. Ani nevím, co mi vlastně chtěla. Myslím, že mlela něco o hlídání dětí, ale já zavěsil. Klíma ke mně přišel.

-Tak co vole? Blbý zprávy? –

-Ale hovno...-povídám a pak jsem pokračoval

-...tchýně vole, co teď mi volala, víš, kurva je to, stará svině ...- čímž jsem mu to vysvětlil. Klíma mi rozuměl.

Pak jsme si s Klímou dali panáka.

-Ty vole, zas jeden den za námi, co? – povídá Klíma a já říkám

-Ty Klímič, co ta tisícovka, našels jí? –

Klíma mávl rukou a my si objednali další rundu.

Seděli jsme spolu až do půlnoci a věděli jsme, že je za námi další jeden den našeho života. Jediná radost, kterou máme, se skrývala v těch sklenicích na stolku a my si tu radost dopřávali. Tady v baru byla pohoda. Tady čas utíkal jinak, nežli tam venku. Klíma byl borec. Mám ho rád. Uvědomil jsem si, že je to vlastně jediný opravdový kamarád, kterého mám. Jediný člověk na světě, který mě nesoudí, nehodnotí, nedělá nade mnou závěry a neláme nade mnou hůl.

Kolem půl jedenácté dorazila Iveta. Iveta byla pošťačka, chlastala první ligu a občas u nás u někoho přespala. Ochmatali jsme jí s Klímou dneska oba, ale domů jsme jí nechtěli ani jeden.

Krátce před půlnocí jsem se Klímou popral a kolem půl jedné jsem padl doma do postele. Pustil jsem si pořad o věštění budoucnosti a usnul jsem. Zítra mě bude pěkně bolet hlava. A v 7:15 vyzvedávám děti.

KOUSKY (MILAN RYNT)

Její překrásné dlouhé nohy končily příliš vysoko. Tak moc vysoko, že ani nedohlédl k místu, kde přecházely v klín. Bránila mu v tom hrana postele, pod kterou ležel. Přesněji řečeno, pod kterou ležela jeho hlava.

Nohy stály dlouho nehnuté. Asi se rozhlížela po pokoji, možná něco hledala. Doufal, že ji nenapadne podívat se pod postel. Nemohl jí přijít na oči v takovémto stavu. Musel se nejdřív dát trochu dohromady.

Pak si však uvědomil, že si určitě musela všimnout jiných částí jeho těla povalujících se jistě po celé ložnici. Toto pomyšlení ho rozrušilo natolik, že se mu ze zbytku krku vyvalila trocha zčernalé krve.

Nohy se konečně daly znovu do pohybu, přešly celý pokoj a pak zmizely ve vedlejší místnosti. Chvilí s napětím hleděl na škvíru pod zavřenými dveřmi, ale když se dlouho nic nedělo, začal se, pokud mu to okolnosti dovozovaly, rozhlížet. Vzhledem k tomu, že mu chyběl krk, na kterém by mohl hlavou otáčet, bylo jeho zorné pole značně omezené. Naštěstí se zdály obě jeho oči být v pořádku.

Díky nim objevil několik nejbližších částí svého těla. Asi metr od postele, těsně u nočního stolku, sebou křečovitě škubala levá paže utržená kousek pod ramenem. Hned vedle zahlédl zpoza nočního stolku vyčnívající kus trupu, pravděpodobně jeho levou polovinu, neboť k němu bylo několika cévami připoutáno poskakující srdce. Ostatní kousky jeho těla mu zůstávaly skryty.

Musel všechny ty části nutně získat. Mohl by se pak mnohem rychleji pohybovat a získat i ty, které třeba zapadaly za nábytek nebo do květináčů či zásuvek. Avšak musel jednat rychle, aby byl plně připraven na její návrat.

Nebylo to vůbec snadné. Až po mnoha marných pokusech konečně přišel na to, jakým způsobem může svou hlavu přece jen dostat blíž k paži a trupu. Šlo to pomalu, ale vzdálenost dělicí ho od vytčeného cíle se po milimetrech zkracovala díky vyplazenému jazyku a náročným pohybům dolní čelisti.

Trvalo to několik hodin, než se hlava konečně dotkla trupu. Pak už vše bylo snadnější. Nervové spoje, stejně jako cévy i zpřetrhané svaly a rozbité kosti, srůstaly samy od sebe.

Udivovalo ho, jaký byl po celou tu dobu v bytě klid.

„Že by odešla do města?“ uvažoval, „To by bylo dobře. Potřebuji co nejvíce času, abych byl kompletní, až se vrátí. A pak se před ní postavím bez jediné vady a všechno bude zase dobré.“

Sunul se po podlaze už s mnohem větší rychlostí, jako veliká housenka, a každou chvíli nacházel další a další kousky svého těla. Měl už téměř celou jednu nohu a pokud se mu podaří dát dohromady alespoň část té druhé, bude se moct dokonce i belhat vestoje.

V rohu na opačném konci ložnice spatřil levou stehenní kost s cary svalů a zaradoval se. Ihned se dal do pohybu zanechávaje za sebou krvavé pruhy na koberci.

Ještě zdaleka nebyl kompletní, ale mohl poskakovat po jedné noze a hýbat jednou rukou. Stále chybějící hlasivky mu znemožňovaly mluvení, avšak nepřestával doufat, že je brzy objeví.

Jenže po další půlhodině hledání musel konstatovat, že zbytek jeho těla je rozmetán na tak drobné částičky, že je naprosto nemožné z nich ještě něco složit a musí počkat, až mu vše ostatní během několika měsíců pomalu doroste. Naděje na druhou ruku nebo chybějící kus nohy v dohledné době mu tak pohasla.

Slyšel však dobře. Zvuky prozrazovaly, že už se vrátila z města. Bylo slyšet šustění papíru, rychlé kroky, otevírání a zavírání zásuvek. Vybral si místo, na kterém bude stát, až ona vejde, a čekal. Netečně přitom klouzal pohledem po zařízení ložnice a pozornost

věnoval pouze zvukům doléhajícím sem z vedlejší místnosti. Nevnímal, v jakém stavu ložnice je. Všude na stropě, na stěnách, na nábytku i na posteli se rozpíjely krevní cákance. Některé roky či měsíce staré, zaschlé a zčernalé, jiné čerstvé, včerejší. Pocházely z mnoha období. Šmouhy na podlaze, které za sebou před několika hodinami zanechával, ještě ani nestačily oschnout a na místě, na kterém stál, se víc a víc do stran rozlézala louže kouřící směsi krve a fekálií volně vytékajících z neukončených střev. Nevěděl o tom. Čekal na ni.

Konečně se kroky přiblížily a její útlá ruka začala otevírat dveře. Byl připravený. Zhluboka se nadechl a ...

Její nohy před sebou kopaly hlavu, zatímco ruka poslepu šátrala po klice. Když se jí podařilo zavřít dveře, natáhla se k zemi, popadla hlavu za vlasy a zvedla ji. Neměla trup ani druhou ruku. On jen stál a oněměle na ni zíral. Když se po chvíli trochu vzpamatoval z prvního šoku, chtěl říct: „Co se to stalo? Kde je moje krásná, nádherná...“ Avšak z díry v jeho krku vycházelo jen syčení a chrapot. I ona chtěla něco říct, rty a tváře na jejím obličejí sebou začaly škubat, ústa se otevírala a zase zavírala, ale všechno to za okamžik přešlo do nekontrolovatelného třasu. Ještě chvíli na něj její tvář hleděla smutnými očima a pak náhle ruka uvolnila své sevření a hlava s dutým nárazem spadla na zem. Jedna z nohou ji odkopla ke dveřím a sama tím směrem vykročila. Její ruka tápavě našla kliku, otevřela a stejně tápavě za ní zavřela. Zaplavila ho vlna zoufalství. Vrhнул se kupředu, aby ji zadržel, avšak nohy mu vypověděly službu a on se rozplácnul na protější zdi. Úlomky kostí a kusy masa se rozletěly do všech stran. Vidění světa se rozmázlo jak připlácnutý komár.

Vyhřezlým okem viděl svůj mozek vytékat z prasklé lebky. Opodál pulsovalo srdce v rozdrčeném hrudníku.

„Tohle bude hodně těžké.“ Pomyslel si a dal se do práce.

JAK ALEX S MARKEM FOTILI DANĚLKU (JIŘÍ ŠEBELA)

Tak se vám, milí chlapci a děvčata znovu hlásíme: mí dva kluci Alex a Marek a spolu s námi i jezevčík Dan. Možná nás znáte z Příběhu jedné kuny, který vyšel ve vydavatelství eKnihy jedou a tak jako v tom Příběhu, i tady s námi spolupracuje i velký arsenál fotoaparátů i videokamer a chuť fotit i filmovat.

Ale co fotit a filmovat? Chlapci byli zvyklí na fotografování větších zvířat velikosti kuny a psa a teď by nejraději fotili slona nebo hrocha, ale kde je u nás ve volné přírodě najít? Na štěstí si všimli jedné danělky - aspoň si mysleli, že je to danělka - která se sem již brzy zrána chodila pást a to vždy na stejné místo a to na krásně zelený, šťavnatý pažit.

Tu danělku takhle vyblesknout! Ale odkud? Marek se pátravě zadíval na válející se špalky, které zbyly po skácení suchého stromu. Co takhle z nich postavit lovecký bunkr, který by měl ve stěnách otvory pro střelbu ne z pušek, ale z fotoaparátů?

Jak se Marek rozhodl, tak se také stalo. Bunkr byl sice za chvíli hotov, ale neměl žádnou stabilitu, protože byl vratký a střecha byla z obyčejných desek, ledabyly položených na ony dřevěné špalky. Ale pro chlapce to byl opravdový bunkr pro lov divoké zvěře!

A teď se šlo na věc! Marek s Alexem si do bunkru nastěhovali dvě židličky a stoleček, na který si položili své přístroje. Na židličky se posadili a protože střílny byly právě ve výši jejich očí, pozorovali v ranní tmě, co se na pažitě děje.

Dlouho to však nevydrželi a začali na židličkách podřimovat. Sluníčko již vstalo, když je probudilo jakési prasknutí. To jako zázrakem ta jejich danělka táhla kolem nich a šlápla na suchou větev jejich rubaniska. A už byla na pažitě!

Oba chlapci vyskočili a tlačili se ke střílně. Zavadili však hlavami o chatrnou střechu a celá konstrukce bunkru se poroučela k zemi.

Pasoucí se danělka přestala mlet hubou a zadívala se směrem k bunkru, odkud vylézali překvapení chlapci. Ale neutekla! Po chvíli se začala znovu pást a chlapci se hned dovtípili, že ta jejich milá danělka je – ochočená! Zřejmě někomu utíkala z ohrady dírou v plotě, když se objevovala u nich na pažitě.

Chlapci se k ní přiblížili a Alex vytáhl z kapsy rohlík, který měl připravený k vlastní snídani. Natáhl ruku a nabídl. Marek si připravil fotoaparát a milého bratra zvěčnil, jak ono divoké zvíře krmí z ruky.

Tak takhle dopadly lovy divoké zvěře našich chlapců! A o jejich dalších lovech zase někdy příště.

VĚCI NEJSOU, JAK SE ZDAJÍ BÝT (DAVID KUFA)

V sobotu dopoledne přiběhla nadšená Laura z ložnice do vedlejšího pokoje.

„Norberte, proč mi nikdy nedáváš číst tvé knihy dřív, než vyjdou v nakladatelství?“, zeptala se ho vyčítavě.

„I když jsem ti už několikrát říkala, že tvé knihy nepovažuji za vrchol umělecké tvorby, tak ta poslední se mi moc líbí. Zajímalo by mě, jak jsi na ten nápad přišel, ani jsem ti o tom neříkala, ale to téma je mi strašně blízké. Člověk, který vše cítí se zpožděním... Je smutný, když ostatní už zapomněli a jsou veselí. Připomíná mi to moje dospívání. Často jsem se tak taky cítila. Bylo to deprimující a dost mě to od ostatních vzdalovalo. Připadala jsem si osamělá. Ach Norbi, jaktože vždycky tak dokážeš vystihnout lidskou duši? To zas bude nadšených fanynek, jestli tu novou knihu zfilmují!“

Norbert ji objal, spokojen sám se sebou, políbil ji a řekl:

„Musím jít, mám autogramiádu.“

Zpátky se vracel kolem burzy cenných papírů. Tu budovu nikdy neměl rád, ani ne tak pro její architekturu, jako spíš pro to, co představovala. Jako symbol. Byl stále listopad. Krátký podzimní den se chýlil k závěru, začínalo se smrákat, mrholilo a byla mlha. Takhle nějak si Prahu představoval na počátku století, když z Dělnické úrazové pojišťovny vycházel úředník Franz K. v černém klobouku a plášti. Norbert se zachumlal do šály. Brr, není divu, že psal tak, jak psal. Ale má to něco do sebe, taková ponurá atmosféra v sobě skrývá něco trochu duchaplného. Těžko napíšete temný hloubavý příběh na rozzářené pláži na břehu moře. Podnebí a klima má určitě vliv na díla, která v té které zemi vznikají, pomyslel si.

Z budovy postupně vycházely postavy v oblecích a elegantních kostýmcích a rychlým krokem si razily cestu k domovu. Norbert se na ně díval s opovržením. I přes svůj nesporný komerční úspěch tímto světem opovrhoval, zůstalo v něm ještě mnoho, z toho rozzlobeného mladého kluka s dredy házejícího dlažební kostky na policejní těžkooděnce. Proti němu zrovna krácel sebevědomý mladý frajírek v obleku a mířil přímo na Norberta. Ten nasupeně pokračoval původním směrem nehodlaje uhnout ani o píď. Jelikož postava v obleku měla před očima také jen svoji cestu, prudce do sebe vrazili. Norbert pokračoval sveřepě dál, aniž by se ohlédl, náš finančník se za ním otočil a zavolal:

„Dívej se na cestu, pobudo!“

Ani jeden z nich si nevšiml, že se na ně přes výlohu od stolku z kavárny přes ulici dívá mladá dívka se zasněným výrazem v očích a na tváři má nepatrný úsměv. Norbert nevěděl proč, ale celá příhoda ho velice rozčílila. Doma si šel beze slova lehnout a rychle usnul.

Najednou seděl u stolu v asijské restauraci, v ruce finanční noviny, na ruku zlaté hodinky, oblečený v dokonale padnoucím obleku. Otočil se doprava a pohledem do zrcadla s úlekem zjistil, že jeho oblíbená rozčuchaná kštica je potupně usměrněna nánosem gelu. Jako kdyby byl zbaven své vůle, zahleděl se zpět do novin a se zaujetím četl článek o dopadu včerejšího oznámení guvernéra americké centrální banky na akciové trhy. U vedlejšího stolu seděl pár oblečený v hippie stylu šedesátých let a kluk-hippík povídá:

„Přesně tyhle týpky nesnáším úplně nejvíc. Se svojí arogancí si choděj po světě, těžší z práce druhých a pupek jim narůstá blahobytem až k prasknutí. V hlavě ale nemaj nic kromě toho, jak vydělat co nejvíc peněz.“

Evidentně mluvil o Norbertovi. Ten, bez výhrad přijav svou novou sociální roli, cítil se automaticky uražen. Pak v něm ale zvítězil jeho původní duch a říkal si:

„Co ty víš, jsi v zajetí předsudků. Přitom já jsem ve skutečnosti mnohem svobodnější, nezávislejší než ty. Soudíš člověka podle toho, co má na sobě, přitom to tvoje batikované tričko je jenom prázdná póza.“

Požádal o účet, zaplatil, nechal vysoké spropitné, jak se na jeho nové postavení slušelo, a vrátil se do kanceláře. Tam strávil celým den sledováním grafů, nových zpráv a nakupováním či prodáváním akcií. Ani jednou se nepozastavil nad tím, co tam dělá a jak je možné, že tomu všemu rozumí.

Ráno se probudil, přitočil se k Lauře a zašeptal jí do ucha:

„Lauro, chystám novou knihu. Už mám název. ‚Věci nejsou, jak se zdají být.‘“

Laura jenom zamumlala a spala dál. Při snídani si z něj tropila legraci:

„Zajímavý název. O čem to bude, o manželce, u které manžel při svatební noci zjistí, že je to vlastně taky manžel?“

Norbert se tvářil tajemně.

„Něco takového... Ale jinak.“

MOJE PRVNÍ HOMOSEXUÁLNÍ ZKUŠENOST (MÜLLAN ÖLLMANN)

Horkej letní den, víkendovej léta páně 2004, když jsem ještě coby osamělý pln naděje volný jako pták mladý stařík nevěda co s volným časem rozhodl jsem se, že si zajdu kožku opálit na Poděbradskou nudapláž. Určitě jsem tím nesledoval sebemenší nepřístojnost, anóbrž se ve mně vzedmula jen a jen touha po vyzkoušení něčeho, co jsem ještě nevyzkoušel. Hurá, vyzkouším to ted! Cestou z nádraží jsem se opájel krásou lázeňské kolonády, protože ta ještě v této ranní hodině nebyla zamořena tlapkáním sedumdesátiletých pacientek oděných do nejvyčesanějších parochní. Pouze ranní rosa se pomalu rozehřívala pod tíhou paprsků vycházejícího slunce a skapávala z listů parkových květin a v takové chvíli člověku mého romantického zrna chybí už jen jediné; několik řádek milostně imaginární poezie vtáhnouví mě plně do víru rosy padajících kapek. V nejbližším stánku jsem si tedy koupil poslední číslo časopisu Dům a zahrada, že mi aspoň nebude dlouhá chvíle...když se tam na pláži budu oddávat tomu slunečnímu lenošení.

Dorazil jsem na Jezero jako jeden z prvních (zřejmě se na půl osmou obyčejně na nudapláž moc nechodí), takže jsem si v klidu vybral nejlepší místo ve stínu osamělého topolu. Ale co si budeme šveholit, listová koruna topolu není zas až tak rozložitá, aby se dalo hovořit o stínu. Tak tedy budu doufat v polostín, který alespoň trochu napřáhne své jemné paže větví a uchrání tak moji nesměle nastavenou pleť, abych si nespálil prdel. Už si ani nepamatuji, jestli jsem měl deku nebo pouze letmý ručník - no asi letmý ručník, jelikož deka je jenom pro mastňáky anebo sedumdesátileté lázeňačky...ale prostě jsem si lehl (na ten ručník) a začal si užívat toho dvojnásobného uvolnění. Jo, je to asi tak - to uvolnění běžného lehu je podpořeno volností bezoblečňově bezplavkózní a pak je dvojnásobné.

Jinak se nic zvláštního nedělo - postupně pomalu přicházeli a přicházely další lidi, já jsem si četl a listoval v časopise Dům a zahrada č.7/2004, občas jsem se šel zchladit do vlnek hladiny, která se už přiměřeně třepotala v lehkém červencovém vánku....stejně tak jako se třepotaly ty topolové lístky, jež vrhaly polostín na tu moji nesměle nastavenou pleť.

Ale jó, tak lhal bych, kdybych nepřiznal, že jsem se tu a tam nepodíval na nějaké nově příchozí (no samozřejmě na ženy - takže příchozí), jestli se mezi nimi nenajde něco, co by potěšilo oko estéta a přimělo by ho tak občas odhlédnout od článků v časopise Dům a zahrada č.7/2004. Nó, zatím teda nenajde. Spíše mi připadá, že přicházím na to, proč byla kolonáda tak poměrně prázdná a nebylo tam vidět žádných sedumdesátiletých lázeňaček. Právě si balily a chystaly se na nudapláž. Některé v doprovodu svých

sedumdesátiletých lázeňáků, některé samy jen tak; no prostě jen tak. Ale probůh, vždyť já proti nim nic nemám – když je člověku dvacet, tak vypadá na dvacet a když je mu sedumdesát, tak holt vypadá na sedumdesát. A bylo by velmi pošetilé soudy o kráse těla uzavírat v závislosti na věku.....páč já jsem vošklivej už ve třiceti.

Čas na pláži plynul; již jsem měl na svém kontě několik osvěžovacích fází ve vlnkách; několik přečtených článků o moderní architektuře dřevostaveb přecejem se o maličko více a více prosazujících proti hnusně přízemní lobby cihelné výstavby a taky už kapánek připálenou prdel, protože slunko se zas o něco pootočilo a z polostínu švelících lístků už byl čtvrtstín.....když tu najednou přišli dva pánové, kteří si položili deku poměrně dost blízko mě. Rozhodně o něco blíž, než by je nutilo poměrně chabé obsazení okolního prostoru jinými dekami.

Nic špatně zvláštního – normální dva chlapi, jeden starší, jeden mlačí. Ten starší maličko prošedivělý, ale velmi upraveného vzhledu, obličejové křivky s rysy nesporné inteligence ho pasovaly jednoznačně do role „prostě pán na úrovni“ – celkově bych ho votytnul na nějakýho šéfa menší firmy se šestnácti zaměstnanci. Ten mladší naprosto neprošedivělý, snad ještě upravenějšího vzhledu mladého srdcelamače, obličejové křivky s rysy nesporné inteligence jsou podpořeny ještě muskulaturními výjevy v krajině břišní, no zkrátka mlad'ák, co jsou dneska žádáni – toho bych votytnul na jednoho z těch šestnácti zaměstnanců.

No plácli tam jednoduše sebou, něčím se namazali a začali chytat bronz, hezouni. Já už jsem měl prdel připálenou úplně naprosto, tak jsem se takňák otočil na záda a hlavu si proti sluníčku přikryl časopisem Dům a zahrada č.7/2004. No né, to ted' nepíšu proto, jakože pánové se hned určitě začali dívat a hodnotit moje...muskulaturní výjevy v krajině břišní; to jen tak, že jsem se prostě votočil. Šel jsem se zase párkrát zchladit do vody, cestou jsem skouknul sedumdesátiletý lázeňačky a zase si lehnul, ani už nevím jestli na záda nebo na břicho, dyk je to fuk. Aj pánové se šli občas zchladit, cestou neskoukli žádný lázeňačky, zase si lehli a průběžně a občas a chvílemi mluvili o něčem neutrálním – asi pracovním (dyš jsou z jedný firmy, žejo...)

A pozorný, zdravě nedočkavý čtenář už jistě čeká nějakou pointu nebo alespoň nějaký vývoj kupředu...a já tady zatím jenom o tom, jak jsem chodil tam a zpátky do vody, jak jsem ležel chvíli na zádech chvíli na břiše a jak vokolo chodily tam a zpátky nějaký lázeňačky. No tak teda jó, pak to přišlo:

V jedné chvíli se začli pánové bavit o nějakém občerstvení, jestli by si třeba nedali a pak se nějak i kvůli tomu maličko k sobě přiblížili - asi aby mohli mluvit potíšejc a abych já to neslyšel. Skoro to tak nějak vypadalo, jako kdyby se třeba rozhodli pro nějakýho nanuka a pak se radili, jestli mi teda nabídnou taky nebo ne.

Mlad'och se zved a povidá směrem ke mně: „Jdu pro ňáký nanuky, nechceš třeba taky přinýst?“

Tývado, a je to tady – řekl jsem si pro sebe – je to fakt tak jak jsem si trošku celou dobu myslel; homosexuální párek na úrovni mě chce přizvat do trojky pro nabytí nové zkušenosti, pro dosažení dalšího levlu svých sexuálních hrátek; optická představivost došla až do nejzažších mezí zohambení nejniternějších záhlubní mé anální muskulatúry; a dokonce došla i k pozitivnějším nadějím na případný materiální prospěch pramenící z úspěšnosti pánovy firmy.....všechny tyto výjevy počaly se míchat v mé nevinné kádi těla v takových oblastech dosud nezkušeného a nakonec se zhmotnily do výsledné odpovědi svou barvitostí předčivší veškeré třepotající se listy kolem dokoláž: „Né, děkuju.“

No tak pán šel a já jsem jenom přemýšlel, jestli jsem odpověděl dobře, jestli teď třeba starší z dvojce pán nezačne nějakou konzervaci třeba ve smyslu „Nesmíte se na něj zlobit, že je do všeho hned tak hrrr...to víte, mládí – když jsem ho onehdá přijímal do firmy, hned jsem věděl, že je to ten pravý, protože mu vůbec nebylo divné, že u mě pracují jenom samí chlapi, atakdále atakdále“.....ale nezačal – zřejmě se prostě domluvili, že to bude na mlad’ochovi. Tak jsem jenom ležel a čekal, s čím pan mlad’och přijde – jestli jenom s nanukama anebo ještě s nějakým doplňujícím replikama. No taky že jo. Ještě než si leh, tak povídal něco jakože jsem udělal chybu, že vypadaj moc dobře a že by mě příjemně zchladily. Hmmm – řekl jsem si opět pro sebe – jsem to opravdu já, kdo tady z nás tří potřebuje zchladit?; a tak jsem zase barvitě odpověděl: „Né, myslím, že neudělal.“ (jsem chybu)

Ale všechno jsem říkal velmi laskavě a slušně, se zřetelně lehkým úsměvem, který jednoznačně dokazoval moji antihrubost a celistvou toleranci ke komukoli, kdo je hodný, slušný a nemá pranic nepoctivého na mysli. A jejich v podstatě distinguovaná slušnost se ukázala i v momentech následujících, kdy zřejmě pánové vida, že se mnou asi nic nebude, mě už nechali úplně na pokoji a dál si normálně povídali o těch pracovních věcech. Já jsem se ještě párkrát otočil, párkrát jsem zašel do vody, skouknul jsem pár lázeňaček, dočetl poslední vybraný zajímavý článek v časopisu Dům a zahrada č.7/2004 a začal si říkat, že už asi pomalu půjdu. Trošku mi toho bylo najednou celého líto, že jsme si vlastně nepokecali a maličko mi nějak zvláštním způsobem bylo líto i jich, že jsem je tak nějak v podstatě odmítl, přitom jsem právě ale ocenil jejich celkovou úroveň a žádné nepříjemné vměšování. A tak jsem se rozhodl, že je na závěr při odchodu „na usmířenou“ velmi pěkně a co nejpříjemněji pozdravím.

Jé, a to bylo nejpěknější, jak oni byli také už celou tu dobu od mojeho nanukového odmítnutí tak trošku zasmušilí, maličko tišší než předtím, trošku možná zklamání nebo i třeba trošku provinile se cítící, že jako to na mě zkoušeli...tak právě ihned po tom mojem ultravídném pozdravu se nazpět rozzářili, pozvedli hlavy a starší pán povídá: „Chodíš sem nějak pravidelně? Kdy tady zase budeš?“

No tak to už jsem teda nedal...a povídám jakože vlastně sem nechodím vůbec; že dneska je naprostá výjimka; že jsem chtěl jenom něco nového vyzkoušet teď když jsem doma sám, zatímco MANŽELKA je v lázních. A rači už jsem teda šel – zase coby osamělý pln naděje volný jako pták mladý stařík...a už jsem se vůbec neohlížel...za mlad’ochem, kurňa...abych toho nanuka...s břišní muskulatúrou...ještě nakonec nechtěl...

Epilogue:

Když jsem někdy potom tuhle příhodu lehce vyprávěl jednomu kámošovi, tak jsem se od něj o sobě dozvěděl, že jsem úplně blbej – co jsem tam proboha dělal, páč je úplně jasný, že když je chlap – sám – na nudapláži, tak je to buď teplouš nebo pornoherec!

No vida, tak teď už si jenom vybrat, kam patřím.

SUPER VÝLET - PLAVBA PARNÍKEM Z DĚČINA DO DRÁŽĐAN (MILOSLAVA RÝZNAROVÁ)

Píši sice o výletě, ale vlastně jsme toho tolik nenašlapali, zato jsme ale pluli spoustu hodin po Labi a viděli kolem dokola z obou stran Labe nespočetné krásy přírody, skalních útvarů jak v Českém, tak v Saském Švýcarsku, města a městečka a také jsme podplouvaly mnoha mosty a potkávaly se s mnoha různými parníky, loděmi, malými lodkami i kánoemi.

Ale abych začala od začátku.

Na výlet jsme se vydaly s dcerou, která za mnou přijela z Prahy o den dříve, a v sobotu v ranních hodinách jsme odjely do Děčína. Dorazily jsme vlakem do Děčína něco po půl osmé. Zrovna nám přijel autobus k nádraží, kterým jsme se dopravily přes Tyršův most a za ním na první zastávce jsme hned vystoupily a zamířily k přístavu. Nalodování začalo v půl deváté a tak jsme pospíchaly, abychom měly dobrá místa. Koupily si lodní lístek za 890Kč, v jehož ceně byl zahrnut oběd a večeře. Pít si hradil každý sám. (třetinka pívka 30Kč- jen pro upřesnění) Po večeři byl ještě raut...sýry, salámy, pečivo, ovoce i zelenina v ceně lodního lístku.

K tomuto musím ještě dodat, že tyto plavby se pořádají denně z Děčína ráno v 9 hodin, ale je nutno tu být o půl hodiny dříve, kdy se naloduje a zakoupí zároveň lodní lístek. Čím dřív, tím líp, kvůli dobrému místu na horní palubě, odkud je přece jen nejlépe vidět. Ale pakliže nestihnete včas přijít v 8.30, a přijdete o nějakou tu minutku později, sice už nemáte tak pěkné místo, ale dá se chodit volně po palubě, kdo má zájem o focení.

A vypluli jsme....

Kousek za námi vyplouval další parník, ale ten neplul až do Drážďan jako my. Fotky, které jsem dělala, by Vás navodily do přímého děje i daného okamžiku, jak nás parník „nesl“ po vodách Labe, zkrátka bylo to úžasné...

Měli jsme sebou průvodce, který střídavě mluvil do amplionu v dolní palubě, ale pak za námi přišel zase nahoru a totéž nám zopakoval. Vlny čeřily hladinu řeky, která se modrala, někdy do světlých, jindy do tmavých tónů, vlevo i napravo byly ozeleněné vrchy sem tam s rozhozenými hrboly a hrbolky skalních útvarů. Slovo „nádhra“ je málo výstižné, pro tu přírodní krásu, která se nám zjevovala po obou březích Labe. Míjeli jsme nalevo Dolní Žleb, v něm vévodil kostel Nejsvětější Trojice. Nás zase míjel německý parník kamsi na výlet. A to jsme již dopluli do Hřenska a pokračovali dál ke Schmilce. Před námi se již v dále rozprostíralo Saské Švýcarsko s hřebenem skalních

útvary. Míjeli jsme německou celnici, žádná zastávka nebyla, pokračovali jsme dál. Voda byla nádherně zbarvená, jednou do zelena, jindy do modra, to, jak jsme proplouvaly různým územím, tak se jeho barva odrážela ve vodní hladině. Slunce nám po celou cestu svítilo jak o závod a nahoře na palubě nám to dávalo i pěkně pocítit. Někdo z nás měl pak pokožku červenou jako rak, jak jsme byli opálení, dcery a mě nevyjímaje...

Potkali jsme malý kolesový parníček, pak cestou dál jich bylo ještě mnoho a mnoho různých plavidel, kdy jsme na sebe i vzájemně mávali a zdravili se. Míjeli jsme upravené malé i větší hrázděné domy, z toho parníku vypadaly jak skládačky pro děti. Jeden hezčí než druhý. V dálce se zjevila stolová hora, před námi zas před parníkem se táhl do dálky stříbromodrý pruh řeky Labe a mizel někam doprava. Prostě to byla krása, nechat se jen tak unášet lodí s kapitánem, který ji řídí, a nemyslet v tu chvíli na nic, jen vnímat nádheru krajiny. Za chvíli jsme již viděli věž kostela v Bad Schandau, proplouvaly jsme městem a najednou jsme spatřili, jak se k nám blížila obrovská loď, která neměla konce. Takhle velikou jsme potkali za ten den jen jednu. Mířili jsme k mostu, o němž nám průvodce řekl, že je to nově postavený most na starých mostních pilířích.

Zakrátko na to jsme míjeli pevnost Königstein. Zapomněla jsem se také zmínit, že jsme proplouvali nalevo také pod skalním mostem Bastei, jenže to jsme zrovna obědvali, takže jsme nic neviděli, ale prohlédli jsme si jej až při zpáteční cestě, ale měli jsme taky skoro na mále. Protože to bylo opět v době večere, takže honem jsme ji do sebe „hodili“ a šupem nahoru na palubu, abychom ho nepropásli.

Zase jsme míjeli další parník a opět jsme na sebe mávali. Byla to velice milá, takováto „vodní“ kolegiální...A další most se nám zjevil v dálce, krásný, kamenný a po něm zakrátko novější, modernější...a zase malý kolesový parníček a další a další... Byla tu vskutku velká přehlídka všech možných typů lodí.

Vplouvali jsme do míst podle průvodce, kde stály podél břehů Labe postavené zámky, něco podobného jako je ve Francii na řece Loiře. Sice bych neřekla, že by to bylo to samé, ale byla to zajímavá podívaná. Před některými byly i vinice. Abych se nezapomněla zmínit, měli jsme taky i ochutnávku 4 druhů vín. Jména vám tu ale psát nebudu, ty jsem si nezapamatovala. Víím jen, že první víno byl ryzlink a ještě k němu nějaký název, ale to už moje mozkové buňky z hlavy vypustily. Pak další víno bylo také bílé, třetí růžové, to mě chutnalo nejvíce a poslední červené – suché, to jsem si naštěstí pamatovala. Všechna ta vína byla vypěstována ve zdejších krajích. Musím ještě podotknout, že jeden ze zámků byla tak trochu malá napodobenina našeho zámku v Hluboké, jenže byl skryt ve větvích stromů, takže focení bylo špatné.

Pluli jsme také okolo druhé největší vysílací věže v Německu. Ta první je v Berlíně. A zase se nám zjevoval další zajímavý most a vinice na jednom břehu. Míjeli jsme postupně všechny zámky a proti nám se objevilo zajímavé čtverhranné plavidlo...Za ním zase docela zajímavě postavený parník. A to jsme se již přibližovali k Drážďanům – našemu cíli.

Musím dodat, že jsme měli původně na prohlídku města určené 3 hodiny. Jenže jsme se pak dozvěděli od průvodce, že je málo vody v řece a parník dvakrát skoro „cvrnk“

o dno, takže jsme jeli pomaleji, než obvykle a tím se nám prohlídka města zkrátila jen na jednu hodinu. Já bych ani bývala nikam nešla, jaké bylo sálavé vedro. V tom žáru slunce bych si nejraději sedla na lavičku, ale ona tam stejně žádná nebyla, takže jsme šli všichni, kam kdo chtěl. Naštěstí přístaviště bylo ve městě a tak jsme se jen trochu prošli mezi domy, které byly architektonicky nádherné. Viděli jsme i koníčky zapřažené do kočárů a připravené někoho provést po městě. Koupily jsme si s dcerou magnetku na památku a už jsme zase mířily k parníku a s námi i další pasažéři.

A vypluli jsme na zpáteční cestu...

Jeli jsme okolo místa, kde se dříve vyráběly kolesové parníky - podle našeho průvodce. Cestou jsme si zas prohlíželi okolí na obou březích a dávali pozor, protože jsme se již blížili k místu skalního mostu Bastei, abychom ho nepropásli, protože se zase blížila doba večere a to už by byl tedy vrchol, abychom ho neviděli ani teď. Rychle jsme do sebe takřka „naházeli“ guláš s knedlíky a mazali rychle na horní palubu, protože jídlo se podávalo vždy v dolní palubě.

Ano, byl vidět, ale jen jako miniatura z toho parníku. A přitom je to veliký most, když jste na něm, ale zezdola z lodi od řeky Vám připadá velice malý. Tak jsme se pokochali, foťáky cvakaly jako o závod, aby měl jejich majitel památku. Za chvíli jsme proplouvali lázeňským městečkem Rathen s malým hrádkem na vrcholu. A z dálky se nám po pravé straně zas ukazovala stolová hora Lilienstein.

A my teď měli už jedinou starost. Aby náš parník doplul včas do Hřenska, ne do Děčína, kde jsme měli mít přistavený autobus pro Pražáky a Tepličáky, který by nás zavezl do Děčína na nádraží k vlaku. Protože kdybychom pluli lodí až do Děčína, tak bychom vlak nestihli, protože poslední odjížděl v 9.56 naším směrem. A tak vždy na tuto plavbu je přistaven autobus ve Hřensku, aby se vlak stihl. Jenže když jsme přistáli ve Hřensku, museli jsme ještě čekat na další parník, který byl 1 km za námi a plul taky jako hlemýžď, zrovna tak jako my kvůli vodě...

Ale naštěstí za chvíli doplul a řidič autobusu si to metelil jak o závod k nádraží a my včas nasedli do vlaku. Říkal nám, že je to takhle každý den s čekáním na příplutí parníku a pak zas rychlo-jízda k nádraží...Doma jsme byly s dcerou o půlnoci. Úplně vyřízené, ale spokojené!

Byl to úžasný výlet parníkem!

NET (MICHAL TESAŘ)

Nad pouští lidských citů
létá motýl strach
tam, kde se hodnotí dle přijatých bitů
je láska na vahách.

A snad neopustí nás
i když ji ustrkují
snad nezmlkne ten hlas
pod tlakem masmédií.

I když dnes na Síti
není citům přáno
věřím pevně v to, že lze najít
co máme v sobě dáno.
Copak se dá láska
projevit přes plošné spoje
objímat obrazovku
a špítat: „Lásko moje!“ ?

Proč se jen vytrácí
to, o čem všichni sníme
proč se nevrací ta touha žít

v krajině fantazie?

Nad pouští lidských citů

létá motýl strach

tam, kde se hodnotí dle přijatých bitů

je láska na vahách

ŘETĚZ (JIŘÍ GLET)

Pevně, ach tak přepevně,
jsi řetězem mě spoutala,
když miláčku jsi šeptala.

A já tak silný, silný byl,
ted' marně řetěz napínám,
když vedle tebe usínám.

Řetěz však slabé články má,
roztrhne se a jsou tu dva,
sváží snad hrstku oblázků,
jsou příliš krátké na lásku.

A přešlo mnoho, mnoho zim,
bych pochopil a ted' už vím,
kdo nechce žítím sám jen plout,
ten nesmí řetěz přetrhnout.

PŘÁTELSTVÍ S NEKUŘÁKEM (PAVEL ŠACH)

Nekuřák Arnošt nikdy nevzal cigaretu do úst. Sám při tom marně bádá, jestli za tím stojí přísná výchova rodičů, nepřekonatelný odpor nebo čistě jen pohrdání kuřáky, kteří díky své vášni všechno jen zasmradí. Přitom Arnošt patřil mezi ty, kteří rádi zkoušeli nové věci, zkusil i trávu, ale ta mu nic neříkala.

Působila na něho, to ano, ale nikdy ne směrem k jakékoliv euforii. Když si dvakrát nebo třikrát (jak to dokolečka vyšlo) potáhl z brka, dostavil se u něj prudký záchvat doslova blbosti.

Zblbnutí se projevovalo tak, že když začal číst krátký článek v novinách, zapomněl v půlce nejen to, co už přečetl, zapomínal i to, proč zmíněný text začal číst. Nepodařilo se mu také dokončit větu, kterou právě začal pronášet, protože její první půlku během řeči zapomněl. Proto se zařekl, že už trávu v životě nevezme do úst.

Milan, Arnoštův kamarád, byl úplně jiného založení. Od nějakých dvanácti let pravidelně kouřil cigarety a když do tuzemska dorazila vlna marihuany, neváhal ani den, aby její účinky vyzkoušel a poté u ní už zůstal.

Na něj na rozdíl od Arnošta působila tráva tak, jak si čtenář, který o ní hledal nedočkavě první zprávy, představoval. Jemu se jeho pocity po trávě náležitě líbily a on si umínil, zvláště když slyšel o mnoha pozitivních účincích, které tráva na lidské tělo má, že bude jejím pravidelným kuřákem.

Přesto spolu oba hoši nadále kamarádili, dá-li se to tak říct, „na život a na smrt.“ Kromě kouření je dělily ještě úspěchy u druhého pohlaví, zatímco průbojný Milan už sbalil hezkou řádku holek, přemýšlivější a uvážlivější Arnošt ne a ne o nějaký ženský protějšek zavadit. Tady to možná zavinila skutečnost, že Arnošt nebyl na povrchní krátké vztahy a hledal tu svoji lásku spíše podle její povahy a intelektu a na delší chození, zatímco Milan to bral, jak se příležitost naskytla a rozhodně neměl s takto „ulovenými“ holkami žádné plány do budoucna.

Vzhledem ke své světem protřelejší povaze z taneční zábavy odcházel málokdy bez ženského protějšku, Arnošt na něj čekal na nádraží, bylo - li v dosahu, nebo jen tak venku.

I v dokonalém přátelství se najdou chmury. Tak se to stalo i Arnoštovi a Milanovi. Postávali na taneční zábavě na chodbě vedoucí k výčepu, a třetí společnicí jim byla dívka, kterou si přivedl z tanečního parketu Milan. A protože Milanovi došlo kuřivo, odběhl k frontě u pultu si dotyčné zboží zakoupit.

Se svou pro ten večer „sbalenou“ dívkou ponechal po dobu, kdy si bude kupovat cigarety, Arnošta. Ještě ve chvíli, kdy Milan odcházel, by nenapadlo ani jednoho z nich, co se může stát. Arnošt byl celkem lyrická povaha a za tu krátkou chvíli, kterou měli k dispozici, stačil Milanovu dívku svými názory a myšlenkami zaujmout a rovněž ona byla naladěna na Arnoštovu notu. Nepatřila také zrovna k „lovkyním kluků na krátký čas,“ popřípadě jen na jednu zábavu.

Milan nebyl slepý, a instinktivně si chování obou, po návratu s koupenými cigaretami, povšiml. V první chvíli pocítil bouřlivý závan vzteku a uražené ješitnosti. Tohle mu tedy udělal Arnošt, jeho nejlepší kamarád a navíc ve vztahu k dívkám takový trubka. Také Arnošta, když mu celá situace došla, se zmocnil stud. Ale málo platné, plachý Arnošt k nějaké dívce přišel přece jen hůř než Milan a tak Milan nechal věcem volný průběh.

Po chvíli jakoby mírně znuděně Arnošta s dívkou opustil. Pak se stalo něco, co se asi stát nemělo. Dívka náhle vytáhla z kabelky načatou krabičku cigaret a nenuceně si zapálila.

V tu chvíli ztratila pro Arnošta navzdory své povaze a charakteru, které mu stačila předvést, než se vrátil Milan s cigaretami, jakoukoli přitažlivost, natolik mu bylo kouření odporné. Pod rozpačitou záminkou se vytratil.

Arnošt nad celou situací ještě dlouho váhal a přemýšlel, zda s onou dívkou, přestože byla kuřačka, neměl díky jejím vlastnostem přece jen začít chodit. Kdy zase takovou potká.

Protože se už s Milanem ten večer neviděli, respektive Milan už o setkání s ním nestál, přemýšlel o tom, jak dát Milanovi najevo svoji náklonnost a taky litoval své přepjaté zásadovosti, s níž tak kvapně ukončil letmou známost s onou dívkou. Byl si dobře

vědom toho, že mu jeho eventuelní známost mohla přinést to, co od své dívky požadoval (tedy až na to její kouření) a přesto ji vlastní vinou ztratil. Prostě litoval svého kategorického postoje při ukončování kratičkého seznámení s dotyčnou dívkou, protože s ní měl mnoho společných zájmů.

Ale objekt jeho zájmu byl teď už v dále a ani si, vzhledem k Milanovu příchodu se zakoupenými cigaretami, nevyměnili čísla svých mobilů. Byla tedy pro něj ztracena, zatímco rozzlobený Milan byl mnohem blíž.

Nakonec řešení našel, i když mu trhalo srdce. Šel do nejbližší trafiky a tam zakoupil kovovou krabičku s deseti doutníčky. Nebyl si jist, jestli vůbec, a když, tak s jakou náladou ho Milan přijme.

Se smíšenými pocity pak zazvonil u Milanova bytu. Otevřít přišel sám Milan a jakmile zahlédl podobu návštěvníka, v obličeji bezděčně nasadil nepřátelský výraz. Teprve v této chvíli Arnošt vytáhl z kapsy plechovou krabičku s doutníčky a kamarádovi ji jako vstřícné gesto podával. Milan ihned pochopil hloubku Arnoštovy touhy s ním dál kamarádit a doutníčky s mírným výrazem překvapení přijal. Sloužily teď něco jako dýmka míru.

Milan si uvědomil, co asi muselo stát Arnošta odhodláním vypravit se do trafiky a něco pro něj tak odporného jako doutníčky mu koupit. Navíc si byl jistý, že na příští taneční zábavě zase nějakou dívku uloví.

Přijal toto gesto smířlivě, jen hlavou se mu honila myšlenka, že Arnošt, ne příliš zkušený v reji hospodských zábav, může být za určitých okolností nebezpečným sokem. Přátelství tedy bylo s přimhouřením jednoho oka zachráněno.

POSÍLÁM TI PUSU (JIŘÍ LONDON VOTRUBA)

Pusa: Muzikantka

Posílám Ti Betty, **Pusu: Muzikantku**. Ta sedá milovaným ženám na ňadra. Pod jejími doteky, se odkudsi z nitra krásy přírody vynoří malá, záhadná, ale muže vždy ohromující, tlačítka. Pamatuj! Dvě tlačítka, to musí být!

A v srdcích milujících mužů, pod jakými si malinkými prstíky, se pojednou rozezvučí tóny všech nejkrásnějších melodií světa.

O lásce! O stálé potřebě trvání lásky mezi milujícím mužem
a milující ženou.

Znějí, má Betty, dlouho! Tak dlouho, jak je dokáží oba do sebe zamilovaní vnímat. A především. Jak dlouho těmto krásným melodiím oba dokáží věřit.

Pro někoho je to jednoduché, zcela jasné. Napořád! Pro jiné,
asi nedostatečně zamilované, zřejmě příliš složité! Nezklamme tu naši Pusu, kterou Ti zasílám, jakýmikoli, zcela určitě zbytečnými spory! Uvěřme jí, její pravdivosti, milovaná Betty!

Dokažme si naši společnou lásku. Pozor, má milá, právě začínám tisknout Tvá, nádherná tlačítka!

Pusa: Prstýnková

Dnes sis Betty vysloužila **Pusu: Prstýnkovou**.

Už jsem to viděl na jedné ženě: co prst to prstýnek! Ale na Puse? ...

A proč vlastně ne? Vždyť je také rodu ženského, a ženský rod se rád parádí. Co naplat, tak musím tvrdit, že tahle Pusa má malinké prstíky, na každém malinký prstýnek.

Ta moje je opravdu velká parádilka.

Co prstýnek, to jiný dekor: S perličkou, s ametystem, s mořským korálem, s vltavínem, a na jednom dokonce i s čímsi z Měsíce. Jak se ta „holka“ k tomu dostala, opravdu nevím. Ale určitě musela umluvit někoho, kdo tam byl! A za co jí jen malinký kamínek vyměnil? Bůh ví! Co je rodu ženského, je přece lákavé i možným sexem.

U Pusy asi minisexem. Ale nezlob se, o takových detailech už po mně nic vědět nechtěj! ...

Copak, copak? Koukám, že po tomhle prstýnku toužíš ze všech nejvíce!

Pusa: Povídalka

Dnes došla řada, milá Betty, na **Pusu: Povídalku**.

Za starých časů byla hodně ceněna. „Povídej!“ říkali jí. „Jak kde bylo?“ A ona spustila. Jak támhleten potentát řekl a dělo se, jak zase jiný potentát neřekl vůbec nic, a povstaly z toho zmatky.

A lidé poslouchali a divili se: „Podívejme se!“ a „Kdo by to byl řekl?“...Jenomže doba běžela, začaly se objevovat prostředky hromadné komunikace – tedy: napřed rádio, po něm televize a lidé už tu Pusu tolik radostně nevíkali.

Začalo se dokonce ozývat: „Nemůžeš chvíli mlčet?“ To víte, že z toho byla smutná. Až teprve jeden, takový hodně každému přející, se na ni usmál: „Tak povídej, jak kde bylo?“

A ona se celá šťastná rozpovídala.

Tak ji, Betty, také chvíličku poslouchej!

NESMYSLNÁ NENÁVIST (JIŘÍ GRANT)

U Giňů je od rána rušno. Linda se konečně dočkala. Patrik, její Patrik dnes večer přijde na první návštěvu. Rodiče, kteří nebyli nejprve nijak nadšení z jejich vztahu už dávno pochopili, že se oba mají opravdu rádi a taky museli uznat, že Linda je dospělá a má právo na známost. Giňovi nebyli typická Romská rodina. Giňa má svoji firmu, kde pracují dva její bratři a třetí studuje stejně jako ona. Tam, na střední škole se vlastně potkala s Patrikem.

A byla to od první chvíle láska jako řemen....

Její rodina si potrpěla na úroveň. Taky mezi Romy jsou rodiny, kterým záleží na tom, jak žijí a snaží se splňovat požadavky okolí. Takže dnes nesmělo opět nic chybět

a všechno musí být připraveno na návštěvu vzácného hosta. Linda s mamkou se ještě točily kolem sváteční tabule a rovnaly příbory, když zazvonil zvonek.

"Lindo, máš tam toho svýho."

Volal Giňa do jídelny a dal tím najevo, že má svého hosta nejprve přivítat sama. Běžela hned ke dveřím a objala ho.

Jindy suverénní Patrik byl dnes přece jen trochu nesvůj. Na setkání s rodiči se asi člověk nikdy nemůže dost dobře připravit. Linda s ním sice o rodičích mluvila často a popisovala je, jako moc milé lidi, ale teď se opravdu bál, jak ho přijmou. Hned si všimla, jak mu dochází humor.

"Tak pojď ty hrdino."

Usmála se a táhla ho dovnitř. Vešli do obývacího.

Když uviděl Giňu, otce jeho milé, orosilo se mu čelo. Byl to obrovský chlap i když zatím jen seděl.

A když se postavil, aby se pozdravili, tak mu připadal jako grizly a vůbec nepůsobil mile.

"Tak ty jsi ten Patrik."

Pronesl grizly sebejistě, vědom si převahy a domácí půdy.

"Tak tě u nás vítám," usmál se směrem k Patrikovi a natáhl k němu svou mohutnou ruku.

"Dobrý den, jsem rád, že Vás poznávám."

Pokusil se o zdvořilé seznámení a podal otci své milé taky ruku. Ten ji stiskl a plácl ho ještě přes ramena.

"Nemusíš se mě bát a budeme si tykat."

"Já jsem Robi, pojd' půjdeme to zapít a zajíst."

Snažil se trochu Patrika uklidnit, když si nemohl nevšimnout jak je nesvůj. Je pravda, že se najednou Patrikovi nezdál tak obrovský a už méně nervozní ho rád následoval do jídelny. Tam všude byla cítit slavnostní atmosféra.

Sešla se celá rodina. Bylo tomu tak každou neděli. Ale to Patrik nevěděl. Potrásl si rukou s maminkou Lindy, předal jí kytici, kterou dosud ždímal

v ruce a pak se přivítal taky se všemi bratry. Něco o jejich tradicích a životě sice od Lindy věděl, ale teď byl překvapený, když se stal, byť zatím jen na chvíli součástí jejich

víkendového života. Ze všeho bylo cítit docela příjemnou atmosféru a pohodu. Všichni se mu zdáli tak nějak spontánnější, družnější a snad i otevřenější. Za chvíli z něj opadl respekt a z obávaného představování se stala docela příjemná návštěva. Mezi jídlem probírali docela zajímavé věci a tím se vlastně navzájem víc a víc poznávali.

"Patriku, ty jsi fajn chlap, my si budeme rozumět." Prohodil mezi řečí Giňa nejstarší.

"Vždyť mě ještě ani moc neznáte," bránil se trochu skromně Patrik. Giňa se na něj podíval a usmál se.

"To nevádí, já znám Lindu a to mi stačí. Ta by mi žádnýho osla nepřivedla."

Patrik dost nechápal, jak si otec udržel takový respekt. Kluci se bavili, ale bylo stále cítit, že otec má doma přirozenou autoritu. Po obědě se pomalu každý začal věnovat svému programu. Patrik s Lindou se přesunuli do Lindina království - do jejího pokoje.

"Teda, řeknu ti, že vaši jsou opravdu fajn a bráchové taky."

Spustil, sotva za sebou zavřeli dveře a sevřel ji v náručí. Oba se posadili na gauč a přitulili se k sobě.

"Ani nevíš, jak jsem ráda, že se ti u nás líbí. A taky, že se ti líbí moje rodina." Šeptala mu s úlevou do ucha. Oba seděli a bylo jim moc hezky. Koukali jen tak, ven z okna na ulici a užívali si tu pohodu a klid.

"Na co myslíš?"

Přerušila Linda ticho. Patrik ji ještě více přitiskl k sobě a podíval se jí do očí. Potom zabořil čelo do jejich hustých, kudrnatých vlasů.

"Na nás, na to jak jsme se poznali, že jsme spolu. Je mi s tebou tak hezky. Snad se nám to nikdy nepokazí."

Linda se usmála.

"Musíme si to naše štěstí chránit."

Zašeptala ještě a na chvíli zavřela oči. Týden ve škole, dopolední přípravy, všechno se asi na její únavě podepsalo. Patrik koukal chvílemi na to, jak klidně dřímala, chvílemi do stropu a nakonec usnul taky.

Vzbudilo je až nějaké zaklepaní. Oba se probudili. Linda otevřela dveře. Za nimi stála její máma.

"Pojďte k večeři," usmála se na ně a bylo na ní vidět, že se taky raduje z jejich lásky.

Na druhém konci města se u piva taky dobře bavili tři výrostci a mezi nimi nemohl chybět Max. Patrikův brácha. Pivo jim chutnalo. Po sedmém pivu, když probrali všechno, co je štve, zanádaovali si na

system, ve kterém jim podle nich vyžírají práci Ukrajinci, Turci a další přivandrovalci. Nakonec přišlo na řadu téma cikánů. "Tu verbež je třeba ztrestat!"

Ukončil svůj projev Gerd. Sice nejmladší z nich, ale o to víc agresivní. Dopil a významně si utřel pěnu z něčeho, čemu se snad ani ještě nedalo říkat knírek.

"Tak."

Přitakal hned Max.

"No, ale to jsou pořád jenom kecy."

Nechtěl se nechat zahanbit třetí u stolu, Dan.

"Musíme něco udělat!"

"Musíme udělat něco pořádnýho, ať je to pořádně vyděsí. Ať odtáhnou, nebo ať se podělaj strachy!"

A objednal další piva. Všichni souhlasně pokyvovali hlavama.

"No to je jasný. Musí se něco udělat."

A měli najednou pocit, jako by právě na nich závisela budoucnost Evropy, nebo nedej Bože celého světa.

A Gerd věděl co udělat.

"Pánové, vím o jedný takový zasraný cikánský rodině.

Mají takovej docela hezkej barák a pozor - dokonce podnikaj."

Gerdovi se jasně vybavil včerejší zážitek, když mu u toho baráku zastávkovalo jeho staříčké auto a kolem něj projela tiše nějaká Audina, v ní cikán, který zaparkoval na zahradě toho baráku a jak ho ostatní cikáni vítali. Cítil se v tu chvíli jako idiot, když ho odtahovali. Zapamatoval si však část textu z cedule na vratech. "Stavební práce"

"Ty je potřeba ztrestat. Roztahujou se tady. Jenom vyžíraj republiku."

"Tak."

Přitakal opět Max a přidal pár hesel.

" Bílá síla !!!! Jenom národ !!!!"

Oba pak přesvědčili Dana, ať skočí pro auto. Moc se mu nechtělo, přece jen toho už dost vypil. Ale vidina "důležité" akce byla nakonec silnější. Za půl hodiny už bočními uličkami mířili na kraj města. Gerd s Maxem za jízdy chystali nástroj pomsty. Oba si pochvalovali, jak to vymysleli. Gerd se důležitě culil.

"Nejsme debilové. Zapálit, zapálit !!! Ale jak zapálit? Žádnej benzín! Líh. To bude můj patent. Cikáni určitě chlastaj, tak nikoho nenapadne, že se nepodpálili sami." Už si představoval titulek:

"Cikáni chlastali, až se upálili."

Cestou ještě dvakrát zastavili. Jednak proto, aby si ulevili, protože pivo dělalo svou práci nejen v jejich mozku a jednak proto, aby doplnili zásoby. Cigarety

a pro jistotu láhev rumu. Vlastně láhve dvě. Litrovou

v krámě neměli.

Když Dan zastavil v uličce za domkem budoucích obětí, byli už všichni totálně namol. Nejstřízlivější byl přece jenom Dan, který musel řídit. Max s Gerdem dotáhli za jízdy jejich původní plán

k dokonalosti. Do jedné prázdné láhve od rumu přelili líh, který Dan vzal doma tátovi z garáže. Hrdlo pečlivě utěsnili kusem hadru. Jeden konec hadru nechali ponořený v láhvi a druhý čouhal z hrdla ven. Dan zastavil, vypnul motor a zhasl světla. Bylo až s podivem, že se mu podařilo přijet až na místo.

"Už tady nekuřte volové!"

Okřikl Maxe.

"Ještě to tady bouchne."

"Tak pánové."

Gerd se ujal velení. Najednou jako by vystřízlivěl. "Konečně už opravdu bojujeme za spravedlnost. Už jenom nekecáme u piva, jako nějaký sračky. O tom se bude psát." Důležitě pronesl opileckým hlasem.

Max s Danem poslouchali a přikyvovali. Všichni vystoupili z auta. Zkontrolovali municí, jejich speciální zápalný koktejl a podívali se směrem k plánovanému cíli.

"Max hází jako první, když něco selže, hází Dan. Jdeme!" Uděloval Gert poslední pokyny a vyrazili.

Po večeři se Linda s Patrikem uvelebili

v jejím pokoji a před sebe naskládali všelijaké dobroty. Pustili si hudbu a užívali si tu pohodu společného večera. Plánovali, co dál po maturitě na gymplu. Patrik chce jít na techniku. Linda má jediný cíl. Chce na práva. Ví, že to bude moc a moc složité, dostat se tam. A hlavně takovou školu dokončit. Ale už kvůli tomu, že je cikánka, pro to musí udělat maximum. Je toho tolik, co ji v dnešní době štve a věří, že jako právnička by mohla hodně věcí změnit.

"Přece se to jednou musí změnit. Už kvůli našim dětem. Budeme mít určitě aspoň tři."

Usmála se na Patrika. Potom trochu posmutněla.

"Já vím, že my cikáni jsme jiní. Ale nejsme všichni špatní. Jsme jiní."

Ten ji pohladil.

"Lindo, co tě to zas bere? Nemysli dneska na nic špatného."

"Pojď už je dost hodin, půjdeme si lehnout."

Oba se pustili do roztahování gauče a ustlali si. Spokojeně si lehli, přitulili se k sobě. Bylo jim moc hezky. Chvíli si ještě povídali, ale brzy oba spokojeně usnuli.

V jednu v noci se k domu připlížily tři postavy. Nebyl to nikdo jiný než Dan se svými kumpány. Ujistili se, že je v domě klid a že všichni spí. Max se připravil, zapálil hadr, který čouhal z hrdla láhve. Hadr chytil okamžitě. Rozmáchl se a větší silou hodil hořící láhev do otevřeného okna. Trefil se. Bylo slyšet, jak se láhev

o něco rozbila. Dan nečekal, zapálil taky svoji láhev

a vhodil ji taky do okna. Najednou z okna vyšlehl oheň.

"Ty vole, to je hukot."

Zaradoval se Gert.

"Tak šmejdi. Budete chrápat venku!" Chechtal se Max.

"Jedem do prdele!"

Zavelel Gert. Všichni se rychle vrátili k autu a nasedli.

Dan zkušeně prokličkoval bočními uličkami města a všichni se dostali ve zdraví domů. Gert s Maxem ještě za jízdy dopili zbytek rumu a tak se z auta před domem, kde bydleli doslova vyvalili. Ještě poplácali Dana po zádech, navzájem se pochválili a rozešli se k domovům. Všichni měli pocit dobře vykonané práce.

Max se ráno probudil a bylo mu pěkně blbě. Zamířil do kuchyně, otevřel lednici a nálada se mu okamžitě spravila. Stály tam hezky, jako vojáci. Pět krásně srovnaných láhví piva, ho evidentně potěšilo.

Vzal si rovnou dvě a vrátil se do pokoje. Z jednoho setřel dlaní kapičky rosy a hned ho otevřel. Dlouze se napil. Až teď si začínal vybavovat zážitky ze včerejší noci. No, to zase byla akce. Přemýšlel, jak to vlastně bylo. Postupně se mu začaly vybavovat střípky z noci. Musím za klukama. Zkontroloval peněženku. Do podpory bylo sice ještě daleko, ale jakési peníze ještě měl, tak vyrazil.

V hospodě už seděli jeho dva kumpáni. Samozřejmě zrovna probírali včerejší (úspěšnou) akci.

"Je toho plný město."

Přidal se hned do hovoru Max.

"Máš nějaký zprávy jak dopadli ti špinavci?"

Zjišťoval Gert.

"Zatím nic nevím. Prý tam byli hasiči a nějaký záchranky, ale nevím nic konkrétního."

Doplnil Max, který cestou do hospody sbíral informace. "Hlavně musíme držet huby, ať nás v tom ještě nevymáchají. Nechceme přece do kriminálu."

"Nic na nás nemaj!"

Uklidňoval všechny Dan a Gert významně přitakával. "Maj na nás hovno! ..."

Patrika s Lindou vzbudila rána a nějaký šílený záblesk. Oba vyskočili z postele a chvíli nevěděli, co se vlastně děje. Do pokoje právě vběhl Lindin otec

a proudem vody uhasil oheň na podlaze pokoje.

"Musíte rychle ven! Já jdu do obýváku! Tam ještě hoří!"

Křičel a táhl Lindu ven z pokoje.

Patrik se rychle probral.

"Co se stalo?"

Snažil se zjistit, co se děje.

"Někdo nás zapálil!"

Křičel otec.

Všude bylo plno kouře a z obýváku probleskovaly plameny.

"Musíme všichni ven!"

"Patriku pomoz mámě!"

Ta se snažila vytáhnout psa, který se krčil pod gaučem. Patrik se snažil dohasit zbytky ohně v obýváku a běhal s malým vědrem do kuchyně a nazpět. Když se zdálo, že se podařilo oheň uhasit, otevřel okno a vtom se mu u hlavy rozhořel kus závěsu z okna. Vlasy na hlavě mu vzplály jako pochodně. Když to uviděl otec, který jim přišel na pomoc, hodil mu na hlavu ručník a celou mu do něj zabalil. Na chvíli ho sevřel v náručí. Zanedlouho už všichni stáli před domem a snažili se pochopit, co se vlastně stalo.

"Kde jsou kluci?"

Křičela matka do zvuku sirén aut hasičů a záchranky, které právě dorazily.

"Jsou ještě ve městě v klubu, teď jsem s nimi mluvil. Za chvíli jsou tady."

Uklidnil ji otec.

Linda stále nechápala, co se vlastně stalo. Co to vlastně bylo, proč začalo hořet?

Seděla na kameni na zahradě a hleděla na jejich dům. Na hasiče, jak likvidují zbytky požáru a tím taky poslední zbytky té pohody. Jistoty a klidu, které tu cítila. Nemohla pochopit, proč jim to někdo udělal. Taky před sebou viděla Patrika, jak se jí stále držel za ruku, když ho nakládali do sanitky. Na ty jeho oči plné bolesti a otázek nikdy nezapomene.

Max ještě nedopil třetí pivo, když mu zazvonil telefon.

"To je fotr, co chce ?!" Bylo mu divné, že otec volá. Nějakou dobu spolu nemluvili.

"No, co je ?"

Ozval se nesměle.

"Maxi přijď domů. Patrik je v nemocnici."

Když doma zjistil, co se vlastně stalo, nevěřil svým uším. Brácha je v nemocnici s popáleninami obličeje. Myslel, že se zblázní, když se dověděl, kde se to bráchovi stalo. Najednou úplně vystřízlivěl, když přitakával rodičům, kteří byli zoufalí a nechápali, kdo mohl udělat takovou věc. Ještě, že se nestalo nic horšího. Patrik se z toho určitě dostane. Uklidňovali se navzájem. Max by se nejradyji propadl někam do pekla. Najednou to všechno mělo úplně jiný rozměr.

Jeho brácha leží v nemocnici!

Podpálil jsem vlastního bráchu a jeho holku!

Když jeli odpoledne do nemocnice, musel pořád myslet na to, jak se mu podívá do očí.

Vešli do pokoje.

"Patriku," šeptla matka polohlasem. Asi, aby nerušila nemocniční klid a pohladila ho, po obvazem ovázané hlavě.

Linda seděla na kraji postele a držela bratra za ruku.

Max se k němu naklonil a chytil ho za ramena. Chtělo se mu moc a moc říct, "prosím, promiň." Dostal však ze sebe jen, "brácho, drž se!" Bylo mu jasné, že jen tak to neskončí a bylo v tom asi taky dost upřímnosti a pokory. Cítil, že s bráchou si tak brzy na pivo nezajdou. A doopravdy si přál, aby se z toho brácha dostal bez následků. Linda se postavila. Když se na ni Max podíval, viděl sympatickou holku, která musela být určitě moc fajn, když si ji brácha oblíbil.

"Ahoj, já jsem Linda."

Představila se.

"Ahoj, Max."

Podíval se na ni, pohladil ji po rameni.

"Promiň a držte se."

Musel jít na chodbu!

"Musím si jít ven zapálit."

Poznamenal na omluvu. Linda v tu chvíli ještě netušila, čeho všeho se týkalo to, "promiň."

Další pohroma měla však pro Patrikovy rodiče přijít hned druhý den ráno. Když před domem zastavilo policejní auto, nijak je to ani napřekvapilo. Všichni si mysleli, že je to kvůli Patrikovi. Byla to sice pravda, ale ne celá. Když Maxe odváděli, ani se nebránil. Přiznal všechno. V tuto chvíli opravdu nechtěl zůstat na očích všem blízkým, kterým takto ublížil. K autu s ním šla jen matka. Viděl, jak se jí hrnou slzy z očí. Otec stál za záclonou. Oběma se jim zhroutil další sen. Sen o člověku, kterého vychovávali. O synovi, kterému dali tolik lásky.

O tolik lépe se mi tady šlo na tu první návštěvu. Říkal si Patrik v duchu, když zazvonil po propuštění z nemocnice u rodičů Lindy. Po zjištění, že se na útoku na jejich dům podílel taky jeho brácha, to bylo pro všechny moc těžké. Když pominul první šok, začali si všichni uvědomovat, co se vlastně stalo. Přemýšlet, co bude dál.

Jak se zachovat?

Pohladil si rukou drobné šrámy, které mu zůstaly na tváři, jako vzpomínka, na tu strašnou noc a ještě jednou zazvonil. Otevřel mu otec Lindy.

"Pojď dál," přivítal ho. Věděl, že dnes chtějí s Lindou do města.

Než se upravila, měli ještě čas si spolu popovídat.

"Víš Patriku je to ještě všechno moc živý. Dalo mi dost práce udržet kluky, aby se nerozběhli vyvádět podobný kraviny, jako tvůj brácha."

Patrik jen mlčky poslouchal, díval se na něho a viděl jak ho celá situace mrzí.

"Nejhorší je," pokračoval otec ve svém monologu.

"Nejhorší je, že takový stupidní akce všechno ještě zhorší. Ty dobře víš Patriku, že já sám současný stav neschvaluju. Vždyť skoro polovina Romů žije z podpor. Děti už se ani nesnaží žádnou práci sehnat, když to vidí doma. Ale po takové akci se zase jenom zvedne další vlna nenávisti. Já se už přece taky nemůžu dívat na to, jak někteří Romové jenom natahují ruce. Ale ve společnosti, která nedokáže všem jasně vzkázat, že bez práce nejsou koláče a zajistit práci, to ani jinak vypadat nemůže. Vždyť je to docela jednoduchý. Lidi by měli mít šanci slušně žít a posuzovat se jenom podle toho, jak tu šanci využijí, jak se chovají a ne jestli jsou bílí, černí, nebo žlutí.

Vem si třeba taky tvoje rodiče. Kolik trápení jim tahle nesmyslná nenávist přinesla. Proto musíte

s Lindou....."

Linda otevřela dveře a usmála se tím nejmilejším úsměvem.

"Jdeme?"

OBRAZ (TOMÁŠ KIML)

Naevius vzal do ruky pero a začal psát: „Milý příteli...“ Větu však nedokončil, protože se upřeně zahleděl na obraz, který visel před ním. „Kdo ho asi maloval?“ uvažoval. Úplně zapomněl na dopis, který chtěl týž den odeslat. Není tomu dávno, co Naevius našel obraz v příkopě. Muž, který se na něho z plátna díval, něčím přitahoval. Ta přísná, ale dobrotivá tvář, v níž lze číst i stopy utrpení, Neavia fascinovala. Nevěděl, kdo to je, ale přesto měl pocit, že muže zná.

Naeviovi se pomalu zavíraly oči. Vzpomněl si ale na rozepsaný dopis, narovnal pokroucená záda a pokračoval ve psaní: „...jistě si pamatuješ na obraz, který jsem nedávno našel. Nikdo mi tehdy nedokázal říci, co je na něm za muže. Asi před týdnem se u mých dveří zastavil tulák. Byl to úplný žebrák a sotva stál na nohou. Zřejmě žil jen z toho, co mu kdo dal. Nevím, jak mě to napadlo, ale pozval jsem chudáka dovnitř. Když pomalu vešel, spočinul jeho pohled na mém obraze. Stále opakoval nějaká slova, kterým jsem nerozuměl. Ptal jsem se ho na význam, ale on mě nevnímal. Opakoval stejná slova, jejichž význam mi zůstával utajen. Teprve později jsem pochopil, že se modlí. Ano, milý příteli, byl to křesťan. V mém domě byl muž, který je mezi pronásledovanými! Kdyby se to doslechli císařští vojáci, byl bych odsouzen k smrti.

Chtěl jsem žebráka vyhnat, ale neznámá vnitřní síla mi v tom zabránila. Mlčky jsem naslouchal jeho slovům. Budeš se divit, milý Casie, když skončil, tiše odcházel, aniž by něco snědl. Říkal, že jsem mu dal mnohem více, než si dovedu představit. Nerozuměl jsem, ale jeho divné řeči, jak říkají císařští, ve mně vzbudily zvědavost. Zavolal jsem ho tedy zpět a nabídl mu kaši.

Po večeři mi vyprávěl svůj příběh. Řekl mi všechno o Ježíši, křesťanech, svém Bohu a já mohu nyní říci, že to je i můj Bůh. Prosím Tě, příteli, nesud' mě. Víím, co jsem udělal. Vždyť pro mne mohou každou chvíli přijít vojáci, ale co je to proti tomu, že jsem získal věčný život. Jedno mi ale slib, drahý Casie, kdyby se se mnou cokoli stalo, uchovej obraz pro ostatní věřící.“ Naevius nedopsal. Do domu vtrhla skupina vojáků.

Když Casiovi nikdo neotvíral, vstoupil dovnitř. Pátravě se rozhlédl po prázdné místnosti. Na stole ležel rozepsaný dopis. Když dočetl, nemohl se ubránit slzám. Jeho pohled bloudil po stěnách, až se zastavil na obraze. Díval se na muže na plátně a cítil sílu, která do něho volně vstupovala...

KLAUN KOSTIČKA (PETR SCHEUER)

Ráno byl ve školce první Kája, ten nejmenší a nejmladší, co se ptá: „Proč?“, když něčemu vůbec nerozumí. Chodíval tak, když jeho maminka měla v práci dalekou cestu a musela vyjet brzy, jako dnes. Byl tam sám, povídal si s paní učitelkou a vyptával se, jestli je beran dravec, jestli má čert kopyta jako beran, jestli se slon umí chechtat, jak vypadá chobotnice a kolik stojí peněz, jestli jsou berani i na internetu a co tam žerou a jestli to tam kopyty všechno nerozkopou, a tak podobně. Paní učitelka se jeho otázkám vůbec nesmála a vysvětlovala mu, že beran není dravec, protože se živí trávou, čerti že jsou jen v pohádkách a v pekle, ale že by se sloni chechtali, o tom že nikdy neslyšela, a Kája hned namítl, že on o tom slyšel, tak paní učitelka pokrčila rameny a řekla, že neví, ale že to je možné, když je možné, aby ryby létaly, a dál vysvětlovala, že chobotnice vypadají, jako kdyby z balónku dolů rostly dlouhé tlusté žížaly, a peněz že mohou stát různě, na internetu že je všechno, ale jen jako virtuální obrázek, který nejde rozbít, a než se Kája stačil zeptat, co to je „virtuální“, vletěl do třídy Kubík, a posadil se k nim a díval se, neboť paní učitelka právě malovala berana. „A namalujte, jak frká nosem, a jak hrabe kopytem,“ napovídal hned, a Kája už řekl jen: „Proč?“, neboť chtěl být s paní učitelkou sám, ale krátce nato přišla Eliška s Jiříkem, chvíli po nich dorazila i Lenička Fojtíková a Kubíka to přestalo u stolku bavit, zatímco Kája se opět chytil a zkoušel namalovat berana, jako paní učitelka, ale sám, a když pak byli ve třídě všichni a chtěli s klaunem opět vyrazit ven, museli na něj čekat.

„Půjdeš s náma?“ přišel se ho nenápadně zeptat Adámek, ale Kája mávl rukou, že ne, že se mu nechce, že má jinou zábavu.

„My si tady spolu krásně hrajeme, kam bys chodil, vid’?“ smála se paní učitelka, kterou vůbec nenapadlo, že by mohl odejít kamsi pryč, ven.

„Nikam,“ odpověděl Kája, jelikož se právě rozhodl, že zůstane s paní učitelkou ve třídě, aby jí řekl, až všichni odejdou, že odešli. Aby to věděla. Protože ona by to měla vědět, když je paní učitelka, myslel si.

Ostatní ale ven chtěli, ti se přímo těšili, co zajímavého se jim dnes přihodí. A měli velice zvláštní a napínavý plán: rozhodli se pro výlet na hřbitov. Napadlo to Elišku. Vlastně to navrhovala už včera, ale tak potichu, že ji nikdo neslyšel. Dnes tedy promluvila silněji, a prozradila také, že jí tam prý nedávno zasadili babičku. „Do země,“ upřesnila ještě, aby ji opravdu nikdo nepřeslechl.

„Tam ale kluci nemůžou,“ protestovala nejdřív Janička. „Protože by se tam honili, a tam má bejt smutno,“ dodala, když se klaun Kostička ptal, proč by tam kluci nemohli.

„A já tam můžu?“ ptal se klaun dál

„Nojo,“ zarazilo Janičku, že s klaunem asi také nebude na hřbitově správně smutno. „Tak tam radši nepůjdeme?“ krčila nejistě rameny.

„Jó, půjdeme,“ ozvala se Eliška. „Já musím babičce říct, že ji mám ráda pořád, i když už bydlí tam a nebydlí doma s náma. Právě, aby nebyla smutná, bych jí řekla.“

„Tak jí uděláme radost,“ souhlasil klaun Kostička. A šli. I když Jiřík cestou poučoval, že to nejde, udělat radost, když je mrtvá, a že se neříká zasadili, ale pohřbili, a Janičce se nelíbilo, že chtějí dělat radost tam, kde má být smutno, ale šli.

„Taťka říkal, že ji dali do země, jako když se zasadí kytička,“ trvala Eliška na svém.

„A mně se to tak líbí,“ zastala se Elišky Pavlínka.

„Ale to je pohřeb, chápeš!“ trval na svém Jiřík.

„A proč ji dali do země?“ nechápal Davídek.

„Protože umřela. Už byla unavená a nemocná, víš,“ vysvětlovala Eliška tiše, tak, že se k ní Davídek musel naklonit, aby ji slyšel.

„Já jsem byl taky nemocnej,“ zamýšlel se o chvíli později, jestli neměli dát do země i jeho.

Ve třídě, sotva děti s klaunem zmizely ven, naklonil se Kája blíž k paní učitelce, která cosi hledala v mobilu.

„Copak?“ zvedla paní učitelka oči od telefonu.

„Já jsem chtěl, víte, paní učitelko, že jsme tady spolu úplně sami?“ šeptal zajíkově, jako by se bál, jestli ho ti, co tam už nejsou, nemohou slyšet.

„Ale Kájíku,“ hleděla na něj paní učitelka pobaveně. „Ty se nezdáš, ty jeden divochu, já se tě snad začnu bát,“ smála se.

„Proč???“ strnul překvapený Kája. Proč by se mě měla bát? Vrtalo mu hlavou, a v tu chvíli úplně zapomněl, co chtěl paní učitelce prozradit.

Podobně ostatní děti zapomněly na Káju, neboť stály na hřbitově a nic než to zvláštní prostředí je nezajímalo. Elišce se již podařilo objevit místo, kde leží její babička, a postávala před náhrobkem s fotografií a dívala se do babiččiny vážné, skoro až přísné tváře.

„Babí, já jsem ti přišla říct, že tě mám ráda,“ volala svým tichým hláskem. „A podívej, tohle je Pavlínka, a ostatní ze školky,“ ukazovala na děti kolem sebe.

„Ty fakt myslíš, že tě slyší?“ pochyboval Marek.

„Já nevím,“ pokrčila Eliška rameny. „Ona mě neslyšela, ani když ještě bydlela u nás.“

„Protože mluvíš moc potichu, víš,“ poučila ji Lenička Žabková.

„Né, ale protože měla taky hodně nemocný uši,“ poučila ji zase Eliška.

„Adame!“ vyštěkla náhle Janička, až sebou všichni leknutím trhli. Adam s Jiříkem po sobě totiž házeli kamínky, jakých tu byly plné cestičky, a zkoušeli je chytat ještě ve vzduchu, jenže Adam nechtyl a kamínek cinkl do náhrobku, až to Janičce nesnesitelně zaskřípalo v uších.

„Rozbiješ to!“ zlobila se.

„Já neházím,“ hájil se Adámek.

„Já už taky ne,“ volal Jiřík. Na obou však bylo dobře znát, že se do házení pustí znovu, sotva se ostatní přestanou dívat. I kamínky drželi pevně sevřené v rukách za zády.

Kája byl zklamaný. Paní učitelka ho poslala hrát s ostatními dětmi, i když tam nebyly. A když se jí snažil vysvětlit, že tam opravdu nejsou, jen ho pošimrala ve vlasech, jako by říkal nějakou hloupost. „Běž za Kubíkem, má tam auta,“ ukázala na koberec, kde si děti hrávaly – ale kde teď bylo prázdno.

Kája tam mrzutě odešel.

„Tak se pojd'te aspoň podívat, paní učitelko,“ volal, aby z blízka poznala, že tam je sám. Jenže paní učitelka zavrtěla hlavou, že spolu byli už dost dlouho a nemůže s ním přece být pořád, že má také jinou práci, a dál ve spěchu sepisovala program na příští týden, spokojená, že na to má klid, a těšila se, že když budou děti ještě chvíli tak hezky pěkně vzorné, zbude jí čas také na vyplnění svého docházkového listu.

„No kde jste, pojd'te všichni sem, musíme přece babičku hezky pozdravit,“ svolával klaun Kostička děti k Elišce. „Hezky pěkně,“ opravil se v žertu, podle paní učitelky.

„Ahoj babi,“ nahlédl Kubík přes ramena těch, co přišli dřív.

„Dobrý den,“ zamávala Janička.

„Já taky zdravím,“ volal Adámek, a všichni, jeden přes druhého se cpali dopředu, před ostatní, aby lépe viděli na náhrobek, pod kterým ležela pohřbená Eliščina babička. Jenže klaun Kostička, maličký a křehký, se s nimi nemohl přestřkovat a v mžiku se ocitl stranou. Napravil to ale hned, a jednoduše: vyhoupl se Jiříkovi na ramena: „Vedu vám společnost, babičko,“ zvolal, a vzápětí přeskočil z Jiříkových ramen na Marka, z Marka

na Pavlítku, z Pavlítky na Adámka, z Adámka na Klárku a tak dál, skákal z jednoho na druhého a na každém se zastavil a zavolal: „Klaním se uctivě! Rád vás poznávám! Máte moc šikovnou vnučku! Pozdravpámbu! Posílám pozdravy! To máme dneska krásný den!“ a tak podobně, a děti se smály a chňapaly po něm a mávaly na něj a nastavovaly záda, aby se přemístil k nim, a klaun nad nimi metal salta a přemety, když tu se znenadání ozvalo: „Podívejte, vždyť ona se směje!“

Ve třídě zatím Kája dřepěl na zemi a mračil se. Myslel, chudák, že mu paní učitelka poděkuje, když se od něj dozví, že děti chodí s klaunem ven. Myslel, že na něj pak bude hodnější než na druhé, bude si s ním víc hrát a taky víc povídat, když mu bude smutno, a že okřikne ty, kteří se mu budou smát, že je prcek a nemehlo. Jenže paní učitelka mu nepoděkovala, jelikož mu nevěřila. A on byl ve třídě úplně sám.

„Klárko! .. Adame! .. Marku! .. Pavlušo!“ pokřikoval co chvíli, aby si paní učitelka všimla, že nikdo neodpovídá, aby konečně pochopila, že to je divné. Jenže paní učitelka jej místo toho napomenula, aby nerušil ostatní, když si tak pěkně hraje.

A to už Káju rozzlobilo.

„Paní učitelko!“ pronesl hodně nahlas. „Ten klaun Kostička je odvedl, jsou všichni venku a já jsem tady s váma sám!“

„Klaun?“ zpozorněla paní učitelka, hned nato se však na Káju vlídně usmála: „Ale Kájíku, to se nám přece jenom zdálo.“

„Nezdálo, paní učitelko,“ škaředil se Kája. „Teď se vám zdá, že je vidíte, to udělal ten Kostička, ale oni tady fakt nejsou.“

Paní učitelka si Káju chvíli prohlížela.

„Tobě je smutno, vid’“, řekla potom. „Tak pojď ke mně,“ natáhla k němu ruku. A Kája měl chuť říct, že to není pravda, ale vstal a šel k paní učitelce, která si ho vzala na klín.

Právě ve stejnou chvíli hleděly děti překvapeně na Eliščinu babičku, která se na obrázku skutečně usmívala, ačkoli předtím, a oni si to dobře pamatovali, předtím se tvářila vážně, skoro až smutně. Ovšem teď měla najednou pusku roztaženou do širokého úsměvu a oči jí svítily, jen jen pobaveně zamrkat.

„Ona se směje na nás!“ vykřikla Janička, ale hned se stydlivě přikrčila, protože na hřbitově se přece nesmí křičet.

„Babi,“ vyhrkla překvapená Eliška. „Já jsem tak ráda, že se směješ.“

A to už se děti rozstavily dál od sebe, aby to klaun Kostička neměl tak jednoduché, přebíhaly z místa na místo a volaly: „Tady jsem! Chyť si mě!“ a tak podobně, jen Janička syčela: „Pšššt!“ Aby byli zticha, jenže kluci stejně běhali cestičkami a klaun Kostička mezi nimi létal, jako by měl křídla, a ve vzduchu ještě vrtěl a protácel kostkami, takže

se všichni smáli, i Janička se smála, i když maličko vyčítavě, jako že se to nemá, ale – a to by asi nikdo nečekal, pojednou se začínaly smát i obrázky na ostatních náhrobcích kolem, a všude tam, kde byly předtím fotografie s vážným obličejem, se náhle objevovaly veselé a rozesmáté tváře, jako by klauna Kostičku viděli, toho klauna, kterého dospělí nevidí, tak oni ho nejspíš viděli – a smáli se, jak s dětmi dovádí tam, kde oni měli už na věky zůstat jen strnule vážní a smutní, a teď je znenadání prostoupila radost a veselí tak silné, že to bylo znát i z jejich fotografií.

To, co se dělo mezi náhrobky, bylo velmi zvláštní, ale ve třídě mezitím probíhalo cosi ještě mnohem podivnějšího. Alespoň pro Káju. Paní učitelka totiž přešla doprostřed místnosti a zatleskala: „Tak se pojdte všichni hezky Kájovi ukázat, protože on vás nevidí,“ smála se, a pak se na něj vítězoslavně podívala, jako by chtěla říct: No vidíš, tady jsou, tady je máš.

„Ale oni tady nejsou,“ špitl Kája, celý popletený, protože tam skutečně nikdo nebyl.

„Kájo!“ zvažněla paní učitelka. „Nejsi nemocný?“ vrátila se a sáhla mu na čelo, jestli nemá teplotu.

„Nejsem,“ zavrtěl Kája hlavou.

„Tak jo,“ pohladila ho paní učitelka. „Tak si zahrajeme pexeso?“ zeptala se, a Kája rychle přikývl, neboť pexeso byla jeho oblíbená hra, což paní učitelka Melšová dobře věděla, ovšem Kája také zavolal do třídy: „Zahrajete si někdo s náma pexeso?“ Jelikož pořád doufal, že paní učitelka nakonec pozná, jak to je, ale paní učitelka klidně rozdávala kartičky na stůl a Kája marně čekal, kdy se začne divit, že se nikdo nepřidává, jenže se nedivila, divil se pořád jen Kája. „Proč nikdo s náma nehraje?“ napověděl tedy paní učitelce, čemu by se měla divit, ona však jen pokrčila rameny, že se jim nejspíš nechce, a rozdávala kartičky dál. Řekla to ale jaksi jinak, divně. A divně se pak i rozhlédla po třídě. Skoro, jako by začínala pochybovat, že tam ostatní děti skutečně jsou s nimi.

Na hřbitově zatím Janička už hulákala: „Hele, oni se fakt všichni smějou!“ a pobíhala od náhrobku k náhrobku, aby zkontrolovala, jestli se smějí opravdu všichni. „Tady tahle paní taky, tenhle pán taky, tomuhle jsou úplně vidět zuby, jak se chechtá, tady tomu nejsou, ale směje se taky, a tady ten, to je...“ náhle se odmlčela a zůstala stát. „To je malej kluk,“ pronesla udiveně.

„Nojo. Co tady dělá,“ přiběhl se podívat Kubík. I další přišli.

„Asi byl taky nemocnej, jako já,“ špitl Davídek.

„A co ti bylo?“ zajímala se Klárka.

„Měl jsem hroznej kašel. A horečku,“ vzpomínal Davídek, jak mu bylo zle.

„Možná spíš nedával pozor na silnici,“ napadlo Janičku, co se s ním mohlo stát.

„A směje se taky,“ ozval se klaun.

„Já myslím, že je mu spíš smutno, ne?“ obrátil se Jiřík na Kostičku.

„Jeho rodičům určitě, ale jemu už ne, jemu už je dobře,“ odvětil klaun.

„Proto se směje, vid’,“ ukázala Pavlínka na jeho veselou tvář.

„Určitě,“ přikývl klaun Kostička. „Teď už mu je dobře. Vid’, že ti nic nechybí,“ zamával na něj svou krátkou kostičkovou ručkou, ve které se kostičky protočily dokola, každá jinak – a kluk na obrázku se zasmál tak hezky, že ho bylo málem i slyšet.

Když se děti vrátily do třídy, paní učitelka hrála ještě s Kájou pexeso a Adámek byl v mžiku u nich, podívat se, co dělají.

„Už jsou tady!“ vykřikl Kája.

„Tak kdepak jste byli?“ obrátila se paní učitelka, jen tak, z legrace, na Adámka, za kterým už stála i Lenička Žabková s Markem.

„Na hřbitově,“ vyhrkl Adámek, jenže Marek s Leničkou Žabkovou se na něj hned škaredě podívali, že to nemá říkat, a Adámek se provinile chytil za pus, co to řekl, ovšem paní učitelka se dál usmívala.

„No vidíš,“ pohladila Káju. „Dělají si z tebe legraci. Ty seš takovej můj malej truhlík, vid’,“ přivinula ho k sobě.

„Nejsem,“ škaredil se Kája, a myslel si v duchu, že jestli je někdo z nich dvou truhlík, tak on to není, ale nahlas to raději neřekl, a víc už o tom nemluvili.

Večer však, poté, co odešlo domů poslední z dětí, se paní učitelka najednou vydala ke skříňce. K té skříňce, ve které byly uložené kostky; ty kostky, ze kterých se sám složil klaun Kostička; k té skříňce, do které ho děti ukládaly; ten klaun Kostička, který podle ní vůbec nebyl a jen se jí zdál. Rozhodla se vzít si ty kostky s sebou domů, protože... Ani nevěděla, proč.

Něco jí však bylo divné.

Opravdu moc divné.

MUŽI TANČÍCÍ SE SMRTÍ (KAREL KÝR)

"Dava bhava," řekla mi Pangoma, stará žena. "Na co potřebuješ medicínu?" zeptal jsem se. "Ty jsi nemocná?" Pagoma se dala nečekaně do takového smíchu, že mi tuhla krev v žilách.

Pak řekla: "Mobaya je nemocen, ne já!" Na chvílku se odmlčela a pak pokračovala: "Má ve svém těle hlasy a ty ve dne v noci křičíš: ‚Chci ven! Chci ven!‘ Ach, Mobaya je velká kouzelník."

Po těchto slovech si divoce vjela do vlasů a zase se tak hrozně zasmála.

V duchu jsem se podivil, že by Mobaya mohl být kouzelníkem. Hádali byste mu takových deset, ale nemohlo mu být více než čtrnáct let. Nikdo to přesně nevěděl, protože kmen, který žil ve vysokých horách západně od Rubenzori v tehdejším Belgickém Kongu, se podrobil bělochům na počátku třicátých .let 20.století. Tedy tři roky před mým příchodem.

Mobaya byl hubený a jeho pouze naznačení oblečení, kousek kůry, nestačilo ani zakrýt velké břicho, prsa jako bubínek a tenké nohy. Jeho obličej byl svou zralostí výrazu neobvyklý. Ale nejpozoruhodnější byly jeho oči. Lesklé, zářící, od kterých musel člověk odvracet zrak.

Vyslovil jse svoji pochybnost o tom, že by mohl být kouzelníkem, nahlas. Chlapec mi odpověděl nestydatě, ale s jistotou v hlase.

"Bílý muži, co ty můžeš vědět o kouzlech? Co ty bys mohl vědět?! Víš, že bych tě mohl, kdybych chtěl, přenést do jiného života?"

"Sedm jiných už připravil do jiného života. Ale teď těch sedm křičí, že chtějí ven. Tam!"

Po těchto slovech bezohledně zabořila kostnaté prsty do břicha nešťastného hochy. V jejím hrdle zachrčel zlověstný smích.

Nás pár bílých, kteří jsme u kmene pobývali, nevěřilo tomu, že by chlapec mohl být kouzelníkem. A tato nedůvěra patrně dráždila ctižádost malého "velkého kouzelníka". To jej donutilo k tomu, že vypravoval a pověděl více, než mu snad bylo zdrávo. A tak se kousek po kousku objevil příběh, nepředstavitelný ve své hrůze. Příběh, vedle kterého jsou dnešní filmové horory bukolickými hrami. Příběh, který by byl jinde považován za nemožný. Ale v tomto koutku Afriky, který nebyl dosud vůbec civilizován a kde byl velký tropický prales nejvyšším učitelem ukřutenství a nemilosrdnosti, bylo ještě mnoho temných a tajuplných věcí.

Před svou smrtí Mobayův děd uvedl malého vnuka do tajné společnosti, jejíž dlouhé, těžce vyslovitelné jméno by se dalo přeložit jako "muži tančící se smrtí" a o jejich činech nás chlapec přesně poučil. Pane, připravte se na nejhorší, protože to co uslyšíte, není pro lidi se slabým žaludkem. A to se vše budu snažit zmírňovat, abyste mne v duchu nenařkl z morbidnosti.

Čtyři nebo pět zasvěcených šlo o půlnoci k chatě muže, který byl dávno vyhlédnut za obětí. Bez použití zbraně nebo násilí padl onem muž při jejich spatření "mrtvých" na zem. Vedoucí skupiny pak pronesl několik zaklínacích slov, až se "mrtvý" opět vrátil k životu, vstal a bez zaváhání šel za svými "vrahy", kteří zamířili do hustého lesa. Průvod šel pokaždé na lesní mýtinu, o které nikdo nikdy nemluví, ale která byla všem známa jako "místo pro tanec se smrtí". Po příchodu tam začal fantasmagorický rej. Obětí, třeba "mrtvá", tam tančila v těžké hypnóze, do které ji přivedl náčelník a ostatní bez nejmenšího odporu. Zpočátku tančili všichni společně. Potom začali všichni tleskat v rytmu tance a náčelník začal vyvolávat jména jednotlivých mužů, aby tančili po řadě s "mrtvým".

Ovšem nevyvolával je vlastními jmény, ale názvy částí lidského těla: ruka, noha, srdce atd. Mobaya měl jméno "hlava", domníval jsem se že proto, že má tak velkou hlavu. Za ranního svítání rozřízl vůdce břicho "mrtvého", vyjmul mu část střev, Mobaya nevěděl přesně kterou a nahradil ji "davou" (medicínou) velkého účinku. Potom mu ránu uzavřel pokryl kašovitým obkladem z ostrých bylin a poslal muže zpět do chatrče.

Tam žil muž několik dnů svým "druhým životem", obklopen ovzduším bázně a úcty, protože všichni příbuzní ho teď pokládali za živého ducha. Neodvážili by se za nic na světě k němu přistoupit, anebo prolomit řečí mlčení, které jej obklopovalo.

Za čtyři, pět dní vysvobodila muže obvykle smrt - skutečná smrt. Na tuto smrt se hledělo jako na přirozený konec, třebaže byla způsobena "davou", která byla po divokém tanci vložena oběti do těla. Teď již příbuzní věděli, co mají dělat. V noci šli, třebaže se báli, na "místo k tanci se smrtí", kde nebožtíka pochovali. Jakmile příbuzní zmizeli a ukryli se ve svých chatrčích, přispěchali členové tajné společnosti, vyhrabali mrtvolu a po obřadech a tancích vystrojili hostinu, který svými hroznými podrobnostmi zastíňovala kanibalismus.

Mobaya nám nemusel podrobně vysvětlovat, abychom pochopili, že tajemná jména účastníků nejsou ve vztahu k jejich zvláštním tělesným vlastnostem, nýbrž označují části mrtvol, které se při hostině každému účastníku dostane.

"Sedm," prohodila Pangoma, "sedm dopravil Mobaya do jiného světa."

"Sedm! A tajné jméno tohoto chlapce bylo Hlava!"

Dětská touha vychloubat se a obava, že mu nikdo neuvěří, přiměla hochu, že udal čas, místo a jmenoval i oběti a vrahy. Přítomný úředník si vše zapsal, ovšem tak, aby nevyvolal v Mobayovi nedůvěru. Úředník pak dal prohledat pod záminkou soupisu půdy okolí vesnice. Hledal přitom tu strašlivou mýtinu. Také vypátral několik členů společnosti. Mnozí z nich byli zcela nevýznamnými zjevy, ale všichni byli obklopeni úctou, jejímž podkladem byla bázeň a která jim zajišťovala mezi domorodci vyjímečné

postavení. Zjistil také, že domorodci o nich neradi mluví a i pod nátlakem vypovídali zdráhavě.

Všichni, které Mobaya označil za oběti, byli skutečně mrtví. Ale nikdo o nich nechtěl vědět nic přesného. Chatrč Tangomy musela být střežena černým vojákem, protože stařena a Mobaya mnoho mluvili a mohli každým okamžikem očekávat, že budou "usmrceni" a opět přivedeni k životu, aby skutečně zemřeli.

Víte, pane, tak byl jednou zase poodhalen závoj nad tajemstvím nezbadatelného pralesa. Bílý muž nahlédl do temného světa, který tak dobře střeží svá tajemství. A zůstal před ním, v němém úžasu stát.

Starý muž domluvil poslední příběh. Nad Kiel lehl závoj tmy. Opět jsme mlčeli. A mně se zdálo, že pověstný maják již tak vesele nepomrkává.

KOUPÍM HROBKU S KUCHYNÍ A KOUPELNOU (M. M. CABICAR)

Položil jsem telefon a obrátil se ke Kátě: “Měli bychom najít babičku.”

“Cože? - vyskočila Kát’a “Já myslela, že žádná už nežije, říkal jsi... Kde je? Kdes jí viděl naposled?”

“Naposledy myslím v jejím bytě ve Vršovicích.”

Kát’a se začala oblékat. “A kam šla? Nebo kde by mohla být?”

“To je právě ten problém, chodili jsme za ní ještě s mamkou a já si už nepamatuji, kde přesně je.”

“Kde tedy začneme hledat?” Kát’a už byla téměř oblečená.

“Určitě bych začal na hřbitově na Olšanech, snad ten hrob najdu.”

Kát’a ztuhla. Pak pomalu vydechla. Potom si unaveně sedla na postel, pohládila mne a smutným hlasem pronesla: “Martine, neber si to ve zlém, ale jednou tě umlátím vestavěnou skříní.”

Také jsem ji pohládl a řekl: “Jak bych si tohle mohl vykládat ve zlém? Ty mi to přeci děláš každou chvíli.” Pak mne Kát’a povalila na postel, začala do mne bušit a pokusila se mne udusit voláním na našeho 200 letého psa Smrdidecha, ať mne přijde olíznout. Možná by i přišel, kdyby nebyl úplně hluchý, ale zrovna hledal vlastní hlavu, o kterou před chvílí zakopl.

Vyrazili jsme hned ráno, abychom na hledání měli celý den, i jídlo jsme s sebou vzali. Kát’a se lekla, že se zapomněla namazat a ptala se, jak vypadá. Každý muž má nacvičení: „Vypadáš nádherně, úžasně, jedinečně...” Já navíc přidal, že nemusí mít žádné obavy, jelikož na hřbitově bude každopádně vypadat nejlépe ze všech, co tam jsou. Kát’a si nebyla jistá, protože mnoho lidí do rakve nalíčí a vypadají fantasticky, ale shodli jsme se, že nutně musí získat body za procházku po molu, protože, co si budeme namlouvat, mrtví se už moc nehýbou a zombie nemají styl. Navíc posmrtně vám v dokonalé chůzi dost překáží rigor mortis.

Dvouletá Viki se okamžitě rozeběhla k první hrobce, jen co jsme vešli na hřbitov a snažila se dostat dovnitř. Hned jsem ji zavolal zpátky a vysvětlil jí, že na to má ještě

nejméně 90 let čas. Bránila se, že chce jen udělat „hají“, tak jsem jí řekl, že tady se dělá hají jen navěky a nesměla by už nikdy vstát, jinak se to bere jako podvádění. Jedinou výjimkou jsou kluci, ti vstávají směji, ale jen jednou za tři dny. A musí se jmenovat Ježíš.

Záhy jsme prošli kolem kontejneru, ve kterém kromě hřbitovního kvítí ležely i lahve od vína, alkoholu a obaly od zmrzliny. Na jednu stranu mne potěšilo, že i po smrti není úplná nuda a stále se najdou lidé, kteří to i v životě po životě dokáží pořádně rozjet, na druhou stranu mne mrzelo, že jsme vyrazili až dnes, a tak propásli včerejší mejdan.

Minuli jsme hrob K. H. Borovského. Za ním je cihlová zeď, některé cihly jsou vystouplé a vypadá to moc hezky. Myslím, že je skvělý nápad, udělat si za hrobem lezeckou stěnu. Já bych chtěl bowling.

Spousta hrobek mělo nádherné pomníky, ale co nás uchvátilo, byly zděné budovy se stříškou, takzvané kaplové hrobky.

„Tak tady bych chtěl bydlet.“ – pronesl jsem unese-ně u jedné nádherně zdobené. Sice byla úplně rozpadlá, ale stále kouzelná.

„Kdoví?“ – zasmála se Kát'a „Třeba jednou budeš.“

„Nemyslím, až si natáhnu bačkory, myslím hned, ještě zaživa.“

„Řekla bych, že pro nájemníky tu platí dost přísná pravidla a jedno z nich určitě bude, aby nebyli živí. Znáš ty nájemní smlouvy: nekouřit, nepít, nedýchat, nebít srdcem, žádná zvířata...“

Smutně jsem si povzdechl. Docela to na hřbitov za-padlo, víc než má touha bydlet mezi zesnulými úplně vzbuzený.

„Moment,“ – zarazila se Kát'a a položila mi ruku na rameno „myslím, že zvířata bys tu mohl mít, ale asi ne psy nebo kočky. Tady frčí hlavně pavouci, larvy a nejrůznější druhy hmyzu.“

„Ale měli bychom tu klid.“

„To je pravda, tady nehrozí, že by tě rušili sousedi.“

O kus dál hrabal nějaký chlápek listí. Došli jsme k němu a já se zeptal: „Nevíte, jestli jsou ty kaplové hrobky na prodej?“

„To já nevim.“ – zabručel muž „Ale asi ne, jsou dost starý.“

„Jenže tam všude budou určitě jen ložnice, koupelnu nebo kuchyň to určitě nemá.“ – uvažoval jsem nahlas. Chlápek se opřel o hrábě a zůstal na nás zírat. Kát'a mne koplá do kotníku. Pozoroval jsem nějakou babičku, jak si natáčí konev a pokračoval: „I když voda

tu je...“ Druhý kopanec. „Kdyby tu tak byl internet.“ – vzdychl jsem toužebně. Třetí kopanec a dloubnutí do žeber. Hrabač listí začal pomalu ustupovat.

„Proč by hrobka měla mít koupelnu nebo kuchyň?“ – bručel si spíš pro sebe.

„Kdyby tak k té nádherné hrobce byly i parkovací místa nebo dokonce garáž.“ – sepnul jsem ruce a znovu vzdychl. Káťa se zřejmě rozhodla, že mi mezi žebry vy-hloubí nový dopravní tunel, a já zase dospěl ke zralé úvaze, že si na kotníky nechám vyklepat kopací plech. Muž s hráběmi na mne hleděl jako na Drákulu s rodinkou, co si vybírá nemovitost. Viki se na něj zazubila a odhalila své dva fungl nové, právě rostoucí špičáky. Bylo to asi poprvé, co se na ni dospělý neusmál, vlastně se mu oči rozšířily hrůzou a začal hrabat tak zběsile, jako by se snažil udělat nějaký rekord. Zřejmě chtěl být s tímto místem co nejdříve hotov.

„A co topení?“ – zavolal jsem na Bohumila Hrabala „Asi tu nebude ústř- au!“ Káťa do mne zaryla klouby, až mi na každém boku vyrazila stanice metra. Dotčeně jsem se otočil a sykl: „No určitě je tu někde kremační místnost, tak když už spalují...“ To vysvětlení mi moc nepomohlo. Jen k tomu, že se mi kolem páteře objevila přestupní stanice.

„Viděls, jak to vypadá uvnitř?“ – řekla Káťa nadšeně, když vytáhla hlavu z malého, temného okénka jedné kaplové hrobky.

„Ne.“ – odpověděl jsem a hned se pokusil také nacpat hlavu dovnitř. Nešlo to snadno, okénko bylo opravdu malé, ve tvaru čtyřlístku, ale když jsem správně natočil hlavu, podařilo se mi nakouknout dost hluboko na to, abych viděl... Tmu. Cítil jsem vzduch nevětrané místnosti a postupně se rozkoukával. Nebylo tam nic. Jen holé, oprýskané a rozbité zdi, vůbec nevím, proč mne sem Káťa lákala. Sice jsem byl vevnitř jen hlavou, ale má mysl tam byla celým tělem, pohltil vás ta atmosféra, jako když se ponoříte do knihy nebo do hry. Snažíte si představit, kdo zde byl asi uložen a kde ležela těla, v jakém by byla asi stavu a jestli u nich byly i nějaké předměty... Úplně mne to vrátilo o několik století zpět, skoro jako bych byl při pohřebním obřadu a mohl si podat ruku s lidmi, co tam byli. Najednou mne cosi draplo za ruku. Vůbec jsem si neuvědomil, že jsem uvnitř jen hlavou a mé tělo je venku, reakce na ne-bezpečí je instinktivní, začnete zdrhat. Což s hlavou uvězněnou v okénku nebylo možné, dolehl ke mně Kátin výbuch smíchu. Prý jsem vypadal jako pimprle, jak se mi cukaly všechny končetiny. Jak to působilo na ostatní návštěvníky hřbitova, netuším, když kolem nich proběhl člověk s kaplovou hrobkou na hlavě, já nikoho neviděl. Ale myslím, že jsem musel vrazit aspoň do dvou velkých stromů. Musím uznat, že taková hrobka vás chrání před sluníčkem lépe, než kšilt kdejaké čepice. Když nešlo utéct, zkusil můj limbický systém navrhnout tělu, že bych měl vlézt dovnitř a schovat se před nebezpečím, ovšem okénkem jsem sotva protáhl hlavu, tělo by se neprotáhlo, což této iracionální části mozku nevysvětlíte. Takže jediné, čeho se mi podařilo dosáhnout bylo, že jsem z venku zaslechl Kátino volání: „Podívej Viki, ještěrka! Vidíš? Táta dělá ještěrku.“ A pak tleskání malinkatých ručiček. Následované sborovým voláním: „Ještě! Ještě!“ Měl jsem pocit, že se přidaly i úplně cizí hlasy.

Nakonec se mi podařilo kaplovou hrobku sundat z hlavy a někam odhodit. Na trávě se válely obě moje holky, úplně mrtvé smíchy. Rozhodně jsem o něco musel přijít, protože během mé nepřítomnosti se muselo stát něco strašně srandovního. Několikrát jsem potom musel majznout manželku nejbližší větví, když se zničehonic v pravidelných intervalech ozvala:

„Udělej ještětku!“

Šli jsme dál. Káťa, po delší době hledání babičky a rozhlížení se po všech hrobech, začala přemítat, že chce být pohřbená jako vajíčka. Tím myslela úplně upražená, suchá na troud, definitivně mrtvá, tak jak je má ráda. Říkala, že nechce na hrob žádný velký těžký kámen, protože by jí dusil. Měla by pocit, že vůbec nemůže dýchat. A také nechce popínavý břechťan, i když ten se mi tu líbí nejvíc. Prý je jedovatý. A ani trávu si nepřeje, protože by po ní šlapali a sekali by jí. Pokusil jsem se jí vysvětlit, že nějaké plíce tou dobou už nebude vůbec potřebovat, takže jí bude úplně fuk, jestli se dusí, klidně by si je mohla nafukovat a pouštět jako balónky, ale obávám se, že její kostřička už k tomu nebude mít pysky. I ten břechťan, jakkoli jedovatý, nebude mít nic, čím by jí mohl ještě ublížit. Je celkem zbytečné se obávat, aby nebyla ještě mrtvější. Na druhou stranu chápu obavu, že věčné odpočinutí by mělo být v pokoji, klidu a míru a pokud někoho dokáže břechťan pěkně otrávit, měl by se mu vyhýbat jako seriálům na Nově.

Viki upadla a začala brečet. Spíš se lekla, ale nebylo, jak ji utiшит. Zkusil jsem jí i napomenout, že je na hřbitově, ať se chová slušně, protože tady se přeci nebrečí, ale pak vykoukla na náhrobkem hlava nějaké babky s vyjeveným obočím až pod šátkem. Zřejmě to pro ni byla zcela převratná informace, co se týče hřbitovního bontonu.

Ovšem pořád tato babička to snesla lépe, než těch šest předchozích. Když totiž Viki upadla, rychle jsem ji zvedl a instinktivně vykřikl: „Žiješ?!“ Je dobré připomenout, že na hřbitově je takový výkřik, následovaný děsivým řevem, nesmírně stresující pro všechny návštěvníky, kteří jsou často velmi pokročilého věku. Po celodenním putování mezi hroby mohu říci, že takových neuvážených výroků je mnoho a člověk musí být mnohem ohleduplnější k ostatním, aby neříkal nevhodné věci. Správci hřbitova nemají moc rádi, když počet příchozích návštěvníků je vyšší, než odchozích. Pokusil jsem se sepsat nejběžnější věty.

Věty, které nesmíte říkat na hřbitovech

-Už jsem úplně mrtvej, nespočinem někde?

- Jen ji ještě chvíli nes ty, to tě nezabije.
- Ne takhle, musíš k té kytce číchat zespoda.
- Já jsem úplně tuhá, co ty?
- Ale nejhorší je ten stresující pocit, že se rozkládáš.
- Já z tebe umřu.
- Tos zabil.
- No tak, trochu života do toho umírání!
- Proboha, ono se to hýbe!
- Padej nebo nehraju!
- Asi mi chcípnul. (s mobilem v ruce)
- Co tě nezabije, to tě posílí.
- Už vůbec necítím ruce.

Když už jsme u vět a situací, které vám k životu nepřidají, představte si malé, sotva metrové dítě, které prolézá mezi náhrobky a pochopitelně za nimi není prakticky vidět. Za pomníky se dá najít spousta věcí, jako staré, vyhořelé svíčky nebo nepoužívané vázičky a Viki se tam moc líbilo. A teď si k tomu přimyslete Kát'u, co stojí u hrobu a volá na neviditelné dítě za náhrobkem: „Vylez!“ Znovu upozorňuji, že z cesty, kudy okolo chodilo mnoho lidí, byla vidět jen manželka stojící nad hrobem, postupem času stále naštvanější a přísnější, Viki byla zcela schovaná za pomníkem. Ze záhadných důvodů se na cestě začal tvořit hlouček špitajících důchodců, kteří si na Kát'u ukazovali a vrtěli hlavami. A Kát'a tam stála s rukama v bok a volala:

„Vylez už, myslím to vážně!“

Nic se nepohnulo. Jen skupinka návštěvníků hřbitova lehce zašuměla.

„Říkám ti pojd' ven nebo si tam pro tebe dojdu!“

Jedna paní si zakryla rukou ústa. To bylo odvážné!

„Polez ven, ale rychle! Nedělej, že mě neslyšíš!“

Ozval se nějaký šramot. Někdo vyjekl a hlouček začal couvat. Být v první řadě a mít nejlepší výhled je sice pěkná věc, ale být první na ráně už zas tak moc skvělé není.

„Prosím tě, už pojd', přeci tu nebudeme trčet do soudného dne.“

Další výrok, který na hřbitově není příliš vhodný. Hlavně proto, že tato doba je poměrně obvyklou pro každého obyvatele a zatím nikdo nevynechal způsob, jak čekání uspišit. Jeden ze staříků se podíval na hodinky.

„Podívej, já tě odtamtud nechci tahat. Vždyť musíš mít hlad a budeš celá utlapaná.“ – zkusila to Kát'a jinak.

Skupinka návštěvníků se snažila zaostřit na datum úmrtí na náhrobku. Jestli je ještě utlapaná, tak by to nemělo být moc dlouho. Kátin hlas zpřísněl:

„Nehraj si tam na mrtvou a koukej se zvedat!“

Dobře, v bodovém hodnocení nevhodnosti takového výroku na hřbitově od jedné do deseti je to asi tak třináct. Navíc podle posledních údajů statistického úřadu se počet simulantů předstírajících smrt po sto letech v hrobě blíží nule. Hrubým odhadem. Ve skupince jsem zahlédl vrtění hlavou a někdo si i na čelo klepnul.

„Ty už vážně dostaneš na zadek, pojď nebo tě vytáhnu za uši!“

Z náhrobku spadla svíčka. Viki odhodila hračky. Což ovšem kromě nás nikdo nevěděl, všichni jen pozorovali, že se něco hýbe. A dali se na útěk. Když vylezla Viki, byli už všichni pryč. Hrůzu budící oživlý netvor měl asi metr a modrou kšiltovku.

Bloudili jsme hřbitovem opravdu dlouho a nemohli babičku najít. Nakonec jsme se i ztratili a já už bych se i zeptal někoho na cestu, jenže nikde nikdo. Nikde ani živáčka. To víte, mrtváčků se nedoptáte. Viki dostala hrozný hlad a my taky. Rozhodli jsme se, že se najíme tady, na hřbitově. I podle tabulí jde o místo relaxace, tak snad nebude veřejným pohoršením, když zde nakrmíme dítě a sami také něco zakousneme. Stejně jsme raději hledali nějaké odlehlé místo, což je trochu paradox: hledat na hřbitově méně živé místo, respektive kde je nejvíce mrtvo. Nezdá se to, ale dá to docela práci. Našli jsme lavičky na nejstarším místě hřbitova, který byl i tou nejkrásnější částí.

Piknik proběhl tiše a důstojně, jen nějaká Japonka nás neustále fotila, zřejmě chtěla doma poreferovat, jak blízký máme vztah my Evropané k zemřelým.

Celou dobu mne otravoval komár, až jsem ho musel plácnout. Na hřbitově mi to přišlo divné, tak jsem se rozhodl, že mu postavím náhrobek. Kdyby ho někdo hledal, je na Hřbitov II. Odd. 10. Na pomníku má nápis: ZA TO, ŽES MI NOHU SÁL, JÁ TOBĚ HLAVU SŤAL.

Na mnoha náhrobcích jste se mohli dočíst nejen jména a životní data, ale i jejich povolání, jak zemřeli nebo úplně zbytečné zapsání jejich stavu. Třeba v jedné hrobce byl nějaký František a Marie. Netuším, jak se jmenovali, protože to jediné, co se

příbuzní o nich rozhodli zachovat, bylo, že jsou Mrtvý a Mrtvá. Jako by někdo čekal, že je pohřbívali zaživa. Nebo jsme našli nějakého pana „inženýra“ Jana, jehož největší životní zásluha zřejmě byla, že Nesvačil. Nejspíš nikdy, hrob byl dost malý. Ostatně z lidí, kteří se proslavili neděláním čehokoli, by se mohl sestavit samostatný hřbitov. Viděli jsme Petra, který se honosil tím, že je Nejedlý a můžete se jen dohadovat, jak k tomuto faktu přišel. Možná jednou vyšel v atlase hub. Vedle hříbu Satana a Muchomůrky červené. Byl tam také člověk, co nikdy Nepil. Myslím, že Josef. Pokud v tom hrobě neležela sušenka, tak bych mu to moc nevěřil, někdy se napít určitě musel. Pak nějaký Ignác, co nikomu Nevěřil. Dost daleko od sebe leží dva bráchové. Jeden Kvapil a druhý Nekvapil. Kvapil umřel dříve, než ten, co Nekvapil. Zaujal mne jeden Antonín, který se dožil bezmála sta let, a přesto o něm napsali, že si nic Neužil. A to měl manželku a děti. Přišlo mi to moc smutné. Obdivuhodný byl Pavel, který prošel kremací a přesto se Nespek. Našel jsem i Alenu, která zjistila, že je Nevěčná. Pravděpodobně v den své smrti. Hledal jsem Alenu Věčnou a nikde nebyla. Takže nejspíše opravdu ještě někde žije!

Káťa si prohlížela nápisy „žena rotmistra“, „žena majitele domu“, „žena doktora“ a prohlásila, že já budu mít na náhrobku maximálně nápis „manžel majitelky sedmi složených pexes“.

Napadlo mne, že dřív to měli vychytaný, když za-kládali hřbitovy na kopcích. Teď, po povodních, kdyby byl hřbitov třeba v zatopeném Karlíně, tak by se mrtvých nedopočítali. Navíc, dostat je zpátky do hrobů a roztřídit je by byla práce pro vrahy. Což, dost možná, v některých případech, už byla.

Během návštěvy hřbitova došlo také k jedné události, která se těžko zaznamenává. Viki musela na záchod. Kdyby se jen vyčůrala na travičku, nic se neděje, ale ona položila i kabel. A přes všechny ty řečičky o batolatech, jak jsou roztomilá, malinká a podobně, za tohle by se ne-styděla ani kolektorová síť. Podařilo se nám to šťastně vyřešit, protože ani miminka by neměla kadit na hřbitovech, jen se to někdy prostě stane. Měli jsme s sebou psí sráček, a tak jsme to uklidili jako po pejskovi. Nechal jsem ho pak ve hřbitovním kontejneru. Bylo mi jasné, že z dárku nebudou nadšení, protože psi na hřbitov pochopitelně nesmí a tohle vypadalo jako jasný důkaz. Dokonce jsem přemýšlel, že bych na to napsal vzkaz, něco ve smyslu „není se čeho bát, to je z miminka“, ale nevím, jestli by to někomu zlepšilo náladu.

Cestou ze hřbitova, když jsme šli už domů, procházeli jsme právě kolem toho kontejneru. Stáli nad ním dva chlápci v montérkách a jeden říkal:

„To snad není možný, zase tu byl někdo se psem! Koukej, tady je normálně hovno.“ – a strčil do něj hráběmi.

„Já bych jim napařil takovou pokutu, že by...“ – po-vídá ten druhý a nahlédl dovnitř, načež vyhrkl: „Proboha, to je snad z dogy!“

A ti dva mistři se v tom začali rýpat. Snažili jsme se zmizet, jak nejrychleji to šlo. Ještě jsme za sebou zaslechli:

„Tady je kukuřice a čočka. Čím toho psa proboha krměj?“

„To bude pes těch... vegetariánů. Voni k tomu nutěj i ty zvířata.“

Viki měla na hřbitově ještě jeden incident: její neustálé „hají“ je prostě syndrom současného vývojového úseku. Bohužel, nejen, že se pokoušela ulehnout do nejrůznějších hrodek, ona mezi pomníky pokládala i svého medvídka a přikrývala ho svým kapesníkem. Několik návštěvníků jsme opravdu zmátli, když jsme nad ní stáli a čekali, než dokončí svůj obřad. Občas se i pár lidí přidalo, jednou i dvě profesionální plačky.

Závěrem poslední věc: trochu mne bolelo břicho, a jak jsme odcházeli, přestalo to. Přesto, pokud nechcete děsit kolemjdoucí, nikdy nevycházejte ze hřbitova se slovy:

„Už se cítím lépe.“

Zvlášť, pokud jste po celodenním bloudění tak za-prášení, jako byste zrovna vylezli z urny.

Epilog

Císař Josef II. nařídil vyprázdnit krypty ve městě a přenést je za hradby tehdejší Prahy. Z města tak zmizely hřbitůvky kolem kaplí a kostelů. Nejen, že tím zmizely romantická místa, ale zmizel hlavně kontakt s lidmi, co zde byli před námi. Současný trend vytváření zvláštních škol, ústavů pro nevidomé, vagóny pro invalidy, odříznutých léčeben je strašlivý. Vytváří se umělá „zdravá a nesmrtelná“ společnost. Bez kontaktu

s umíráním, s tělesnými vadami, nevíme, jak jednat s psychickou nemocí. Potkáváme jen samé zdravé a živé lidi.

V jedné z analýz pro malou obec jsem psal, že hřbitov by mohl být jejich nejvýznamnější devizou. Ke každému hrobu udělat průvodce, tabulku s popiskem, co ten člověk dělal, který z domů ve vesnici postavil, kde po sobě v obci zanechal stopu, ať materiální nebo duchovní.

V těchto dnech, kdy povídky vychází poprvé, přišly hřbitovy s nápadem „adoptujte si známou osobnost“, čímž přispěje na jeho rekonstrukci. Myslím, že hřbitov není ZOO. Myslím, že lepší nápad by byl hledat lidi, kteří svou prací navazují na lidi, kteří zde byli před nimi a je oslovit. Například lze udělat sbírku ve školách či firmách, kde užívají vynálezy, které učinil jeden člověk a obnovit jeho hrob nejen restaurováním, ale tím, že k němu začnou chodit.

Poděkování

Manželce, která z piety už několik dní má v ledničce uložené uzené kuře, takže vlastníme první drůbež márnici.

Viki, která moc dobře ví, že mi nesmí sahat na stůl, přesto mi z něj vždy záhadně zmizí všechny sušenky, a když se jí zeptám kam, tak z ní při odpovědi létají drobký.

HLADOVÁ ZEĎ (MARTIN KOLÁČEK)

Zamrzlé ulice dýchaly zplodinami. Nad střechami kanclů v centru města se hrdě tyčily obrovité věže, v nichž sídlila finanční konsorcia a obchodní impéria, tady dole, kde žili lidé, byl ale jen mráz a strach z dalšího dne.

Ulice byly doslova zaplavené reklamou na nejnovější telefon pro střední třídu. Na billboardech byl vyobrazen šťastně vypadající pár, kterému propagované zařízení, soudě podle jejich výrazu, nesmírně zlepšilo život.

Herečka, jež propůjčila firmě svůj úsměv, tenhle telefon ze srdce nenáviděla. Ale peníze potřebovala, aby zaplatila nájem. A hlavně energie. Minulý rok totiž protopila příliš mnoho. Takže na castingu tvrdila, jak obdivuje vedení firmy, že dokázalo z rodinného podniku udělat obchodního giganta světového formátu. Roli dostala. Na přeplatek za energie to ale stejně nestačilo.

„Ahoj mami,“ řekla Riza unaveně do telefonu, který ani zdaleka nevypadal jako ten, co propagovala na billboardu.

„Rizo!“ ozval se přísný hlas matky, „ty poskytuješ sexuální služby?!“

„Cože? Jak jsi na to přišla?“

„Koupila jsem si inzertní noviny. Kvůli tomu vaříči. Otočím stránku, a co nevidím? Inzerát s tvým číslem v sekci sexuální služby!“

„Prosím tě, co jsi hledala v sekci sexuální služby?“

„Neodbíhej od tématu! Jak dlouho už to děláš?“

„Nedělám, tohle je první inzerát. A nikdo se na něj neozval.“

„No aspoň že tak! Co tě, proboha, popadlo, že si chceš vydělávat takhle?“

Rizin pocit studu pomalu přerůstal v naštvanost: „Do prdele, mami, co asi myslíš, že mě popadlo? Jestli nezaplatím energie, tak nás s Mirim vyhoděj na ulici.“

„Ale to se přece vždycky dá nějak udělat! Práci máš, tak ti určitě rozloží splátky.“

„Práci? Práci mám akorát, když si na mě zrovna agentura vzpomene. Banka ti nerozloží splátky, když nemáš pravidelnej příjem.“

„No tak ti nějak pomůžu já. Vezmu vás k sobě.“

„Sakra, mami, vždyť bydlíte tři ženský v jedný garsonce! Jak tam chceš ještě někoho brát?“

„Něco vymyslíme! Nemusíš se prodávat!“

„Nic jinýho mi nezbejvá. Potřebuju rychle prachy. A nejenom na ty energie. Musím si nechat opravit zuby, jinak už nedostanu jedinej kšeft! Už teď mi na ten billboard museli retušovat úsměv.“

„Ale vždyť ten billboard visí po celým městě. Jak to, že za to nemáš dost peněz na zubaře? Vždyť to musela být super zakázka, ne?“

„Děláš si srandu? Na tohle místo se jim tlačilo dalších dvě stě holek. Nabídka převyšuje poptávku, takže jsme levný.“

„No, a ty seš teď extra levná!“ matka se rozhodla pro nejtěžší kalibr: „Co si asi pomyslí Miri, až vyrostete a zjistí, že jeho matka byla laciná štětka?“

Krev se Rize vehnala do hlavy: „Co si pomyslí? Je lepší žít s vědomím, že je tvoje matka kurva, než chcípnout hlady!“

Praštila s telefonem.

Ještě nedávno byste Rizu nazvali typickou představitelkou nižší třídy. Nemohla si zrovna vyskakovat, ale měla na jídlo a nájem a s nějakou tou směnou navíc byla schopná uživit i to batole, co měla na krku.

Jenže to už teď byla minulost.

Pod nižší třídou byla třída chudých, v téhle zemi nějakého tři čtvrtě miliónu lidí. Byli to ti, co neměli práci a vydělávali si buď drobnou kriminalitou nebo příležitostnými šolichy pro bohatší a šťastnější... pardon... schopnější obyvatele. A když jste byla pěkná ženská, točily se tyhle šolichy obvykle kolem jednoho tématu.

Riza své matce samozřejmě neřekla pravdu. Prostitucí si přivydělávala už pěkných pár měsíců. Nastavovala zadek uslintaným byznysmenům za sazbu, kterou oni vydělají ve své pohodlné kanceláři desetkrát rychleji, a to si ještě musela platit prezervativy ze svého. Příplatky dostala jen za speciality. Speciality, to je jen lépe znějící název pro jakoukoliv prasárnu, kterou si zákazník vymyslí.

Ten poslední měl ještě drzost se jí vysmívat. Dával jí stupidní přednášku o tom, že rozličné živočišné druhy mají různé strategie přežití, a že ona si tu svoji vybrala špatně. Těsně předtím, než jí posral ksicht.

„Tady kancelář Joana Rizminoviče,“ ozval se hlas sekretářky.

„Dobrý den,“ řekla Riza, „tady je Lina Marko, jsem z kanceláře Omnibus, potřebovala bych mluvit s panem inženýrem.“

„Dobře, přepojím vás.“

Telefon chvíli vyzváněl.

„Inženýr Ryzminovič,“ řekl hlas v telefonu.

Rize se obrátil žaludek naruby, jen ho slyšela. Překonala nutkání zvracet a řekla: „Joane, tady je Riza, ta štětka, cos jí minule nasral na ksicht.“

Hlas se změnil v šepot: „Do prdele, ses posrala, ne? Nemůžeš mi volat do kanceláře. Vůbec, dostala jsi zaplaceno, tak co mě otravuješ?!“

„Víš, Joane, zaplaceno jsem dostala, ale tak nějak mi to nepřijde dostatečný. Přece jenom, za takovouhle prasárnu...“

„Dostala jsi zaplacenej předem dojednanej obnos za předem dojednanou službu!“

„To jo, ale když jsem ji dojednávala, nějak jsem si nebyla schopná představit, co to v důsledku bude. Řekla bych, žeš mi způsobil dost těžké trauma.“

„Podívej, zaplaceno jsi dostala, tak se zklidni! Myslel jsem, že tě doporučím kámošům. Ale štětku, co má takovou drzost, že mi zavolá do kanclu, nikomu doporučovat nebudu.“

„To je v pořádku. Zato já tě doporučím, kde jen to půjde.“

„Cože?!“ byznysmen se přestal ovládat a z šepotu přešel plynule do křiku, „co tím chceš jako říct?!“

„Tím chci říct, že jestli mě neodškodníš za to trauma, tak o tvé roztomilé fekální úchylce řeknu všem. Ty máš manželku, vid’?“

Joan zase zklidnil hlas: „Aha, takže mě vydíráš, ty špinavá kurvo?“

„Jo, přesně tak, ty slizkej zmrde!“

„No dobrý, tak kolik chceš?“

„Třicet litrů, na ruku.“

„To bych si mohl dovolit. Ale pak jsme vyrovnaný a už o tobě nikdy neuslyším, oukej?“

„Oukej.“

„Dobrý, sejdem se zítra v pět na Náměstí svornosti, na rohu u EC banky.“

„Budu tam.“

Tahle třída chudých, to ještě zdaleka nebyl spodek potravinového řetězce. Když měli dostatečně ostré lokty, většinou si vydělali dost na to, aby mohli přečkat mrazivou noc někde na ubytovně, s kusem chleba a levnou uzeninou. Pěkné holky si mohly dovolit i nějaký ten malý byt.

Zato bezdomovci, ti na tom byli hůř. Zoufalé existence, které se choulily v ošuntělých zimnicích všude tam, kde bylo jen trochu závětrí. Část z nich byli feťáci či alkoholici. Ti měli tu výhodu, že se mohli na noc uvést do stavu intoxikace a nevnímat tak aspoň na pár hodin zimu, hlad, bolest a hrůzu z toho, co bude dál.

Jenže ani tihle na tom nebyli nejhůř.

Riza stála na místě schůzky a klepala se zimou. Svetr, který měla pod bundou, byl krátký a nedržel zastrčený v kalhotách. Zespodu jí proto nepříjemně profukovalo na ledviny. Už aby byla doma a mohla si zatopit. Na oslavu svého nejnovějšího výtěžku.

„Slečno?“ ozval se hlas vedle ní.

Otočila se. Stál tam obrovský chlap v černém obleku s kufříkem v ruce. Typická gorila.

„Jo?“ nejistě si jej změřila pohledem.

„Jsem od pana inženýra.“

„Od Rizminoviče?“

„Přesně tak.“

„Měl přijít osobně!“

„Pan inženýr se omlouvá, má neodkladné jednání. Pověřil mě, abych vám doručil nějaké peníze. Mám je tady v tom kufříku.“

„No fajn, tak to otevřete, přepočítám si je.“

„No promiňte, snad to nechcete počítat tady na ulici?“

„Proč ne?“

„Stojíme před bankou, všude jsou kamery. Pojd'te aspoň za roh, najdeme nějaký průjezd...“

„Si fakt myslíte, že s váma půjdu do nějakýho průjezdu?“

„Nebo vám to dám takhle a vy si to přepočítáte až doma.“

„To ani náhodou! Chci vidět jasně, co dostávám.“ Bylo jí jasné, že to není potřeba. Kdyby tam nebyly prachy, na kterých se domluvili, prostě by tomu prasákovi zavolala znovu.

Ale když už je v pozici, že si může klást podmínky, ať je to se vším všudy. Jako opravdová byznysmenka.

„Budeme se muset domluvit na nějakém kompromisu, slečno,“ muž se zamyslel, „tak co třeba moje auto? Táhle stojí.“

Riza se podívala na auto. Ostatně, stojí na rušné ulici, je na něj vidět. Jen ta zrcadlová okna působila nebezpečně.

„No tak oukej,“ odpověděla, „ale necháte otevřený okýnka!“

„Dobře.“

Došli k autu, muž otevřel dveře, stáhnul okýnka, sednul si na zadní sedačku a pokynul Rize, aby si sedla vedle něj. Učinila tak.

Dveře se za ní tiše zaklaply.

Každodenní zápas o přežití nenávratně deformuje mysl těch, kteří jej žijí. Bezdomovec, který má omrzlé ruce, dřív či později ukradne rukavice někomu jinému. Tak to prostě je. Když trpíte, hranice morálky se posunují. A protože život na ulici z bezdomovce udělá během krátké doby trosku, nedokáže rukavice ukrást někomu zdravému a plnému sil, tedy někomu, kdo by si mohl snadno pořídit nové. Počká, až někdo z ostatních bezdomovců usne, a pak mu rukavice štípne. Nejspíš se časem spojí s partou podobně sociálně postavených osob a společně okradou ty ostatní. Prostě zákon silnějšího, přesně tak, jak to ti pánové v oblecích na vrcholcích věžáků hlásají.

Riza se probudila z bezvědomí. Do nosu ji udeřil odporný puch, tak intenzivní, že okamžitě začala zvracet. Celé její tělo bylo zabořené v čemsi slizkém a mrtvolném. Pokusila se z toho vymanit.

„Je to živý,“ neslo se jakoby skrz nespočet šeptajících úst, přesto Riza měla pocit, že ten zvuk spíše vnímá jako vibrace v těle, než ušima.

Podařilo se jí uvolnit ruce. O cosi se zapřela a vytáhla hlavu z hmoty, v níž se nacházela. Otevřela oči, ale ty okamžitě zalil všudypřítomný sliz. Skrz ten uviděla cosi, co vzdáleně připomínalo lidská ústa.

„Kde ses tady vzala, děvče?“ řekla ta věc. Pach, který se z úst vyřinul, byl tak nesnesitelný, že Riza zase omdlela.

Co uděláte, když se probudíte na ulici v -20 stupních Celsia a zjistíte, že vám ukradli všechno teplé oblečení?

Z posledních sil se připlazíte někam, kde jsou jiní, podobně postižení lidé, a připojíte se k nim, tělo na tělo, abyste se vzájemně zahřáli. Omrzlinám se nevyhnete, ale přežijete.

Jenže co, když široko daleko není žádné jiné řešení situace? Nic k jídlu? Žádné oblečení? Žádné topivo? Když víte, že jakmile se od skupiny vzdálíte, s omrzlýma nohama se doplazíte leda tak k umrznutí?

Zůstanete tam, kde jste. Pud sebezáchovy vám pomůže odhodit vše nepotřebné a soustředit se jen na přežití. Nemůžete se umýt, nemáte co jíst a omrzlé údy vám nedovolí dojít si na záchod dál od ostatních. A i kdyby dovolily, byla by to zbytečná ztráta tepla.

Z vaší skupinky se pomalu stává hromada žijícího biologického odpadu.

V ní zapojení jedinci se obvykle štosují podél zdi. Kdyby byli na hromadě, ti dole by pod vahou ostatních zemřeli.

Tedy, ne, že by se ve Zdi neumíralo. Naopak, nemoci, hlad a zima působí smrt každou chvíli. A to je další důvod ve Zdi zůstat. Když chcete přežít, mrtví jsou velmi vhodným zdrojem proteinů. A co víc, hnijící maso také příjemně hřeje.

Zed' se pomalu přeměňuje na bobtnající masu hnijících lidských těl, z nichž některá ještě vykazují známky života a požírají ta, která již ne.

Cokoliv lidského se z nich brzy vytratí. Ve Zdi dokonce začíná fungovat jakési kolektivní vědomí, které dokáže přesně poznat, které části jsou ještě živé a které již nejsou. Osoby ve Zdi jsou navzájem tak prorostlé, že už není ani možné, aby se oddělily.

Přirozenou vlastností Zdi je, že se časem sama požere, všichni zbývající jedinci zahynou a zbyde jen hromada svinstva. Některé Zdi však přežívají zdárně dál, díky štědrým dotacím od místních mafiánů, kteří se jejich pomocí zbavují mrtvol. Hoďte tělo ke Zdi a za pár hodin je po důkazech.

Když Zed' někdo objeví a ohlásí úřadům, přivolaná likvidační jednotka to obvykle bere rovnou plamenometem. Nikomu ve Zdi není pomoci.

Šeptandou se šíří zkažky o tom, že ve zdech ve městě žije až na deset tisíc osob. Dá-li se o nich jako o osobách ještě mluvit.

„Slečno, proberte se!“

Někdo s ní třásl. Otevřela oči. Byly pořád plné toho svinstva. Mrtvolný pach ji udeřil do nosu. Cítila, jak opět ztrácí vědomí.

„Ne, neusínejte! Musíte zůstat při vědomí!“ hlas znal tak naléhavě, že jej poslechla a vší silou se udržela vzhůru.

„Co je? Kde to jsem?“ procedila pár slov přes ztuhlé rty.

„Jste ve Zdi!“

Hruža téhle myšlenky ji okamžitě přivedla k vědomí. O Zdech slyšela. Každý o nich slyšel. A to i přesto, že oficiálně byla jejich existence popírána.

„Musíte odtud zmizet, rychle!“ řekla ústa, která se snažila na Rizu nedýchat, aby jí nezpůsobila další mdloby.

Náhle se ozval ten zvláštní hlas, který jakoby nezněl vzduchem, ale vibracemi ve hmotě kolem: „Někdo jí pomáhá. Někdo nás zrazuje!“

Za paži ji chytila ruka. Vyděšeně vykřikla, ale pak si uvědomila, že tahle ruka patří k ústům, která vedle ní mluvila. Třásla s ní.

„Zapřete se rukama o moji ruku!“

Riza konečně uviděla svého zachránce. Z masy těl, která připomínala záběry z vyhlazovacího tábora v Osvětimi, vystupovaly ruce a hlava. Byl to starý vyhublý pán, spodek jeho těla už srostl se Zdí, vlasy a vousy dávno vypadaly.

„No tak, zapřete se, oni vás zabijou!“ pobídl ji.

Riza poslechla, zapřela se o něj a vši silou zatlačila. Každým centimetrem, kterým on mizel v hromadě, ona se dostávala ven.

Náhle ji ale něco chytlo za nohu. Začalo ji to tahat zpět mezi těla. A stařík už byl téměř uvnitř, teď už jí nepomůže.

V záchvatu hrůzy se zachytila prsty praskliny v zemi. Kus starého betonu se vydrolil a ruka se svezla.

Zkusila to znovu.

Prsty našly oporu.

Zatáhla.

Ozvalo se prasknutí a výkřik bolesti. Tah povolil.

Se zvukem, jako když vytáhnete z flašky zátku, Riza vyletěla ven ze Zdi a padla na zem. Za nohu ji ještě stále křečovitě držela utržená ruka.

Riza se potácela ulicemi a zvracela. Nikdo jí nepomohl. Všichni se po ní jen znechuceně dívali a přecházeli na druhý chodník. Jako ve strašlivém snu se dopotácela až domů.

Konečně otevřela dveře.

Byla tam strašná zima. Když odcházela, ztlumila topení, myslela si, že se za hodinu vrátí. Proboha! Miri!

Vběhla do pokoje, kde v postýlce leželo její dítě. Už ani neplakalo, jen velmi tiše kňouralo.

Riza měla vždy pocit, že se jí mateřské pudy zas až tak moc netýkají. Považovala obecné přesvědčení, že s porodem automaticky přijde i láska ke svému plodu, spíš za propagandu. Prostě si ho udělala, tak se o něj musí starat. Toť vše.

Jenže najednou to všechno bylo úplně jinak. Zapomněla na celý svět, viděla jen podchlazené dítě v postýlce. Rozeběhla se k němu.

A pak se zarazila. Nemůže za ním. Kdo ví, kolik nemocí je teď v tom svinstvu na jejím těle! To nejhorší, co teď může podchlazenému synovi udělat, je vzít ho do náručí.

Byl to strašný boj mezi základním nutkáním zahřát dítě vlastním tělem a snahou nenakazit jej. Už tak bude zázrak, když tohle podchlazení přežije bez vážných následků. Bez peněz na léky a energie...

„Seru na to,“ řekla tiše, ale rozhodně. V krizové situaci se šetřit prostě nebude! Otevřela dvířka termostatu a nastavila jej na 30 stupňů Celsia. Pak přes postýlku hodila těžkou duchnu, pod kterou obvykle spala sama. Ještě chvíli to bez ní Miri musí vydržet. Shodila ze sebe veškeré oblečení, zasviněné tím hnusem, a hodila ho do pytle na odpadky. Vlezla do sprchy, pustila na sebe horkou vodu a ze skříňky nad umyvadlem vytáhla desinfekci, o níž doufala, že vydrží ještě aspoň dva roky. Teď ji použije celou.

„Haló,“ ozval se nenáviděný hlas z telefonu, „je to slečna Cecílie?“

„Ano,“ odpověděla Riza do telefonu své matky hlubším hlasem, než obvykle, „kdo volá?“

„Tady, no... zákazník.“

„Aha, viděl jste můj inzerát?“

„Přesně. Ten, co sliboval neobvyklé věci...“

„Pissing i fekál, to máte na mysli?“

„Ehm,“ Joan byl zaskočen tak přímým přístupem, „no, ano...“

„Dobře. Tak kdy máte čas?“

„Co třeba dneska večer?“

„Jo, to by šlo.“

„No, a máte prostory?“

„Jistě. Takové věci se přece nemůžou pořádat u zákazníků doma, no ne? Co by na to řekly manželky?“ křečovitě se zasmála.

„No jo,“ zasmál se taky. Při tom zvuku Rize přejel mráz po zádech.

„Tak přijďte do Raskolnikovy 12, byt číslo 32. Brána dole je otevřená, nefunguje zámek.“

„Dobře. Tak v sedm?“

„V sedm,“ odpověděla Riza, a pak dodala, „užijete si fekál, o jakém se vám ani nesnilo!“

Kdyby někdo v domě v Raskolnikově ulici poslouchal, co se dělo u dveří mladé maminky, rozhodně by nepojal žádné podezření, že se děje něco neobvyklého.

Zazvonil zvonek.

„Jo, už jdu,“ ozvalo se za dveřmi.

Dveře se otevřely.

Šoupání hostových nohou o rohožku.

Kroky, jak vstoupil dovnitř.

„Haló, jste tady?“ zeptal se.

A pak se za ním dveře potichu zaklaply.

Riza seděla v podzemí bývalého fotbalového stadionu, s mohutným nánosem čpavkové masti pod nosem. Pár metrů před ní ležel na zemi člověk, svázaný stahovací fólií a hliníkovými provazy. Kolem něj se rozkládala mrtvá těla.

Otevřel oči.

„No to je dost, že seš vzhůru,“ s ledovým úsměvem mu řekla Riza, „už jsem myslela, že tě to moje anestetikum zabilo.“

„Kdo...?“ vyrazil ze sebe.

„Kdo? Ta děvka, cos jí posral ksicht a pak ji nechal pohodit u Zdi.“

„Cože? Jak to...“ na víc se nezmohl, protože začal zvracet.

„Jak to? Nečekal jsi, že to přežiju, vid’? To víš, máš svoje gorily platit pořádně. Jinak holt budou tu práci flákat.“

Joan se pokusil křičet: „Pomoc!“ Jeho hlas po první slabice selhal.

„Klidně si křič,“ řekla Riza, „tady tě nikdo neuslyší. Vždyť to musíš sám vědět nejlíp. Přece sem nenecháváš nosit nepohodlný osoby jen tak pro nic za nic, no ne?“

„Co chceš? Dám ti, co budeš chtít.“

„Jo, jasně, jako minule, co?“

„Ne, opravdu, mám prachy v autě, můžeš si je vzít. Hned teď.“

„Ty už jsem si vzala. Prachy i auto. Čím myslíš, že jsem tě sem dovezla?“

V Joanových očích byl vidět děs. Věděl, že nemá, co nabídnout.

„Tak barák. Dám ti barák.“

Riza se začala smát: „Ty jsi ubožák! Prej barák! A jak mi ho asi dáš, co? Ne, ty prasáčku, když prodám to tvoje fáro, budu mít dost na všechno, co potřebuju zaplatit. Hlavně nemocnici. To víš, kvůli tobě můj syn bojuje s těžkým zápalem plic. Budu mít i na to, abych zaplatila dluhy, nechala si spravit zuby, a k tomu mi zbyde na pár měsíců slušného živobytí. Není to zábavný, že to, co je pro tebe pakatel, mně a mému dítěti zachrání život?“

„Dám ti víc, fakt.“

Joanovo svázané tělo začala osahávat ruka, která vylézala ze Zdi. Pokusil se křičet, ale hlas se mu opět zadrhl.

„Každá živá bytost,“ pokračovala Riza, „má nějaké strategie přežití. Něco takového jsi mi vykládal, ne? Že veverka si schovává oříšky, šimpanz leze po stromech a sbírá banány, vlk loví menší hlodavce, no a člověk vydělává peníze. Ten, kdo zvolí chybnou strategii přežití, prostě prohraje. Tak nějak to bylo, ne? Pak jsi říkal něco o tom, že bych podle přírodních zákonů měla zemřít, když nejsem schopná obstát v konkurenci. A že bych ti měla být vděčná, protože mi vlastně zachraňuješ kůži. A pak jsi mi nasral na hlavu.“

„Ježíš, snad jsi to nebrala vážně...“

„Ale jo, brala. Dost jsem o tom přemýšlela. A víš, co? Mám pocit, že jsi na něco zapomněl.“

„Na co?“

„On totiž i ten vlk ví, že k tomu, aby přežil, potřebuje smečku ostatních vlků, kteří mu pomáhají. I když šimpanze svrhneš z role alfa samce, přijme podřadnou roli v tlupě, protože bez ní ho brzo něco sežere.“

„Proboha, přestaň mi tu vykládat o zvířatech a vytáhni mě!“ vydal ze sebe pisklavě Joan, když jeho nohy začaly mizet v mase rozkládající se hmoty.

„Čím inteligentnější živočich,“ v klidu pokračovala Riza, „tím víc je jeho strategie přežití spojena s komunitou. Jedinci přijímají odlišné role, tak, aby si byli vzájemně prospěšní. Na základě jejich přínosu komunitě se pak dělí o potravu. Naopak, jedinci, kteří komunitě škodí, jsou vyloučeni.“

„No dobře, dobře,“ vyděšeně ze sebe vyrážel Joan, zatímco se kolem jeho těla omotávaly slizké údy, „uznávám, že jsem byl sobecký a bral jsem víc, než dával. Hned, jak se dostanu ven, všechno rozdám! Tak už mě vytáhni. Prosím.“

„Víš,“ usmála se Riza, „ačkoliv mě velmi těší tvé náhlé sociálně citlivé prozření, asi to nebude tak jednoduchý.“

„Jak to? O co ti teda jde?“

„Podívej se na to z mého úhlu pohledu. Jaká je teď moje strategie přežití?“

„Vždyť už máš to auto! Máš prachy!“

„Jasně. Ale opravdu si myslíš, že je pro mě dobrou strategií přežití to, že tě nechám jít?“

„Co?“

„No, není, vid'?' Protože jakmile budeš venku, přitáhneš ke mně domů s hromadou policajtů a necháš mě ugrilovat na elektrickém křesle. Nikoho nebude zajímat moje výpověď. Nemám prachy, nejsem nic.“

„Ne, slibuju, fakt... prosím...“ Jeho nohy už zmizely ve Zdi.

„Jak jistě chápeš, je pro mě teď nejvýhodnější nechat tě zmizet ze světa. Takže ne, pane inženýre, nevytáhnu vás. Naopak, počkám si, abych měla jistotu, že vás to vcucne úplně.“

Zase začal křičet o pomoc.

„Vážně to nemá smysl,“ řekla Riza.

Joan ještě dostal poslední nápad: „Dobře, ale podívej se na moji strategii přežití. Teď slíbím, že ti nechám to auto, přidám ti k tomu ještě barák. Dodržím to. Vždyť kdybych ten slib nesplnil, bylo by to pro mě ohrožení. Víím, čeho jsi schopná, a víím, že kdybych tě podrazil a tebe se přesto nepovedlo popravit, můžeš to udělat znovu. Že už bys mi další šanci nedala. Domy mám tři, jeden si můžu dovolit postrádat. No tak, dáš mi ještě šanci?“

Už byl pod Zdí do poloviny hrudníku.

„Víš, Joane, na tom, co říkáš, něco je, ale obávám se, že už je pozdě. Už dávno jsi měl pochopit, že tvé přežití záleží na tom, jak žijí lidé kolem tebe. Zvolil jsi špatnou strategii přežití. Prohrál jsi.“

Jako by to byl povel, slizké údy zatáhly a Joan s přidušeným křikem zmizel pod hromadou těl.